

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

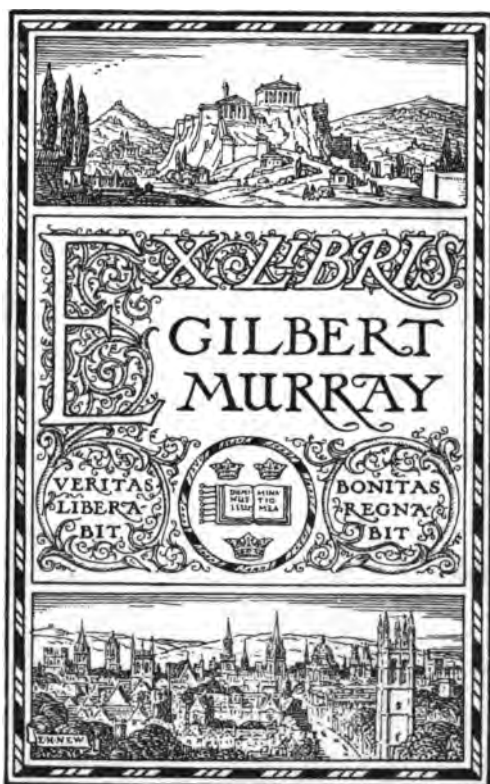
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

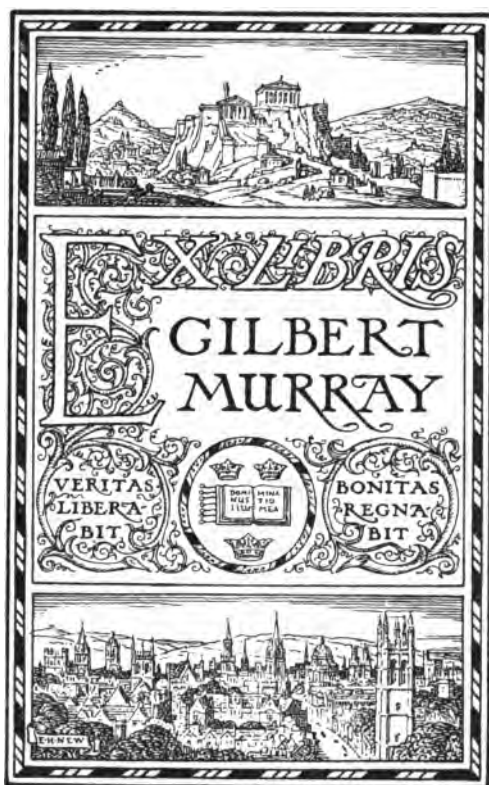
N.i. 201 CONFINED

303317878/

N.i. 201 CONFINED

303317878/

HERMESIANAX

HERMESIANACTIS
POETÆ ELEGIACI COLOPHONII
FRAGMENTUM

NOTIS ET GLOSSARIO ET VERSIONIBUS

TUM LATINIS TUM ETIAM ANGLICIS

INSTRUXIT

JACOBUS BAILEY A.M.

E COLL. TRIN. CANT.

APPENDICIS LOCO SUBJICIUNTUR

ARCHILOCHI AC PRATINÆ

FRAGMENTA DUO

SIMILITER INSTRUCTA

ACCEDIT GEORGII BURGESSII EPISTOLA CRITICA

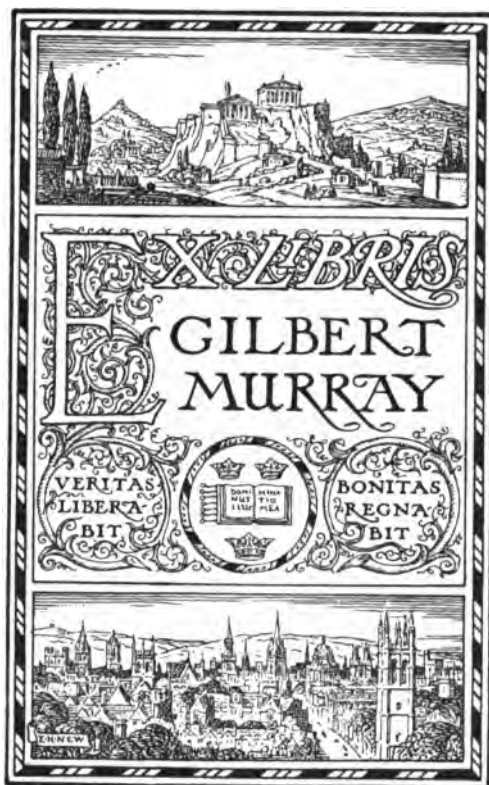
LONDINI

EXCUDERUNT R. ET J. E. TAYLOR

VENEUNT APUD WHITTAKER ET SOCC. LONDINENSES J. H. PARKER
OXONIENSEM ET T. STEVENSON CANTABRIGIENSEM

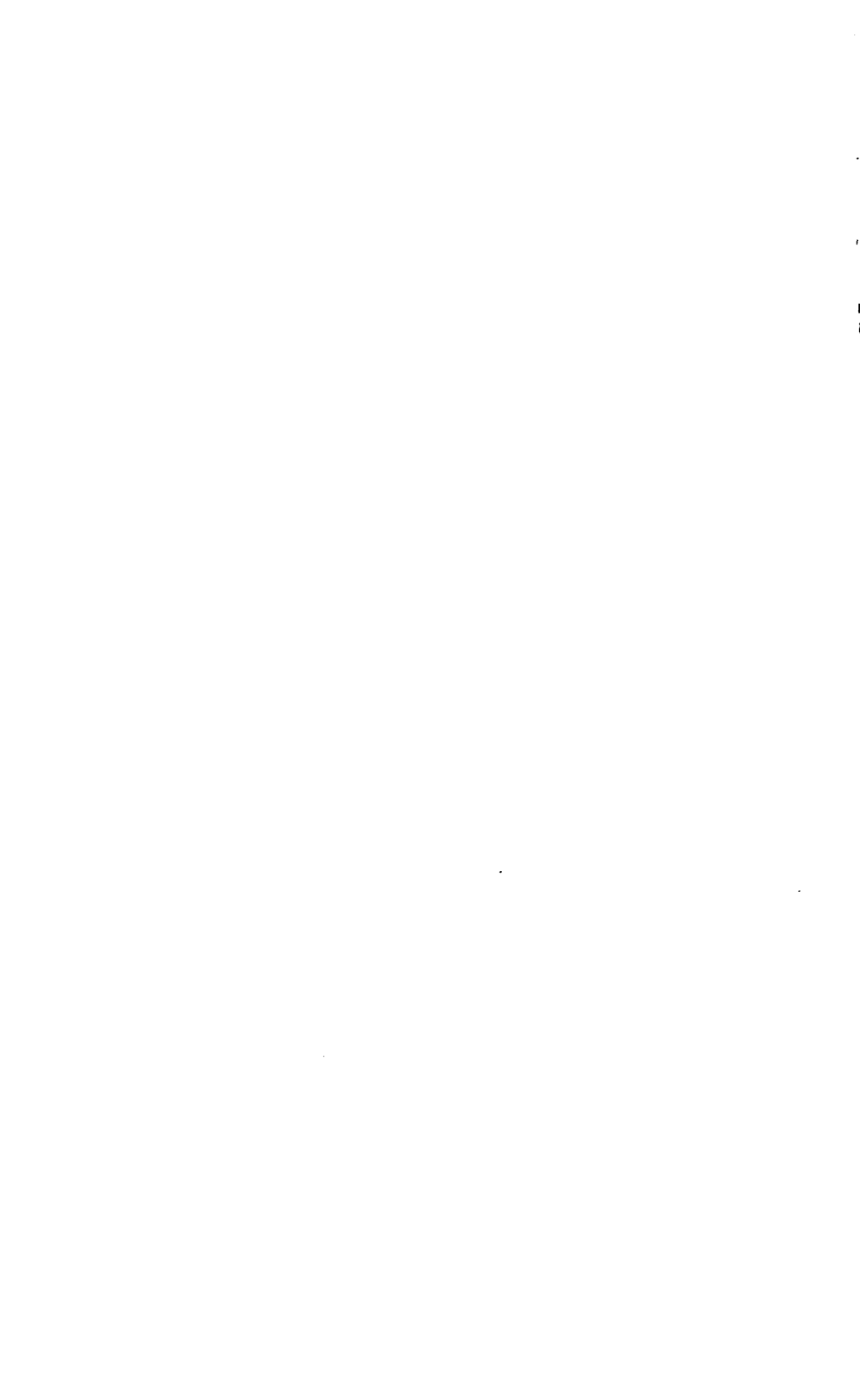
MDCCCXXXIX.

N.i. 201 CONFINED

303317878/

HERMESIANAX

SCHWEIGHÆUSER.

DINDORF.

V. 3.	Αἰδόθεν	Ἀιδόθεν
ibid.	ἔπλευσε	ἔπλευσεν
6.	δι' ἐκ	διέκ
7.	μονόζωστον	μονόζωστος
9.	μειδήσαντα.	μειδήσαντα
15.	ἔθηκεν	ἔθηκε
19.	ὀργιῶν	ὀργειῶν
ibid.	ἀνεμώλια ποιπνύουσα	ἀνέμω διαποιπνύουσα
20.	αἶδη	Ἀἶδη
26.	ἀναρχόμενος	ἀνερχόμενος
28.	μουσοπόλων	μουσοπόλον
29.	λεπτὴν γ'	λεπτὴν
38.	εἶχε	σίχε
ibid.	συνεξανύων	συνεξαμύη
42.	ποταμοῦ.	ποταμοῦ
43.	Δαρδάνην	δαρδάνη
54.	δουρὶ	δοῦριν
58.	χοροστασίαις.	χοροστασίαις
61.	κἀκεῖνον	κἀκεῖνον
66.	ταμλὴν	ταμλὴν,
67.	εἰσόκε τοι	εἰσόκε
ibid.	εὔρεν	εὔρετ'
82.	κῆδος	κῦδος
ibid.	ἀρετὴ	ἀρετὴ,
87.	εὐρόμενον	εὐρόμενον,
88.	ἐν	ἐνὶ
89.	ἐχρῆν πολλῶν	ἔχρη Ἀπόλλων
93.	οὐδέ	οὐδέ
94.	λόγω	λόγων
ibid.	εὐράμενος	εὐρόμενος
96.	δεινόν	δεινόν,
97.	ἡνῆνατο	ἡνῆνατο

Est ubi VV. DD. emendationes certissimas inter Variantes Lectiones nimis religiose latitare passus est, interdum etiam eas prorsus prætermisit, immo et in uno alterove loco vulgatam lectionem secus mutavit. Certissima, meo saltem iudicio, sunt ἀνεμώλια ποιπνύουσα v. 19. ἐκόνθ' v. 23. ἀπαρχόμενος v. 26. μουσοπόλων v. 28. κημωθεῖς—στεῖχε συνεξανύων v. 38. ἐξ ὀνύχων v. 62. εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐρυπίδῃ, v. 67. ἀνεθρέψαντο v. 69. ἐκτήσαντο v. 79. πυκνὰ v. 81. δεινὸς, v. 96. ἐξ Ἐφύρης ἐβίω v. ult. Vide Notas ad loca. Mitto certissimam Porsoni emendationem οὐδὲ μένων v. ult. Dobræi Adversariis necdum in lucem missis. Vellem autem ab incisorum usu minus sæpe manum abstinuisset Vir doctissimus, cum clausulæ non raro eo longitudinis accrescant, ut pæne anhelus ad metam devenias. Adde quod ex interpunctione minutiori locorum sententia clarius pateat necesse est. Exemplo sit v. 75. seq. quem locum sic uno flatu exhibet Dindorfius: ὃν Εὐρυπύλου πολιεῖται | Κῶοι χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ | Βιττίδα μολπάζοντα θοήν, κ. τ. λ. Ubi conjectura plane opus est, qua assequaris, an ad θῆκαν, an ad μολπάζοντα, voces ὑπὸ πλατάνῳ pertineant. Quod si post πλατάνῳ leviter figas, plana fient omnia, neque ullus ambigendi locus erit. At neque vel aliis nominibus hac quidem in parte excusandus est Dindorfius. Etenim, si recte interpunxerit vv. 35. 89. protinus amovendum erit incisum post τὸν αἰοιδὸν v. 75. et clausula sic vel longius pertrahenda, eademque adhibenda erit medicina vv. 27, 69, 73. Sed hoc esset morbum augere, non minuere; nec rectius incisa amoveris, quam cola post Ἀντιόπην v. 16. et Πηνελόπης v. 30. Nec minus sibi impar est Dindorfius, dum in ipso Fragmenti initio pulmones lectoris ad hunc modum fatigat: Οἷον μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγορι | Ἀγριόπην Θρησσαν στειλάμενος κιθάρην | Αἰδόθεν. Namque clausula Θρησσαν στειλάμενος κιθάρην incisis non minus recte dispescenda est, quam illæ, sive incisis, sive punctis plenioribus, ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένον, v. 11. Ῥάριον ὄργειων ἀνέμῳ διαποιπνύουσα | Δήμητρα· vv. 19, 20. ἰδίων ἀπτόμενος παθέων. v. 34.

ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου. v. 46. Σαπφοῦς φορμίζων ἡμε-
ρόεντα πόθον, v. 48. ὕμνων | Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη.
vv. 49, 50. ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα | τόξου, vv. 63, 4. ἀμφὶ βίου
στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν. v. 68. αἶουσα μέγαν πόθον, v. 73.
σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην, v. 80. ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας | εὐρό-
μενον, vv. 86, 7. οἶκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος v. 93. λόγων πολ-
λὰς εὐρόμενος διόδους. v. 94. prout ipse Dindorfius dispescuit.
Idem tamen incisa omisit vv. 5. 9. 21. 24. 25. 27. 31. 35. 51. 57, 8.
Sed et merito dubitari potest, an *Λυσηίδος*, *Τήιον*, absque diæ-
resis punctis, bene expressum sit vv. 41. 50. ex novo scribendi
genere, quod apud Germanos hodie obtinet. Quas quidem for-
mas improbasse Porsonum, testis est Dobræus Præf. ad Phot.
Porson. p. XIX. Nam quod diæresis punctis carent nonnulli
optimæ notæ codices manu scripti, quodque ea prorsus ignora-
runt veteres Græci, id sane nihil moror. Caput quæstionis illud
est, quatenus a bono editore servari debeant Grammaticorum
notæ, et inter has diæresis puncta, quatenus vero amandari. Si
quis eas penitus rejicere malit, ea longe alia res est. Quamvis
autem in *Λυσηίδος*, *Τήιον*, et si qua sunt similia, nulla prorsus
exstet difficultas, (namque per iota subscriptum, ad distinctio-
nem, facile appingeretur diphthongus impropria) tamen, si a vo-
calibus *H* incipiat nomen proprium, protinus exoritur ambigui-
tas, ut, an pro impropria diphthongo sumendæ sint hæ vocales,
an disyllabice pronunciandæ, haud facile dijudicaris. Exemplo
sit vocabulum *Ἡῶν*, navale et emporium Amphipolitanorum,
cujus meminerunt Herod. VII. 25. Thucyd. I. 98. Plutarch. Vit.
Cimon. p. 482. D. Quod si scriptum fuerit *Ἡῶν*, more hodierno
Germanico, qui, quæso, fieri potest, ut tecum statuas, an disyl-
labica sit hæc vox, an trisyllabica? In Lexicis Græcis vetusti-
oribus*, demtis diæresis punctis, confusio plane horrenda esset,
(ut quivis videbit, qui vel Hesychii voces, a vocalibus *H* incho-

* In Photii loco, nervos fere omnes in Atticos scriptores intendentis, *Ἡθεος*: ὁ
ῥαν γάμον ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος, vix dubito,
quin *Ἡθεος* rescribendum sit. Vide Eurip. Phœn. 952. Soph. Œd. R. 18.

antes, in examen revocarit) nec ab ista multum diversa, quæ in Scholiis Homericis Villoisonianis obtinet, ubi de accentuum minutiis, sine accentibus, andabatarum more non raro dimicandum est. Quam ægre e libris impressis, ubi adscribitur iota*, examinatur hæc nota, vel cæco apparebit.

* De iota adscripto vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. XV. 4. Primus autem, (quod a bibliographis notandum est) qui ad hanc Porsoni legem librum Græcum vulgavit, fuit Burgesius, litera adscripta passim usus in Troadum Euripidis editione Cantab. 1807. Nam vix recte excipi possunt Anthologiæ Græcæ, Apollonii Rhodii, et quatuor Euripidis dramatum, Medæ, Hippolyti, Alcestis et Andromachæ, editiones Florentinæ, cum eæ literis majusculis impressæ sint, iota adscripto dimidiato; quamvis exinde petita esse Porsoni literam, distinctionis causa, adscriptam minusculam nullus dubitem, id quod me monuit Burgesius. Quem deinde secutus est Porsonus in Hecubæ editione sua tertia Lond. 1808–11. cujus particulam tantum ipse prelo subjecit; nam quod reliquum erat ad editoris defuncti mentem fidissime procuravit Vir doctissimus, idemque Porsono amicitia conjunctissimus, Matthæus Raine S. T. P. Coll. Trin. Cant. e Sociis Senioribus, et Scholæ Carthusianæ Archididascalus. In qua tamen non nisi in contextu litera adscripta est. Accessit tandem Photius Porsoni Lond. 1822. accurate Dobræo, in quo (quod et in libro Burgesiano factum est) ad eandem normam cum cæteris efficta est litera adscripta, cum contra in Hecubæ editione dimidiata adscriberetur, perinde atque in Pluti apographo Porsoniano, in quo vulgando literam subscripsisse editorem desideratissimum, equidem non possum non mirari. Vide Præf. ad Porsoni Aristophanica p. IV. Qua literæ servata statura, funditus diluuntur ea omnia, quæ de ambiguitate, ex hoc scribendi genere oriunda, occinere timidiusculi quidam; quibus jam pro argumento vel istud videbatur esse, quod pro inciso, ita me Dii ament! inter legendum sumi poterat litera adscripta minuscula. Ceterum quod de Marcello, immatura morte prærepto, olim dictum est, vereor ne idem de hoc literæ adscriptæ usu ferme dicendum fuisset: *Ostendent terris hunc tantum fata, nec ultra | esse sinent.* Quanquam res longe secus, ut opinor, evenisset, si modo qui ex Porsoni disciplina protinus evaserunt præclari editores, literam in dramatum, a se vulgatorum, contextu semper adscripsissent. Sed ipais aliter visum est. Litem melius fortasse diriment posteris. Interim locis, quæ ex Athenæo XIII. p. 599. C. XV. p. 700. F. protulit Porsonus ad Hec. 2. ex quibus luce meridiana clarius patet literæ adscriptæ *alta vetustas*, etiam tertium addam ex Persis, Teleclidæ fabula, apud Athen. VI. p. 269. D. *ὁ Ζεὺς δ' ὕμν οἶν οἰκαρνίᾳ καὶ τοῦ κεράμῳν βαλανεύσει.* Sic, inquam, impressum est in Aldina. MS. Marcianus Venetus Bessarioneus, "scriptura," quod ait Dindorfius, " sæculo duodecimo non recentiore, nullis impedita compendiis, iota non subscripto sed adscripto," *οἶν οἰκαρνίαι* exhibet. Neque aliter codex Palatinus, infimi ævi, lectione proculdubio ex Marciano derivata; cujus vice *οἶν κερνίᾳ* accurate exhibet Epitomes codex Parisinus, scriptura sæculum quantum decimum referente, prout edidit Casaubonus. Vides quam pulchre ad antiquam scripturam, partim in MS. Veneto, partim etiam in Aldina latitantem, accedat totus versus (correcto etiam *καρὰ*, cum Casaubono) ad Porsoni mentem cusus: *ὁ Ζεὺς δ' ὕμν οἶ-*

De Notis meis τὸν Ἀργεῖον τρόπον, quod ait Pindarus, *εἰρήσεται πού κ' ἂν βραχίστοις*. Atque illud inprimis, in Fragmento corruptissimo, agendum curavi, ut præcipuas quasque VV. DD. Conjecturas, sive suis ipsorum verbis, sive ex mea narratione, ante oculos Lectoris ponerem: quibus diligenter excussis, meas rationes plerumque addidi, si quid in hisce vel rejiciendum videretur, vel amplectendum. Librorum tum scriptorum, tum etiam impressorum, Variantes Lectiones nusquam, quod sciam, commemini, nisi ubi necessarium esset ad Conjecturarum momenta accurate perpendenda. Si quid de meo pauculis in locis conjecerim, id in bonam partem æquus Lector velim accipiat.

Ceterum, quanquam in Notis creberrima (nec incassum, uti spero) usus sum locorum difficiliorum expositione, tamen, quo res magis in tuto esset, etiam Glossarium adjicere visum est. Cui profecto negotio me eo lubentius accinxi, quod vocalis paulo insolentioribus, vel significationis haudquaquam quotidianæ, interdum etiam ἀπαξ εἰρημένους, vel a Lexicographis prorsus omissis, passim scatet hoc Fragmentum. Nec mihi, uti auguror, hocce additamentum vitio vertet Juventus studiosa, ubi “via ipsa tam lubrica est, et confragosa, et virgultis hic illic interclusa, ut in ea vel progredi quisquam, vel consistere, sine casu aliquo et prolapsione vix possit.” Si vero, in hac Opellæ nostræ parte, novum aliquod in re etymologica forte fortuna recte excogitarim, vel Auctorum veterum loca aliquot in transcursu accurate exposuerim, interdum etiam et emendarim, id omne lucro apponam.

Glossarium excipit Georgii Burgesii Epistola Critica, cum Postscripto*, quam, postquam cetera confeceramus, in usum nostrum diserte scripsit Vir amicissimus; qui et plagulas libelli,

νωι καπνίαι κατὰ τοῦ κεράμῳν βαλανεύσει. Notandum autem, humani aliquid passum esse Dindorfium, dum lectionem *ικαπνία* Aldinæ editioni obtrudebat. Debuit, quod vidimus, *ικναπνία*.

* Addenda quædam Burgesiana infra vide in libelli calce.

prelo exeuntes, lubens percurrit, et non uno in loco feliciter correxit. Piget me (neo diffiteor) horum temporum, dum talem Virum contemplor, adolescentem adhuc in nostra Academia non incelebrem, maturioribus annis a Dobræo et Elmsleio tantopere laudatum, hodie autem, si quis alius, turpiter neglectum. Adeo verum est illud, quod cecinit poeta, *Virtus laudatur, et alget*!*

Sequitur Ruhnkenii *De Hermesianacte ejusque Elegia* brevis Dissertatio, (ad quam in Præfationis hujus exordio jam allusum est) quam protinus excipit Hermesianactis Westoni Censuræ Porsonianæ particula; quarum neutra, ut mihi quidem videbatur, recte abesse poterat.

De Versionibus jam pauca sunt dicenda. Prima e Latinis est Schweighæuseri. Secundæ naturam satis bene indicabit titulus, qui ei præfixus est, si modo in memoria teneas, unam fortasse atque alteram textus emendationem in Glossario propositam esse. Anglicarum primam olim publici juris fecit Cumberlandius in libello inscripto *The Observer*. In iis autem, quæ ibi præfatus est, Leontium Hermesianacteam cum altera Epicurea infeliciter confudit. Ait enim: *This Hermesianax must have been a contemporary of Epicurus, forasmuch as Leontium was the mistress of that philosopher, as well as of his disciple Metrodorus: it is plain therefore that the learned Gerard John Vos-*

* Magnopere dolendum est, apud nostrates in medio poni certaminum præmia ferme nulla, si forte laicus quis editor Græcis Latinisve literis operam feliciter navarit. Nam quæ ecclesiasticis patent, ea vere sunt munifica, ac tantum non regia. Nil mirum est ergo etiam Porsonum, Virum sane ingenio ac doctrina vix ipsi Bentleio secundum, ἀγέλαστον plane et ἀδωρήτον e vita excessisse. Sed nec æquum, neque magna gente satis dignum, candidiori cuivis hominī esse videbitur, editorem quenquam classicum, utcunque Porsono inferiorem, tamen ob industriam suam de republica literaria bene meritum, inedia, id quod nuper Barkero τῷ μακαρίῳ ferme contigit, (et nescio annon reapse contigerit) jam tandem perituum. Si nihil aliud, præter Indicem illum in H. Stephani Theas. Gr. Ling. editionem Londinensem, opus sane Herculei laboris, et ab ipso solo summa cum cura, summaque diligentia, confiatum, post se reliquisset Vir ille infelicissimus, in hostes potius convertenda fuisset calamitas ista, quam in hominem probum, ingenuum, simplicemque, et doctrina haudquaquam vulgari imbutum.

*sus did not advert to this circumstance, when he puts Hermesianax amongst the poets of a doubtful age. Leontium was an Athenian courtesan, no less celebrated for science than beauty; for she engaged in a philosophical controversy with Theophrastus, of which Cicero takes notice [lib. 1. de Nat. Deor.]. Pliny also records an anecdote of her being painted by Theodorus sitting in a studious attitude. Atqui centesimæ nonæ Olympiadis anno tertio natus est Epicurus, teste Apollonio in Chronicis apud Laertium in Vita Epicuri, occisusque a Pausania est Philippus (cujus, itemque Alexandri Magni, temporibus floruit Hermesianax) Olympiadis centesimæ undecimæ anno primo, ut credibile sit puerulum adhuc poetæ ætate viguisse philosophum. Recte igitur, ut videtur, statuit Schweighæuserus ad Athen. XIII. p. 597. A. Epicuri Leontium altera posteriorem esse. De Leontio Epicurea præter Ciceronem et Laertium, consulendus est Athen. XIII. p. 585. D. 588. B. et 593. B. C. itemque Plutarch. Non posse suav. vivi sec. Epic. p. 1097. E. Ne quis autem, stylo deceptus, (nam Bentleianum uno in loco ferme redolet, sive id de industria factum fuerit, seu casu quodam evenerit) hæc e scrinijs avitis hausisse autumet magni Bentleii nepotem, inque Laertii loco mendam aliquam latere, vel in temporum ratione ipsum Apollonium peccasse, is sciat ex Menagii *Mulierum Philosopharum Historia* ea omnia prorsus derivata esse, cujus verba sunt hæc: "Leontium, sive hypocoristica forma Leontarium, Atheniensis meretrix; et ipsa Epicuri amica. Epicuri ad eam epistolæ meminit et Laertius in Epicuro. In qua sic eam compellat: *Dii immortales, Leontiola, quanto nos cum clamore, plausuque, epistolam tuam legimus**! Fuit et Metrodori Athe-*

* Græca sunt: Παιὴν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, οἷον κροτοβορέβου ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἀναγνόντας σοῦ τὸ ἐπιστόλιον. De ἱερῷ ἀνακραυγᾷ Epicureo Παιὴν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, vide omnino Casaubonum ad locum. Quicum sane satis apte conferri potest illud Chauceri *The Dreame* &c. fol. 242. ed. 1598. *For I dare swere, without dout, | that as the sommers sonne bright | is fairer, clerer, and hath more light | than any other planet in heven, | the moone, or the sterres seven, | for all the worlde so had she | surmounten hem all of beaute, | of manner, and of com-*

niensis, qui ex illustribus fuit Epicuri discipulis, amica. Auctor Laertius. Hermesianactis Colophonii, Poetæ Elegiaci, amicam quoque fuisse Leontium, docet nos Athenæus libro XIII. qui et in ejus gratiam Elegorum plures libros scripsisse Hermesianactem testificatur; ex quorum tertio sex supra centum versus* profert. Inde ætatem Hermesianactis discere est, quem inter poetas incertæ ætatis recensuit Gerardus Johannes Vossius in libello de Poetis Græcis. Est autem Hermesianax ille, idem qui de patria Colophone egregium Carmen condidit, Pausaniæ memoratum. Leontium cogitantem a Theodoro depictam fuisse, scripsit Plinius libro XXXV. cap. XI. quod ipsum argumento est, Philosophicis eam meditationibus fuisse deditam. Scripsit ad-versus Theophrastum. Qua de re sic Tullius libro I. De Natura Deorum: *Istisne fidentes somniis non modo Epicurus, et Metrodorus, et Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa est? Scito quidem illa sermone, et Attico.*" Hactenus Menagius. De mea ipsius, quæ agmen claudit, versione Anglica nil fere dicendum habeo, nisi me tetrastichis† ideo usum esse, quod metro elegiaco Græcorum unice apta et accommodata esse videbantur. Quod vero in tetrastichorum fine interpunctione minutula identidem sum usus, interdum etiam nulla, ita ut unum in alterum tetrastichum, absque ulla animæ interclusionione, incurreret‡, id a me de industria

linesse, | of stature, and of well set gladnesse, | of goodlyheed, and so wel besey. | Shortly, (what shal I more sey?) | by god and by his halowes twelve! | it was my swete, right all her selve. In versuum initio Pind. Ol. I. 7. seq. ob oculos habuisse videtur poeta. Versum pænultimum adumbravit Scottius Marmion VI. 27. By heaven, and all its saints, I swear, | I will not see it lost!

* Immo vv. 98.

† De vi ac potestate hujus metri satis magnifice Drydenus in Præfatione ad *Annum Mirabilem*: *I have chosen to write my poem in quatrains, or stanzas of four, in alternate rhyme, because I have ever judged them more noble, and of greater dignity, both for the sound and number, than any other verse in use amongst us.*

‡ Miror Drydenum in *Anno Mirabili*, quod carmen versus non minus 1216 comprehendit, in fine tetrastichorum ad unum omnium plene punxisse. Quem errorem (si sit error) felicissime evitavit Grayius, aurium sane teretum ac religiosarum poeta

factum esse lubens confiteor, cujus aures in Græcorum modulis hac in parte jam tandem acquiescunt; quibus, quod norunt docti, moris fuit Pentametrorum versuum fines minus arcte similiter devincire. Quod tum in Tyrtæo, Mimnermo, Solone, Antimacho, Hermesianacte, Phanocle, Callimacho, ceterisque versuum elegiacorum scriptoribus Græcis sæpius factum videmus, tum etiam in Catullo ac Propertio, qui Græcam accurate imitando poesin effinxerunt Latinam. Ex qua licentia numeris elegiacis, ut mihi quidem videtur, accedit major vis, majorque virilitas. Namque, etsi plurimum mellis in se habent disticha singula Ovidiana*, tamen, cum in fine alterius versus tantum non ubique gravius pungatur, exinde exoritur *ταυτοφωνία* quædam, quæ auribus (de meis certe loqui licet) non modo non grata est, sed et molesta atque injucunda. Mitto illud, quod *ταυτοφωνίαν* istam magnopere auget vocis disyllabicæ in fine ejusdem versus nimis frequens usus: etsi probe scio eam formam pentametri versus numerosissimam esse. Sed ipsa sibi sua officit dulcedo, perinde ac si in campanarum concentibus recto (quanquam et is sit numerosissimus) pulsationum ordine semper utare. Usque adeo verum est illud incerti philosophi, *Μηδὲν ἄγαν*, Angl. *too much pudding will choke a dog*. Mitto etiam obscuritatem sæpius natam ex sententiæ, spatiis iniquioribus inclusæ, nimis artificiosa compressione. Quod autem in Elegiacis suis observarunt Græci, ut in distichorum fine sæpe-numero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapedine, id agerent, ut ex uno in alterum disticho audacter incurreretur, idem similiter in Alcaicis, inque ceteris strophicis, vel inprimis observasse videntur, et ex eorum imitatione Hora-

ut cummaxime, subactique, si quis alius, judicii, in notissima illa, quæ in ore omni populo est, Elegia. Evitavit etiam Byronic in Spenserianis, idque non sine optimo effectui, ut vix et ne vix quidem posterorum poetarum nostratium aliquis ad *ταυτοφωνίαν* istam, vel, si mavis, *μονοτονίαν*, quæ ex schola Italica profuxit, unquam relapsurus sit.

* De distichis Ovidianis unice consulendus est Tatiuss noster, in libello inscripto *Richmond Rules to form the Ovidian distich*, Lond. 1835.

tius, in unicis Sapphicis fortasse taxandus, quod in Adonici versus fine fere semper plenius pungit. Cui quidem immutationi plane par est spreta illa in tribus prioribus versibus dipodia trochaica, etiam a Catullo, ut videtur, pæne exclusa; qua exsulante, funditus perit gratissima illa modulationis varietas, quam suis versibus diserte immiserat metri Sapphici inventrix. Quod vero versus Sapphicos Horatianos maxime omnium debilitat infirmatque, est cæsura post quintam syllabam nimis exacte, pæne dixeram et serviliter, servata: quo facto, rhythmus antiqui tenor plane invertitur, (namque exceptio fit regula) inque metrum ruit tanta *ταυτοφωνίας* tempestas, quantum in nullo alio facile reperias. Sed hæc paulo audacius fortasse sunt dicta.

Denique Appendicem subjeci, in qua inclusa sunt Archilochi Pratinæque Fragmenta duo, et ipsa ex recensione Dindorfiana, Notisque, et Glossariis, et Versionibus tum Latinis, tum etiam Anglicis, perinde atque Hermesianacteum, instructa. Quod ideo a me factum est, ut in hoc Opusculo omnia illa comparerent *ἀποσπασμάτια*, quæ a Cumberlandio Anglicis versibus reddita sunt, exceptis tantum Comicorum Græcorum Fragmentis, quæ separatim potius edi debere videbantur, hodieque curis nostris sub prelo sudant, et perpaucorum mensium intervallo, Deo favente, lucem videbunt. De quo libello illud dumtaxat in præsens sufficiat monere, me in eo concinnando, inter alia subsidia, etiam novis quibusdam Versionibus poeticis Anglicis usum esse, quibus me pro benevolentia sua haud dedignatus est donare Vir tum eleganti, tum etiam accurata doctrina spectabilis, Franciscus Wrangham A.M. Archidiaconus Cestrensis.

Restat ut gratias agam Viro doctissimo Gulielmo Gilson Humphry A.B. Collegii Trinitatis apud Cantabrigienses Socio, qui schedas hasce nostras humanissime inspexit, et nonnulla acute admonuit, quæ me mea in melius, uti spero, mutare, interdum etiam et abolere, protinus coegerunt. Et plura fortasse admonuisset, ni, dum ruri aliquantisper commorabatur, libro-

rum inopia necessario laborasset. Nec vero obliviscendus est, disciplinæ nostræ alumnus, Carolus Clayton A.M. Collegii Caio-Gonvillensis Socius, qui menda aliquot typographica e schedis duobus prioribus sustulit, quique, ni aliis ac gravioribus districtus esset negotiis, similem medicinam etiam ceteris (sat scio) libenter adhibuisset.

Peckhamiæ, prope Londinum, d. 14 Oct. 1839.

M O N I T U M.

HODIE video me *Addend. p. 134. in Antimachi emendationem Gaisfordianam imprudentem incidisse, id quod jam tandem didici ex Addend. Burges. p. 155. Nempe in Suida suo (uti me monuit Burgesius) eandem medicinam loco corrupto adhibuit Græcarum Literarum apud Oxonienses Professor Regius. Vide in Ὀρυγῶνες, ubi omnia ex Photio desumta sunt, etiam corrupta ista ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ, καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὀρυγῶνας, prout exstant in editione Mediolanensi. Unde autem, et quibus rationibus, in hanc emendationem inciderim, nullo modo clarius apparebit, quam ex ipsius Friedmanni verbis exscriptis: "Schellenberg. (ad Antimach. Reliqq. 83.) metrum non curans, edidit e Valesii conjectura, quam neque Ruhnck. spernebat, uno versu, Γένναν Καβάρνου θῆκεν ἀγακλέας ὀρυγῶνας. Suspicitur tamen in v. Γενεᾷ libri Antimachei numerum latere. A qua suspitione equidem tantum absum, ut pene assensuros mihi esse putem lectores corrigenti: "὘νθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀρυγῶνας. Factæ immutationis rationes apparent e vocum ΓΕΝΕΑ et*

ΕΝΘΑ similitudine. Γ natum videtur ex ι ascripto, (Hermann. ad Aristot. Poet. 119.) vel e ductu calligr. (Jacobs. Actt. Monac. 1, 158.) et Ε cum Θ permutatum exquisitissimis exemplis illustant Valck. Ep. ad Röv. p. xlv. Bast. Comment. Palæogr. 714. Formam ὀργειῶνας defendet Homeri κυκειῶ, Il. Α. 623. 640." Hæc ille. Scilicet in voce γεveῖ libri Antimachei numerum latere suspicatus est Schellenbergius, ita tamen ut numerus, quisquis is fuerit, plene scriberetur. Friedmannus, postquam ἐνθα in γεveῖ latere perspecte viderat, rationibusque etiam palæographicis feliciter defenderat, in γ littera hæsit, quam sive ex ι adscripto in Ἀνδῆι antecedente, seu ex ductu calligraphico ortam esse putavit. Equidem in γ littera libri Antimachei numerum, compendio notatum, delitescere suspicatus sum. Hinc omne principium; huc refer exitum. At vero hodie (collatis Burgesianis) articulum abesse debere nullus dubito, locumque suspicor ita omnino restituendum esse: ἐν γ Ἀύδης· Ἐνθα Καβάρου κ. τ. λ. Sic Steph. Byz. in Δώτιον: καὶ Ἀντίμαχος ἐν β' Ἀύδης· Φεύγοντας γαλῆς κ. τ. λ. Nimirum τὸ γ, sic scriptum, pro τ, h. e. τῇ, sumsisse videtur festinus librarius, et γ in γεveῖ ex s finali in Αύδης corruptum fuisse. De Γ et T permutatis vide Oudendorp. ad T. Magist. p. 897. Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 283. De Γ et C confusis vide Markland. ad Iphh. p. 143. 288. Simili errore Scholia Veneta Homérica ad Il. Δ. 334. ad hunc modum corrumpit Villoisonus: Πύργος, τάξις. συνέστηκε δὲ πύργος ἐκ τῶν ἐξήκοντα ἀνδρῶν. Lege, cum Bastio Comment. Palæogr. p. 850. et Append. ad Epist. Crit. p. 55. ἐκ τ ἐξήκοντα ἀνδρῶν, prout in codice scriptum est. Quin et in ipso textu voci πύργος superscripta est glossa τξ (360) ἀνδρες, notante Bastio. Eustath. ad Il. l. c. 250. p. 357. 19. Bas. πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα τάξις αὕτη τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Mox addit: πύργος δὲ, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, τάξις στρατιωτικὴ καθὰ καὶ τὸ πλινθλον. πεπύκνωτο δὲ τετραγωνοειδῶς κατὰ σχῆμα πύργου. Quamquam erunt forsan, quibus, in loco Antimachi, vel facilius erui posse videatur ἐν τῷ γ' Ἀύδης· Ἐνθα κ. τ. λ. ut ἐν τῷ α (sic) τῶν Νόμων scriptum in MS. A. Athen. X. p. 432. A. Tuliùs esset ἐν τῇ γ' Α. Sic Etymol. Mag. in Βασιλεύτωρ: Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαίδος. Bastius:

“*In libris citandis compendium ἐν γ̄ aut ἐν γ̄ expleri potest tam sic, ἐν τῇ τρίτῃ (subaud. βίβλῳ), quam sic, ἐν τῷ τρίτῳ (subaud. βιβλίῳ).*” His autem corruptelis alteram germanam exhibet Athenæi locus XV. p. 699. D. prout exstat in edd. Ald. et Casaubon. Νεάνθην ἐνα τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστορικῶν. Vertit Dalecampius: Neanthen historiographum qui Attali seculo vixit. Quem secutus Villebrunius sic vertit: Neanthe un de historiens du temps d’Attalus. Sed optime Valckenærius ad Schol. Eurip. Phæn. 1123. scribendum vidit: ἐν ἀ τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστορικῶν. in libro primo de rebus Attali historiarum. Et sic omnino scriptum in MS. B. apud Dindorfum, qui, pro ἐν ἀ, contra librorum ac codicum fidem, ἐν πρώτῃ plene edidit. Vide Porsoni Advers. p. 148. *Sequentia indicavit Bastius. (I.) Etymol. Mag. in Λόγχα: Ἴων ἐν Κίου κτήσει, ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ubi, pro ποιεῖν, ποιεῖ ν̄, i. e. πεντήκοντα, recte legit Bastius, collato Orione Thebano in Λόγχη, et ἐν Χίου κτίσει. Έκ κ. τ. λ. repopendum, cum Bentleio Epist. ad Mill. p. 56. Athenæus (citante Bentleio) X. p. 426. E. περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ἴων ὁ ποιητῆς ἐν τῷ περὶ Χίου φησὶν, κ. τ. λ. Sic ἡ Χίων χώρα in Scylacis Periplo p. 36. correxit Vossius, ubi vulgo legitur ἡ Κίων χ. Pessime autem ἐκ τῆς τέως λόγχης, quasi veritas e priori portione, dedit Bastius. Meliora eum docere potuisset Bentleius Epist. ad Mill. l. c. qui de Ione notat: “Videlicet ipse fuit Chius natione, et insula Teos Chio propinqua est, non Cio.” In Orione omnino scriptum est: ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πεντήκοντα. ubi delendum videtur istud πεντήκοντα, numerali primitus ex explanatione superscriptum. (II.) Apollonius Dyscolus Περὶ Ἀντωνυμίας p. 135. Bekker. καὶ παρ’ Αἰολεῦσιν. Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ. Τὸ δ’ ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. ubi, pro ἐν πρώτῳ, olim corrupte legebatur ἐνα, quod in ἐν, vel ἐὸν, temere mutatum voluit Sturzius, sed recte in ἐν ᾧ mutavit Bastius ad Gregor. p. 616. qui tamen non vidit ἀγήσαιο corrigendum fuisse in versu Alcaico, cujus sententiam optime illustrabit Virgilianum illud, Dux femina facti. Constructio est: τεὰ δὲ κόρα ἀγήσαιτό [σοι εἰς] τὸ ἔργον.*

CORRIGENDA.

- Pag. 4. l. 17.* Apud Athen. XIII. p. 597. B.—599. B.
- 5. *n. 3. l. 10.* τόν τε
- 8. — 13. — 4. ἔχειν θ'
- 12. *l. 14.* φορβειάς.
- 14. *n. 30. l. 3.* ἐν
- 15. — 33. *ll. 2, 5.* δοῦρην
- — — *l. 6.* fortasse
- 16. *l. 9.* ὦν ἡράσθη
- 17. — 6. *cecinerit*
- — — 12. *infra vv. 85, 89.*
- 18. — 8. *dele:* Cf. Horat. Od. III. 6. 23.
- 20. *n. 48. l. 1.* λόγων conjicit Schweigh.
- 27. *l. 15. a fine:* Καί
- 30. *ad v. 19. l. 9.* Τριπτόλεμον ἐδίδαξε
- 35. *l. 12.* περιφραστικῶς dixere,
- — — 13. γνωτὸς
- — — 14. *scribe omnino:* ab Homero, Pindaro, Æschylo, (ni fallor) Sophocle, usurpata, una cum
- 36. — 12. *a fine scribe omnino:* unice amat, excepto tantum Hel. 41. ubi tamen γνωστόν τε corrigendum esse vix dubito. In choricis
- 37. — 7. *a fine:* ἡμίκανστος
- 38. *ad v. 21. l. 7.* Φημι
- 45. *l. 18.* Cum vero in
- 49. — 27. Bion ibid.
- 66. — 21. πολλῶν
- 73. *ad v. 78.* πᾶσαν
- 95. *v. 38.* Cumean
- — — 40. *dele incisum.*
- 99. *Archilochi v. 1.* μέθυ, et mox *scribe:* Apud Athen. I. p. 8. A. B.
- — *l. ult.* Ἑσθίων θ'
- 101. — 19. παρὰ τὸ
- 104. — 22. *scribe:* Apud Athen. XIV. p. 617. C.—F.
- 107. — 4. suffragatur
- 127. — 5. *scribe:* P. 4. *l. 3. a fine:*
- 128. — 14. *a fine scribe:* Hermannι Δημήτρq,
- 131. — 24. *scribe:* Cic. Læl. 2. *Athenis unum accepimus, et eum quidem etiam Apollinis oraculo sapientissimum judicatum.* Poetam
- 135. — 5. *corrige:* P. 36. *l. 17.*

OPERIS CONSPECTUS.

Hermesianax	Pag.	1— 4
Notæ in Hermesianactem		4— 23
Glossarium in Hermesianactem		23— 69
Georgii Burgesii Epistola Critica		69— 74
Epistolæ Criticæ Postscriptum		74— 81
De Hermesianacte ejusque Elegia.		82— 83
An Extract from Porson's Review of Weston's Hermesianax		84— 86
Versiones Latinæ		86— 91
Versiones Anglicæ		91— 99
Appendix		99—126
Addenda		126—149
Addenda Burgesiana		149—156
Indices		157—176

HERMESIANA X¹.

Οἶν² μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
 Ἀγριόπην Θρηῆσαν στειλάμενος κιθάρην
 Ἀιδόθεν. ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον³,
 ἔνθα Χάρων κοινὴν⁴ ἔλκεται εἰς ἄκατον
 ψυχὰς οἰχομένων, λίμνης δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ 5
 ῥεῦμα διέκ μεγάλων ῥυομένης δονάκων.⁵
 ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων
 Ὀρφεὺς, παντοίους⁶ δ' ἐξάνειπσε⁷ θεοὺς·
 Κωκυτὸν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὀφρύσι μειδήσαντα
 ἥδ' καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς⁸, 10
 ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένον, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα ἐν ἑρὶ μέν μ. ο.
 σκληρὸν τριστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς.
 ἔνθεν αἰοδιᾶων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
 Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.
 οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραςτον ἔθηκε 15
 Μουσαῖος, Χαρίτων ἥρανος⁹, Ἀντιόπην·
 ἧ τε πολυμνήστησιν¹⁰ Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
 εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,
 Ῥάριον¹¹ ὀργειὼν ἀνέμω διαποιπνύουσα 20
 Δήμητρα· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν' Αἰδῇ.
 φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρα¹²
 Ἑσίοδον, πάσης ἥρανον ιστορίας,

Ἀσκραίων¹³ ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κόμην·

ἔνθεν ὃ γ' Ἑοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν 24

πέισκω *ωφ.* πόλλ' ἔπαθεν¹⁴, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους
ὑμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἴσα φυλάσσει

ἡδιστον¹⁵ πάντων δαίμονα μουσοπόλον¹⁶,

λεπτὴν εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὅμηρος

ὠδῆσιν πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης· 30

ἦν διὰ πολλὰ παθῶν¹⁷ ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον

πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος·

ἔκλαιεν δ' Ἰκάρου¹⁸ τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου

καὶ Σπάρτην, ἰδίων ἀπτόμενος παθέων. 34

Μίμνερμος δὲ τὸν ἡδὺν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνατλὰς¹⁹

ἦχον καὶ μαλακοῦ²⁰ πνευμ' ἀπὸ πενταμέτρου²¹,

καίετο μὲν Ναννοῦς²²· πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ

κνημῶθεις κόμους σίχῃ συνεξαμύη²³.

ἦχθεε²⁴ δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρὺν ἡδὲ Φερέκλην

ἐχθρὸν μισήσας τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη²⁵. 40

Λυδῆς²⁶ δ' Ἀντίμαχος Λυσηίδος ἐκ μὲν ἔρωτος

πληγεῖς Πακτωλοῦ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ·

δαρδάνη²⁷ δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν

κλαίων, αἰάζων δ' ²⁸ ἦλθεν ἀποπρολιπὼν 44

ἄκραν²⁹ ἐς Κολοφῶνα γόνων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους

ἱρὰς³⁰, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

(1.615) Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο³¹ κόμους,

Σαφφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,

γιγνώσκεις. ὃ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνας ἡράσαθ', ὑμνων

Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη. 50

-εν Ἀνακρέων καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων³²

στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσι·

φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν^{δ.}
οἰνηρὴν δοῦριν³³ κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὖοιον· τὸ δὲ δὴ ρίον εἰσίδε Λέκτον
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας. 56

Ἄτθις δ' οἷα μέλισσα³⁴ πολυπρήωνα κολώνην³⁵
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις

Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτ' ἀγειραιθειαρειδος

* * * Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ³⁶. 60

φημὶ δὲ κάκεινον τὸν αἰεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα ^{φυλάκων}

^{ἀντιπαι-ματιέ} καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συννοχῶν³⁷ ^{συννοχοί}
πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα ^{σκολιό} ^{Πολύτ. 100?}

τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.

ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίστατο³⁸ λαύρας, 65

Αἰγείων³⁹ μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,

εἰσόκε δαίμων⁴⁰ Εὐριπίδῃ εὔρετ' ὄλεθρον,

ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν⁴¹.

ἄνδρα δὲ τὸν Κυθήρηθεν ἀνετρέψαντο⁴² τιθῆναι, ^{ισόκρ.}

Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην, 70

Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον, οἷα τιναχθεῖς ^{Μοῦσαι}

ὠρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,

γινώσκεις, αἶουσα⁴³ μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης

αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις.

οἶσθα δὲ καὶ τὸν ᾠοιδόν, ὃν Εὐρυπύλου πολιῆται

Κῶοι χάλκειον θῆκαν⁴⁴ ὑπὸ πλατάνῳ 76

Βιττίδα⁴⁵ μολπάζοντα θοὴν, περὶ πάντα Φιλητᾶν ^{Φιλητᾶν}

ρήματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλίην.

οὐδὲ μὲν οὐδ'⁴⁶ ὅποσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο⁴⁷

ἀνθρώπων, σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην, 80

οὐς αὐτῇ⁴⁸ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις

καὶ δεινὴ μύθων κῦδος⁴⁹ ἔχουσ' ἀρετῇ,

recte

οὐδ' οἶδ' αἰνὸν⁵⁰ ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν οὐδ' οἶδ' αἰνὸν
 φαινόμενον⁵¹, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς 85

Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ⁵² γεωμετρίης
 εὐρόμενον, καὶ κυκλόν, ὅσον περιβάλλεται αἰθῆρ,
 βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον⁵³.

οἷ᾽ δ' ἐχλίνεν ὅν' ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
 ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτῃ ἐν σοφίῃ 90

Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθείης⁵⁴

ψυχῆς κουφοτέρας⁵⁵ ἐξεπόνησ' ἀνίας,
 οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
 εὖρε⁵⁶, λόγων⁵⁷ πολλὰς εὐρόμενος⁵⁸ διόδους. 94

ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἴσω πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ

δεινὸν⁵⁹, ὃ τ'⁶⁰ Ἀπιδανῆς Λαῖδος ἡράσατο

ὀξὺς Ἀρίστιππος, πάσας δ' ἡνῆνατο λέσχας
 φεύγων, οὐδαμένον⁶¹ ἐξεφόρησε βίῳ⁶².

Apud ATHEN. XIII. p. 597. B.

NOTÆ IN HERMESIANACTEM.

¹ "Hermesianactis carmen emendare et explicare conati sunt Ruhnkenius in Appendice ad epistolam criticam alteram, et Westonus in libro quem Hermesianactis nomine inscriptum edidit." DINDORF. Emendare etiam conatus est, et cum notis criticis et historicis, novaque versione metrica Latina, edidit Anonymus quidam Lond. apud Ricardum Priestley, 1825. Idem fecerunt, carmenque Latinis versibus expresserunt, F. A. Riglerus et C. A. M. Axtius Colon. 1828. Est et editio Nicolai Bachii Halis Sax. 1829. qui hoc Fragmentum, una cum Philetæ Coi atque Phanoclis reliquiis, emendavit et illustravit, addita etiam Rigleri et Axtii versione, multis locis immutata, itemque annotationibus quibusdam, in libelli fine, ex Hermannii Programmate (Lips. 1828.) desumptis. Carmen Hermesianacteum corruptissimum pronunciat Porsonus *Tracts* p. 39. de eo sic loquens: *a fragment of Hermesianax, which has come*

down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions. Ætatem autem Hermesianactis in Philippi et Alexandri tempus incidisse, ex Pausan. Attic. c. 9. et Scholiasta ad Nicandri Theriac. 3. probavit Ruhnkenius. Vide n. 52.

² Ante Οἶην supplendum γινώσκεις vel οἶσθα. Vide infra vv. 49. 73. 75. itemque n. 43. Mox confer Senecæ Herc. Cæt. 1033. *Tangens Threiciam chelyn* | *Orpheus*.

³ "ἀπειθέα χώρον. Quod quidem eleganter dictum esse observat Heinrichius, allato Propertio V [IV], 11, 2. *Panditur ad nullas janua nigra preces. Cum semel infernas intrarunt funera leges, Non exorato stant adamante viæ.*—Hermannus mavult ἀπειθέα χώρον, sive is ignobilis intelligendus, sive ex quo nulla venit fama." ΒΑΣΗ. Cum Hermannii emendatione conferendum est Shakspearianum illud: *The undiscover'd country, from whose bourn | no traveller returns.* quod expressum fortasse ex Christophoro Marlowe, *Edward II.* in fin. *Farewell, fair queen; weep not for Mortimer, | that scorns the world, and, as a traveller, | goes to discover countries yet unknown.* Eurip. Herc. F. 426. τὸν πολυδάκρυον | ἐπλευσ' ἐς Ἀϊδαν, πόνων τελευτὰν, | ἵν' ἐκπεραίνει τάλας | βίοντον, οὐδ' ἔβα πάλιν. | στέγαι δ' ἔρημοι φίλων, | τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων | Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα | βίου κέλευθον ἄθεον, ἄδικον. Antipater Brunc. Anal. II. p. 37. ἐς γὰρ ἀκαμπτον, | ἐς τὸν ἀνόστητον χώρον ἔβης ἐνέρων. Quæ loca editorum Shakspearianorum diligentiam fugerunt. Vulgatum autem verum esse ostendit etiam Phanoclis Fragmentum apud Stob. T. 64. 14. ubi de eodem Orpheo agitur: ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἥ καὶ ἀναύδους | πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ. ἀηδέα χ. conjicit Osann. Auctar. Lex. Græc. p. 174. memor forte Virgiliani *illatibilis ora*, *Æn.* III. 707.

⁴ Libri ἀκοήν, unde ἀκρην conjecit Valckenærius Diatr. p. 280. κοινήν Lennepius, ut apud Propert. III. 16. 24. *publica cymba senis*. Casaubonus αἰνὴν proposuerat, vel πικράν, vel λυγράν, vel simile epitheton. Westonus conjecit ἀχώρην, *sine choris, illatibilem*, Angl. *cheerless*, collato Soph. CEd. Col. 1223. Saltem ἀχορον debebat. Schweighæuserus ἀκορῇ, quod idem atque ἀκόρεστον valeat, *insatiabilem*, proposuit. Blomfieldius in Diario Classico, Fasc. VII. p. 238. ὠχρὴν conjectat. Hermannus ἀόκνην mavult, quod eadem medela eget, qua Westoni conjectura, et præterea scansioni ægre satisfacit: nam de penultima syllabæ quantitate merito dubitari potest, cum nihil tale apud Hermesianactem reperiatur, tum stili, tum etiam metri, epici maxime studiosum. Gu. Ern. Weberus proposuit conjecturam ἀκαλήν. Hesych. Ἀκαλα. (sic) ἄψοφα, ἡσυχα, et Ἀκαλὸν, ἡσυχον, πρῶον, μαλθακόν. Equidem κοίλην prætulerim cum Toupio ad Theocr. p. 399. et Ilgenio, *capacem*, juxta Horatia-

num illud: *Omne capax movet urna nomen.* Vide Damm. Lex. Hom. in κοῖλος. Nec ab hac emendatione abhorret locutio Æschylea πάνδοκος θεωρίῃ Sept. c. Theb. 858. *cymba omnes recipiens, ideoque capax.*

⁵ Correxuit Ruhnkenius, vertente Schweighæusero: *et paludis late resonat unda, ex vastis profluens [profluentis J. B.] arundinetis.* Vulgo λίμνη, et ῥυομένη, locum sic interpretante Ilgenio: *et alte murmurat lacus infernalis, longa ex arundine undas trahens.* Vulgatam lectionem etiam Bachius probat. Equidem, retentis Ruhnkenianis, ἀντεῖ de Charonte ipso vociferante intellexerim, non de lacu resonante, vel, si mavis, murmurante. Verterim: *et super paludem alta voce clamat ex vastis arundinetis undas trahentem.* Sic Hom. II. γ. 50. de Minerva: ἄλλορ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούνων μακρὸν ἀντεῖ. Charontis vociferationem satis bene illustrabunt Eurip. Alc. 253. seq. Aristoph. Ran. 180. seq. et Lys. 606. Machonis Fragm. apud Athen. VIII. p. 341. E. et Lucianus in Mortuorum Dialogis. Quanquam alteram interpretandi rationem tueri videtur Callim. Hymn. in Dian. 58. μεγάλην δὲ βοήην ἐπὶ Κυρὸς ἀντεῖ. Adde Hom. II. Σ. 576. πὰρ ποταμὸν κελαδόντα, παρὰ ραδαλὸν δονακῆα. In ῥυομένης inest notio liberandi, sive extricandi, eandemque constructionem habet Pind. Pyth. XII. 31, 32. "Si quid suspectum in hoc loco, est id ῥυομένη, inusitata, sed propria tamen significatione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen, συρομένη præstaret aliis conjecturis." HERMANN. Cum Hermanno aliquatenus facere videtur Dionys. Perieg. 296. τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου | ὑστάτιον ποτὶ χεῦμα βορειάδος Ἀμφιτρίτης. Cf. et vv. 16. 46. 137. 433. 475. Si quid mutandum, malim διὲκ μ. χενομένης δ. Similiter confusa sunt προρέειν et προχέειν, notante Heynio ad Hom. II. φ. 366. Vide infra n. 45. Ceterum χεῦμα, pro ρεῦμα, mavult Ruhnkenius; sine causa, opinor. Dixit Hermesianax ρεῦμα ποταμοῦ infra v. 42. ρεύματα τῶν ποταμῶν Herod. II. 24.

⁶ Ruhnkenius aliquando πομπαίους: Valckenærius ἀνταίους: Blomfieldius in Diarii Classici I. c. ἐγγαίους proposuit. Sed nihil opus est mutatione. Hom. Od. P. 485. καὶ τε θεοὶ ξείνοισι ~~Fe~~Φοικότες ἄλλοδαποῖσι, | παντοῖοι τελέθοντες, κ. τ. λ. Virg. Æn. VIII. 698. *Omnigenumque Deum monstra.*

⁷ "Hermannus pro verbo ἐξανέπεισε, quod non solum propter aoristum pro imperfecto positum, sed magis etiam propter totius loci rationem vitiosum esse versus 13 doceat, reponendum censet ἐξανέλισσε, quo poeta significet Orpheum securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum." ΒΑΣΗ. Unice verum est ἐξανέπεισε. Sensus est: *flexit, ut ex inferis Agriopa evaderet.* Cf. vv. 13, 14.

⁸ "Hermannus proposuit: Κῶκυρόν τ' ἀνέθιστον ἐπ' ὀφρύσιν οἰδήσαντα | εἶδε, καὶ αἰονότου β. ὕ. κ." ΒΑΣΗ. Elegans, si non certa,

est conjectura Hermanni ἀνέθιστον, *insolitum*, proponentis. In ceteris Viro celeberrimo non queo acquiescere; vix hodie ipse sibi, credo, acquiescet. “Vulgatum ἐπ’ ὄφρῦσι in ὑπ’ ὄφρῦσι mutavi. Apoll. Rhod. III. 1023. Ἱμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ’ ὄφρῦσι μειδιῶντες.” RUHNKEN. Recte, *Amich 221* opinor, Ruhnkenius: ὑπ’ ὄφρῦσι μειδ. *superciliis subridentem*. Ad sententiam Hymn. Homer. in Cerer. 357. μείδησεν δὲ Φάναξ ἐνέρων Ἀφιδωνεύς | ὄφρῦσιν. Horat. Od. III. 11. 21. *Quin et Ixion Tityosque vultu risit invito*. Mox vide annon τεθωμένον scribendum, ut βλέμμα κυνὸς sit pro κύνα, perinde atque τὸ Διὸν ὄμμα dictum pro Zeὺς Æsch. Prom. V. 675. Vide Matthiæ Gr. Gr. 430. 6. Quam lectionem præ oculis fortasse habuit Hesychius: τεθωμένον, ὀξυμμένον, (ὦξ. Albert.) καὶ ἐθώωσα, (Hom. Od. I. 327.) ὦξυνα.

⁹ Cf. infra v. 22.

¹⁰ Dativum πολυμνήστησιν ad sequens ἐξεφόρει εὐασμὸν refert Ilgenius, ut sit: *in honorem dearum venerandarum*, h. e. Cereris et Proserpinæ. Quæ interpretatio qua ratione ex Græca voce elicienda sit, equidem non video. πολυμνήτοιο Vossius ad Hymn. Homer. in Cerer. p. 130. Blomfieldius in Diarii Classici l. c. legendum proposuit ἦτε πολὺν μύστησιν Ἐλευσίνος, κ. τ. λ. “πολὺν μύστησιν,” inquit, “pro πολυμνήστησιν tam certum est, quam quod certissimum.” Equidem conjeceram legendum simpliciter: ἦτε πολυμνήστη ποτ’ vel πολυμνήστειντος. Cf. Hom. Od. Δ. 770. Ξ. 64. Ψ. 149. Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 1434.

¹¹ Ῥαριάδ’ ὀργειῶν Vossius. Steph. Byz. Ῥάριον πεδίον, ἐν Ἐλευσίνι καὶ Ῥαρία γῆ καὶ Ῥαριάς ἡ Δημήτηρ. “Ante omnia scribendum est Ῥάριον, spiritu leni, docente Hermanno ad Hymn. Cerer. 451. ex Scholiis ad Homeri Iliad. A. 56.” ВАСН. Locus, cui alludit Bachius, hic est: πάσης γὰρ λέξεως τὸ Ῥ ἀρχόμενον δασύνεται, πλὴν τοῦ Ῥάρος. Quod Grammaticorum somnium e porta eburnea emissum videtur esse. Mox ὀργιῶν Schweigh. (ὀργίων Ald.) Sic Hymn. Homer. in Apoll. 389. οὐστinas ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο. Idem Vir doctissimus ἀνεμῶλια ποιπνύουσα edidit, ex præclara Lennepii emendatione. Hermannus: Ῥάριον ὀργειῶν νόμφ διαποιπνύουσα | Δημήτηρ. Blomfieldius: Ῥάριον ὀργειῶνα νόμφ διαποιπνύουσα | Δήμητρος. Fortasse legendum: Ῥαριάδ’ (h. e. Ῥαριάδι) vel Ῥαρίφ ὀργίων ἀνεμῶλια ποιπνύουσα | Δήμητρι. Rhariæ sacerdos accassum ministrans Cereri. ποιπνώ, sæpius sine casu positum, cum accusativo personæ, cui ministratur, vix construitur; semel cum dativo constructum videtur Il. Ω. 473, 5. Fabula est ex obscurioribus. Voluit Hermesianax, ni fallor, Antiopam, Cereris sacerdotem formosissimam, eandemque a Musæo adamatam, immaturam mortem obiisse, a qua eam ne pietas quidem sua, officiumque Cereri sedulo præstitum, servare potuerunt: porro, quam, dum in vivis erat, concele-

bravit Musæus, eam carminibus prosecutum esse, etiam postquam in Orcum descenderat. Cf. Hom. Od. O. 244. seq. Eurip. Orest. 943. seq. Virg. Æn. II. 429. Fuit autem Antiopa Melissarum, quas vocabant, una, de quibus consulendi sunt Schol. ad Pind. Pyth. IV. 104. Lactant. I. 22. Blomfield. ad Callim. Hymn. in Apoll. 109. Hesychius: *Μέλισσαι. αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες.*

¹² *μέλαθρον* edd. Bas. et Casaub. et MS. Palatinus, et sic Ruhnken. Hermann. Bach. "Hermanno, quum *μέλαθρον* vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum apte Bæotus dici videtur Hesiodus. Itaque commendat Rigleri et Axtii conjecturam *Κυμαίων ἀποπρολιπόντα μέλαθρον*. Sed quæritur, an Hesiodus non eodem jure vocari possit *Βοιωτὸς*, quo Minnermus, Colophone natus, etiam Smyrnæus, Tyrtaeus, natu Atheniensis, etiam Milesius, atque alii aliter denominati sunt a sedibus postea electis." BACH. Vide omnino Hesiod. Op. et D. 633. (253.) seq. unde patet *ἀποπρολιπόντα μέλαθρα* Anglice simpliciter verendum esse: *having quitted his home*. *Βοιωτὸς* plane dictus Hesiodus a sede postea electa.

¹³ *Ἀσκραίην* (pro *Ἀσκρην*) Ilgenius, absque ulla necessitate. Constructio est: *Ἡσίοδον ἰκέσθαι ἐς κώμην Ἑλικωνίδα Ἀσκραίων*. Steph. Byz. *Ἀσκη, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς Κόρη, Τερψιχόρη. Τὸ ἐθνικόν, Ἀσκραῖος, Ἡσίοδος*. Mox *ἔχεινθ'* Lennepius: *ἐκόνθ'* Heinrichius, præeuntibus Dalecampio et Pursano; quod prætulerim. *ἐρῶνθ'* Riglerus, probante Bachio. In Aldina *ἔχων* legitur. Primus Casaubonus *ἔχονθ'*.

¹⁴ Pro *ἔμαθεν* conjecit Casaubonus *ἐμαθεν*, (de qua mutatione vide Dobræi Advers. T. I. p. 492. Bast. Ep. Crit. p. 282.) etiam *λόγων* in *λέγων* mutato. Idem *βίβλους ὕμνων* intelligit de Hesiodi *Magnis Eois*, sive *Καταλόγῳ γυναικῶν*, probante Ruhnkenio. Sed recte se habent vulgata, et *βίβλους λόγων* jungendum est, locusque, ni fallor, intelligendus de sacris quibusdam Commentariis ab Hesiodo exscriptis, vel potius conscriptis. Vide infra v. 45. Dobræi Advers. T. I. p. 256. Namque sacerdotibus constat magna in gratia olim fuisse poetarum genus, qui eorum in usum, dum varias sive urbes, sive regiones, peragrabant, permulta, vix aliunde petenda, de die in diem collegerunt, inque Commentarios digesserunt, exinde sacri dicti; ut vix opus sit ad illud provocare, quod retulit Galenus Protrept. ad Artes T. IV. p. 1. de Archilochi interfectore, qui, cum oraculum accederet, ab eo his verbis repulsus est: *Μουσάων θεράποντα κατέκτανες' ἔξιθι νηοῦ*. A quibus, ut videtur, etiam conficta sunt oracula illa, apud Herodotum puta, veram poesin sæpius redolentia. Mox *πάσας δ' ἐλέγων ἀν. β.* conjectura est Anonymi supradicti. Sed elegos nec scripsit Hesiodus, nec scripsisse potuit, cum suis temporibus nondum inventi sint. Tum *ἀπαρχόμενος*

legerim, cum Ilgenio et Bachio, ut sit ἀπαρχόμενος ὕμνων. Canteri ἀναρχόμενος vox nauci est.

¹⁵ “Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate censeatur, vix dubitari potest, quin vere conjecerim: κῦδιστον πάντων, κ. τ. λ.” RUHNKEN. Male, opinor. Pind. Nem. VII. 29. ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι | λόγον Ὀδυσσεός, ἢ πάθεν, | διὰ τὸν ἀδυεπῇ γενέσθ’ Ὀμηρον. Boeth. V. metr. 2. *Homerus melliflui oris*.

¹⁶ μουσπόλων Ald. et sic Casaub. Ruhnken. Bach. quod verum censeo. “Hermannus, qui comma posuit post φυλάσσει, simplicem sententiam amplectitur, æternum esse Homerum; unde sic poetam scripsisse suspicatur: ἡδιστον πάντων δαίμονα μουσπολῶν ψῆῃσιν. hæc enim verba conjungenda sunt: *dulcissimum deorum Amorem carminibus colens*. Recordabatur, nisi fallor, quod Hesiodus dixit, ἡδ’ Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Non habeo aliud exemplum verbi μουσπολεῖν, sed exemplis in hoc genere non opus. Eodem modo, nisi quis forte id hic quoque præferat, μουσποιεῖν dixit Aristoph. Nub. 334.” BACH. Si Hermannii mentem recte capio, ad hunc modum connecti ac complanari, quæ sequuntur, voluit: ψῆῃσιν, λεπτὴν ἀνετείνετο θεῖος Ὀμηρος | εἰς Ἰθάκην πινυτῆς, κ. τ. λ. Alioqui trajectory est durissima. μουσποικῶν, hoc est μουσποῶν, Bachianum vix ferendum credo in Hermesianacte. Ceterum, qui δαίμων μουσπόλων hic, locutione minus usitata, vocari videtur Homerus, is θεῖος Ὀμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θειότατος, sæpius audit, v. g. Aristoph. Ran. 1032. Callim. Epigr. VI. Aristot. Poet. 38. Athen. II. p. 41. A. Sotadi apud Stob. T. 98. 9. “Usu valuit, ut princeps sui quisque generis diceretur deus: ita Cicero N. D. II. 12. 32. *Platonem vocat quasi quendam deum philosophorum*. Idemque Ep. ad Attic. IV. 16. post init. *Deus ille noster Plato*.” BACH. Adde Colum. de R. R. I. Præf. *Parens eloquentia, deus ille Mæonius*.

¹⁷ “Expressit Propertius II. 7. 23. *Omnia formosam propter Briseida passus*.” RUHNKEN.

¹⁸ Hermannus, revocata forma HomERICA: κλαῖεν δ’ Ἰκαρίον, κ. τ. λ. nimis argute fortasse.

¹⁹ “Equidem dubius sum, an vere conjecerit Huschkius ad Tibull. p. 678. et in Comment. de Annio Cimbri p. 57. πολλὸν ἀνακλᾶς, allato Anacreontis exemplo apud Hephæst. p. 59. 8. ἡρίσθησα μὲν ἱπρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλᾶς. ‘Quod etiam,’ inquit, ‘hanc ob causam probabile est, quod nec Græci scribunt πολλὸν ἀναρλῆναι, sed πολλὰ, nec Latini *multum pati*, sed *multa*. Cic. I. Off. 31. *Quam multa passus est Ulysses*. Virg. I. Æn. 5. *Multa quoque et passus*. Horat. I. Epist. 2. 21. *Aspera multa pertulit*.’ Assentiri videtur Jacobsius.” BACH. Equidem πολλὸν ἀναρλᾶς verum censeo, quod Hermesianacteum esse potest, quam-

vis nec purum putum sit Homericum. Præ oculis habuit *Hermesianax* Hom. Od. II. 205. ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ τ' ἀνατλάς, | ἡλυθον εἰκοσῶν *Ἑτέρι ἐς πατρίδα γαῖαν.*

²⁰ Ovid. ex Pont. Ep. III. 4. 85. *Ferre etiam molles elegi, &c.*

²¹ "Similem Latinorum usum ostendit Heinrichius ad Musæum 32. p. 52. seq. ex Lucret. II. 50. *fulgorem ab auro.* Virg. Georg. II. 243. *dulces a fontibus undæ.* Cf. Jacobsii Animadv. in Athen. p. 321." BACH. Virgillii locum imitatus est Goldsmithius nostras, *Edwin and Angelina: water from the spring.* Lennepius autem, satis eleganter: πνεῦμα τὸ πενταμέτρον.

²² "καίεσθαι *Ναννοῦς* cum non sit Græcum, clarum ex eo scribendum esse *καίερο μὲν Ναννοῦς ὑπο.*" CASAUBON. "Locutionem *καίερο Ναννοῦς* adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vol. VI. T. I. p. 302." RUHNKEN. "*καίεσθαι τινος* temere damnatum a Casaubono, ut parum Græcum. Est phrasis elliptica, ut *ὀρέγεσθαι* vel *ἐφίεσθαι τινος*: licet minus usu trita. Dixit et Parthenius (in Eroticis c. 12.) *Circen ὑποκαιομένην* [deest Lexicis hæc verbi significatio. J. B.] *Ὀδυσσεώς*, et plene (c. 14.) de Cleobæa, *καιομένη σφοδρῶ ἔρωτι τοῦ παιδός.*" CORAY. "*καίεσθαι Ναννοῦς* intell. *ὑπὸ Ναννοῦς*, vel expleas: *καίερο ὑπ' ἔρωτι Ναννοῦς*, ut Callim. H. in Apoll. 49. *ἡϊθέον ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένους Ἀδμήτῳ.* Eadem loquendi ratio apud Charit. IV. 6. *καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκαίερο τῆς Καλλιφρόνης.*" HEINRICH. "Explicatio prorsus indigna tanto philologo, nec hodie (ut persuasissimum habeo) ipsi amplius probata. Genitivus positus est ex more Græcorum solenni, ut in formula *ἐρᾶν τινος*, ad exprimendum animi appetitum et affectum. Qua de re verissime disputavit Hermannus ad Viger. p. 875. Nullus, inquit, *uberior est male fictarum ellipsis fons, quam qui positus est in non animadversa confusione duarum loquutionum, quarum altera ad sensum magis, quam ad verba refertur.* Ita *τρίχεσθαι, καίεσθαι, ἀλῶναι τινος, στεφανοῦν πίτυος, quia animo cogitatur, πόθον, ἔρωτά τινος ἔχειν, στέφανον πίτυος ἐπιτιθέναι.*" BACH. *καίεσθαι Ναννοῦς* verte Anglice: *to be enamoured of Nanno.* Theocr. Id. IV. 59. *ἦ ῥ' ἔτι μύλλει | τήναν τὰν κῦάνοφρον ἔρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;* Qui locus pæne gemellus est. Utrumque citat Matthiæ Gr. Gr. 328. Vide et Thiersch. Gr. Gr. §. CCLIV. 8. Machon Athen. XIII. p. 577. E. *ἥς σφόδρ' ἡδέως | σχειν φησὶ κνισθῆναι τε τὸν Δημήτριον.* Ita Porsonus Tracts p. 245. Vulgo *ἔχειν.* Ceterum (mitto illud, quod *ὑπ' ἔρωτι* nunquam dicunt Græci, sed *ὑπ' ἔρωτος* tantum) etiam in alium errorem, ut videtur, incidit Heinrichius: nam sententia Callimachi plane *ὑποσδιόνυστος* est, cum constructio sit *ὑποκεκαυμένους ἔρωτι Ἀδμήτῳ*, quemadmodum *ἐκπλαγεῖσα ἔρωτι Ἰάσονος* dixit Euripides Med. 8. Nec profecto magis ad rem est alter Parthenii locus, a Corayio allatus, sed cum Callimacheo plane

conferendus. Notandum autem, Mimnermi carminis elegiaci, Nannonis inscripti, versus aliquot exstare apud Athen. XI. p. 470. A. B. alios autem nonnullos apud Stob. T. 11. 1. T. 116. 33. 34. et Strab. XIV. p. 634. Casaub. Cf. n. 43. "Nullo pacto fieri potest, quod Ruhnkenio videbatur, ut πολλὸν ἀνατλᾶς conjungatur cum καίετο μὲν Ναννοῦς. Alia hæc mala, quam amoris curas, fuisse crediderim: ac mox graves inimici memorantur Hermobius et Pherecles." HERMANN.

²³ Locus corruptissimus, et varie a viris doctis tentatus. Casaubonus conjecit: τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ | κνημωθείς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη. et κνημωθείς pro διαφθαρείς accepit, auctore Hesychio. Lennepius: πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκις οὐδῶ | κνημωθείς, κώμους στείχε σὺν ἀδρανίη. ita ut πολὺ οὐδῶ eodem sensu dicatur, quo γήραος οὐδῶ apud Homer. II. Ω. 487. Ruhnkenio aliquando placebat πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ, ut in Phaniæ Epigr. II. 6. (Brunck. Anal. p. 52.) πολὺ γυῖα δεθεῖς καμάτῳ. Ex codicis lectione autem eruit: πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ | κνημωθείς κώμους στείχε σὺν . . . Fr. Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 48. extremum verbum intactum relinquens, reliqua sic commode constitui posse autumat: πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι νώτῳ | κνημωθείς κώμους εἶχε . . quod a lectione Venet. Codicis λώτῳ proxime abest. Sed ipse novem post annis aliam ingressus est viam ad Anthol. Gr. II. 1. p. 143. χολῶ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ, | κνημωθείς, κώμους στείχ', ἀνακοφανέων. "Poetæ (inquit) comissiones agenti tribuitur κῶλον χολὸν propter numeros impariter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus Ovidii locus l. III. el. 1. 8. *Venit odoratos Elegeia neza capillos: Et, puto, pes illi longior alter erat.*" Tertiam denique conjectandi iniit viam in Scriptis miscellaneis: πολὺς δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ | κηλωθείς κώμους εἶδε συνεξανύων. Suidas: κηλέομαι. θέλγομαι ὅλον αὐλοῖς καὶ ἡδυνφωνίαις. εἶδε κώμους formulam poeticam esse ait ad lectoris animum alicui rei advertendum, sicut Latinum *videre*. Ilgenius olim: σκολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ | κνημωθείς κώμους στείχε συνεξανύειν. ita ut λωτὸς σκολιὸς idem valeat, quod Ovid. Fast. IV. 190. *lotos adunca*, et Theocr. Id. I. 129. *σύριγξ καλὰ, περὶ χεῖλος ἐλικτά*. Verbum κνησμοῦν revocavit ad originem κνάω, *scalpro, rado*; jam sicut a κνάω fit alia forma κνίζω, quæ ad amorem transferatur, ut κνίζομαι sit *prurio libidine, amore titillor, amore uror*; ita κνησμός eundem habere posse sensum putavit. Sensus: *sæpius autem, quum amorem ureret, ad comessiones ivit, et ad loton aduncam cantilenas cecinit*. Postea conformavit idem: πολλῶ δ' ἐπὶ πολλάκι μώλῳ | κνημωθείς κώμους στείχε συνεξανύειν. i. e. *sæpius autem longa militia confectus ad comessandum ivit*. Aliquando etiam: κώμους ἤχεε συνδρομίῃ, ut hoc esset *concurso rivalium*, et pertineret ad κνημωθείς. Heinrichius: πολὺς δ' ἐπὶ (vel ὑπὸ) πολλάκι λωτῶ | κνημωθείς κώμους εἶχε σὺν ἀδρανίη. "*σὺν ἀδρανίη, cum infirmitate, tanquam senex, qui Cupidinis*

arma aliis tradere debuisset." Schweighæuserus: *πολιῶ δ' ἐπὶ* (vel *ἐτι*) *πολλάκι λωτῶ | κημωθείς, κώμους εἶχε* (vel *ἦχε*) *συνεξανύων*. "Fuerit εἶχε *συνεξ.* periphrastice dictum pro *συνεξήνυκε*." Weberus conjicit: *κώμους ἔκλυσιν εἶχ' ἀνίης*. sive *εὖρ' ἀνίης*. Hermesianactis Editor Anonymus: *κ. ἔστιχεν ἐξανύτων* vel *κ. στείχε συνεξανύτων*, *frequentavit cætus mystice perfectorum*. Hermannus ad Orphei Argon. 1293. *πολιῶ δέ τε* (postea librorum lectionem *δ' ἐπὶ* retinendam censuit) *πολλάκι λωτῶ | κημωθείς κώμους στείχε συνεξανύειν*. "Κημωθέντα vocat, qui φορβεία utitur." *πολιῶ*, nisi forte *σκολιῶ*, Hermannus exquisitius dictum arbitrat de *senili* tibia; *συνεξανύειν* autem ad Mimnernum refert, quod Nannonem tibicinam ipse tibia canens sequebatur. Ceteris intactis, Blomfieldius in Diario Class. Fasc. VII. p. 238. itidem reposuit *κημωθείς*, ex noto tibicinum more, qui *κημούς* induerent, vel, ut Sophocles dixerit, *φορβείας*. v. Schol. Aristoph. Equit. 1147. Hactenus hæc, maximam partem ex Bachii annotatione desumpta: cui præ ceteris probabile videtur id, quod Hermannus protulit, ita tamen ut retineatur pro *δέ τε* lectio librorum *δ' ἐπὶ*, quam, cur minus respexerit mirum est, præsertim quum ea etiam sit aptior. Etenim præpositio *ἐπὶ* exprimit hoc loco causam finalem, ob quam *κημωθείς* fuit tibicen. Itaque *κημωθείς ἐπὶ λωτῶ* proprie denotat: *capistro indutus, ut tibiam ex loti ligno confectam inflaret*. Hæc, inquam, Bachius; qui tamen *κώμους συνεξ.* simpliciter per *κ. ἄγειν* explicat, collato Bion. Id. XVI. 4. seq. Quibus quidem præmissis, ipsi jam tandem experiamur, quomodo ex hac conjecturarum tempestate commodissime evadamus. Et vide annon, ad *κώμους* apposita præpositione *ἐπὶ*, locus sic omnino constituendus sit et explicandus: *σκολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ | κημωθείς κώμους στείχε συνεξανύων*. et sæpe cum adunca tibia *capistratus comissatum ibat una cum Nannone viam conficiens*. Tum *στείχειν ἐπὶ κώμους* ipsum illud erit, quod *βαδίζειν ἐπὶ κώμον* Aristoph. Plut. 1040. *ἔρπειν ἐπὶ κώμον* Eurip. Cycl. 444. et post *συνεξανύων* subaudiendum *ὁδόν, δρόμον, πορείαν*, vel simile quid. Vide Brunck. ad Aristoph. Av. 241. Markland. ad Eurip. Suppl. 1152. Schweigh. Lex. Herod. in *Ἐξανύειν*. Mimnermum autem (quod non viderunt VV. DD.) redamavit Nanno, quæ ἡ *Μιμνέρμου ἀυλητρίς* audit Athen. XIII. p. 597. A. et inde ratio apparet, cur una cum ea viam conficeret. Exinde etiam, ni fallor, Aldinæ lectionis *συνδραμῆ* origo patet. Nimirum *συνδρομέων* voci paullo difficiliori *συνεξανύων*, loco glossæ, superscripsisse videtur librarius, memor forte verbi *κωμοδρομέω*, de quo Pollux IX. 11. Est autem *κωμοδρομέω* idem quod *κωμάζω*. Nec profecto durius est *στείχειν ἐπὶ κώμους λωτῶ*, quam *ἀντελνέρο φδῆσιν* supra vv. 29, 30. Quod ad *κημωθείς* attinet, conferenda plane hæc vox est cum *ἐμπεφορβιωμένος* (*ἐμπεφορβειωμένος* Eustath.) Aristoph. Av. 861. ubi prodit in scenam

tibicen, corvino vultu ornatus, et tibicinum more capistratus. Schol. ad l. φόρβιον δὲ ἐστὶ τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Marsyæ capistrati figuram habes apud Salmas. in Solin. p. 833. Obiter corrigendus est Photius p. 162. Κημῶν : φιμοῦν χαλινούν. Legendum : Κημοῦν. Poscit enim analogia : Κημὸς — Κημὸς — Κήμωσις.

²⁴ “Hermannus, observans verbum ἀχθέω æque inusitatum esse ut ἐχθέω, totum locum optime sanare videtur : δήχθη δ', Ἑρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρὺν ἢ δὲ Φερέκλῃν | ἐχθρὸν μισήσας ὁ ἀνέπεμψεν ἔπη, i. e. *Panituit eum carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem Hermobium inimicumque Pherecleum odio persequeretur.* Acute enim perspexit Herm. hanc in verbis illis sententiam requiri, amore constrictum odium abieciisse Mimnermum inimicorum, cum quibus antea graves iras exercuisset; quemadmodum Hermesianax in fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicat.” ΒΑΣΗ. πληχθεὶς δ', et amore percussus, conjicit Bachius. Fortasse legendum : ἐχθρὸν δ' Ἑρμόβιον, τὸν αἰεὶ βαρὺν, κ. τ. λ. Mox Φερέκλον Casaubonus. “Hermobius et Pherecles quinam fuerint, alia quidem rerum monumenta non docent ; sed totius loci sententia declarat illos fuisse Mimnermi rivales, quos infelicitis amoris auctores in carminibus perstrinxisse ἐρωτομανῇ [ἐρωτομανῇ J. B.] verisimile est.” ΒΑΣΗ.

²⁵ “τοῖανδ' B. τ' οἶαν A. apud Ruhnkenium, τοῖαν apud Schweigh.” DINDORF. Bachius edidit : τοῖ ἀνέπεμψεν ἔπη, *talía carmina emisit, protulit, edidit*, suadente Jacobsio in literis ad eum datis.

²⁶ “Scribendum est Λύδη nomen mulieris; sed nomen gentile Λυδὴ παροξυτονεῖται. [ὀξυτονεῖται J. B.] Itaque Dindorfius falso scripsit Λυδῆς. v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 607. Jacobs. ad Anth. Palat. p. 465.” ΒΑΣΗ. Recte. Et sic Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 106. B. In Asclepiadæ Epigrammate (Brunck. Anal. I. p. 219.) Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὐνομα, κ. τ. λ. mulieris nomen gentili dignius est. Mox χρυσηῖδος Ald. unde Χρυσήδος Casaubon. sine causa, opinor; nam et alterum potest patronymicum nomen esse. Antimachi carmen Lydam inscriptum meminunt Plutarch. l. c. Athen. XII. p. 597. A. et Photius in Ὀργεῶνες. Cf. n. 43.

²⁷ δαρδάνην impressum in Aldina. Σαρδιανὴν Lennepius et Westonus, probante Hermannus : sed obstat quantitas metrica, ut vel ex Ionico Σαρδιανὸς patet. Ion tragicus apud Athen. XV. p. 690. B. βακκάρεῖς δὲ καὶ μύρα | καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἶδέναι χροὸς | ἄμεινον ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον. Δαρδανίην Editor Anonymus supradictus, et Gœttingius. Δαρδανίη Bachius. Neutrum intelligo. Ruhnkenius, allata MS. Ven. scripturā δαρδάνη : λάρνακί νιν δὲ θ. provocans ad Hom. II. Ω. 795. et ad Epigr. Anal. Brunck. T. III. p. 292. Videndum autem,

annon veræ lectionis vestigia servavit codex Palatinus, in quo *περδάνη* scriptum est, singulari discrepantia. Legendum opinor: *Περγαμίη δὲ θανούσαν*, κ. τ. λ. et in Pergamo mortuam, &c. Pergamum inter urbes Sardes metropolim circumjacentes commemorat Anton. Itin. p. 176. Vide et Constant. Porphyrog. de Them. I. 3. Nempe, dum eas urbes, una cum amica sua, tibicinum more, quos *les troubadours* vocant Franco-galli, peragrabat Antimachus, in Pergamo, uti contigit, diem supremum obiit Lyda; qua ibi sepulta, protinus, mærore afflictus et profligatus, Colophonem abiit, juxta illud Amphidis Stob. T. 104. 6. *ἐν οἷς ἂν ἀνθρώπος τις ἀνθρώπος τόποις, ἤκιστα τοῖς πησιάζων ἦδεται*. Origo autem corruptelæ fuerit hæc: primum, veræ voci (mitto ι, sive adscriptum, sive subscriptum) *δαρδανίη* superscripsit de Pergamo Trojano somnians librarius: mox, elapso ι, *περγάμη* scribi cœptum est, et æquo passu, ut ne periret altera lectio, *δαρδάνη*, prout hodie exstat in codicibus Marciano et Laurentiano: *περδάνη* autem ex utraque menda natum est. *Περγαμίη* (subaudito *χώρῳ*), pro usitatioe *Περγάμῳ*, eadem ratione dixerit Hermesianax, qua urbs Cretæ cognominis Paterculo ac Plinio *Pergamus* audit, Straboni autem ac Scylaci *Περγαμία*, Virgilio *Pergamea*, nisi hic per ι scribendum sit.

²⁸ Ita Ilgenius, nisi quod τ' dedit. MSS. *καλλιωναῖζαον* et *καλλιωναῖζαον*, Ald. *καλλίων' ἴζαον*. Casaubonus omnino: *Σάρδεϊς Ἰσόνων δ'*, metro respuente, cum prima in *Ἰάονες* brevis sit, secunda autem longa. Hom. Il. N. 685. *ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάφονες ἐλκεχίτωνες*. Hermannus ex glossa Hesychii (*Αἰζῶν. ὁρῶν ὑψηλῶν*) legendum conjicit: *Τμώλιον αἰζῶν δ'*, et *Tmolium verticem*, h. e. Tmoli montis cacumen. *καλλίων αἰζῶν δ'* edidit Bachius. Fortasse legendum, commate post *γαῖαν* posito: *αἰλινον αἰάζων δ'*. Cf. infra n. 43. Sic *αἰλινον προκλάω* dixit Eurip. Phœn. 1535. et *αἰλινον ἰαχεῖ* Herc. F. 348. *αἰλίνα στοναχεῖτε*, et *μύρεσθε*, Mosch. Id. III. 1. 14. ubi tamen *αἰλίνα* fortasse adverbialiter accipiendum est pro *θρηνητικῶς*, quemadmodum in Callim. Hymn. in Apoll. 20. *οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἰλίνα μήτηρ*. In Callimacho malim: *οὐδὲ Θέτις γ' ne Thetis quidem*. Cf. Aristoph. Vesp. 480.

²⁹ "Cum Hermannus scribendum *ἄκρην*." BACH. Pro γόνων vide annon *λόγων* legendum. Cf. supra v. 25. De *λόγος* et *γῶος* confusis consulendus Porsonus ad Eurip. Orest. 1020. et Phœn. 1329. 1355. Musgrav. ad Ion. 638. Mox *ἀνεπλήσατο* Ald. et Casaub.

³⁰ *ιερὰς* duo MSS. *ιερὰς* unus. Ald. *ἱρὰς*. "Postrema hæc lectio prælata est ab editoribus, synizesis immemoribus. Hom. Od. ζ. 94. *οὐποθ' ἐν ἱερέϊονο' ἱερήιον*, οὐδὲ δὴ οἶω." BACH. *ιερὰς* etiam Hermannus. Vide Thiersch. Gr. Gr. § CXLIX. 3.

³¹ "Doctus amicus meus et ingeniosus legendum putat *ἀνεδείματο*, condidit. Quanta carmina, ut Latini aiunt, condidit, et ut Milton in

nostram etiam linguam transtulit, *to build the lofty rhyme*. Forsan repone debemus ἀνεπλέξατο, *contexuit*. Occurrunt in Auctoribus πλοκαὶ ὀνομάτων, et πλέκειν τὴν ψδὴν. Metaphora est indubitanter satis elegans." WESTON. ἀνεδείματο esset *reædificavit*. ἀνεδείξατο conjicit Mitscherlichius ad Hymn. Homer. in Cerer. 473. notante Bachio, qui vulgatam lectionem probat, et κώμους ἀναδέχασθαι Latine exprimit *comissationes suscipere*. Fluxit autem locutio Miltoniana ex Aristoph. Ran. 1002. vel forte ex Antipatri Epigrammate Anthol. III. p. 110. Jacobs. p. 393. Brod. *Ædificare nomen* dixit Ennius apud Macrobian. VI. 1.

³² "MSS. Ἀνακρέων, quod præferrem, si ἐφωμίλησεν plene scriptum invenirem. Valde enim insolenter penultima sub ictu versus produci-tur, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς Ἀνακρείων ἐφίλησεν—." HERMANN.

³³ Antipater Anthol. III. c. 23. p. 380. (Brunck. Anal. II. p. 29.) οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Pro δουρὶν Hermannus proposuit δούρει, sicut δόρει dicitur, teste Etymol. Mag. p. 284. 31. quamvis nemo (inquit Bachius) facile inveniatur, quo illud exemplo defendi possit. Putaram δορὶ δὴ κεκλ. collato Eurip. Hec. 903. Sed δουρὶν, pro δούρα-σιν, forte Hermesianactem est. Vel lege et transpone: δούρασιν οἰνηρὴν κ. π. δούρασιν semel dixit Homerus Il. Φ. 162.

³⁴ Schol. ad Soph. Aj. 1199. ἡδίστος δὲ ὦν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἦθος ἔκλινεν ἐν τοῖς μέλεσιν· ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. Suidas v. Σοφοκλῆς: προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. Auctor Vitæ Sophoclis: μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἐκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὼ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. Hesychius Milesius de Philosophis p. 60. Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἡδύ. Hinc ὁ μελιχρὸς audit Sophocles Simmiæ Theb. Epigr. 2. (Brunck. Anal. I. 168.)

³⁵ "πολυπρήωνα κολώνην Ruhnkenius. Libri πολυπρίωνα κοδώνην. πολυπρήωνα Κόλωνον Lennepius." DINDORF.

³⁶ Locus inprimis vexatus. ἀγειραιθειαρείδος duo MSS. quæ reliquæ (inquit Dindorfius) esse videntur verborum inter voces Ἐρωτα et Ζεὺς depeditorum, male in unam vocem conjunctæ. ἀγειραιθ* αρείδος ed. Ald. Conjecturæ virorum doctorum sunt hæ. Ruhnkenius correxit: Ἐρωτα γεραῖραι . . . collato Hymn. Homer. in Mercur. 428. μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιεν αἰοιδῇ. Idem vir doctissimus etiam post v. 60. sibi lacunam deprehendisse visus, plena distinctione figit post χοροστασίας. Valckenærius Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτα cum ἦδε, deleta distinctione, conjungit, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur. Nimirum hodieque exstant duo cantica chorica, in quibus Sophocles Amorem et Bacchum celebravit: unum est Antig. 781. seq. Ἐρως ἀνίκαιε μάχαν, κ. τ. λ. alterum ejusdem

tragœdiæ 1115. seq. πολυνώνυμε, Καδμείας | Νύμφας ἀγαλμα, κ. τ. λ. Quorum locorum cum priore conferendum est Sophoclis Fragmentum insigne, ex fabula incerta, apud Stob. T. 63. 6. (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 62.) itemque aliud ex Phædra (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 59.) Quum autem Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas nominarit, unius Sophoclis amicam retinuerit, suspicatus est Lennepius, in corrupto θειαρειδος nomen Θεωρίς latere. Athenæus XIII. p. 592. Α. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδιοποιὸς ἤδη γέρων ὠνὴ ράσθη Θεωρίδος τῆς ἐταίρας.—τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει, λέγων ἐν τινι στασίμῳ οὕτως· φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς. Lennepii vestigia persequutus Ilgenius totum distichum ita refinxit: Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἤγειρε Θεωρίδος εἶδος, | ἣν ψίδης τεχνὴν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. *Theoridis pulcritudo canendi artem, qua Jupiter Sophoclem donarat, excitavit et inflammavit.* Riglerus aliam ingressus est viam: B. κ. τ. Ἔρωτα γέρας δὲ Θεωρίδι δῶκεν | ψίδων, ὥντε χάριν Ζ. ἔ. Σ. Et sic metricè interpretatur: *Scilicet exornat dulci ille Theorin honore | cantus, quem Sophocli Jupiter ipse dedit.* Bachius edidit: B. κ. τ. Ἔρωτα γέρας δὲ Θεωρίδος εἶδος cum lacuna duorum versuum, tertiiq̄e dimidiati, donec deventum est ad voces Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ: “namque ea,” Bachii sunt dicta, “nobis saltem longior esse videtur, quam ut unius hemistichii spatio expleri queat.” Idem Bachius censet, ad verba γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cogitatione supplendum esse ἄσματος ἦνεσε, sive ὕμνησε, sive simile quiddam; immo et in lacuna fortasse præter ea, quæ ad Theoridem spectant, factam esse etiam mentionem alterius amicæ, de qua Athenæus ibid. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὦν τοῦ βίου, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἐταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλειπεν. *ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρίνης, ἐρωτώμενος ὑπὸ τίνος τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη “Ὡσπερ αἱ γλαυῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται.”* Editor Anonymus supra-dictus: B. κ. τ. Ἔρωτ' ἀνακείρατ' εἰαροειδοῦς | ὦρην Ἀρχίππης Ζ. ἔ. Σ. provocans ad Pindarum apud Athen. XIII. p. 574. Α. ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς | μαλθακᾷς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. Poterat citasse Æsch. Suppl. 658. ἤβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον | ἔστω μηδ' Ἀφροδίτας | εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἀ-|ρης κέρσειεν ἄωτον. Estque illi εἰαροειδὴς vernicolor, cui vocabulo, inquit, maxime germanum est εἰαρόμαστος Rufini in Anthol. Gr. VII. p. 616. Brod. Sed hæc, puto, aptius dicta essent de virgine, quam de meretrice, quæ, veteri amatore amandato, Sophocli senī jam tandem cesserat. Westonus conjecerat: B. κ. τ. Ἔρωτ' ἐγείρειν θεῖος ἀοιδός. | Ζ. ἔ. Σ. Schweighæuserus: B. κ. τ. Ἔρωτα γεραίρειν θεῖα ἀοιδῇ | Ζ. ἔ. Σ. Nec dissimulandum, prius hemistichium etiam in Aldina editione constituere voces Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. In re desperata etiam meam, qualis fuerit cunq̄e, conjecturam, etsi non

valde fidenter, visum est apponere. Certe locus nondum persanatus est, nec persanandus fortasse nisi codicum meliorum ope. Totum locum sic refingo: Ἀθῆς δ' οἷα μέλισσα, πολυτρήρων Κολωνὸν | λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ᾗδε χοροστασίαις, | Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτα λέγων' ὁ γὰρ αἰθεροειδὴς | Ἀρχίππην γεραιῶ Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. Attica autem qualia apīs, columbis abundantem Colonom linquens, in tragicis cecinit choreis, Bacchum et Amorem narrans: æthereus enim Archippam seni Jupiter dedit Sophocli. οἷα vulgo interpretantur ut vel cœu; quæ quidem interpretatio, quamvis per se bona, ne hilum quidem ad loci sententiam proficit. Est οἷα ᾗδε conferendum plane cum πύσους ἀνεδέξατο κώμους supra v. 47. et supplendum utrobique γινώσκεις vel οἶσθα, ut supra v. 1. infra vv. 71, 85, et 89. Vide n. 2. Si quæras, qua auctoritate dicatur πολυτρήρων Κολωνός; respondeo, nulla. Atqui nec ipsa vox πολυτρήρων uspiam exstat, et, si exstaret, cum κολωνή (nec diffiteor) Ruhnkeniano jungi quidem poterat, neutiquam vero cum Κολωνός. πολυτρήρων κολωνή esset collis multa habens cacumina: πολυτρήρων Κολωνός vertat, qui possit. Loca apud veteres Græcos, quæ epitheto ornantur columbarum abundantiam exprimente, tria, nisi vehementer erro, tantum sunt, Thisbe urbs Bœotiæ, Messa urbs Laconicæ maritima, et Salamis insula. Utraque urbs πολυτρήρων audit Hom. Il. B. 502. 582. insula autem πελειοθρέμμων Æsch. Pers. 314. Salaminem rupibus excelsis abundasse, facile vel ex Æschyli Persis colligetur; Messam inter rupes sitam fuisse, vel ex eo sequitur, quod littus, ubi fuit, valde scopulosum est atque abruptum. De Thisbe sic diserte Eustathius ad Homeri locum priorem: Θίσβη ἢ καὶ Θίσβαι, οἰκεῖται μικρὸν ὑπὲρ θαλάσσης χωρίον ὁμορον Θεσπιεύσιν, ἐν τῇ Κορωνειακῇ· ὑποκεπτῶς ἐκ νότου τῇ Ἑλικῶνι· ἐπίνειον αὐτῆς πετρώδες, περιστερῶν μεσόν· ἐνθα σημειοῦται καὶ ὅτι λίαν περιέργως ἐξειρήνοχεν ὁ ποιητὴς τὸ, πολυτρήρων Θίσβην. Nempe, cur columbis abundarent hæc loca, in causa erat scopulorum frequentia, quibus innidificabant: nam columbis sylvestribus, quarum non est proprium gregatim convolare, quæque in arboribus sepibusque nidificant, plane hic locus est nullus. Poterat igitur, opinor, scripsisse Hermesianax πολυτρήρων Κολωνόν, columbis abundantem, atque adeo scopulosum; quæ notio huic χώρῳ satis convenire videtur, ut patet ex Coloneo Œdipo. Venio ad λέγων, quod cum Σοφοκλῆς subintellecto concordare potest per σχῆμα πρὸς τὸ σημεινόμενον; de qua figura consulendus Fischer. ad Anacr. Od. III. 17. et ad Aristoph. Plut. 292. Matthiæ Gr. Gr. 434. 1. seq. Porson. Tracts p. 42. et ad Eurip. Orest. 596. Nimirum ad λείπουσ' usque sermo est quasi de vera ape, juxta illud Anth. Gr. VII. p. 583. Brod. ἀνθοδίατε μέλισσα, τί μοι χρὸς Ἡλιοῦρας | ψαῖεις, ἐκπρολιπούσ' εἰαρινὸς κάλυκας; Mox ad masculinum genus labitur Hermesianax, relicta ambiguitate, qua in sententiæ initio usus est. In ceteris

nulla est difficultas. Velle videtur Hermesianax, Archippam amatorem senilem blandimentis suis adeo delectasse, ut Bacchi et Amoris laudes insolens concelebraret.

ἐξυλακῶν
W.H.

³⁷ ἐκ συνοχῶν, Westonius interpretatur *ob continentiam*. Casaubonus conjecit ἐκ δακέων, ex *maledictis*. Lennepius: ἐξ ἀλόχων, item πάντως, pro πάντων. Jacobs. ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. ἡδ' ἀπαλῶν μ. κ. ἐξ ὀνύχων κ. τ. λ. collato Automedontis Epigr. 3. τὴν κακοτέχνους | σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κιννυμένην ὀνύχων. Cf. Horat. Od. III. 6. 23. Bachius edidit: κ. πάντως μ. κ. ἐξ ὀνύχων. Et sic etiam Blomfieldius.

³⁸ "Ita libri scripti et editi. Casaubonus primus sine justa causa κατενίσαστο scripsit duplici litera σ. Etenim per se jam produci antepenultimam temporis futuri νίσομαι docet Homerus Il. Ψ. 76. νίσομαι ἐξ 'Αἰδαο, ἐπὶν με πυρὸς λελάχητε." BACH. Vide Eustath. ad Homeri locum p. 1397. 5. Bas.

³⁹ "Casaubonus scribit 'Αργεῖην, quod nomen proprium est apud Theocr. Eid. XVII. 53. et Apollod. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen ἀμικε postulat." RUHNKEN. Jacobsius proponit 'Ανρεῖαν, quod nomen exstat in Catalogo meretricum apud Athen. XIII. p. 593. F. Ilgenius, transpositis literis, Αἰγεινῶ corrigendum censet, ut Θεανῶ, Κελαινῶ, Κρινῶ, Κοριαννῶ, &c.

⁴⁰ εἰσόκε τοι δ. Ald. quo servato, Εὐριπίδῃ casu vocativo scribit Porsonus *Tracts* p. 245. Vide et Dobræum in Addendis ad Porsoni Aristophanica p. (131.) Ita etiam Jacobsius ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. notante Bachio. εἰσόκε δὴ δ. conjicit Schweighæuser.

⁴¹ "Hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addæus Anthol. III. 25. p. 396. Οὐ σε κυνῶν γενὺς εἶλ', Εὐριπίδῃ, οὐδὲ γυναικὸς Οἰστρος, τὸν σκοτὶς Κύπριδος ἀλλότριον, 'Αλλ' 'Αἰδὸς καὶ γῆρας' ὑπαὶ Μακέρῃ δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἐταιρεῖν τίμιος Ἀρχέλειω." RUHNKEN.

⁴² "Lenissima medicina corrigendum ἀνεθρέψαντο, ductore Adr. Heringa Observ. c. 31. p. 284." BACH. Ita etiam Dalecampius, ut videtur, vertens: *educarunt*.

⁴³ Correxerit Ruhnkenius. καὶ οὐσα corrupte Ald. καίονσα Casaub. Cf. supra n. 28. Λεόντιον, amicam suam, alloquitur Hermesianax, a cujus nomine inscriptum est carmen elegiacum, unde hæc Ecloga desumpta est. Mox ad προγόνοις conferendus est Hesychius: Πρόγονοι. οἱ πρωτόγονοι ἄρνες. Clausulam illustrabit Virg. Ecl. I. 39. *Ipsæ te, Tityre, pinus, ipsi te fontes, ipsa hæc arbusta vocabant.*

⁴⁴ "χάλκειον θῆκαν solenni dicendi more. Theocr. 17. 8. in Epicharmum: ὦ Βάκχε, χάλκειόν νιν ἀντ' ἀληθινοῦ Τιν ὦδ' ἀνέθηκαν. Sic χαλκοῦν τινα ἴσαναι passim apud oratores. v. Bergler. ad Alciph. I. 30. s. fin. et Hemsterhus. in Lucian. T. I. p. 165. *Stare* voc. solenne de statu ap. Romanos. Virg. Ecl. VII. 31.—*levi de marmore tota Pu-*

niceo stabis suras evincta cothurno. h. e. tibi statua ponetur, interprete Heynio. HEINRICH. Herod. IX. 81. ἀπ' ἧς (δεκάτης sc.) δεκάπηνχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν. Theocr. Epigr. 20. 6. in statuam Pisandri: τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῆς, | ἔστας' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Horat. Sat. II. 3. 183. *Æneus ut stes.* Huc pertinet insignis locus Homeri Il. B. 317. seq. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε (δράκων sc.) στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, | τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνε' | λάβαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω' κ. τ. λ. Nimirum in luco, in quo, dum in Aulide detinebantur, sacrificabant Græci, statuam lapideam serpentis καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, portenti in loco, Homeri temporibus ostentasse videntur sacerdotes, mirifica ea omnia, quæ de serpente vivo tradit Homerus, cultoribus dei evomentes quam religiose! Quæ res ab Homeri interpretibus parum percepta est. Voces autem ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavit Ruhnkenius, ut cum μολπάζοντα conjungerentur, loco de poeta umbram sectante satis male intellecto.

⁴⁵ "*Battidem* Philetæ amicam vocat Ovid. Trist. I. 6. 2. *Nec tantum Coa Battis amata suo est.* III. ex Pont. 1. 58. *quo non Inferius Coa Battide nomen habes.* Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. *Battida* in *Hermesianacte* legit. *Bittis* [*Bittis J. B.*] tamen, *Βιττώ*, et *Βιττιον* usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud *Antipatrum Anthol.* III. 12. p. 331." RUHNKEN. De sequentibus sic Schweighæuserus: "Græca ista latine sic reddidit Dalecampius: *Philetam Battida canentem, alacrem, totis suis carminibus, loquaci verborum prolixitate.* Similiter Gallicus interpres: *qui chanta cette maitresse si volage, et pour la quelle il répandit tant de plaintes.*—Ruhnkenius in eandem fere cum Dalecampio sententiam præscripta verba accepisse videtur: nihil quidem aliud adnotavit, nisi *vocem λαλῖν in bonam partem pro στωμυλία sumi.* [Cf. Aristoph. Ran. 1067. *J. B.*] Nobis longe aliud hic dixisse *Hermesianax* visus erat. Novimus quidem esse viros doctos, (in his *Toupium*, in *Indice ad Addenda sua in Theocritum*) qui diversum statuunt *Philetam*, elegiacum et epigrammaticum *poetam*, a *Phileta*, *docto Grammatico et Glossographo*, sæpius citato ab Athenæo.—Sed *eumdem virum fuisse diserte Suidas docet*; nec, cur diversos statuamus, ulla ratio subest: fuisseque *eumdem Hermesianactis non modo æqualem, sed et amicum et præceptorem*, partim ejusdem *Suidæ* testimonio constat, partim *Scholiasæ Nicandri ad Theriac. v. 3.* Jam hoc ipsum dicere nobis visus erat *Hermesianax*, *poetam illum Philetam, qui Bittidem amicam cecinit*, *eumdem etiam omne genus verborum antiquorum, et universum veterem sermonem*, in suis *Glossarum libris servasse*, et ab interitu (aut certe a tenebris quibus premebantur) vindicasse. *ρύεσθαι*, est *servare, conservare*: et ad hoc ipsum verbum referenda præpositio *περί*; ut *περιρρέομαι* similiter dictum sit, idemque valeat, ac *περισώζω*, *facio*

ut supersit, incolumem conseruo, ab interitu vindico." Ita Schweighæuserus, etiam novo, pro re nata, excogitato vocabulo. Equis autem scriptor Græcus λαλιὰν usurparit de sobriis Grammatici dictatis? Ceterum, pro ῥυόμενον, χενόμενον scribendum esse censeo, facili mutatione. Vide supra n. 5. Et tmesis est. Sic περιχεύεσθαι χρυσὸν dixit Homerus, Od. Ψ. 159. Verte: *Philetam tota sua carmina et loquacem verborum prolixitatem Bittidi circumfundentem*. Angl. liberius: *plying her with all the wordy craft of the poetic art*. Dixit Quintilianus XII. 10. *circumfluentes undique eloquentiæ copiae*. Locutionem Hermesianacteam illustrabit Homeri locus, Il. B. 41, *θείη δέ μιν ἀμφέχυν' ὁμήη*. Scholiasta, exscribente Hesychio: Ἀμφέχυντο, περιεκέχυντο.

⁴⁶ οὐ μὴν οὐδ' corrigendum esse censet Blomfieldius Diar. Class. Fasc. VII. p. 239. et Mus. Crit. Cant. T. I. p. 54. ut supra v. 15. sine causa, opinor. οὐδὲ μὲν οὐδὲ formula est epica, vix aliud valens quam οὐδὲ. Sic qui Il. M. 212. dixerit Homerus ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ *φέβοικε*, idem simplicius dixit Il. A. 119. ἐπεὶ οὐδὲ *φέβοικε*. Est ubi οὐδὲ μὲν valet οὐδὲ μὴν, id quod notavit Hesychius. Vide Il. A. 154. ubi οὐδὲ μὴν etiam Gazæ Paraphrasis.

⁴⁷ ἐκτῆσαντο Porsonus Advers. p. 138. Diphilus apud Athen. VI. p. 247. B. ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος, | μὴ τοῦλάχιστον κ. τ. λ. Incertus poeta apud eund. XIII. p. 596. A. ὅτε μὲν ἔφασκον δούλον ἐκτῆσθαι βίον. Quæ loca attulit Porsonus l. c. Adde Eurip. Antiop. Fragm. XXIII. p. 83. Dindorf. ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος, | τὰ μὲν κατ' οἴκους κ. τ. λ. Vides integrum senarium Euripideum in suas partes Diphilum traxisse. Ejusdem fabulæ Fragm. XXXII. p. 84. Dindorf. εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος | μηδὲν δόμοισι κ. τ. λ.

⁴⁸ αὐθ' ἢ—λόγων Schweigh. Male, opinor. Mox πυκνὰ, pro πικρὰ, conjicit Porsonus Tracts p. 245.

⁴⁹ κῆδος MS. Ven. apud Ruhnken. veteres Schweighæuseri membranæ, et Schweighæuserus ipse.

⁵⁰ οὐδ' οἱ δεινὸν Ald. quod tueri videtur locus Hom. Il. Z. 58, 59. οὐδ' οἷδ' αἰνὸν, quod dedit Dindorfius, conjecerat Westonius, ob adjectivum δεινὸς intra trium versuum spatium ter repetitum, assentiente Porsono Tracts p. 40.

⁵¹ Heinrichius: *μαινόμενον*. Editor Anonymus: *μαινομένον*, ut referatur ad Ἔρωτος. Bachius edidit: *φαινομένον*. Mox κείνον pro δεινὸν Heinrichius, improbante Bachio. De Amore *ἡνιόχῳ* vide Jacobs. Animagadv. in Eurip. p. 308. et ad Anth. Gr. I. 1. p. 17.

⁵² καμψὰ conjectura est Heinrichii; atque ita edidit Bachius. Sed recte se habet vulgata. *κομψὰ σοφίσματα* dixit Eurip. Antiopæ Fragm. apud Stob. T. 56. 13. Mox *εὐράμενον* Casaubonus, prout citat Bentleyus, de toto loco audiendus, *Dissertation upon Phalaris*, p. 66. *Another*

Confirmation of Aristoxenus's Account, that Pythagoras was but XL, when he first came to Italy, is his marrying a Wife at Crotona, Theano the Daughter of Brontinus, by whom he had two Sons and two Daughters. About his Love to Theano we have these elegant Verses of Hermesianax, the Colophonian Poet, that lived in Alexander's time: Οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἑλίκων κομψὰ γεωμετρὴς Εὐράμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθῆρ, Βαῖη τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Here we see, he had such a Passion for his Mistress Theano, that the Poet calls it Madness. Which better agrees with the Age of 50, than 70, after he had stay'd 7 years in the Vault.

⁵³ "Hemsterhusius malebat: Βαῖη τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiæ, etiam Wytttenbachio placebat." RYHNKEN. Μοχ ἔχρη' Ἀπόλλων | ἀνθρώπων εἶναι est ex emendatione Porsoni *Tracts* p. 41. Wytttenbachii conjectura εἶναι Ἀπόλλων | ἔχρησ' ἀνθρώπων adjuti. Ald. et Casaub. ἐχρήν (sequitur lacunæ indicium) εἶναι | πολλῶν δ' ἀνθρώπων.

⁵⁴ "ἐκ δὲ βαθείης κ. τ. λ. Ex præcedentibus supplendum est οἶφ, ita ut hæc etiam verba, quorum subjectum est *Socrates*, dependeant a verbo γιγνώσκεις subaudiendo. Itaque post vocem μένει comma ponendum est, non colon, ut vulgo." BACH. Hoc supplementum non intelligitur. Collocatio particulæ δὲ ea est, quam supra habuimus v. 3. Ceterum οὐδὲ βαθείας Jacobsius, unde nihil proficimus.

⁵⁵ "Præclare Codices Venetus et Medicæus κουφοτέρας pro vulgato κουροτέρας. Κουφοτέρας ἀνίας vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur. Theocr. Eid. XVII. 52. μαλακοὺς μὲν ἔρωτας Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.—Theocritum, vel Hermesianactem, imitatur Propertius II. 9. 4. *Et levibus curis magna perire bona.*" RYHNKEN. qui mox ἐξεφόρησ' conjicit. Ilgenius et Heinrichius: ἐξεσόβησ', *expulit*, juxta illud Paul. Silent. c. 34. (Brunck. Anal. III. p. 81.) ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης | ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. ἐξεσόβησ' etiam Jacobsius. Recte autem ἐξεπόνησ' retinet Bachius, sed perperam notat, verbum ἐκπονεῖν hic loci respondere Latino *elaborare, eniti*, Germanico *herausarbeiten*, (Angl. *to work out*) collato Horat. Od. III. 1. 19. *Non Siculæ dapes | dulcem elaborabunt saporem.* Vide Glossarium.

⁵⁶ Citat Ruhnkenius Propert. II. 12. 29. *Errat, qui finem vesani querit amoris. | Verus amor nullum novit habere modum.*

⁵⁷ "Libri omnes λόγφ, cujus loco Heringa p. 281. scripsit λόγων. Sed non est opus hac conjectura, quum, Ilgenio potissimum doctore, vulgata lectio λόγφ eodem tendat, quo λόγων, modo pro dativo commodi, quem dicunt, non pro dativo instrumenti capiatur." BACH. Recte Heringa λόγων. Similiter διέξοδον τοῦ λόγου dixit Galenus apud Budæum p. 332.

⁵⁸ "Legebatur *εὐράμενος*." DINDORF. Vide supra n. 52.

⁵⁹ δεινὸς Ruhnkenius, quod prætulerim. Sic *dira cupido* dixit Virgil. Georg. I. 37. et *dira fames* Æn. III. 256.

⁶⁰ δ' Ald. et sic edidit Ruhnkenius, Primus Schweighæuserus δ' r', i. e. καὶ ὁ, ut sit articulus, ad ὁζὺς Ἀρίστιππος transferendus, probante etiam Bachio. Male, opinor. Vide autem annon omnino legendum sit: ὅτε χλιδανῆς Λαΐδος ἡράσατο. Sic et Penelopam, et Bittidem, epithetis ornavit Hermesianax supra vv. 30. 77. Eurip. Cycl. 500. ξανθὸν | χλιδανῆς ἔχων ἑταίρας | μυρόχριστον λιπαρὸν βόστρυχον. Ἀπιδανῆς vox nulla est, quod vidit Ruhnkenius.

⁶¹ "φεύγων οὐδὲ μένων—Confer Oraculum apud Herod. I. 55. Athen. XIV. 630. D. R. P. MSS." DOBR. Ipse etiam sic conjeceram, putans Homericam locutionem esse, Oraculique apud Herodotum oblitus. Cf. Damm. Lex. Homer. in μένω sub init. (ubi τῷ μένειν opponi τὸ φεύγειν notat Lexicographus ille) Eustath. ad Il. B. 333. p. 175. 21. Bas. Vide et Il. E. 527. Sic Xen. Cyrop. III. 3. 28. οἱ γε μὴν πολέμιοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφενγον εἰς τὸ ἔρυμα. φεύγων οὐδὲ μένων ἐξεφόρῃσε βίον etiam Friedmannus in libro de media syllaba pen-
tam. p. 298. notante Bachio. Vide notam sequentem.

⁶² "Postquam ad finem difficilium Hermesianactei hujus carminis salebrarum evasisse nobis gratulabamur, supererat in ipsis extremis verbis, οὐδαμένον ἐξεφόρῃσε βίω, difficultas quæ vereor, ne prorsus sit ineluctabilis.—Lubens equidem ab omni conjectura abstinuissem: sed quum in latina versione aliquid tamen fuerit ponendum, ita interpretatus sum, quasi scriptum esset,—οὐδαμινὴν ἐξεφόρῃσε βίον." SCHWEIGHÆUSER. Saltem οὐδαμινὸν. Sed unice vera, nec cara auro contra, est Porsoni emendatio ἐξ Ἐφύρης ἐβίω scribentis, pro corrupto ἐξεφόρῃσε βίω, Tracts p. 246. Qua emendatione cum altera Viri summi, quam in n. 61. commemoravi, consociata, nil ultra quærendum est. Totum locum sic verte: fugitque et omnes repudiavit disputationes philosophi-

cas, nec domi (h. e. Athenis) manendo ab Ephyra semotus vixit. Angl. *he discontinued his philosophical lectures, and forsook Athens for Corinth.*

Et olim fuerunt λέσχαι loca, quo convenientes philosophabantur. Photius: Λέσχη: πολλὰ ὁμίλια· φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν αἱ φιλοσοφουμένων. Quæ verba exscripsit Suidas. Aristippum Corinthum navigasse, ac Laide scorto usum esse, tradit Lærtius in Vita, ex auctoritate Sotionis. Totum autem versum, Porsoni emendatione abusa, sic concinnavit Bachius: φεύγων, οὐδ' ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης ἐβίω. Cujus ultimas voces sic vertit: *neque Ephyra semotus vixit.* Atqui hoc esset ἀπέχων Ἐφύρης, non ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης, quod solæcum est. De Ephyra sic Plin. l. et c. 4. Medio intervallo, quod

Isthmon appellavimus, adplicata colli habitatur colonia Corinthus, antea Ephyra dicta. Vide Hom. Il. B. 659. Z. 152. et ad utrumque locum Scholiastam.

GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

V. 1. Οἶην, *qualem*. De ellipsi vide n. 2. Edidit Hermesianax Elegiacorum Libros tres, quos ab amasiæ suæ nomine *Leontium*, perinde atque ejus imitatione Propertius Librum primum *Cynthia*, inscripsit. E tertio autem Leontii Libro, in quo Κατάλογον ἐρωτικὸν fecit, hoc apospasmatum desumptum est. Mirum vero est, neminem interpretum vidisse, totius Libri rationem eam fuisse, quam in *Hoiais megalais*, sive Καταλόγῳ γυναικῶν, consecutus est Hesiodus, et huc plane referenda esse iterata illa, Οἶην μὲν v. 1. Ἀθλὶς δ' οἶα μέλισσα v. 57. οἶα τιναχθεὶς v. 71. οἶη μὲν v. 85. οἶψ δ' ἐχλίηνεν v. 89. quæ aliter expressa sunt vv. 15. 21. 27. 35. 41. 47. 61. 69. 75. 79. 95. Audiendus Canterus Nov. Lect. IV. 3. "Hesiodus inter cetera, quæ Pausanias Bæoticis enumerat, scripsit etiam μεγάλας *Hoias*, ut vocat idem Pausanias, et præter hunc Athenæus, atque insuper Apollonii, Pindari, Sophoclis interpretes: in quibus præclarissimas quasque mulieres et heroínas perpetuo carmine celebravit, vel ut singulas pro exemplo proponeret, vel ut unam aliquam illustrissimam cum reliquis contenderet. Hinc enim dictæ sunt *Hoiai*, quod singulæ similitudines ab his vocibus, ἡ οἶη, inciperent: ut in Homeri Bæotia factum cernimus, et apud Hebræos in Pentateucho. Quo etiam contigit, ut *Hoïην* posteriores poetæ ab Hesiodo fuisse adamatam, et hoc modo celebratam putarint: ut et ab Homero Penelopen, et ab aliis alias. Huc enim pertinet elegantissima Hermesianactis, Colophonii poetæ, elegia, ab Athenæo descripta." Exempli aliquot Hesiodæa apponam: (1) ἡ οἶη Ὑρίη Βοιωτίη ἐτρεφε κούρην. Ita correxit Gaisfordius, ope usus Schol. Ven. ad Hom. Il. B. Cat. 3. cum apud Eustathium corrupte legeretur, ἡν δὲν Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε (Βοιωτίης τρέφε etiam Schol. Ven.) κούρην. Sed legendum, ni fallor: ἡ οἶην Ὑρίη Βοιωτίη ἐτρεφε κούρην. vel *qualem Hyria Bæotia aluit puellam*. Antio-
pam sc. collato Steph. Byz. in Ὑρία. (2) ἡ οἶη Διδύμους ἱεροὺς ναῖονσα κολωνοὺς | Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο | νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. (3) ἡ οἶη Φθίη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα, | Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κῦρήνη. (4) ἡ οἶη Ὑρίη πυκινόφρων Μηκονίκη, | ἡ τέκεν Εὐφημον γαιάοχψ Ἐννοσιγαίῳ | μυχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης. Locum servavit Schol. Pind. Pyth. IV. 35. qui, dum Doricum scriptorem tractabat, γαιάοχψ festinanter dedit, cum deberet γαιήοχψ. (5) οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔχθος, | ὅστις ἄδην πίνει, Φοῖνος δέ Φοι ἐπλετο μάργος, | σὺν δέ πύδας χεῖράς τε

δέει, γλώσσάν τε, νόον τε, | δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ Fe μαλθακὸς ὕπνος. Sunt Fragmenta IV. XIX. XXXV. XXXVI. XLIII. Gaisford. Egregie autem a Cantero, vel potius Joanne Aurato, observatum est, Scutum Herculis, quod hodie exstat, Hesiodicum nihil aliud esse, nisi 'Hoίων μεγάλων Fragmentum, proprio tamen Scuti insigniri nomine, quod ejus præcipua sit in hac comparatione descriptio: sicut Græcis in Homero Λιταί, et apud Latinos Somnium Scipionis dicitur. Exinde ad Scuti initium recte intelligendum demum patuit via. Est autem hoc: ἡ οἷη προλιπούσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν | ἤλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα, | Ἀλκμήνῃ, θυγάτηρ λαοσσόφου Ἠλεκτρύωνος. Supple γινώσκεις, vel οἶσθα, ut in Fragmento Hermesianacteo. 'Hoiás autem Hesiodeas imitatus est Sosicrates Phanagorita, ignotus alioquin scriptor, catalogum certorum hominum exhibens, in quo omnia exempla a voce οἶους initium cepissent; itemque Nicænetus Samius, sive Abderita, in Καταλόγῳ γυναικῶν. Utrumque meminit Athenæus XIII. p. 590. A. ἐπεὶ περ ἡμῖν ἐμποδὼν ἐγένου κατάλογον γυναικῶν ποιούμενοις, οὐ κατὰ τοὺς Σωκράτους τοῦ Φαναγορίτου Ὅλοις, ἢ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου ἢ Ἀβδηρίτου. Cf. Casaub. ad Strab. I. p. 42. Schweigh. ad Athenæi I. c. Et hoc scribendi genus ob oculos habuisse videtur Propertius I. 3. init. *Qualis Thesea jacuit cedente carina | languida desertis Gnosia litoribus: | qualis et accubuit &c.* Adde I. 22. init. Ceterum, quas Hesiodo 'Hoiás tribuunt Eustath. ad II. B. p. 200. 49. Bas. et ad Od. N. p. 523. 33. Schol. Ven. ad II. B. Cat. 3. Strabo IX. p. 640. Schol. Pind. ad Pyth. I. c. et ad IX. 6. Schol. Soph. Trach. 1174. Porphyrius apud Schol. Ven. ad II. 7. 200. eæ a nonnullis scriptoribus tanquam sublestæ fidei citantur. Pausan. Bœot. IX. 36. Ὑήττον δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθεῖς, ἅς μεγάλας 'Hoías καλοῦσιν Ἕλληνες. Id. ibid. 40. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη, τὰς μεγάλας 'Hoías, ποιήσας. Schol. Pind. Pyth. III. 14. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὑσιόδον ἀναφερομένοις ἔπεισι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος. Qui locus, ut credibile est, Ecæis pertinet. Hesiodo ascribit Athenæus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ὑσιόδος ἐν ταῖς Ὑοίαις εἶπεν. Idem tamen aliter VIII. p. 364. B. ἀπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ὑσιόδον ἀναφερομένων μεγάλων Ὑοίων παρῴδηται. Pro genuinis accipit Hesychius: Ὑοίαι. ὁ κατάλογος Ὑσιόδου. Hesiodo etiam tribuit Suidas in Ὑσιόδος; qui tamen inter Ecæas et Scutum Herculis ibi distinguit. Ejus verba sunt hæc: ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα. Θεογονία. Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Ἀσπίς. Γυναικῶν Ὑρώτων Κατάλογος ἐν βιβλίῳς ε'. κ. τ. λ. Obiter tentabo Hesiodi Fragmentum apud Schol. Theocr. Id. XI. 75. νήπιος ὅς τὰ ἔτοιμα λιπὼν, ἀνέτοιμα διώκει. Angl. *A bird in the hand is worth two in the bush.* ubi ὅς τὰ γ' Gaisfordius. Legendum videtur ὅστις. Sic Soph. Elect. 146. νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς | οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

Ibid. ἀνάγω, *sursum duco*, notante ἄνω præpositione, quasi sit ἄνω ἄγω. Hesiod. Theog. 626. ἀνήγαγον ἐς φάος αὐτίς. Pind. Isth. VI. 91. ἂν δ' ἄγαγον ἐς φάος οἷ- | αν μοῖραν ὕμνων. Eurip. Bacch. 289. ἐς δ' Ὀλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον. Sæpius autem ad mortuorum resuscitationem pertinet. Æsch. Agam. 990. οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ | τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβεῖα | Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπαυσεν. Soph. Scyriarum Fragm. apud Stob. T. 124. 17. νῦν δ', ὦ γεραιέ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει, | τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν | κάμοι γάρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν | ἀνῆκτ' ἂν eis φῶς. Eurip. Herc. F. 1322. θανόντος δ', εὐτ' ἂν eis Ἀΐδου μόλῃς, | θυσίαισι λαΐνοισι τ' ἐξογκώμασιν | τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλιν. Quamquam non deerunt forsitan, qui ἀνήγαγεν pro simplici ἦγαγεν apud Nostrum sumendum esse autument, et ἀνάγειν Ἀΐδῳθεν ipsum illud esse, quod ἄγειν ἄνω dixit Eurip. Alc. 869. et πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Sophocles l. c. Certe redundare videtur præpositio Alc. 1007. τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξει ποτ' ἐνερθεν | κλάων τοὺς φθιμένους ἄνω. Cf. Damm. Lex. Hom. in Ἀνάγω, Eustath. ad Il. Θ. 203. p. 593. 38. Bas. Hesychius: Ἀνάγειν. ἄγειν.

V. 2. στείλαμενος κιθάρην, rariori locutione, *cithara instructa*, vel *apparata*, Angl. *having trimmed his harp*; *having strung his lyre*: estque στείλαμενος, hoc in sensu, idem quod παρασκευάσας, εὐτρεπίσας. Hom. Il. Δ. 294. Φοῖς Φεράρους στέλλοντα. h. e. ἔτοιμάζοντα, διατάσσοντα, ut exponit Scholiasta. Sic et, notione *contrahendi*, *legendi*, vocem tum activam, tum etiam mediam, hoc verbum amat. Od. Γ. 11. ἰστία νηΦὸς ἐΨίσης | στείλαν ἀείραντες. Il. A. 433. ἰστία μὲν στείλαντο. Photius: στείλαμενοι: στείλαντες.

V. 3. ἔπλευσεν, *navigavit*. Necyiae initium respexit Hermesianax.

V. 5. μακρὸν αὐτεῖ, si de unda locus sit intelligendus, *late resonat*; si vero de Charonte, *alta voce clamat*. Vide n. 5. et Homeri locum ibi citatum. Et proprie est *resonat*, sive *clamat*, *ita ut e longinquo exaudiri possit*: tum generaliter accipi potest pro μέγα αὐτεῖ. Hesiod. Scut. Herc. 319. ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὐτευν. Æsch. Choeph. 305. Δίκη μέγ' αὐτεῖ. Sic qui μακρὸν αὖσε dixerit Homerus Il. Γ. 81. E. 101. 283. idem μέγ' αὖσε dixit Il. Ξ. 147. Φ. 328. Schol. ad Il. Γ. l. c. μακρόν. μέγα. Hesychius: Μακρὸν αὖσε. μεγάλως ἐβόησεν.

V. 6. διέκ, (vox Lexicis adjicienda) *ex*; et proprie motum exprimit, qui per aliquem fit locum, evadendi causa. Angl. *through and out of*. Hom. Il. O. 124. ὦρτο διέκ προθύρου. Sic scribendum videtur, ubi vulgo δι' ἐκ π. Vide et Od. P. 460. Σ. 385. Φ. 298. Similiter ὑπὲκ conjunctum impressum in ed. Ven. Il. O. 628. ubi male Heynius divisim scribit. De παρέκ et παρὲξ vide Eustath. ad Il. Δ. 486. p. 800. 28. Bas.

Ibid. μεγάλαι δόνakes sunt *arundines procerae*, Angl. *tall, rank*. Ovid.

Metam. XIII. 891. *Vivaque per rimas, proceraque surgit arundo.* Hinc, ut videtur, explanandus est Propert. II. 27. 13. *Jam licet et Stygia se deat sub arundine remex, | cernat et infernæ tristia vela ratis.* Quem locum variis modis torserunt interpretes.

V. 7. ἔτλη, *sustinuit, pertulit.* Hesychius: Ἐτλη. ὑπέμεινας. Cf. Hom. II. E. 382. seq. et Eustath. p. 427. 1. Bas. Monk. ad Eurip. Alc. 285. Matthiæ Gr. Gr. 250. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 148. et de constructione Matthiæ Gr. Gr. 549.

Ibid. μονόζωστος, et μονόζωνος, *unicum cingulum habens*; et conferendum plane est cum οἰόζωνος Sophocleo (quod vidit Ruhnkenius) Œd. R. 846. quem locum attulit Suidas in Μονόζωνοι. Sophoclis Scholiasta: οἰόζωνον. μονόζωνον, μόνον. Hesychius: οἰόζωνον. μονόστολον. Eurip. Phœn. 754. μονοστόλον δορός. h. e. μόνης τῆς ἐαυτοῦ λόγχης, uti exponit Scholiasta. Schol. ad Alc. 418. μονόστολος ἀντὶ τοῦ ἔρημος. μονόζωστος igitur, apud Hermesianactem, veritas licet: *solus, solitarius.* Non multum tamen repugnem, si per μονομάχος exponas, ut valeat: *solus cum inferorum monstris concertans.* Hesychius. Μονόζωνοι. οἱ τῶν πολεμίων κατὰ σκοποὶ. ἢ μάχιοι, οὓς ἡμεῖς, μονομάχοι.

V. 8. Ὀρφεὺς. "Antiquum quidem Orpheum, qui antiquissima Dorica lingua usus fuisse dicitur, non habemus; sed Onomacritus, Atheniensis, Pisistratidarum et Xerxis, Persarum regis, ætate, non omnia quidem, ut nonnulli opinati sunt, confinxit, sed, conservatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutavit, nonnullis quoque pro suo arbitrio forsitan additis, aut demtis." HABLES. Orphica, cum notis H. Stephani, Eschenbachii, Gesneri, recensuit Godofr. Hermannus Lips. 1805.

Ibid. ἐξαναπείθω. Vide n. 7.

V. 9. ἀνέθιστος, *insolitus, insolens.*

Ibid. ὑπομειδάω, (vox Lexicis adjicienda) *subrideo.*

V. 10. ὑπέμεινε. ἔτλη. Vide ad v. 7.

V. 11. θοόω, (a θοός, *celer*) *acuō.* Vide n. 8. "Θοοῦσθαι φωνὴν est incitata voce latrare: θοοῦσθαι ὄμμα, oculos acriter intendere. Nicand. Ther. 227. αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φοινίσσει τεθωμένους. Oppian. Hal. II. 525. σέονται λύσση τεθωμένοι. Nonn. XLVII. p. 1238. Μὴ σε πάλιν μανίη τεθωμένον ὄψε νόσω." RUHNKEN.

Ibid. ὄμμα σκληρὸν, *obtutum durum*, h. e. trucem. Ovid. Pont. III. 1. 165. *Sint utinam mites solito tibi more; tuasque | non duris lacrymas vultibus aspiciant.* Id. Trist. V. 7. 17. *Vox fera, trux vultus.*

V. 12. τριστοιχος, *proprie, tres ordines vel series habens*, ut τριστοιχούς ὀδόντας dixit Hom. Od. M. 91. itemque Aristot. Hist. An. II. 1. e Ctesia: et hoc loco valet *tergeminus, triplex.* Ovid. Trist. IV. 7. 16. *Tergeminumque virum, tergeminumque canem.* Tibull. III. 4. 87. *Nec*

canis anguinea redimitus terga caterva, | cui tres sunt linguae, tergeminumque caput. Adde Propert. III. 6. 23. IV. 7. 52.

V. 13. ἀοιδιάω, i. q. αἰδῶ. Hom. Od. E. 61. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ. Hesychius: 'Αοιδιάει. ᾄδει, ὑμνεῖ.

V. 14. μαλακοῦ βιότον, *mollis vitæ*, h. e. dulcis, felix, prae ea, quae apud inferos agitur. Ovid. Fast. VI. 416. *Quod superest ævi, molle sit omne, tui.* Id. Trist. V. 3. 9. *Quique prius mollem, vacuumque laboribus, egi | in studiis vitam, Pieridumque choro; | nunc procul a patria, &c.*

V. 15. ἀγέραςτος, (α γεράζω, *honoro*) *inhonoratus*. Hom. Il. A. 118. ὄφρα μὴ οἷος | Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω. Hesychius: 'Αγέραςτος. ἀτιμος. Cf. Horat. Od. IV. 9. 30. *Non ego te meis | churtis inornatum silebo.*

V. 16. Μουσαῖος. Ejus patriam incertam fuisse docet Photius in Μουσαῖος: περὶ δὲ Μουσαίου, οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασιν τὸν ἄνδρα εἶναι· οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἑλευσίνος. "Multa scripsisse fertur; nihil vero præter poema de Hero et Leandro ad nostram pervenit ætatem. Neque tamen id carmen antiquum illum Musæum habet parentem, neque, ut Jul. Cæsar Scaliger perverse, nec acute sensit, ante Homerum fuit fustum, (nam in codd. Musæus nominatur Grammaticus;) sed auctorem ad tempora Nonni Panopolitani sæc. V. demittendum esse, abunde probarunt recentiores Musæi interpretes." HARLES. Pseudo-Musæi carmen de Herone et Leandro Anglicis versibus reddidit Christophorus Marlowe, itemque Fawkesius.

Ibid. Χαρίτων ἥρανος, (ex ἥρα, τὰ, *grata, jucunda*) *Gratiarum custos*, fere atque *Hesperidum templi custos* dixit Virgil. Æn. IV. 484. et *Triviae custos Opis* Id. *ibid.* XI. 836. Hesiodum πάσης ἥρανον ἱστορίης, *omnis doctrinae custodem*, dixit Noster infra v. 22. Apoll. Rhod. citante Etymol. Mag. in Ἀθαμάντιον: καὶ μιν ἐὼν μῆλων θέσαν ἥρανον, ὅσ' ἐνέμοντο | ἀμπεδῖον Φθίης Ἀθαμάντιον. *ovium custodem.* Vertit autem Dalecampius *Gratiarum præses*; quod eodem redit. Cic. pro Dom. 55. *Custos ac præses templi.* Id. 2 Agrar. 6. *Tribunus plebis, præses libertatis ac custos.* Hesychius: "ἥρανος. βασιλεὺς, ἄρχων, σκοπὸς, φύλαξ. Idem: "ἥρανον. τὸν βασιλέα, στρατηγόν. Idem: "ἥρανέων. βοηθῶν. χαριζόμενος. Etymol. Mag. "ἥρανος, βασιλεὺς, ἢ βοηθός. Suidas: "ἥρανος. Παῦλος Σιλεντάριος· Ἰλαθὶ τολμήεντι μεγασθενὲς ἥρανε γαίης. πρὸς βασιλέα Ἰουστινιάνον ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς Ἀγίας Σοφίας. Est ubi ἥρανος valet ὁ ἐράσμιος, *amasius*, teste Etymol. Mag. quemadmodum in Hermesianactis loco perperam vertit Schweighæuserus. Eustathius ad Od. Γ. 164. p. 119. 20. Bas. ἥρανον, τὸ ἐπιθυμητόν. Quoniam autem Χαρίτων ἥρανος ob carminum suavitatem audierit Musæus, cum hoc loco satis apte conferri potest Eurip. Phœn. 799. μέλπει | μούσαν, ἐν ᾧ Χάριτες χοροποιοί.

V. 17. ἢ τε. Scribendum ἦτε conjunctim. "Ὅστε i. q. ὅστις. Vide Damm. Lex. Hom. in v. Caret hoc pronomine Lexicorum vulgus.

Ibid. πολυμνήστη et πολυμνήστευτος, cui multi sunt μνηστήρες, sive proci; multis ambita; a multis in uxorem petita. Hom. Od. Ξ. 64. Φοῖκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα. Hesychius: Πολυμνήστην. ἀγαθὴν, σώφρονα. Theocr. Id. XXVII. 22. πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὐτις ἔφαδεν. Ovid. Heroid. Ep. XVII. 103. Tunc ego te vellem celeri venisse carina, | cum mea virginitas mille petita procis. Id. Trist. II. 375. Aut quid Odyssea est, nisi femina, propter amorem, | dum vir abest, multis una petita procis? πολύμνηστος, genere feminino, exhibet Persæ Epigramma apud Pierson. ad Mær. p. 235. cujus particulam prius ediderat Oudendorpius ad T. Magist. p. 422. ultimum autem versiculum servavit Suidas in 'Ρυτῆρα: "Ὀλβια (corrigere 'Ὀλβία) Εἰλείθια, πολυμνάστοιο φύλασσε | Τισίδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα. Voce autem πολυμνήστευτος usus est Plutarchus Erotic. p. 766.D. τὴν Γοργῶ διὰ πλοῦτον, ὡς εἴκε, περιμάχτην οὖσαν, καὶ πολυμνήστευτον, ἥτοι γυναῖκα, συγενὴς ὦν.

Ibid. πέξα, extrema cujusque rei pars, extremitas; unde, in vestimento, sæpius valet *fimbria, limbus, instita*. Photius, a Suida exscriptus: Πέξα. τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ἀπολήγον τοῦ χιτῶνος. In Nostri loco *margo, crepido*, sive *ora*, vertendum est. Dionys. Perieg. 931. πέξα δέ οἱ νοτῆ, τετραμμένη ἀντολήνδε, | κλύζερ' ἐρυθραίοις ὑπὸ κύμασιν Ὠκεανοῖο. ubi πέξα valet *pleurâ, latus, limes, terminus, ora*, quemadmodum *πλευρῆς* ζεφυριίδος dixit Id. 346. Idem 504. ἅντα δὲ πέξης | Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστίν, Ἰηλυσίων πέδον ἄνδρων. ex *adverso oræ*. ubi notat Eustathius: ὅτι ἀντικρὺ τῆς Αἰγυπτίας πέξης, ἡγουν τῆς τοῦ Δέλτα βορείας κρηπίδος, ἢ στάσεως, ἢ βάσεως, ἢ Ῥόδου κεῖται. Exscribendus Eustathius ad Dionys. 334. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ κρηπίδας ἔφη τὰς προῤῥηθείσας τριγωνικὰς πλευρὰς, ὡς εἴ τις εἴποι βάσεις, διὰ τὸ ἐκάστην τῶν τριῶν εἰς βάσιν δύνασθαι λογισθῆναι. κρηπίς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάση, ἐπὶ τε θεμελίου καὶ ἐτέρων τινῶν. προῖων δὲ καὶ πέξων ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ad rem etiam Dionys. 29. Λοκροῖο παρ' ἐσχατὴν ζεφύροιο. De *montis radicibus* usurpat idem Dionys. 535. καὶ Χίος, ἡλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέξαν. Id. 814. ἢ κεῖται ὑπὸ ζαθέης πόδας Ἰδης. Similiter et 1039. ἀλλ' ἦτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπίων | Πάρθοι ναιετάουσιν. *sub ora*. Dixit Miltonus, *Par. L. VI. 51. the brow of Heaven*: quæ locutio cum *Hermesianactea* plane conferenda est. Nec vero displicet ratio Schweighæuseri, notantis, quum Eleusis in Atticæ ora fuerit sita, peraptam huic loco fore illam vocabuli πέξα notionem, quæ ab H. Stephano annotata est, nempe πέξα, *maris* exponi τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ

μέρη, id est, *ora maritima*. Cf. Dionys. 820. *τήνδε μέρ' Αιολίδος περι-
πέπταται ἥθεα γαίης, | Αἰγαίου παρὰ χεῖλος. juxta Ægæi marginem.*

V. 18. *εὐασμός*, proprie, *vociferatio bacchantium*, sive *evantium*, et exinde ad aliam vociferationem tralatum; et hic intelligendum de *læto clamore mulierum in sacris Cereris*. Est autem ab *εὐάζω*, *evæ clamo*, *bacchor*, quod ex *εὐοῖ* descendit, perinde atque ex *σαβοῖ σαβάζω*. Dionys. Perieg. 704. *εὐοῖ Βάκχε λέγοντες*. Ad quem locum sic Eustathius: *ὑμνητικὸν δὲ ἦν τοῦτο τὸ λόγιον, τῷ Διονύσῳ ἐπιφωνοῦμενον, ὥσπερ καὶ τὸ Εὐάν. ὅθεν καὶ τὸ εὐάζειν παράγεται, καὶ ὁ Διόνυσος Εὐῖος λέγεται*. Hesychius: *Εὐάζει. θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται*. Idem: *Εὔσαμα. ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικόν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν. καὶ Σαβαῖοι, βακχεύοντες*. Quæ glossa fœdissime turpificata est, eo facilius mendæ carens suspicione, quod *Εὔσαμα*, corruptum vocabulum, recte disposerat male sedulus librarius, quod ad *literarum seriem* attinet. Vide infra ad v. 67. Legendum omnino: *Εὐοῖ σαβοῖ. ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικόν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν καὶ σάβοι, οἱ βακχεύοντες*. (De *μ* et *β* confusis vide Schæfer. ad Gregor. p. 1002. et ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 5887. Bast. Ep. Crit. p. 278. et Append. p. 28. De *α* et *οι* confusis consulendus Porson. ad Eurip. Phœn. 1358. et Med. 44. 675.) Respexit Lexicographus insignem locum Demosthenis De Corona §. οθ'. *τοὺς ὅφεις τοὺς παρεῖας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰσῶν, καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχοῦμενος κ. τ. λ.* Ad quem locum sic Scholiasta: *εὐοῖ σαβοῖ. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμα κατὰ τὴν Φρυγῶν διάλεκτον, ἵνα οὕτως ἔχωσιν εὐ οἱ μύσαι*. Et notandum, de acclamatione *εὐοῖ σαβοῖ*, quam ceteri fere omnes meminere Lexicographi antiqui, ne verbum quidem proprio loco apud Hesychium exstare. Photius: *Εὐοῖ σαβοῖ: Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφώντος Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν*. Idem: *Εὐοῖ σαβοῖ: μυστικά μὲν ἐστὶν ἐπιφθέγματα φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύσας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος*. Quæ in Lex. Rhet. Bekker. p. 257. sic decurtata sunt: *Εὐοῖ σαβοῖ: μυστικὰ ἐπιφθέγματα*. Quod dedi apud Hesychium *σάβοι*, extra omnem aleam dubitationis ponit locus Scholiastæ ad Aristoph. Av. 873. *σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους, καὶ τοὺς βάκχους τοῦ θεοῦ*. Vide et Steph. Byz. in *Σαβοῖ*, Phot. in *Σαβοῖ* et *Σαβοῦς*. Cum vero utriusque interjectionis eadem fere fuerit significatio, idem ex utraque contigit pari passu derivatis vocabulis. Schol. Aristoph. l. c. *τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν λέγουσιν*. Quem locum exscripsit Suidas, tetigit Etymol. Mag. in *Σαβάζιος*. Hesychius: *Σαβάζειν. εὐάζειν, βακχεύειν*.

Ibid. ἐκφώρω, (ornatius dictum quam ἐκφέρω) *effero, foras vel in vulgus effero, arcanum enuntio, enuntio, effari*. Quæ verbi significationes Lexicis desunt. Hesychius: *ἐξεφόρουν. ἐξέφερον*.

Ibid. λόγια, *oracula, responsa divina, effata.* Hesychius: λόγια. θέσφατα, μαντεύματα, φντεύματα, φῆμαι, χρησμοί. ubi, pro φντεύματα, (φητεύματα ed. Hag.) legendum προφητεύματα, cum Palmerio, collato Photio, qui Θεοπρόπιον exponit τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα. Similiter Hesychius, sub voce Θέσφατον, ceteris expositionibus etiam illud addit, τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, προφητεία. Quanquam suspicionem movent voces προφήτευμα et προφητεία, quæ a Christianis quibusdam interpositæ esse videntur.

V. 19. Ῥάριος, *Rharius.* Ῥάριον πέδιον, *Rharius campus,* a Rhario, Triptolemi patre. Hesychius: Ῥάρος. ἰσχυρός. καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Photius: Ῥάρ. Τριπτολέμου πατήρ. ubi excidisse videtur terminatio, et Ῥάρος reponendum, cum Albertio ad Hesychii l. Et notat Pausanias Attic. XIV. p. 34. extr. εἶναι μὲν πατέρα Τριπτολέμῳ τὸν Ῥάρον. Aliter Suidas: Ῥαριάς. ἡ Δημήτηρ. Ῥάρος γὰρ ἔσχεν νῖδον Κελεόν. Κελεὺς δὲ, Τριπτόλεμον. ὁ δὲ Ῥάρος, πλανωμένην τὴν Δήμητραν, καὶ ζητοῦσαν τὴν Κόρην, ὑπέδεξατο ἐν τῷ οἴκῳ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὖν χάριτος ἡ Δημήτηρ τὸν ἀπόγονον Ῥάρου Τριπτόλεμον, ἐδίδαξε τὴν τοῦ σίτου γεωργίαν. De Cerere Rharia, sive Rhariade, consulendus est Ruhnken. ad Hymn. Homer. in Cer. 450. Vide et Stephani Byzantii locum citatum in n. 11.

Ibid. ὀργεὼν, ὦνος, et epice ὀργειῶν, (ab ὄργια, *orgia*) qui *orgia deorum peragit, sacerdos.* Photius: Ὀργια: μυστήρια, ἱερά. Idem: Ὀργεῶνες: οἱ τοῖς ἰδίαι ἀφιδρυμένοι θεοῖς ὀργιάζοντες. ὀργιάζειν δὲ ἐστὶ τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν. τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα. Suidas: Ὀργεῶνες. οἱ θύται. Hic vero feminine usurpatur, ut Latina *sacerdos, antistes*, valetque ἱερίς, ἱερεία; quanquam desint exempla, quibus hic usus firmetur. Sed nec temere aspernanda est forma ὀργίων, ὦνος, quam tuetur Hymn. Homer. in Apoll. locus citatus in n. 11. Hesychius: Ὀργίων. ἱερῶν, ἢ ἱερέ. ubi, pace codicis Schowiani, vide annon legendum sit: Ὀργίων. ἱερεὺς, ἢ ἱερεία. Statim subjungit: Ὀργεῶναι. ἱερείαι. Et notanda est Suidæ glossa, cum altera ejusdem Lexicographi conferenda: Ἱερεία. θύτρια. Hujus formæ memor fuisse videtur librarius, qui Photii codicem Galeanum exscripsit, dum apud Antimachum in Lyda, (in Λήδης Γενεᾷ oscitanter H. Stephanus in Ὀργεῶν) pro vera lectione ὀργειῶνας, ὀργίωνας negligenter exaravit. Vide Photium in Ὀργεῶνες, itemque Blomfield. Diatr. de Antimacho (Diar. Class. Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips. T. III. p. 350.).

Ibid. ἀνεμῳλῖος, sine effectū, irritus, vanus, inanis, frustraneus, frivolus, inutilis. Hom. Il. E. 216. ἀνεμῳλία γάρ μοι ὀπάδει. Et Φ. 474. νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμῳλιον αὐτῶς; Od. Δ. 837. et Λ. 464. ζῶει δ'γ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῳλία βάλλειν. Dionys. Perieg. 751. οὐ γάρ σφι θέμις (lege θέμις γ') ἀνεμῳλία βάλλειν. ubi notat Eustathius: τοῦτο

δὲ παρῳδία ἐστὶ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ Ἀνεμῳλία βάζειν. De derivatione varie disceptatur. Eustathius ad Il. E. 216. p. 409. 48. Bas. ab ἀνεμος et ὄλλυμι, mira cum levitate, deducit, ut fuerit ἀνεμοόλια, καὶ κατὰ κράσιν ἀνεμῳλία. Dissentit Etymol. Mag. Ἀνεμῳλιος, ὁ μάταιος. παρὰ τὴν ἀνέμου γενικὴν ἀνεμώνιος, καὶ ἀνεμῳλιος. οὐκ ἐστὶ σύνθετον, τὰ ὑπ' ἀνέμων ὀλλύμενα. Qui et similia docet in Ἑτώσιος. Schol. ad Il. Δ. 355. Ἀνεμῳλία. ἀνεμόφθορα. μάταια. ἀνέμοις ἐοικότα. Quæ expositio utramque derivationem complecti videtur. Aliter prorsus Hesychius, in analogiam peccans: Ἀνεμῳλία. μάταια, ἄκαιρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα. Ad ἀνεμος referunt omnes, etiam recentiorum temporum Lexicographi, inter eos H. Stephanus et Damnius. Cui notioni favere videntur sequentia: Eurip. Suppl. 1165. λόγων δὲ παρακένευσμα σῶν | ἀέρι φερόμενον οἴχεται. Id. Troad. 420. Φρυγῶν ἐπαινέσεις | ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. Id. Bacch. 350. καὶ στέμματ' ἀνέμοις καὶ θεέλλουσιν μέθεσ. Theocr. Id. XXII. 167. ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ἔρχετο κύμα. | πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιοι. χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις. Mæcius Anth. Gr. IV. p. 469. Brod. κωφοῖς πέμπε λιγὰς ἀνέμοις. Incerti Epigr. ibid. III. p. 416. ἰὼ κακοπάρθενε μοῖρα, | Σπειρογόνας στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. Pseud-Anacr. Fragm.' II. 9. 10. ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις | φέρειν ἔδωκα λύπας. Lucret. IV. 929. Tu fac, ne ventis verba profundam. Catull. LXII. 142. Quæ cuncta aerii discerpunt irrita venti. Id. LXVIII. 4. Mulier cupido quod dicit amanti, | in vento, et rapida scribere oportet aqua. ubi frustra Burmannus secundus in vino. Virg. Æn. V. 446. Entellus vires in ventum effundit. Id. ibid. VI. 75. Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Et IX. 312. Sed auræ | omnia discerpunt, et nubibus irrita donant. Et X. 652. Nec ferre videt sua gaudia ventos. Horat. Od. I. 14. 15. Tu, nisi ventis | debes ludibrium, cave. Id. ibid. 26. 1. Tristitiam et metus | tradam protervis in mare Creticum | portare ventis. Propert. IV. 7. 21. Cujus fallacia verba | non audituri diripuerē Noti. Ovid. Heroid. Ep. II. 25. Ventis et verba et vela dedisti. Id. Amor. I. 6. 41. An somnus (qui se male præbet amanti) | verba dat in ventos aure repulsa tua? Sic et Rowius nostras, The Fair Penitent II. 1. Be gone my cares! I give you to the winds. Sed longe aliam hujus vocis derivandæ ineundam rationem esse, suadere videtur vox μεταμῳλιος, et ipsa HomERICA, ejusdemque cum altera significationis; etenim qui supra dixerat Homerus Il. cc. ἀνεμῳλία βάζειν, idem Od. Σ. 331. et 391. μεταμῳλία βάζεις dixit. Quam vocem etiam ab ἀνεμος deducit Scholiasta ad Il. Δ. 363. assentientibus, inter recentiorum temporum philologos, Dammio, Heynio, Buttmanno, ut sit pro μετανεμῳλιος (aiunt) per syncopen factum. Qua derivatione vix quidquam, ut mihi quidem videtur, incredibilius esse potest. Alii volunt esse ex μετὰ, μὴ, et ὄρω obs. juvo. Ernestius ducit ex μετὰ, et

μάω, μάομαι, *studeo, cupio, laboro*, ut *ωλιος* mera sit terminatio, et μετα-
 μώλιον valeat *id, cujus studium mutatur alio*. Sed neque hæc placent.
 Singulare est illud Schol. Aristoph. Παρ. 117. τὸ δὲ μεταμώνιος, οἱ μὲν
 ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δὲ φασιν ἰδίως μεταμώ-
 νιον τὸν ἐτέρωθεν μετέρων σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμων-
 νίδου οὕτω εἰπόντος, Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἤεθρη. (Simo-
 nidis locum prætermisit Gaisfordius.) Namque notandum cum ν se-
 rius scribi cœptum esse, v. g. apud Pind. Ol. XII. 8. et Pyth. III. 40.
 Theocr. Id. XXII. 181. cum apud Homerum, ex veteri Ionismo, per λ
 semper scribatur, ut λίτρον, πλεύμων, olim dictum est, pro recentio-
 ribus νίτρον, πνεύμων. Vide Eustath. ad Od. B. 98. p. 83. 41. Bas.
 qui et variam lectionem πλεύμονι Il. Δ. 528. ibi commemoravit. Cf.
 Latinum *pulmo*, ex quo patet vocabulum Græcum per λ etiam Æoles
 scripsisse. Sed audiendus Hesychius : Μώνιον. μάταιον, ἀχρεῖον.
 Idem : Μωνιή. ὀλιγωρία. Quibus glossis perlectis, μεταμώνιος (anti-
 quitus per λ scriptum) ex μετὰ et μώνιος compositum esse quis non
 videt? Fuerit autem μώνιος, quasi μὴ ὦνιος, *non venalis, nullius præ-
 tii*, Anglice *not saleable, good for nothing, useless*. Sic μωρὸς ex μὴ
 et ὦρα fit, teste Etymol. Mag. Μωρὸς, παρὰ τὸ ὦρα, (corrigere ὦρα) ὁ ση-
 μαίνει τὴν φροντίδα, μετὰ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως, καὶ συγκοπῇ, οἷον εἰ ὁ
 μὴδὲν φροντίζων. Ad rem Drydenus, *Cymon and Iphigenia* 84. de Cy-
 mone fatuo : *He trudg'd along, unknowing what he sought, | and whistled*
as he went for want of thought. Sic et μῶν conjunctio ex μὴ et ὦν,
 quod antiquum, Doricum, et Ionieum, pro οὦν, conflatum est; de quo
 vocabulo conferendus est Etymol. Mag. in ν. Et hoc compositorum
 genus imitatos esse Latinos veteres, vel ex *nemo* patet, quod ex *ne* et
hemo factum est, perinde ac *nullus* ex *ne* et *ullus*. Quorum quidem na-
 tura paullo attentius considerata, aures minus graviter ferient synizeses
 Atticæ, μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, μὴ ἀλλὰ, μὴ ἀναχαιτίσειε, μὴ ἀντὶ, et similia,
 de quibus consulendus est Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 14. Verun-
 tamen, ut ad rem redeam, paulloque audacius loquar, cum ἀνεμώλιος
 unica sit vox, quæ cum altera comparari possit, (namque ἀντιμώλιος, et
 ἐτερομώλιος, sciens prætereo, pro ἀντιμώλιος, et ἐτερομώλιος, aliquoties
 prave scripta) ejusdemque, quod dixi, significationis sit, nequeo non
 suspicari veram formam primitus fuisse ἀναμώλιος, ex ἀνὰ et μώλιος
 scilicet, eamque vel antiquioribus temporibus in ἀνεμώλιος degenerasse.
 In nostra lingua similiter sæpius peccatum esse, omnes novimus : nec
 fortius fortasse exemplum adduci potest, (quamvis sit ex tritioribus)
 quam illud, quod vocabulum *sparrowgrass* præbet, ex *asparagus* corrup-
 tum, tum forma genuinæ vocis, tum etiam etymologia, penitus extincta.
 Simili ratione vocem *stavesacre* in linguam nostram inducere nonnulli,
 (quod ab amico meo desideratissimo Gulielmo Stephano Dobson olim

notatum est) ex *astaphisagria* Plinii, vel *staphisagria* Palladii, (σταφίς ἀγρία) turpiter corruptam. Quidni autem et in Græca similia reperiantur? Obiter tentabo Hesychii locum, mea saltem sententia, corruptissimum: Μεταμωλίας. ἐμπόλεμον, μετὰ μάχης, καὶ φροντίδος. Quam glossam intelligat, qui possit. Lege: Μετὰ μῶλον Ἄρῃος. ἐν πολέμῳ, μετὰ μάχης καὶ φρονάγματος. Respexit Lexicographus II. H. 147. Quod autem dedi φρονάγματος, id confirmat alia Hesychii glossa: Μόλος. πόνος, μάχη, φρόναγμα. ubi quo minus Μῶλος corrigatur, obstat nomen proprium Μόλος, cujus meminit Etymol. Mag. in Μηρίονης. Vide et Hesych. in Εὔμολα et Εὔμολος. Illud μῶλον Ἄρῃος geminata expositione illustrat etiam Gazæ Paraphrasis ad II. Σ. 134. ubi τὴν συμπλοκὴν καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πολέμου exponitur. Sic et Etymol. Mag. καὶ μῶλον Ἄρῃος. τὸν ἐν τῷ πολέμῳ μολυσμὸν καὶ τὴν μάχην.

Ibid. ποιπνύω, proprie, *præ nimio labore anhelitum duco*, et exinde, *satago, ministro, sedulo ministro*. Hom. II. Ω. 473. τῷ δὲ δὴ οἶω, | ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρῃος, | ποίπννον παρεόντε. Etymol. Mag. Ποιπνύειν, ἐνεργεῖν, διακόνειν, οἰονεῖ τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν τί· τῷ γὰρ ἐσπουδακῶτι ἐνεργεῖν ἔπεται τὸ πνευστιῶν. πνέειν οὖν καὶ πνύειν· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ποι ποιπνύειν. Hesychius: Ποιπνύει. ὑπουργεῖ, διακονεῖ. Idem: Ποιπνύων. ἐνεργῶν, θεραπεύων. De constructione vide n. 11.

V. 20. γνωστός, *notus, cognitus*; item *cognoscendus*. Æsch. Choeph. 688. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι | κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον | γνωστός γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι. ubi tamen γνωτός malim, quæ forma antiquior est, id quod vel Latinum *notus*, (unde *noti, orum, γνωτοὶ*) suadet. Eustath. ad II. Γ. 174. p. 303. 22. Βασ. Γνωτοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σ, καλῶς. οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοι λέγονται, τινὲς δὲ καὶ πολύγνωτοι. καθ' ὁμοιότητα δὲ καὶ τὸ Γνωτὰ κούε ἀγνωτὰ μοι, τὸ τραγικόν. (Soph. Œd. R. 58.) τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ λέγειν γνωστούς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, οὐκ ἀπὸ τοῦ γινῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς. ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ. ἢ καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρήτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνώθω ἢ γνώσω. οὐς οὐδὲ ἤκουσέ τις. ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτούς, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, τοῦ γνωστούς, καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ. χρήσιμον δὲ ὧδε, καὶ τὸ ἄσματος, καὶ τὸ θανματὰ, ἡγουν θανμαστὰ, παρὰ Πινδάρῳ. (Ol. I. 43. ubi vide Boeckh. Pyth. X. 47. Sic Hesiod. Scut. Herc. 165. τὰ δὲ δαίετο θανματὰ Φέργα) Id. ad Od. B. 364. p. 103. 23. δῆμος δὲ ἀλλόγνωτος, ἢ ὁ πολέμιος, ἢ ὁ ἄλλα γινώσκων ἥπερ ἡμεῖς, ἢ ὁ ἄλλοις καὶ οὐκ ἡμῖν γινωσκόμενος. ἐκ τοῦ γνωτός δὲ σύγκειται ὁ ἀλλόγνωτος. ὃν γνωστόν φασιν οἱ ὕστερον. δοκεῖ δὲ ἀλλόγνωτος μᾶλλον εἶναι, ὁ ἄλλοις γνωτός, ἡγουν κατὰ γένος οἰκεῖος. παρὰ τοὺς γνωτούς ἦτοι ἀδελφούς. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐκώλυε τὸν ποιητὴν εἰπεῖν Ἀλλογνώστῳ ἐνὶ δήμῳ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, Ἄγνωστον πάντεσσιν, ὡς πρὸ ὀλίγου (v. 175.) ἔφη. ὅτι δὲ ὁμοῦ καὶ γνω-

τὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Γνωτὰ κοῖκ ἀγνωτὰ μοι Προσῆλθεθ' ἰμείροντες. (Ced. R. l. c.) Id. ad Od. II. 111. p. 596. 12. Τὸ δὲ Ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, ἀναλόγως ἔχει. εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἀνυστὸν, ἔστι καὶ τὸ ἀνήνυστον. τὸ δὲ ἀνήνυστον, ἀπέβριψε τὸ σίγμα, ὁμοίως τῷ, γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος. ὦν προϋπάρχει τὸ γνωστὸς. ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἐραστὸς ἐρατὸς, ὁ ἐπιθυμητὸς. ὅθεν καὶ ἡ Ἐρατὴ Μοῦσα. καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω ἀγαστός. καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθάν. (corrige ἀγαθός) κείνται δὲ ἐτέρωθι καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὦν καὶ τὸ, θαυμαστὰ θαυματὰ παρὰ Πινδάρῳ. δοκεῖ δὲ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀνήνυτος, ἐκ τοῦ ἀνυτὸς γίνεσθαι. οὐ δίδωσιν ἔμφασιν ὁ Ἄνυτος τὸ κύριον, προπαροξυνθεὶς πρὸς σημασίαν διάφορον. Quæ loca, inter se collata, nonnihil habere difficultatis, eo lubentius fatendum est, cum in iis complanandis ne Stephanus quidem viam invenerit. Hæc autem planissima sunt: Primum, γνωτὸς analogiæ magis consentaneum esse, quam γνωστὸς, censuisse doctissimum Archiepiscopum; tum, γνωστὸς, pro γνωτὸς, Homeri ætate prorsus incognitum fuisse eum voluisse; denique, hæsitabundum, forte et sui oblitum, de pristina sua sententia paulisper decessisse, ita tamen ut ad eam protinus tantum non reverteretur. Mirum autem videri potest Eustathium, dum exemplum τοῦ γνωτὸς, pro quo γνωστὸς dicebant recentiores, quærebat, ad Sophoclem provocaturum fuisse, cum exempla HomERICA, quanquam bina tantum, præsto fuissent, si modo ea, per memoriam licet, consecutus esset. II. H. 401. γνωτὸν δὲ, καὶ ὥς μάλα νήπιός ἐστιν. Od. Ω. 181. γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάρβηθος ἦεν. Mirum certe est eum, postquam Homero formam γνωστὸς abjudicaverat, ἀλλόγνωστος (contra suorum codicum fidem) recte apud Homerum scribi posse existimasse. Legitur quidem ἀγνωστον Od. B. 175. N. 191. 397. quibus tamen in locis ἀγνωστον unice verum esse nullus dubito. Notat H. Stephanus, γνωτὸς poeticum potius esse. Rectius, opinor, notasset, si pro archaismo poetico puro puto sumsisset. Et quis nescit, uniuscujusque linguæ vularum antiquiorum vestigia apud poetas potissimum indaganda esse? Hesychius: Γνωτόν. εὐεπίγνωστον. Idem: Γνωτοί. ἀδελφοί, γνωστοί. Schol. Pind. Nem. X. 57. Γνωτ' αἰεὶδω θεῶ τε. εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῷ τῷ θεῷ. Nec leve argumentum, atque indicium hujus formæ antiquitatis, præbent Ἀρίγνωτος, Διόγνωτος, Πολύγνωτος, nomina propria Attica, e veteri Ionismo prorsus deducenda. Fit autem γνωτὸς a γνώω, vel potius γνόFω, (unde et γνώFω, collato Hom. II. A. 302. Ψ. 610. 661. Ω. 688. Cf. Latinum *noVi*, itemque Anglicum *knoW*) pervetusto et obsoleto verbo, cujus vestigia habes in ἀλλογνώσας Herod. I. 85. ut a τρώFω obs. (unde et τρώFω Od. Φ. 293. Cf. Latinum *triVi* ejusdem stirpis) τρωτός; a βρώFω, βρώFω, obs. (unde Latinum *rodo*, et antiquitus *raVdo*, omisso β, ut in *rosa* a βρόδος, insertoque d, ut in *gaudeo*, *tendo*, a γαFίω, τείνω) βρω-

τός; a σπρώFω, σπρώFω, obs. (cf. Latinum *stravi*) σπρωτός; a σόFω obs. (unde et σώFω Od. Θ. 363. I. 430.) σωτός obs. unde ἄσωτος; et a σαFώω (cf. Latinum *serVo*) σαFωτός obs. Quæ revera sunt vetera participia Græca passiva, id quod ex cognatis Latinis *notus*, *tritus*, *rosus*, *stratus*, *servatus*, satis manifestum est. Confer Latina *fractus*, *porrectus*, *lectus*, *actus*, *pactus* a *pango*, *natus*, *mistus*, *datus*, cum Græcis originibus βρακτός Æol. pro ῥηκτός, ὀρεκτός, (sic ὕστερος in *posterus* cessit) λεκτός, ἀκτός obs. unde ἀκτέος, πακτός Æol. pro πηκτός, γνητός et Æol. γνατός obs. unde γνήσιος, μικτός, δοτός denique. At γνωστός, ex recentiore analogia, ad perfectum passivum ἐγνωσμαι referendum est; quod tempus prorsus ignorasse veteres Græcos, suadet Latinorum usus, qui illud similiter ignorarunt, ejusque vice *amatus sum*, *amatus es*, &c. dixere, perinde atque γνωτός ἐμυί, γνωτός ἐσσί, &c. dixerint Æoles. Forma autem γνωτός, ab Homero, Pindaro, Sophocle, usurpata, (apud Æschylum et Euripidem non comparet) una cum compositis suis ἀγνωτός, (Soph.) ἀλλόγνωτός, (Hom.) ὑρίγνωτός, (Hom. Pind.) αὐτόγνωτός, (Soph.) πολόγνωτός, (Pind.) εὐγνωτός, (Soph. ut mox ostendam) cito exolevit, quanquam γνωτοφόντις, ex antiquorum imitatione, habet Lycophr. 1318. et γνωτοφόνος Nonn. Dionys. XXVI. 82. Sic et θαυματός antiquum (perinde atque digammi usus) e Pindaro pæne evanuit, pro quo θαυμαστός sæpius usurpat. Neque θαυματός, neque θαυμαστός, agnoscit Homerus. Γνωτός autem etiam in dialogum introduxit Sophocles φιλόμυθος, quod vidimus, CEd. R. 58. Adde Inachi Fragm. apud Stob. T. 46. 13. ἐκ κάπτα βαιῶν γνωτός ἄν γένουτ' ἀνὴρ. ubi male Grotius γνωστός. In CEd. R. 361. γνωτόν, contra librorum omnium fidem, edidit Elmsleius, quod hanc formam unice Atticam esse credebat. Assentit Dobræus Advers. T. II. p. 32. Idem tamen Elmsleius ad Eurip. Heracl. 436. in scriptura ξυγγνωστά hærens, priore sententia mutata, utramque formam apud veteres in usu fuisse statuere videtur, notatque eodem modo fortasse dirimendam Grammaticorum litem de κλαυτός et κλαυστός. Hermannus ad CEd. R. I. c. retento γνωστόν, (contra Elmsleium) hæc ibi annotavit: "Recte libri γνωστός, quod non forma tantum, sed etiam significatu a γνωτός differt. Γνωτός enim *notum*, γνωστός *eum, qui potest nosci*, significat. Unde εὐγνωστός et δύσγνωστός dicuntur." Vide et ad CEd. Col. 1362. Quæ distinctio etiamsi vera esset, vel exinde, opinor, sequeretur, γνωστόν in Sophoclis loco stare non posse. Sensus clausulæ plane est is: *non ita, ut cognitum dicere queam*, Angl. *not so as to say of my own knowledge*, vel *not so as to speak as though I took your meaning*. Schol. ad I. οὐχὶ ξυνῆκα οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον ὁ ἐνόησα. Et tota responsio tantundem valet, ac si οὐδαμῶς simpliciter CEdipus dixisset. Si vero Hermannus auscultemus, sensus erit Angl. *not so as to make myself intelligible to you*. Quale

responsum præ altero nive frigidius fuerit, nec ab Œdipo, de Tiresiæ obscuritate conquerente, expectandum, immo et, me saltem iudice, imbecillum, fatuum, atque insulsum. Plena sententia est: οὐχὶ ξυνήκα, ὥστε γ' εἰπεῖν ἔχοντα ἐκ σοῦ γνωτόν. Cf. ejusdem fabulæ v. 396. ἤν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, | οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν. Ceterum notandum, Elmsleii correctione admissa, duo tantum superesse exempla Sophoclea, in quibus forma recentior apparet. Unum est Aj. 704. ἀναξ' Ἀπόλλων | ὁ Δάλιος, εὐγνωστός, | ἐμοὶ ξυνείης διὰ πάντος εὐφρων. Ita libri omnes, tum scripti, tum cusi. Sed εὐγνωστός rescribendum suadet etiam Zonaræ codex: Εὐγνωστός. φανερός. Quæ glossa ex Scholiasta ad Ajacis locum plane derivata est. Alterum præbet Creusæ Fragm. apud Stob. T. 12. 4. συγγνωστόν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν. ubi si quis in loco solitario Sophocleo formam recentiorem retinuerit, is sane suo, per me licet, fruatur iudicio. Equidem συγγνωστόν legerim. Nempe, dum inter γνωτός et γνωστός lata via distinguit Hermannus, oblitus fuisse videtur Vir πολυμαθέστατος adjectivorum verbalium passivorum, duplicis potentiae, in τος; qualia sunt ἄβρωτος, *inesus*, et *non esculentus*, ἄτρωτος, *invulneratus*, et *invulnerabilis*, ἀνάλωτος, *inexpugnatus*, et *inexpugnabilis*, ἀρρήτος, *indictus*, et *ineffabilis*, ἀτελεύτητος, *infectus*, et *qui finiri non potest*, ἀθέατος, *άόρατος*, *invisus*, et *invisibilis*, et id genus alia; quorum pars etiam priorem significationem amisere, velut περατός i. q. περάσιμος, *permeabilis*, δυστήρητος, *servatu difficilis*, αἰτητός, *petendus*, &c. Quidni igitur antiqui dixerint γνωτός, *notus*, et *noscendus*, ἄγνωτος, *ignotus*, et *qui cognosci nequit*, εὐγνωτός, *bene cognitus*, et *cognitu facilis*, συγγνωτός, *condonatus*, et *ignoscendus*, et sic deinceps? Cf. Cattier. Gazoph. Gr. p. 18. Quamvis autem Sophocli, itemque Æschylo, recentiorem terminationem eximendam putem, longe tamen aliter de Euripide statuerim, scriptore sane gravitatis antiquæ parum studioso, quique verbis (ut cum Porsono loquar) e medio sumtis perpetuo utitur, ut ad humile et abjectum dicendi genus propius nonnunquam accedat. Is enim in dialogo terminationem recentiorem unice amat. In choricis Euripideis nulla exstant loca, ex quibus conjectare liceat, utra terminatione in hac dramatis parte poeta usus esset. Hactenus de γνωτός ejusque compositis. Jam vero de κλαντός, antiquo vocabulo, deque compositis ejus ἀκλαντος, πολύκλαντος, &c. pauca, pace lectoris, sunt dicenda: in quibus eo minus difficultatis erit, quia has formas Æschylo partim libri, passim vero vindicavit Blomfieldius. Vide Sept. c. Theb. 323. 363. 693. 1067. Pers. 680. 827. Agam. 726. Quo magis miror (ut ad alteram vocem recurram) acutum Editorem formam γνωστός stare passum esse Choeph. l. c. E Sophocle, poeta Ὀμηρικωτάτῳ, nihil minus expungendæ videntur esse formæ recentiores. Favent etiam libri. Vide omnino Elmsleium ad Œd. Col. 1360. et 1708. Her-

mann. ad Antig. 825. 840. 868. Trach. 649. et Elect. 1074. In Euripide ἄκλανστος passim scribendum censeo, cum nusquam nisi in dialogo reperiat hęc vox; sed alteram terminationem apud illum in choricis ubique retinendam esse. Sic πολύκλανστος scriptum videmus Ion. 869. Herc. F. 1427. Iph. A. 787. idque absque ulla lectionis variantia. Unicus locus Euripidis, ubi πολύκλανστος reperitur, est Iph. A. 784. in loco chorico, ubi, cum trium tantum versuum intervallo altera forma occurrat, πολυκλαύτους reponendum esse nemo, opinor, inficias ibit. In Homero, e quo in Tragicos fluxit vetus terminatio, simplex κλαντός non reperitur: quod tamen apud Tragicos semel occurrit, nempe Æsch. Sept. c. Theb. 323. ex correctione Blomfieldii. Compositum ἄκλανστος est Il. X. 386. κείται παρ νήφεσσι νέκυσ ἄκλαντος, ἄθαπτος, | Πάτροκλος. Ita Heynius, pro vulgato ἄκλανστος, auctoritate fretus trium MSS. edd. Ven. Rom. Eustathii, et Pollucis Il. 64. neque aliter edidit Wolfius. Quem locum ob oculos habuit Eurip. Hec. 28. κείμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πύργον σάλψ, | πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, | ἄκλανστος, ἄταφος. Cetera loca Homericæ sunt Od. Δ. 494. Λ. 54. 72. in quibus omnibus ἄκλαντον habet ed. Rom. Eustathii, probante itidem Wolfio. Præclare igitur Dammius in v. ἄκλαντος: "Recentiores dixere ἄκλανστος, quam formam etiam Homero obtrudunt quædam exemplaria, contra usum Ionicum et antiquum." Sic καντός potius, quam καυστός, veteres Græcos dixisse, suadet Herodoteum ἐπίκαντος VII. 71. et 74. ubi ἀκόντια ἐπίκαντα (*staves in fier warm'd* Spenser. F. Q. II. 9. 13.) eadem ratione dixit vetus historiographus, qua καυστόν μοχλόν, *vectem ustulatum*, sive *præustum*, Euripides Cycl. 629. Singulare est illud Triclinii ad Soph. Elect. 1085. (1074.) ἀλλὰ καὶ πάγκλαντον. (sc. χρη γράψειν) οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ. Nam si Attica sit hęc figura, quid de Homericis dicendum erit ante Atticam dialectum natam formis effectis? Et nescio annon Elmsleio fraudi fuerit hic Triclinii locus, cum γνωστός, et κλανστός, cum compositis, e scena Attica ablegatum ierit. Vide et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 430. Quod autem me maxime omnium torquet, illud est, quod Blomfieldius, postquam κλαντός, ἄκλαντος, πάγκλαντος, πολύκλαντος, &c. apud Æschylum unice scribenda esse docuerat, ad Pers. 403. annotavit, antiquos dicere γνωστός, κλανστός, ἡμικανστός, recentiores sigma omittere. Quæ si vera sint, ipse (nisi me fallit animus, et parum prospiciunt oculi) sua vineta cædit, et κλανστός, ἄκλανστος, &c. Æschylo protinus restituendum est. In quo tamen, opinor, nemo, perpensis locis Homericis, facile acquiescet. Etiam κέλευμα, quod delicatioris ævi fuisse pronuntiat Blomfieldius l. c. exhibent probi nonnulli codices Herod. IV. 141. et VII. 16. notante Schweighæusero. Exhibent etiam Æschyli edd. Ald. Robert. Turneb. Choeph. 739. eaque

forma usus est Sophron, scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti, apud Athen. III. p. 87. A. et Etymol. Mag. in v. Κέλευμα. παρα-κέλευμα etiam exhibet ed. Ald. Eurip. Suppl. 1165. quod in loco chorico fortasse tolerandum est. Atque hæc de vocabulis antiquis γνωτός et κλαυτός, deque eorum compositis, satis superque dicta sunt. Ter obiter corrigendus est Hesychius. Prior locus est: Κλαυτάν. ποιάν φωνήν. Lege: Κλαυσιῶν. ποιεῖν φωνήν. Etiam Heinsius Κλαυσιῶν; et ποιεῖν φωνήν dixit Lexicographus, ut ποιεῖν ψόφον, de tegula, Thucyd. III. 22. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. 1097, 1099. Eustath. ad Od. Φ. p. 748. 6. Bas. et Suid. in Κλαυσιῶν. Alter locus est: Ἀγνωστος. μὴ πειθόμενος. Lege: μὴ πυθόμενος. Respexit activam vocabuli significationem. Lucian. in Alcyone init. κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἀγνωστον οὐσαν, καὶ ἀπιστον, καὶ ἀόρατον. *ignaram*. Tertius est: Παλινδεές. παλίγνωστος. ubi legendum, ni fallor: Παλινδαής. παλίγνωστος. *recognoscens*. Cf. omnino Cattier. Gazoph. Gr. I. c. Monk. ad Eurip. Alc. 174. Ceterum (quod in nota prætermiseram) cum toto loco Hermesianacteo conferendus est Theocr. Id. I. 103. Δάφνις κείν' Ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. ubi κήν scribendum, ut κήγων, κήδωκε, κήκ, κήμαντον, κήπει, &c. passim apud Theocritum. Idem Id. XV. 8. ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κήν Ἀχέροντι φιλεῖται. ubi ὁ est relativum epicum, (vide Gregor. p. 327.) ut in ὁ σφιν εὐφρονέων, et ὁ σφῶϊ προίει, Il. A. 73. 336. uti recte scribit Aristarchus. Sic et 388. ἠπειλήσεν μῦθον, ὁ δὲ τετελεσμένος ἐστί. Od. A. 47. Φῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCVI. 21, 22. et §. CCLXXXIV. 15. Matthiæ Gr. Gr. 291.

V. 21. φημί, ἀξιωματικῶς dictum, aio, inquam, confirmo, assevero. Vide infra v. 61. Hesiod. Op. et D. 654. ἐνθα με φημί | ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶεντα. Pind. Pyth. IV. 24. φαμί γὰρ τᾶσδ' ἀλιπλάγ- | κτου ποτὲ γὰς, Ἐπάφιοι κύραν | Φαστέων ῥίζαν φυτεύ- | σσθαι μελίσμβροτον. Id. ibid. 180. φαμί διδασκαλίαν | Χείρωνος οἴσειν. Simon. Fragm. XLII. φημί Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον | παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, κ. τ. λ. Id. Fragm. CIII. Φημι τον οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον | τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δαίπνον Ἐπειῷ. Sic Ennius apud Cic. Divin. II. 116. Aio te, *Æacida, Romanos vincere posse*.

V. 22. Ἡσιόδον. Hesiodi quæ supersunt, edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr.

Ibid. ἤρανον. Vide supra ad v. 16.

V. 24. ὅγε, (nam sic conjuncte scribendum) hic, ex ὁ compositum, pronomine demonstrativo, et γε particula. Hesychius: Ὅγε. οὐτός γε. Hom. Il. A. 65. εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεται. Et mox 68. 101. ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Ita recte legitur, quod ad sententiam attinet. Sed unice verum est: ἦτοι ὁ Φῶς Φειπών, κ. τ. λ. Nempe istud

γε in versum infersere scriptores librarii, quo hiatum evitarent. Sic ἄρα Ἰδῆσω recte restituit Blomfieldius Theocr. Id. III. 37. pro corrupto ἄρα γ' ἰδῆσω. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLXIII. 1. a.

Ibid. Ἡοίην, *Esam.* Vide supra ad v. 1.

Ibid. μνάομαι, *ambio, uxorem peto.* Hom. Od. A. 248. II. 125. τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ Φοῖκον. Photius: μνώμενος: μνηστευόμενος. Cf. supra ad v. 17.

V. 25. ἀνεγράψατο, *sibi in acta retulit, in corpus redegit, conscripsit, perscripsit, composuit.* Confer Athen. XV. p. 672. A. ἐγὼ δ' ἐντυχὼν τῷ Μηνοδότῳ τοῦ Σαμίῳ συγγράμματι, ὅπερ ἐπιγράφεται τῶν κατὰ τὸν Σάμον ἐνδόξων Ἀναγραφῇ. Id. I. p. 5. A. οἱ δὲ δειπνῶν ἀναγραφὰς πεποιήνται ἄλλοι τε καὶ Τιμαρχίδης ὁ Ῥόδιος δι' ἔπων ἐν ἑνδεκα βιβλίοις ἡ πλείοσι. Vide Porson. Tracts p. 247.

V. 26. ἀπαρχόμενος, *auspicatus, inchoans.* Vet. Gloss. Ἀπάρχεται. Auspicatur, Delibat, Libat.

V. 28. μουσπόλος, *qui circa Musas versatur, Musarum famulus, poeta.* Eurip. Alc. 457. πολλά σε μουσπόλοι μέλ- | ψουσι καθ' ἐπτάγονόν τ' ὀρεῖαν | χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις. Telestes Athen. XIV. p. 617. A. μουσπόλων σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὀνειδος. Adjective μουσπόλον στοναχῶν dixit Eurip. Phoen. 1514. ubi μουσπόλων mavult Valckenærius, collato Alcestis loco, notatque poetas vocari αἰδοπόλους, ὕμνοπόλους, et μουσπόλους. Tullius Laurea Anth. Gr. III. p. 404. Brod. τὰν Μιτυληναίων ἔννεπ' αἰδοπόλον. Leonidas ibid. p. 405. παρθενικὴν νεαοῖδον ἐν ὕμνοπόλοις μέλισσαν | Ἥρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην. Hesychius: Μουσπόλος. ποιητής. Ad rem Miltonus, Sonnets I. Whether the Muse, or Love call thee his mate, | both them I serve, and of their train am I.

V. 29. λεπτός, *tenuis, hic vero cuius solum tenue est, λεπτόγαιος, λεπτόγειος, λεπτόγειος.* Cf. omnino Hom. Od. Δ. 605. I. 27. K. 417. 463. A. 480. N. 242. Hesychius: Λεπτόγειος. (Phot. et Suid. cum Hesychii MS. Schow. Λεπτόγεια: Albert. conjicit Λεπτόγειος) κακὸς ἄγρος. ἡ λεπτή γῆ, καὶ μὴ λιπαρά. Idem: Λεπτή. ἀσθενής, ἰσχνή, λεπτή. ubi delendum λεπτὴ finale, ob proxime sequentem glossam, quæ et ipsa ad hunc modum corrupte legitur: Λεπτήναντον. (MS. Schow. Λεπτήν, αὐτὸν) συνδών. λεπτὴ. στενὴ. ἡ ἀκριβής. Pro Λεπτήναντον autem Toupus Λεπτήνητος legit, collata glossa Hesychiana, Λεπτόμητον φάρος, λεπτὸν ἱμάτιον. Saltem λεπτόμητος debuit. Sed altius, opinor, radices egit corruptela. Legendum, ni fallor: Λεπτόμητος ὕμν. συνδὼν λεπτῇ, ἡ στενῇ, ἡ ἀκριβής. Λεπτόμητος, ut videtur, errore scribarum ob dictationem properatam, in Λεπτήνητος degeneravit, et inde extra ordinem literarum de suo loco motum est, in Λεπτήνηα protinus corruptum, OC in a coalescente. Ex ντον autem, quod superest, ὕμν. eruendum esse

nullus dubito. Hesychius: Ὑμένιον. λεπτόν. Idem: Ὑμέναιος. ἐπί-
πλους. καὶ τὸ διαφανές. Lege: Ὑμένειον. Allusionem autem in ultimis
explanabit Suidas in Διαφανῇ χιτῶνι, Pollux VII. 17. qui διαφανὲς ἔν-
δυμα ibi dixit. Confer Tibull. II. 3. 57. *Illa gerat vestes tennes, quas
femina Coa | texuit, auratas disposuitque vias.* Idem Hesychius: Ὑμε-
νώδες. λεπτόν, ἀεροειδές. Idem: Ὑμι. εἶδος ἐνδύματος. Lege: Ὑμήν.
Etymol. Mag. Ὑμενώδες, λεπτότατον καὶ οἶον εἰπεῖν ἀερῶδες. (ita etiam
huc usque Photius) ὁ δὲ ὕμην, ὑφήν (vox est Lexicis adjicienda) τις ἐστίν.
ἢ ὕφασμα εἶναι λεπτόν ὕμένα. Etymol. Gud. Ὑμήν, ὑφήν τις ἐστι, ἀπὸ
τοῦ ὡς ὕφασμα εἶναι, λεπτόν ὄντα. Suidas: Ὑμήν, ὕμένος. τὸ λεπτό-
τατον δέρμα. Ὑμήν de aranei tela usurpavit Diosc. II. 68. Respexit
autem Hesychius Eubulum, vel potius Philippum, Athen. XIII. p. 568. F.
ἐν λεπτοπήνοισ ὕμέσιν ἐστῶσας. ubi ὕφεισιν habet Porsonus *Tracts* p.
243. prout edidit Dindorfius. Quæ tamen emendatio vide annon Por-
soni juvenis fuerit, cum, collatis Etymologis Magno et Gudiano, ὑφέσιν
pro glossa habendam esse facile quis crediderit, etiamsi ex codice quo-
dam manuscripto profluxisset. Eadem verba habet Eubulus Panny-
chide Athen. ibid. p. 568. E. ubi ὕμέσιν in ὑφέσιν itidem mutavit Din-
dorfius. Utroque in loco λεπτοπήνοισ est lectio Aldi; quam meram
glossam esse vel illud indicare videtur, quod in posteriore λεπτοπήνοισ,
altero superscripto, habet MS. C. apud Dindorfium. Quanquam non
deerint forsan, qui in loco Hesychii, de quo agitur, legendum omnino
(fere cum Toupio) esse autement: Λεπτόνητος σινδῶν. λεπτή, ἢ στενή,
ἢ ἀκριβής. Sed alterum corrigendi modum, ob rationes redditas, præ-
tulerim. Quod vero inserui ἦ, ante στενή, illud quidem facile ob ho-
mæoteleuton exciderit.

Ibid. ἀνερεινέρο, usu insolenti, *tendebat, contendebat, iter suscepit.*
Sic Cic. Attic. XVI. 5. *Dubito, an Venusiam tendam, et ibi exspectem.*
Virg. Æn. II. 29. *Hic Dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles.*
Quem locum imitatus est Ovid. Heroid. Ep. I. 35. *Illic Æacides, illic
tendebat Ulysses.* Nep. Cim. 3. *Contendere Lacedæmonem.*

V. 30. πινυτός: *cordatus, prudens*, a πινύσκω, *doceo, edoceo*, quod ab
obsoleto πινύω (fuit autem i. q. πινέω) descendit, unde præteritum par-
ticipii πεπινυμένος, *cordatus, catus, prudens*, apud Homerum passim. Vide
Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 835. Hom. Od. A. 445. λίην γὰρ
πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα Φοῖδε, | κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελό-
πεια. ubi notat Eustathius: ὁ δὲ ἔπαινός ἐστι σῶφρωνος γυναικός. He-
sychius: Πινυτός. σῶφρων, συνετός. Idem: Πινυτόφρων. σωφρονέστατος,
συνετώτατος. Ad Homeri locum convenit illud Hesychii: Περίφρων.
σωφρονέστατος, ἢ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος.

Ibid. εἵνεκα 'poeticum' pro ἔνεκα minus recte appellat H. Stephanus
in Lexico, et post eum Maittair. Gr. Ling. Dial. p. 328. A. Est enim

Ionicum purum putum. Herod. VIII. 112. *καὶ τοὶ Καρυστίοισι γε οὐδὲν, τοῦτον εἶνεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένετο.* Plura exempla sup-
 peditabit Schweighæuseri Lex. Herod. in v. Vide et Gregor. p. 452.
 Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXI. 7. Atticis poetis adjudicarunt Musgrav.
 ad Eurip. Androm. 408. Blomfield. ad Æsch. Prom. V. 353. et ad
 Matthiæ Gr. Gr. 26. Apud Pindarum, Doricum poetam, non com-
 paret. Habet tamen Theocr. Id. XXVIII. 12. *dis γὰρ ματέρες ἀνρῶν*
μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως | πέζαιντ' αὐτοῖς *Φερεῖ*, *Θευγενίδος γ' εἶνεκ' ἐυ-*
σφύρω. Sed recte, opinor, Brunckius *ἐννεκ'* (*ἐνεεκ'* cod. Vat.) ex edd.
 Flor. et Ald. restituit. (Conferri possunt illa Hesychii, forte Æolica,
Γλύκκα. ἡ γλυκύτης, et *Γλυκκόν*. γλυκύ.) Forma autem *εἶνεκα*, inter alios
 Ionismos, ex Homericâ imitatione usi sunt seriorum temporum poetæ,
 v. g. Callim. Hymn. in Del. 151. *μὴ σύγ' ἐμείο πάθης κακὸν εἶνεκα.*

V. 31. *εἰσάομαι*, vox Lexicis adjicienda, *sedem figo* in aliquo loco,
 Angl. *I take up my abode in.* Cf. Hesiod. Op. et D. 637. *νάσσατο δ'*
ἀγχ' Ἐλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, | *Ἀσκη.* *sedem collocavit in vico*, Angl.
settled in the village as an inhabitant. Hesychius: *Νάσσατο. κατέκησεν.*
 Sic ἐν δὲ Κέῳ *κατενάσσατο* dixit Apoll. Rhod. II. 520. *νάσσα* aor. 1. act.
 habet Homerus Od. Δ. 174. *καὶ κέ Φοῖ' Ἀργεῖ νάσσα.* Eustath. ad l. τὸ
 δὲ *νάσσα*, ἀντὶ τοῦ κατέκησα. οὐ γὰρ *ναίω* μόνον, ἀλλὰ καὶ *νάω*. Cf.
 Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 95.

V. 32. *ἀπολειπόμενος πατρίδος*, *remotus patria*, quod dixit Ovid. Pont.
 II. 2. 123. Et proprie est Angl. *severing himself from his country*, ut
ἀπολείπεται ὑμῶν, Angl. *is parting from you*, Eurip. Troad. 605. notante
 G. G. Humphry. Xen. Apol. IV. 2. 40. *καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους*,
εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον εἴη. a Socrate non aberat; Socratem non deserebat.

V. 33. "Ἰκάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἀμύκλου, καὶ Σπάρτη,
 Helena cum Lacedæmoniis. Ἰκαρον vocat, quem Homerus Ἰκάριον. Sic
 alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130."

RUHNKEN.

V. 34. *ἰδίων ἀπτόμενος παθέων*, ad verbum *sua attingens mala*, h. e.
 meditans, in mentem revocans, Angl. *touching upon, harping upon*, ver-
 tente G. G. Humphry. Eurip. Het. 669. *νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτε-*
ται. Usitatus autem *πάθη* dicuntur *ἄπτεσθαι τινος*. Sic Soph. Œd.
 Col. 955. *θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται.* Eurip. Alc. 958. *τῆς μὲν*
γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἄψεται ποτε. Id. Med. 53. *χρηστοῖσι δούλοις ζυμφορὰ*
τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. (*καρδίας ἀνθάπ-*
τεσθαι dixit Idem ibid. 1357. Hel. 969.) Neque aliter Latini. Propert.

III. 7. 68. *Et tu materno tacta dolore Thetis.* Virg. Æn. I. 466. *Sunt*
lacrymæ rerum, et mentem mortalia tangunt. Ceterum notat Ruhnke-
 nius, hanc sententiam Hermesianactem duxisse ab Homero Il. T. 301.
ὦς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δὲ στενάχοιτο γυναῖκες, | Πάτροκλον πρόφασιν,

σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη. Conferri potest Grayius nostras, *Ode to Adversity* 15. *What sorrow was thou badst her know, | and, from her own, she learnt to melt at others' woe.*

V. 35. Μίμνερμος. "Mimnermus, Colophonius, Solonis æqualis: poeta mollis, suavis, et Gratiarum alumnus." FABRIC. Ejus Fragmenta edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr. Vide n. 22. fin.

Ibid. πολλὸν ἀνατλᾶς, h. e. πολὺτλᾶς. Hesychius: Πολύτλᾶς. ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλᾶς, ταλαίπωρος. Photius: Πολύτλᾶς: πολλὰ ὑπομένων. Hesychius: Ἀνάτλᾶς. ὑπομείνας. ὅθεν τλήμων, ὁ πολλὰ παθὼν, ἢ πάσχων. Unicum Homeri locum, in quo occurrit hoc participium, habes in n. 19. Vox autem ἀνάτλημι, sive ἀνατλάω, non exstat. Vide supra ad v. 7. Blomfield. Glossar. ad Æsch. Agam. 695.

V. 36. μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. "Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. *Et frustra cupiet mollem componere versum.* I. 9. 11. *Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.* Mimnermo etiam elegiæ inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439." RYHNKEN. Ad locutionem μαλακοῦ πενταμέτρου confer Ovidii l. c. in n. 20. Similiter μαλθακᾷ σὺν δοιδᾷ dixit Pind. Nem. IX. 116. et μαλθακόφωνοι δοιδᾷ Isth. II. 14. Ovid. Trist. II. 307. *Nec tamen est facinus molles evolvere versus.* Milton. Par. L. I. 550. *To the Dorian mood | of flutes and soft recorders.* Dryden. *The Flower and the Leaf* 359. *And the soft lute trembling beneath the touching hand.* Ad πνεῦμα, in re musica, conferenda sunt sequentia. Eurip. Bacch. 127. ἀδυβόα Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. Id. Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει | μούσαν. Telestes Athen. XIV. p. 617. B. ἡ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα | Ἀνδρῶν, ὃς ἤρμωσε πρῶτος | Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νομοαἰολογὸν ὁμφᾷ | πνεύματος εὐπετερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις. ubi καλάμοισι reponendum est, ut versus sit heroicus, quales sunt vv. 1. 3. Simili errore χηλαῖς, pro χηλαῖσι, exhibet ed. Ald. Eurip. Phœn. 821. Pind. Nem. III. 136. Αἰο- | λισιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν. Sic Πᾶνα μούσαν ἡδύθροον πνέοντα dixit Eurip. Elect. 707. et Μοῖσ' ἀδύπνοος Pind. Ol. XIII. 31. et ἀδυνόφω φωνᾷ Id. Isth. II. 38. et, mixta metaphora, καλλιφόοισι πνοαῖς, sc. τῶν μετ' αὐλοῦ ὕμνων, Id. Ol. VI. 143. Cf. et Horat. Od. III. 19. 18. *Cur Bercynthia | cessant flamina tibis?* Adde Art. Poet. 205. Nemesian. Ecl. I. 16. *Nuper nam carmine victor | risisti calamos et dissona flamina Mopsi.* Phædr. V. 7. 14. *Desiderari cœpit, (tibicen) cujus flatibus | solebat excitari saltantis vigor.* Et notandum ex Latino flatus fluxisse Italicum flauto, Francogallicum flûte, Anglicum flute. Rowius nostras, *The Fair Penitent* II. 1. *Let there be music, let the master touch | the sprightly string, and softly-breathing flute.* Meta-

phora autem a leniter spirantibus ventis, a Zephyris præcipue, ducta est, tralatione elegantissima. Quam tamen ignoravit Homerus, qui ἀνέμου et Ζεφύρου πνοῇ proprie dixit Od. Z. 20. Δ. 402. K. 25. et alibi. Sic πνοαῖσι Ζεφύρου habet Eurip. Iph. T. 435. ἀνέμων ἡδυνόους αὔρας Med. 834. πνεῦμα' ἀνέμων Herc. Fur. 102. πνεῦμ' ἀνέμων Andromedæ Fragm. XIX. 4. εὐαεῖς ἀνέμων πνοῖς Hel. 1521. πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ ibid. 873. et πνέουσιν αὔραι Elect. 1147. Ex eodem fonte derivatum est nostrum *air*, ut in illo Shakspearii, *Tempest* I. 2. *This music crept by me upon the waters, | allaying both their fury, and my passion, | with its sweet air.* Utramque notionem egregie copulavit Eurip. Phœn. 217. ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων | Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς | ἰππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ | κάλλιστον κελάδημα. Achill. Tat. V. p. 315. Salmas. λιγυρῶς δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα. ἐμοὶ μὲν ἕμεναῖον ἄγειν (lege ἄδειν, cum Schæfero) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα. Shakspearus, *The Twelfth Night* init. *That strain again: It had a dying fall; | O! it came o'er my ear like the sweet South, | that breathes upon a bank of violets.* Feliciter Shelleyus nostras: *A lute, on whose harmonious strings | the breath of heav'n did wander.* Qui tamen *lyram*, quam vocant, *Æolicam* ob oculos habuisse videtur. Verba tantum memini, non locum.

Ibid. πενταμέτρον. Scholiasta ad Hephæst. p. 186. Gaisford. Τὸ δὲ ἔλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτὸ φασιν εἶναι. Diomed. III. p. 502. Putsch. de Elego pentametro: *Elegum metrum binis versibus constat, hexametro heroico, subjuncto quinario.* De ejus inventore sic Marius Victor. III. p. 2555. Putsch. *Considerantibus nobis, quot ex dactylico Heroo, per singulos prototyporum Canones, metrorum species procreantur, manifesta ratione reperio primam ejus veluti sobolem a pentametro versu cœpisse: unde consequenti ratione initium suscepti operis ab eodem ordinemus, quod metrum τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον Σαπφικὸν et Αἰολικὸν dicitur; quod invenisse fertur Callinæus Ephesius. Alii vero Archilochum ejus auctorem tradiderunt: quidam Colophonium quendam: super quorum opinione apud Grammaticos magna dissensio est.* ubi, pro Callinæus, manifesto legendum Callinus. Qui vero Colophonius quidam audit Victorino, Mimnermus est.

V. 37. καίετο, ardebat. Sic Virg. Ecl. II. 1. *Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.* Horat. Od. III. 9. 5. *Donec non aliam magis | arsi.* Ita Bentleius, pro vulgato *alia*. Sed nil mutandum esse suadet locus Od. II. 4. 7. *Arsit Atrides medio in triumpho | virgine raptā.* Plenius, cum præpositione, Ovid. Metam. VIII. 50. *Merito Deus arsit in illa.* Id. Amor. I. 9. 33. *Ardet in abducta Briseide mæstus Achilles.*

Ibid. σκολιὸς, curvus, aduncus, et hic quadrare videtur cum Theocrito περὶ χεῖλος ἐλκτὸς, circa labrum inflexus, ut ad tibie ligulam per-

tineat. Vide n. 23. Virg. *Æn.* XI. 737. *Ubi curva choros indixit tibia Bacchi.* Ovid. *Fast.* IV. 189. *Sed me sonus aris acuti | terret, et horrendo lotos adunca sono.* Tibull. II. 1. 86. *Nam turba jocosa | obstrepit, et Phrygio tibia curva sono.* Stat. *Theb.* VI. 120. *Cum signum luctus cornu grave mugit adunca | tibia, cui teneros suetum producere manes | lege Phrygum mæsta.* Quibus in locis similiter exponenda sunt epitheta. Ne quis tamen putet de ipsa tibia intelligenda esse, et ad Pollucem provocet, qui αἰλὸς πολυκαμπῆς (Stephano *Multos habens flexus, Flexuosus*) dixerit IV. 9. is sciat de modulationis inflexu Pollucem loqui, non de forma tibiæ. Idem ibid. καὶ Φρῦνιν δὲ, τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμωδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρησθαι λέγουσι. Hesychius: Κάμπτειν. τὸ ἐν τῇ φῶδῇ καμπὰς ποιεῖν. Sic *tibiæ modulate canentes* dixit Cic. *Nat. Deor.* II. 8. Cf. Kuster. ad Aristoph. *Nub.* 966, 967. Nam tibia rectas fuisse, tum ex materia patet, ex qua sæpius sunt factæ, v. g. ex arundine, ex lauro, ex buxo, ex cruribus gruum, cervorum, asinorum, tum etiam ex Latino nomine, quod proprie os cruris exterius significat, exinde, a similitudine, de musico instrumento usurpatum.

Ibid. λωτός, lotos, arbor in ea parte Africæ nascens, quæ vergit ad Italos, magnitudine piri, incisuris tamen foliorum crebrioribus, ita ut ilicis esse videantur. Lignum ejus colore nigro est: cariem vetustatemque non sentit: ad tiliarum cantus expetitur: e radice vero cultellis capuli fiebant. Vide Plin. XIII. 17. Ensium vaginas ex hoc ligno factas esse patet ex Theocr. Id. XXIV. 45. Sæpius autem ponitur pro tibia. Sic quæ Λιβύς λωτός audit Eurip. *Hel.* 169. *Iph. A.* 1036. *Troad.* 544. eadem Λιβύς αἰλὸς vocatur Alc. 356. (ubi vide Monkium) Herc. F. 685. Porro *Phrygiam loton* meminit Sil. XI. 432. Φρυγίων αὐλῶν autem Eurip. *Iph. A.* 577. Bacch. 128. Meleager *Anth. Gr.* III. p. 326. Brod. οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀἰδην, ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστη | δέξατο, παρθενίης ἀμματα λυομένη. | Ἄρτι γάρ ἐσπερίοιο νύμφης ἐπὶ δικλίσιν ἤχεν | λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπταγαεῦντο θύραι. ubi in primo versu respexit Epigrammatista Eurip. *Androm.* 103. Ἰλὶφ αἰτεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν | ἡγάγερ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέαν: in tertio, an in ἐσπερίον, an in ἐσπερίοι mutari debeat, H. Stephano dubium est. Verum fortasse est ἐσπερινοί. Philippus *Anth. Gr.* ibid. p. 327. ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπηχεῖ | λῶτος, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαυρε κρότος. Hesychius: Λωτός. τράχημά τι. καὶ αὐλός. καὶ δένδρον. καὶ πῶαν' κυρίως δέ, τὸ ἐν ταῖς λιβάσι (recte Vossius ἐν τοῖς Λιβύσι) φνόμενον. καὶ πᾶν ἄνθος. ubi καὶ πῶαν sive serius intrusum est, sive ex καὶ πᾶν sequentibus exortum, ideoque ejiciendum, seu post φνόμενον (si modo πῶα legas, cum Fabro) inserendum. Idem: Λώτινος αὐλός. ἐκ λωτίου ξύλου. Idem: Λωτινας ἀηδῶνας. τοὺς αὐλοὺς. (Vide et in v. Ἀηδόνα) Idem, ci-

tante Burgesio ad Troad. l. c. Δίβυς τε λωτός. ὁ ἀπὸ Λιβύης αὐλός. Athen. IV. p. 182. D. οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι αὐλοὶ, οὗτοί εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φώτιγγες. κατασκευάζονται δ' ἐκ τοῦ καλονμένου λωτοῦ, ξύλον δ' ἐστὶ τοῦτο γινόμενον ἐν Λιβύῃ. Pollux IV. 10. αὐλῶν δὲ εἶδη, πλάγιος, λώτινος, Λιβύων τὸ εὖρημα· πλαγίαυλον δὲ αὐτὸν Λίβυες καλοῦσιν. A πλαγίαυλος autem fluxit Italicum flageoletto, Francogallicum flageolet, nostrum flagelet: quod Johnsonum, archilexicographum nostratē, fugit. Id. IV. 9. ἡ δὲ ὕλη τῶν αὐλῶν, κάλαμος, ἢ χαλκός, ἢ λωτός, κ. τ. λ. In corrupto illo Hesychii loco, Λωτὸν τερενογλωττες. χόρτος γλυκὺς, ὅθεν αἱ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν, ad aliud lotorum genus plane alluditur, forte ad illud, cuius meminit Zonaras p. 1324. Λωτός. τὸ γλυκुकάλαμον. Fuerit autem idem quod μελίλωτος, de quo sic Hesychius: Μελίλωτος. πόα τίς. καὶ λωτοῦ εἶδος. Et nescio annon intelligendum sit de λωτῷ τριφύλλῳ, τῷ ἐν χορτοκοπέοις γεννωμένῳ, cuius meminit Diosc. IV. 112. Ad vocis γλυκुकάλαμος conformationem conferenda sunt nostra *sweetcane, sweetbriar, sweetbroom, sweetcicely, sweetwillow*, &c. ad μελίλωτος autem nostra *honeyflower, honeysuckle, honeywood, honeyppear*, &c. Cum vero. in corrupto illo (quod dixi) Hesychii loco, Λώτο. τερεώτες. χόρτος γλυκὺς, κ. τ. λ. habeat codex Marcianus, legendum videtur omnino: Λωτός στερεώδης. χ. γ. κ. τ. λ. Nempe alteri lotorum generi, quod *cavum* fuit, opponitur λωτός στερεώδης, *lotos solida*; ex qua materia, ut sæpius ex cornu, ex elephanto, factæ sunt tibiarum ligulæ. Theophr. Hist. Plant. IV. 11. 13. ἐστὶ δὲ ὁ μὲν [κάλαμος] ἄρρην, στερεός· ὁ δὲ θήλυς, κοῖλος. Idem ibid. 10. καλάμων τὸν μὲν εἶναι πυκνὸν καὶ τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ μαρὸν καὶ ὀλιγογόνατον· καὶ τὸν μὲν, κοῖλον, ὃν καλοῦσιν τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλου καὶ σαρκός, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Quamquam non multum repugnem, si legas: Λωτός στερεός. χόρτος τις γλυκὺς κ. τ. λ.

V. 38. κημῶς, (a κημός, *capistrum, camus*, corium, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur) *capistro, fræno*. Est autem i. q. ἐμφορβιδῶ, sive ἐμφορβειῶ, quod placet Eustathio ad Il. E. 202. p. 408. 41. Bas. sic scribenti; ζωογόνον γὰρ ἡ φορβὴ ὡς προσφερῆς καὶ αὐτῇ τῷ βίῳ. ἥς παράγωγον κατὰ τινὰς καὶ ἡ φορβειά. ἦγον τὸ περιστόμιον καὶ στόμιον, Ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον. ἴνα ἢ ὥσπερ ἀρὴ ἢ ἀπειλὴ καὶ ἐπενθέσει τοῦ εἰ διφθόγγον ἀρειῇ, οὕτω καὶ φορβὴ φορβειά. ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος. Comici locus est Av. 861. οὐπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Vide Schol. ad l. citatum in n. 23. Cum Eustathio facit Herodianus, citante eodem Scholiasta: φορβειά ἐστὶν ὁ χαλινός. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ βίβλῳ φησὶν τῆς Ὀδυσσειακῆς προσφιδίας τὸ φορβειά διὰ τῆς εἰ διφθόγγον γράφεσθαι καὶ ὀξύνόνως. Idem Schol. ad Equ. 1146. de κημῷ agens, addit: καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί.

Vide et Phot. itemque Suid. in Κημός. Hesychius: Φορβειά. ἡ ἀνλη-
τικὴ στομίς. λέγεται δὲ ὁ χεῖλωτήρ. Pollux IV. 9. καὶ φορβειὰ δὲ προσ-
ῆκει τοῖς αὐλοῦσι. καὶ τὸν τῇ φορβειᾷ κατελθμμένον, ἐμπεφορβημένον
ἔλεγον. Conferendum est insigne Sophoclis Fragmentum apud Cic.
Attic. II. 16. φυσᾶ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἐτι, | ἀλλ' ἀγρίαίς φύσαισι
φορβειᾶς ἄτερ. Vertit Grotius: *Non ille modicis tibiis ultra canit, | sed*
agreste tumidus inflat et sine fibula. Plutarch. de Adul. p. 56. E. citante
Toupio ad Longin. III. 2. Πτολεμαίῳ δὲ τί περῖαψεν ἄλλο φορβειᾶν καὶ
αὐλοῦς;

Ibid. ἐπὶ κώμους στειχε, commissatum ibat. Vide n. 23. ad fin. locis-
que ibi citatis adde sequentia. Machon Athen. VIII. p. 349. A. ἐπὶ /
κώμον ἐλθόντων δὲ τῷ ψάλτῃ τινῶν | ἐτέρων κατὰ τύχην, ὡς εἰκε, γνω-
ρίμων, | ἔξινοις ὁ Στρατόνικος ἐγένετ' εὐθέως. Antiphanes *ibid.* VI. p. ✓
243. C. ἐπὶ κώμον, εἰ δοκεῖ, | ἴωμεν, ὥσπερ ἔχομεν. Apollodorus *ibid.*
VII. p. 281. A. πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι | ἐτῶν τριάκοντ',
ἐξιέναι, τοὺς δ' ἱππέας | ἐπὶ κώμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα | στεφάνους
ἔχοντας καὶ μύρον, κ. τ. λ. Quæ loca attulit Berglerus ad Aristoph.
Plut. 1042. Gloss. Dorv. ad Pluti locum: τὸ ἐπὶ κώμον βαδίζειν, ἀντὶ
τοῦ ἐπὶ μέθην. Schol. *ibid.* 1048. μεθύων δὲ φησιν, ἐπειδὴ ἐπὶ κώμον
ἀπῆει, ὡς ἔφη. Vide et Suid. in Κώμος. Hesychius: Κώμος. εἶδος ὀρ-
χήσεως ποιμένος τινός, ἢ μένης τινός. Qui locus VV. DD. mire torsit.
Toupius: "Scribendum ποιμενικῆς τινός, cæteris deletis, quæ emenda-
tionis causa: nam cum male scriberetur ποιμένος τινός, adnotabat aliquis
non male, ἢ ποιμενικῆς τινός, unde fluxerunt illa ἢ μένης τινός." Verum
esse ποιμενικῆς τινός nullus dubito, collato Theocr. Id. III. In ceteris
non se invenit Vir ille acutus. Cum enim μένους τινος habeat codex
Marcianus, legendum plane, cum Schowio, ἢ μέλους τινός. Etymol.
Mag. citante Schowio: Κωμάζειν, τὸ ποιῶς ὀρχεῖσθαι· ἐξ οὗ καὶ κώμος
εἶδος ὀρχήσεως· οἱ δὲ, μέλους. Eadem habet Etymol. Gud. nisi quod
κῶμα, pro κώμος, ibi mendose legitur, solito errore. Hesychius: Κῶμοι.
ἀσελγῇ ἄσματα πορνικά, συμπόσια, ψῆδα. Photius: Κωμαστής: ὁ τρυφῶν
μετ' ὥδης ἀσελγούς. Idem: Κῶμοι: ὠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης. Cf.
Tryphonem apud Athen. XIV. p. 618. C.

Ibid. συνεξανύω, simul perficio; una iter facio. Vide n. 23. ad fin.

V. 39. βαρὺς, gravis, infensus, acer. Eurip. Med. 38. βα-
ρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέζεται κακῶς | πάσχουσ'. Id. *ibid.* 805. βαρεῖαν
ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ. (Shakspear. *Henry VIII.* IV. 2. *Lofty and*
sour to those, that lov'd him not, | but to those men, that sought him, sweet
as summer. Quem locum cum Euripideo contulit Caryus ad Dant.,
Vol. III. p. 217.) Id. *ibid.* 1263. βαρὺς χόλος. Cic. Off. III. 22. *Mag-*
num illud bellum perfuga unus, et gravem adversarium imperii sustulisset.
Id. Ep. Fam. II. 18. *Graves te suscepturum inimicitias.* Adde Sallust.

B. Cat. 49. Quod vero ad locutionem τὸν ἀεὶ βαρὺν attinet, in qua articulus, cum adverbio conjunctus, vice fungitur nominis adjectivi, consulendus omnino est Matthiæ Gr. Gr. 270. qui alias ejusdem generis nonnullas, v. g. ἡ ἀνὺ πόλις, οἱ τότε ἄνθρωποι, Κάδμου τοῦ πάλαι, ibi commemoravit. Imitati sunt Latini. Plaut. Pers. III. 7. 27. citante Kiddio ad Dawes. p. 225. *Non tu nunc hominum mores vides?* τῶν νῦν. Ter. Andr. I. 2. 4. *Heri semper lenitas.* τὸ ἀεὶ ἥπιον. Virg. Æn. I. 202. *Neque enim ignari sumus ante malorum.* τῶν πρὶν κακῶν.

V. 40. τοῖαδε ἔπη, (si sanus sit locus) *talía carmina*, qualia hodie, ob asperitatem suam, omnibus innotescunt: nempe quæ, in Hermobium et Phereclem invecta, et par illud rivalium nobilissimum diffamantia, Hermesianactis temporibus superfuerunt.

V. 41. Ἀντίμαχος. Antimachi, poetæ Colophonii, Fragmenta edidit Schellenbergius, Halæ 1786. De eo etiam consulendus est, præter Fabricium, Blomfield. Diatr. de Antimacho (in Diarii Classici Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.) itemque Villosion. Prolegom. in Homerum p. XXIV, XXV. Vide et n. 26.

Ibid. Λυσηίδος, *Lyseidis*. Est patronymicum a Λύσης, ut Χρυσῆς a Χρύσης, Βρισηῆς a Βρίσης. Vide quæ nos ad Hom. Il. A. 184. (Anal. Gr. Min. Dalz. p. *110.) Quis vero fuerit hic Lysees, cujus nomen filię suæ pulchritudo servavit, prorsus ignoratur.

V. 44. αἰλινος, *carmen lugubre, lamentatio*. "Proprie carmen erat, quo mortem Lini deplorabant, ab Apolline occisi; simpliciter etiam *Linus* dictum. vid. Pausan. IX. p. 766. ed. Kühn. et Herod. II. c. 79. p. 140. ed. Wessel." SCHUTZ. Hom. Il. Σ. 570. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶεδε. ubi de chorda musica somniantur ex interpretibus nonnulli, inter eos Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. Γ. 336. p. 319. 49. Βας καὶ λινον δὲ τὴν χορδὴν λέγειν, ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὕστερον καθήκει. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδείλοι. Photius: Λινόν: Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λινοῖς ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὀμηρος ἤδη χορδὰς ἐπιστάμενος λινὸν καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος. ubi nescio annon verum fuerit, Λινόν: χορδὴν, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός collato Photio in Λύσιοι τελεραί. Sed et post λινὸν καλεῖ· excidisse videntur quædam, tali fortasse modo supplenda et legenda: ἢ ἀπὸ τινος Λίνου ἀνδρὸς ἥρωος. ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· ὁ μὲν Καλλιόπης· ὁ δὲ Χαλκιόπης κ. τ. λ. Vide Eustath. ad Il. Σ. locum mox citandum. Unicus autem Homeri locus, in quo de chorda musica mentio fit, est Od. Φ. 406. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοίδης, | ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφ' ἐπὶ (περὶ Eustath.) κόλλοπι χορδὴν, | ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐῡστρεφὲς ἔντερον οἶός, | Φῶς ἄρ' ἄτερ σκουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

Hesychius: Λίνον. ψῆδης ὄνομα· κατὰ μὲν τινας, ἀπὸ τοῦ κλωστοῦ λίνου. Schol. Ven. ad II. Σ. I. c. παρὰ Ζηνοδότῃ, λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ ἔλεγεν, Παιᾶνα ᾗδεν, (II. A. 473. X. 391.) ἢ τι τοιοῦτον, διὸ ἡ διπλῇ. τὸ λινὸν κατὰ βαρεῖαν τάσιν προενεκτέον, (vide Photium supra citatum) ὅτι (h. e. ὅ τι) ἂν σημαίην, εἴτε τὴν λινὴν ἐσθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάσσοιτο, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν νῆμα, εἴτε σημαῖνοι εἶδος ὕμνου ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς Παιᾶν καὶ διθύραμβος. Ἄλλως· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδε. ἦτοι τὸν (lege τὸ) λίνον ᾗδε, ὃ ἐξ-ἡπτο ἀντὶ τῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ψῆδης ὑποκιθαρίζοντες, οὐκ ἐξ ἐτέρων (lege ἐντέρων, ex Schol. Didym.) κατεσκευάζοντο τὰς κιθάρας· οὐχ ὅσων οὐδὲ θεοῖς ἀρεστὸν εἶναι ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ ἐκ νέυρων πεποιῆσθαι, ἀλλ' ἐκ λίνου πεποιημένον. ἢ λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδε, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπὶ λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδί, ψῆδην, ὄντι νηπίῳ, καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι πρῶτην ᾄσθεισαν. Schol. Ven. B. ibid. Ἀρίσταρχος εἶδος ψῆδης τὸν λίνον φησὶν, ὡς Παιᾶνα, καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἀπὸ λίνου τοῦ ἥρωος. ἢ δὲ κατὰ λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἱστορηται· φασὶ γὰρ ὅτι τὸ πρῶτον ἀντὶ χορδῶν λίνῳ ἐχρῶντο πρὸς τὴν κιθάραν· ὁ δὲ ἥρωος οὗτος ὁ λίνος καταλύσας τὸ λίνον, πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνηρέθη. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμηθῆναι θρηνησέσιν ψάδις, ἃς λινωδίας ἐκάλεσαν. ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὃ λίνος μετ' ἰσχυροφωνίας ψάλλόμενος. ^{7. 50} Chordæ lineæ musicæ notionem repudiat Suidas: λίνος. εἶδος ὕμνου. Ὅμηρος. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδεν. οὐ διὰ τὸ τὰς χορδὰς ἀπὸ λίνου εἶναι· ἀλλ' εἶδος ὕμνου ᾗδον, ὡς Παιᾶνος. (lege Παιᾶνα) ubi tamen prave additum, ex interpolatione: ἢ λύρας χορδή. Accedit Herodoti auctoritas II. 79. de Ægyptiis sic loquentis: τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξια ἔστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἄισμα ἔν ἔστι, λίνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκη αἰοιδιμός ἔστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ· κατὰ μέντοι ἔθνεα οὐνομα ἔχει, συμφέρεται δὲ ὧν τὸς εἶναι τὸν οἱ Ἕλληνες λίνον ὀνομάζοντες αἰδούσι. ὥστε πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀποθωυμάζειν με τῶν περὶ Αἴγυπτον ἐόντων, ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν λίνον ὁκόθεν ἔλαβον· φαίνονται δὲ αἰεὶ κοτε τοῦτον αἰδόντες. ἔστι δὲ Αἰγυπτιστὶ ὃ λίνος καλούμενος Μανέρως. ἔφασαν δὲ μιν Αἰγύπτιοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μουνογενέα γενέσθαι· ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄνθρωπον, θρήνοισι τούτοις ὑπ' Αἰγυπτίων τιμηθῆναι· καὶ αἰοιδῆν τε ταύτην πρῶτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι. Gloss. Herod. apud Schweigh. λίνον. ψῆδης ὄνομα ἢ λύρας χορδή. Quæ verba sunt etiam Gregorii p. 524. Alteram autem notionem vel physica de causa respuendam esse, me olim monuit Vir ingenio et varia doctrina spectabilis Martinus Davy, S. T. P. laudatus in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 167. Ecquis enim, ait ille, sonum musicum audivit, quem chorda icta reddiderit de lino facta? Nimirum, si eam sollicitaris, mor-

tuo verba feceris. Fuerit igitur *Λίνος* cantilena in Lini honorem, ut *Τελαμών*, *Ἀρμόδιος*, &c. audiunt scolía (Angl. *catches* vel *drinking-songs*) in Ajacis Telamonii, Harmodii, &c. honorem scripta, nominibus (dicta sunt Tyrwhitti) non ex auctore, sed ex materia, unicuique impositis. Sic et (1.) *Παιὰν*, (2.) *Διθύραμβος*, (3.) *Ίάλεμος*, dictæ sunt cantilenæ in honorem Apollinis, Bacchi, qui et Dithyrambus audiebat, Ialemi denique. (1.) Eustath. ad Il. X. 391. p. 1379. 5. Bas. *ὅτι δὲ παιήων οὐ μόνον ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς ἐπὶ καταπαύσει κακῶν, ἢ ὄντων, ἢ ἐλπιζομένων, προδεδήλωται.* (ad Il. A. 473. p. 104. 2.) καὶ *ὅτι καὶ Ἀπόλλωνος ἔστιν ἐπίθετον. καὶ κύριον δὲ ὄνομα τοῦ παρὰ θεοῖς ἱατροῦ. καὶ ὅτι ὁ ᾄδόμενος παιήων, καὶ παιὰν ἐλέγετο. εὖρημα δὲ φασιν Ἀπόλλωνος ὁ τοιοῦτος παιὰν, ἐξευρεθεὶς μετὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοὶ δρακόντος, ἐξ οὗ καὶ Πύθιος δοκεῖ λέγεσθαι.* Hesychius: *Παιήονα. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον Παιᾶνα, ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾄδόμενον· ποτὲ δὲ, θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἱατρὸν θεόν. ἢ ᾤδῃ.* ubi *Ἡσίοδος*, post *συνίστησιν*, recte supplet Guyetus, ut patet ex ipso Hesiodo apud Eustath. ad Od. Δ. 231. p. 165. 15. et *θεῶν* legendum, cum Salmasio. (2.) Suidas: *Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον.* (3) Idem: *Ίάλεμον τὸν θρήνόν φασι. λέγουσι δὲ αὐτὸν υἱὸν Καλλιόπης, κακοδαίμονα, καὶ ὑστερούμενον, καὶ ὀρφανόν.* *Αἴλινος* autem suspicatus est H. Stephanus factum esse ex *αἰ Λίνος*, sive *αἰ Λίνον*, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem sæpe repeteretur, ut legitur *αἰ, αἰ, καὶ τὸν Ἀδωνιν* Bion. Id. I. 90. item, *αἰ, αἰ, τὰν Κυθέρειαν* ibid. 28. 37. 63. Quæ Stephani conjectura eo probabilius est, quod *αἰ* solum potius, quam geminatum, usurpasse videntur antiquiores Græci. Inde venit, Latino- rum *ah*, ab altero deductum, nusquam geminatum reperiri. Sic *αἰ τὸν Ἀδωνιν*, ad veterum normam, dixit Bion. ibid. 32. Epigramma, cum initio *ὦ Λίνε*, meminit Eustathius mox citandus. Etymol. Mag. *Αἴλινον. τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο, καὶ ἐν τοῖς ἐφθυμίοις. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Λίνου τοῦ τῆς Καλλιόπης.* Hesychius: *Αἴλινος. ὕμνος, θρήνος.* Suidas: *Αἴλινον. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου, καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν. ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλιόπης.* ubi legendum videtur *ἀπὸ τοῦ Λίνου* τ. K. Soph. Aj. 626. *αἴλινον, αἴλινον, οὐδ' οἰκτρὰς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς | ἥσει δῦσμορος, ἀλλ' ὁ | ξυτόνους μὲν ᾤδας | θρηνήσει.* ubi Schol. ad l. *εἶδος θρήνου.* Eurip. Orest. 1393. *αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου | βάρβαροι λέγουσιν, αἰ, αἰ, | Ἀσιάδι φωνῇ, κ. τ. λ.* ubi vertit Prevostius *le chant de Linus*. Ovid. Amor. III. 9. 23. *Ælinon in sylvis idem pater, ælinon, altis | dicitur invita concinuisse lyra.* Plura exempla vide apud Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 119. Vide et n. 28. Exscribendus autem omnino est Eustathius ad Il. Σ. l. c. p. 1222. 41. Bas. *Λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνον, ὡς καὶ ὁ παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος. ὠνόμασται δὲ λίνος τὸ τοιοῦτον ᾠδικὸν εἶδος, ἢ ὡς μετὰ λίνον, ἦτοι χορδῆς,*

ᾤδόμενος, ἢ ἀπό τινος Δίνου ἀνδρὸς ἥρωος. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ποιημάτων τι ἐπὶ τῇ Λίνῳ εἶναι, ὃ σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς Ὀρφέα δὲ ἀναφέρεται. Φιλόχαρος δὲ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Δίνον φησὶ, δῶτι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδῇ ἐχρήσατο εἰς μουσικῆς ὄργανον. ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν θρηνησέσιν ἀπαρχαῖς. εἰς ὃν καὶ Ἐπίγραμμα ἔστι τοιοῦτον· Ὡς Δίνε, πάντα θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν Ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεΐδειν Ἐν ποδὶ δεξιτερῇ· Μοῦσαι δὲ σε θρήνεον αὐταὶ Μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγᾶς. καὶ Ἡσίοδος (Fragm. I.) Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔκτικε Δίνον πολυήρατον υἱόν, Ὃν δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰοῖδοι καὶ κιθαρισταί, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις, ἡδὲ χοροῖσιν, (corrīgunt VV. DD. ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε) Ἀρχόμενοι δὲ Δίνον καὶ λήγοντες καλέουσι. ὁ μὲντοι τὸν Ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς Δίνος, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ἕτερος παρὰ τοῦτόν ἐστιν· οὗ Θεόκριτος (Id. XXIV. 103.) μέμνηται, ὁ καὶ ἱστορήσας ὅτι τὸν Ἡρακλέα γράμματα Δίνος ἐξεδίδαξεν, υἱὸς Ἀπόλλωνος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι λίνῳ ἀντὶ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων πρὸς τὴν κιθάραν, ὕστερον μείναντος τοῦ ὀνόματος, ἡ χορδὴ λίνον καλεῖται· ὥσπερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτε λίθος εἰς ἄγκυραν ἐχρημάτιζεν. ἄλλοι δὲ τὰ κατὰ τὸν Δίνον οὕτω συντομώτερον φράζουσιν· ἄγροικος νεανίας ὁ Δίνος, ψόδης τινος εὐρετῆς, Οὐρανίας υἱὸς, ὃν ἀνέειλεν Ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας, χορδαῖς ἐνέτεινεν ὄργανον. Ἡρόδοτος δὲ (II. 79.) λέγει, ὅτι παρὰ Αἰγυπτίοις Δίνος τις ἀεΐδεται· καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνος φησὶ τὸν Δίνον, ὁκόθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα. λέγει δὲ καὶ ὅτι, κατα Αἰγυπτίους, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενὴς ἦν· ἀποθανὼν δ' ἄωρος, θρήνοις ὑπ' Αἰγυπτίων ἐτιμήθη, καὶ αἰοῖδῃ αὕτη καὶ μόνῃ σφίσιν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται ὅτι κυρίως αἴλινος, ὁ ἐπὶ τῇ τοιούτῃ Λίνῳ αἰαγμός, εἰ καὶ ἄλλως διφορεῖται τῇ σημασίᾳ κατὰ τὸν Ἀθηναῖον, (XIV. p. 619. B. C.) εἰπόντα, ὡς ἐν γαμοῖς μὲν ψόδῃ, ὕμνεαις· ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. λίνος δὲ καὶ αἴλινος, ἔν τε πένθεσι καὶ ἐπ' εὐτυχείᾳ δὲ μολπῇ (Athen. οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχείᾳ μολπῇ) κατ' Εὐριπίδην. (Herc. F. 347.) ἡ μὲντοι ἐξ Ἐπιχάρμου (apud Athen. XIV. p. 618. D.) χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον (ἐλινον Athen.) ψόδῃ τῶν ἰσουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Δίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῇ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον. ὡς δὲ καὶ πολλὰ ψόδαι ἦσαν, οἷον ἱούλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν, ἡ ἐριούργων· καὶ λιγυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. X. 41.) εὐρεῖν· καὶ ὀλοφυρμός, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύκαις· καὶ βουκολισμός, ἡ τῶν βοσκόντων· καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι. ἄλλοι δὲ, ἐπὶ λεπτοῦ τινος νήματος ἡ χορδῆς ἐνταῦθα τὴν τοῦ λίνου λέξιν τάττοντες, οὕτω νόουσι τὸ, Δίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε Λεπταλέῃ φωνῇ, ἀντὶ τοῦ μετὰ λίνου λεπτὸν τι ἀεῖδε. ἡ δὲ ἱστορία καὶ τρεῖς παραδίδωσι Δίνους, τὸν τῆς Καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Χαλκιάπης, καὶ τὸν Νάρκισον. (an Ναρκίσου;) παραση-

μειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι χορδαὶς ἐπιστάμενος Ὀμηρος, ὅμως λίνον καλεῖ. καθὰ καὶ χαλκᾷ ὄπλα τὰ ἐκ σιδήρου. Ceterum quod citat Eustathius in Linum Epigramma, id sic mutilum legitur apud Schol. Ven. ad. Il. Σ. I. c. ὦ Λίνε θεοῖς τετιμμημένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δὲ σε κότῃ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δὲ σε θρηνέουσιν. Qua ἐκδόσει cum altera Eustathii commissa, totum Epigramma sic fortasse refingendum est: ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμμημένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν | ἀθάνατοι πρώτῳ φωναῖς λιγυρῆσιν ἀεῖσαι | ἀνθρώποισι μέλος· κοτέων δὲ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ· Μοῦσαι δὲ σε θρηνέον αὐταὶ | μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου ἀνγᾶς. O! Line, a diis omnibus honorate, tibi enim primo dederunt immortales voce canora cantare hominibus carmina: indignatus vero te Phæbus dextro pede interimit: Musæque te lamentabantur ipsæ cantibus plorantes, postquam reliqueras solis iubar. In primo versu respexit Epigrammatista Hesiod. Theog. 415. ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμμημένη ἐστὶ μάλιστα, itemque 449. πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετιμμηται γεράεσσι. In tertio conferri potest Hom. Il. Ψ. 391. ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει. Mox cum ἀναιρεῖ conjungendæ sunt voces ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ: quali locutione usus est Hom. Il. H. 104. ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ | Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν, itemque Ω. 737. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαΐων | Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας. Locus autem, prout apud Eustathium exstat, prorsus intractabilis est, cum nemo mortalium, ne hodiernorum quidem, quod sciam, pede sive dextro, sive sinistro, adhuc cecinerit. In quarto versu ob oculos habuit Epigrammatista Od. Ω. 60. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ | θρηνέον. ubi, collatis ceteris locis Homericis, in quibus vocabulum occurrit, ὀπὶ digammo insigniendum, et Φοπὶ scribendum, mihi incidit suspicio. Hinc tandem, ut videtur, patet via ad etymologiam complandam Latini vox, quod a Φοκς, Æolico pro ὄψ, (ὄψς) mutato π in κ, ut a πορὲ fit κορὲ, facile descenderit. Fuit autem, ut credibile est, Æolibus in usu duplex genitivus, Φοκὸς, et Φωκὸς, unde Latinorum vōcis. Sic tum βέγες, tum ῥήγες, dixisse Italicos, testatur Eustathius ad Dionys. Perieg. 340. et ab altera forma fluxit Latinorum rēges. A Φοκὸς autem genitivo fluxerit verbum Æolicum obsoletum Φοκῶ, (Cf. Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164.) unde Latinum voco. Pæne oblitus sum dicere Iliadis Σ. I. c. de cantilena, in Lini honorem scripta, recte intelligere, in Lexico suo, H. Stephanum. Idem tamen, dum λίνον a Λίνον, accusativo τοῦ Λίνος, etiam metricis nominibus distinguit, toto celo erravit. "At vero," inquit, "Λίνος priore producta, unde est Il. Σ. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε." Qui Stephani error eo magis mirandus est, cum totus sic se habeat versus: ἱμερόεν καθάριζε· Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε. Adde quod Fragmentum Hesiodeum, ab Eustathio (quod

vidimus) citatum, quanquam capite male detruncato, protinus subjungit. Tum *λίον*, tum *Λίνος*, brevi pænultima passim reperiri, docent Maltbyus et Brassius. Singularis est Latinorum distinctio, qui in nomine proprio quantitatem, a Græcis servatam, et ipsi servant; pænultimam autem vocabuli *linum* constanter producunt. Virg. Ecl. IV. 57. *Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.* Id. Georg. I. 212. *Nec non et lini segetem et Cereale papaver.*

Ibid. αιάζω, lugeo, lamentor; et proprie est αἰ *clamo*, ut placet H. Stephano. Immo potius αἰ αἰ *clamo*. Simili ratione ad εὐοῖ, σαβοῖ, referenda sunt verba εὐάζω, σαβάζω, (vide supra ad v. 18.) ad ἀλαλαῖ ἀλαλάζω, ad οἶμοι οἰμώζω, ad ὁτοτοῖ ὁτοτύζω, ad παππαῖ obs. (Dor. παπαῖ) παππάζω, ad βαβαῖ βαβάζω, ad βᾶ βάζω, ad ἰοῦ ἰύζω, ad φεῦ φεύζω, ad μὺ μύζω, ad γρὺ γρύζω, ad εἶα εἰάζω, ad σὶ σίζω, ad οἶ οἷζω, ad ὦ ὦζω, et ad ᾄ ᾄζω. Cf. Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 8. Agam. 1287. Choeph. 321. 405. Hesychius: Αἰάζω. ἀναβοῶ, στενάζω. Idem: Αἰάζει. θρηνεῖ. Notandus est Brunckius ad Lex. Soph. "Αζειν. τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. ubi "Αζειν in Αἰάζειν immutatum voluit. Sed verum est vulgatum. Lex. Seg. p. 348. "Αζειν: τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ᾄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις. Hesychius: "Αζειν. στενάζειν, ἣ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. Etymol. Mag. "Αζειν, τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. Eustath. ad Il. Ξ. 257. p. 974. 46. Bas. ᾄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται. ubi αἰάζω ab αἰ et ᾄζω ductum velle videtur, in analogiam peccans, Archiepiscopus. Naturam autem horum verborum conformationis facile exponent illa, βῆ λέγειν, ῥυππαπαῖ εἰπεῖν, et similia. In corrupto illo Hesychii, Αἰαλλὶ ᾄσας. (Αἰαλιάσας MS. Schow.) οἶμοι, οἶμοι, legendum conjicit Schleusnerus: Ἀλαλαὶ ᾄσας. οἶμοι, οἶμοι. Melius Kusterus: Αἰ, αἰ ᾄσας. οἶμοι, οἶμοι ᾄσας. Sed verum videtur: Αἴλιον ᾄσας. οἶμοι ᾄσας. Sic *Λίνον* αἶδε (quod jam vidimus) dixit Homerus Il. Σ. 570. et *θρήνων* ᾤδᾱς Soph. Elect. 88. Cf. Eurip. Iph. T. 182. Hel. 165. et Iph. A. 1176.

V. 47, 48. Ἀλκαῖος—Σαπφούς. Alcæi, itemque Sapphonis, Fragmenta edidit Blomfieldius Mus. Crit. Cant. Fasc. IV. et I. Repetitæ sunt hæ editiones in Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.

Ibid. ἀνεδέξατο, suscepit. Vide n. 31.

V. 49. ἀηδῶν, lusciniā, ab αἶιδω, ut volunt, Æolica mutatione ei diphthongi in η. (De substantivis quibusdam, quæ primitus participia fuere, vide quæ nos in Præfatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxv. Cf. et Hom. Il. Σ. 43, 44, 47.) Et hic, per prosopopœiam, de Sapphone poetria usurpatur. Eurip. Palamedis Fragm. apud Tzetz. in Lycophr. 384. et alios, a Musgravio laudatos: ἐκάνε', ἐκάνετε | τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοί, | τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσιν | ἀηδῶνα Μουσᾶν. Ion Anth. Gr.

III. p. 394. Brod. τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα. de Euripide. Callim. Epigr. 2. αἶ δὲ τεαὶ ζῶουσιν ἀηδόνες. de carminibus. Plaut. Bacch. I. 1. 4. *Pol ego quoque metuo lusciniolæ ne defuat cantio.* de muliere loquaci.

Ibid. ἡράσατο, *amavit*, tanquam ab ἐράζω, (unde ἐραστὴς) cujus tamen thematis, etsi ejus meminerit Etymologus Magnus, nulla exempla afferuntur. Ad ἔρῃμ (unde ἔραμαι med.) refert Clarkius apud Heyn. ad Hom. II. ἄ. 317. quod tantundem valet, cum et ista vox nauci sit. II. ἄ. I. c. οὐδ' ὀπὸρ' ἡρασάμην Ἴξιονίης ἀλόχοιο. ubi Schol. exscribente Hesychio: ἡρασάμην. ἡράσθην. Philodemus Anth. Gr. VII. p. 610. Brod. καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἡράσας' Ἀνδρομέδης. Adde infra v. 96. Absque augmento Hesiod. Theog. 915. Μνημοσύνης δ' ἐξαυτὶς ἐράσσατο καλλικόμοιο. Forma productiore ἐρατίζω, ab ἐρατὸς, usus est Homerus II. A. 551.

V. 50. Τήϊον ἄνδρα, *Teium virum*, sc. Anacreontem. Pseudo-Sappho Athen. XIII. p. 599. D. κείνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἐνισπες | ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλίγυναϊκος ἐσθλᾶς | Τήϊος χώρας ὃν αἶεide τερπνῶς | πρέσβυς ἀγανός. Horat. Epod. 14. 10. *Anacreonta Teium*. Vide infra ad v. 54. Ceterum ἀναχρονισμὸν Hermesianactem his verbis tetigit Athenæus, de Pseudo-Sapphonis Fragmento loquens: ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφούς τοῦτο τὸ ᾄσμα παντὶ που δῆλον. ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι παίζειν τὸν Ἑρμησιάνακτα περὶ τούτου τοῦ ἔρωτος. καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμωδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖ δράματι Σαπφούς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἰππώνακτα. Supra dixerat: ἐν τούτοις ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κύρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυσάτην τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφούς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ δευτέρῃ με πορφυρέῃ Βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως κ. τ. λ. καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς αὐτὸν, ταυτὰ φησιν εἰπεῖν· Κείνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', κ. τ. λ. Vide omnino Blomfield. ad Sapphonis Fragm. IX. ubi Volgeri argumenta, de hoc ἀναχρονισμῷ inepte disputantis, egregie diluit et infirmavit Vir clarissimus. Quod vero ad illa attinet, quæ ibi addidit, *Hæc fere visum est dicere, quia nuper Volgeri partes nescio quis male sedulus in se defendendas suscepit, libro istius ne semel quidem inspecto*, de me fabulam narrari lubens, ἀλλ' οὐδὲ ἐρυθριῶν, hodie agnosco. Scilicet Diario Classico paucula quædam, satis cruda, hac de re adolescens adhuc tradideram, eaque, (nec diffiteor) Volgeri libro ne semel quidem inspecto. Sed hoc obiter, et tanquam in transcurso, sit dictum.

Ibid. πολυφραδία, *peritia, solertia*. Vox autem vix alibi occurrit. Respexit Hermesianax illud Hesiodi apud Clem. Alex. Strom. I. p. 337. Μουσάφῳν, αἶτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσαι | θεσπιον, αὐδήεντα. Exponit Clemens: εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις, τὸν πολυφράδμονα λέγει.

V. 51. *την, illam.* Hom. II. A. 29. *την δ' ἐγὼ οὐ λύσω.* ubi Gazæ Paraphrasis: *ταύτην δὲ ἐγὼ οὐ λύτροις ἐλευθερώσω.* Hesychius: *Τήν. τήνδε, ταύτην.* Vide Matthiæ Gr. Gr. 262. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXXXIV. 15, 16, 17, 18.

Ibid. *μελιχρὸς, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus.* Sic et ὁ *μελιχρὸς* audit Sophocles in Epigrammate citato in n. 34. Cf. supra v. 28. et n. 15. Apul. Florid. n. 4. *Tibicen omnis vocolæ melleus modulator.*

Ibid. *ἐφομιλέω, consuetudinem habeo, conversor.* Rara vox. Usurpavit Nonn. Dionys. V. 510.

V. 52. *στελλομένην.* Corrupta, ut videtur, hæc vox est. Dalecampio valet *incidentem*: Schweighæusero *ornatam*: Editori Anonymo *facie conspiciendam*: Bachelio, ex Rigleri et Axtii versione, *conspiciam.* Quæ interpretationes displicent omnes. Vide autem annon *ψαλλομένην* legendum sit. Suidas: *ψαλλόμενος. ὁ ἀκρωόμενος ψάλτου. καὶ κιθαριζόμενος.* Machon Athen. VIII. p. 348. F. *ψάλτης κακὸς Στρατόνικον ἐστιὼν ποτε | ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον. | οὔσης δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς, | ψαλλόμενος ὁ Στρατόνικος, οὐκ ἔχων δ' ὄντ' | διαλέξεθ' ἐτέρῳ, συγκατέθλα τὸ ποτήριον, | ἤτησε μείζον.* Dumque hæc scribo, ob oculos habeo picturam, satis elegantem, in qua exprimitur Rizzius, coram Maria, Scotorum regina, fidibus canens.

Ibid. *ἄμμιγα, mixtim, una cum, inter.* Apoll. Rhod. I. 573. *ἄμμιγα ταύροις | ἄπλετοι.* Incerti auctoris Epigramma Anth. Gr. III. p. 405. Brod. de Erinna: *ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερῶσιν.* Cum genitivo Simmiæ Theb. Epigr. citatum in n. 34. *Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.* Cf. Virg. Ecl. X. 55. *Interea mixtim lustrabo Mænala nymphis.* Horat. Od. IV. 11. 10. *Huc et illuc | cursitant mistæ pueris puellæ.*

V. 53. *φοῖτρα, ventitabat.* Theocr. Id. II. 98. *τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ Φοὶ ἀδὺ καθῆσθαι.* Catull. VIII. 4. *Cum ventitabas, quo puella ducebat | amata nobis, quantum amabitur nulla.*

V. 54. *οἰνηρὸς, vinarius.* Herod. III. 6. *κεράμιον οἰνηρόν.* Cratinus Athen. XI. p. 494. C. *κοῦδ' οἰνῶναφον οἰνηρόν ἐτι κεκτήσεται.* Eurip. Iph. T. 164. *Βάκχον τ' οἰνηρὰς λοιβᾶς.*

Ibid. *κεκλιμένην πατρίδα.* "De Teo, per Harpagum capta, vide Herod. I. 168." RUTHKEN.

V. 55. *εὖοινος, vino abundans, vini ferax.* Sic ἄμπελοι εὖοινοι dixit Poll. VI. 3. Cf. Hom. Od. O. 405. *de Syria insula*: *εὖβοτος, εὖμηλος, Φοινοπληθής, πολύπυρος.*

Ibid. *ρίον, promontorium.* Hesychius: *Ῥίον. ἀκρωτήριον ὄρους.* Idem: *Ῥίον. ἀκρωτηρίου.* Schol. ad Theocr. Id. I. 125. *Ῥίον. τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιβρεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν.* Etymol. Mag. *Ῥίον, τὸ ἀκρωτήριον* ἐπεὶ περιβρέτται ὕδατι. ἴσως δὲ

καὶ ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον γέγονε μείωσις· ἴν' αἱ τρεῖς πρῶται συλλαβαὶ ὥσιν ἀφρημέναι. ἡ ὀρίον ἐστίν· ἐξ οὗ ἐστὶν ὀράν· καὶ γὰρ σκοπὴ λέγεται. Ceterum ῥίον poeticum vocabulum, ἀντὶ τοῦ ἄκρα, appellat Casaubonus. Hom. II. 225. *Φῆρ δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο.* Od. Γ. 295. *ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ | ἐς Φαῖστον.* Usus tamen est Thucyd. II. 86. citante H. Stephano in Lexico: *ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις.* Et rursus ibid. οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, φοβούμενοι τὸ πρότερον πάθος. Ita, inquam, Stephanus. Sed utrobique scribendum cum litera capitali, prout sensus postulat.

Ibid. Λέκτρον, *Lectum*, sive *Lecton*, promontorium, Lesbi insulae parti septemtrionali obversum, *determinans Æolida et Troada*, quod ait Plin. V. 30. Idæ montis pars fuit, teste Eustath. ad II. 284. p. 977. 31. Bas. *ἔστι δὲ ὅλον μὲν ἡ Ἰδὴ, ὡς καὶ προεδέχλωται.* (ad II. 284. p. 970. 28.) μέρος δὲ αὐτῆς, τὸ Λεκτόν. ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ Γάργαρον. Similia annotavit Strabo XIII. init. Vide Toup. ad Hesych. T. IV. p. 79.

V. 56. ἀντιπέρασ, *e regione, ex adverso*; estque adverbium substantivum compositum. Suidas: *Ἀντιπέρασ παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. ἀντιπέρασ Θάσσου μεταλλά ἐστι χροσού.* Respexit Lexicographus Thucyd. I. 100. χρόνῳ δὲ ὑστερον ξυνέβη Θασίους αὐτῶν ἀποστήναι, διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρασ θράκη ἐμπορίων, καὶ τοῦ μετάλλου, ἃ ἐνέμοντο. Vide Schol. ad I. cujus verba exscripsit Suidas. Cf. et Herod. VI. 47. Ad rem Etymol. Mag. *Δηρὸν, ὀνοματικὸν ἐπὶ ῥήμα. πολλὰ γὰρ εἰσὶ τοιαῦτα. ὥσπερ ἡ πέρα, τῆς πέρασ, τὴν πέραν· καὶ ἐπὶ ῥήμα, Πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων.* (Ioan. XVIII. 1.) Cf. et Eustath. ad II. B. 626. p. 231. 46. Bas. et ad 635. p. 233. 2. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 183.

V. 57. Ἀρθὶς μέλισσα, *Attica apis*; ut isto nomine ipse Sophocles designetur. Vide n. 34. Ἀττικὴ μέλιττα audiebat etiam Xenophon, teste Suida; de quo tamen paullo aliter Laertius Vit. Xenoph. sub fin. *ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀττικὴ Μοῦσα γλυκύτητι τῆς ἐρμηνείας.* Ad hanc appellationem alludere videtur Cic. Orat. 62. *Xenophontis voce Musas quasi locutas esse*: ad illam autem idem ibid. 32. *Xenophon, cujus sermo est melle dulcior.* Incerti Epigr. Anth. Gr. p. 533. Brod. *ἄεινον φῶν δ' ἡ στραπτε, φεράσπιδος ἀσπὸς Ἀθήνης, | ὅς πρὶν Ἀχαιμενίδαο μένος Κύροιο λιγαίων, | εἶπετο φωνήεντι Πλατωνίδος ἡθεὶ Μούσης, | ἱστορίης φιλάεθλον ἀριστῶδινος ὁπώρην | συγκεράσας ῥαθάμιγξι φιλαγρύπνοιο μελίσσης.* De ipso Sophocle Brycius ibid. p. 396. *αἰεὶ τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις | τύμβος, Ὑμηπτεῖφ λειβόμενος μελίτι, | ὡς ἂν τοι ῥείη μὲν ἀέναος (scribe ἀένναος) Ἀρθίδι δέλφῳ | κηρὸς, κ. τ. λ.* Vide et Leo-

nidæ Epigr. ibid. p. 405. de Erinna, supra citatum ad v. 28. Jocose Grayius nostras: *Melissa is her nom du guerre.*

Ibid. πολυτρήρων, *columbis abundans.* Hesychius: πολυτρήρωνα. πολλάς περιστεράς ἔχουσαν. Respexit Lexicographus Hom. Il. B. 502. Vide omnino n. 36.

V. 58. χοροστασία, *chorus, chorea.* Hesychius: Χοροστασία. χορός. Idem: χοροστατῶν. χοροῦ κατάρχων. Callim. Lavacr. Pall. 66. οὐδ' ὅαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστάσιαι | ἀδείαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἄγειτο Χαρικλῶ. Quem ad locum sic Blomfieldius: "χοροστασία, vox meliore Græciæ ævo ignota, occurrit ap. Dionys. Perieg. 842. a Spanhemio indicatum." Vide et Spanhem. ad Aristoph. Nub. 270. Dignus, qui exscribatur, Dionysii locus est: οὐ μὰν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσειαι, αἱ περὶ κεῖνον | θείον ἔδος, χνυσοῖο κατ' ἰζύος ἄμμα βαλοῦσαι, | ὀρχεῦνται, θηητὸν ἐλίσσόμεναι περὶ κύκλον, | εὐτε Διωνύσοιο χοροστασίας τελέοιεν. Notet Juventus Academica, quam feliciter, in Oda Sapphica, suum fecerit Callimachi locum V. D. Gul. Edv. Pretymen Tomline, Mus. Cant. p. 163. ἀλλ' ἐραν- νᾶν οὐτ' ὀάρισμα νυμφᾶν, | οὐθ' ἄβραι χοροστασίας ἄμλλαι, | κ. τ. λ.

V. 59. αἰθεροειδής, *ætheris formam, sive naturam, habens*, et hic i. q. simplex αἰθέριος, *ætherius.* Est epitheton Jovis, pro quo Ὀλύμπιος dixere antiquiorum temporum poetæ. Lucian. Philopatr. νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον. (Sic νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον dixit Timocles Athen. XIII. p. 571. A.) Æschyli Fragm. apud Clem. Alex. Strom. V. p. 718. Ζεὺς ἐστὶν αἰθῆρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός· | Ζεὺς τοι τὰ πάντα, χῶτι τῶνδ' ὑπέρ- τερον. Quod tamen spurium esse vel illud suadere videtur, quod inter αἰθῆρ et οὐρανός vix distinxerit scriptor Atticus. Vide Valcken. Diatr. p. 45. seq. Fluxit autem hæc ῥῆσις, ni fallor, ex insigni Fragmento Euripideo, quod servarunt Plutarchus, Lucianus, Stobæus, Clemens, Eusebius. Est autem hoc: ὄρᾱς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἀπειρον αἰθέρα | καὶ γῆν περὶ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις· | τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Inde illud Ennii in Thyeste p. 127. H. Steph. *Aspice hoc | sub- lime candens, quem vocant omnes Jovem.* Virg. Georg. II. 325. *Tum pater omnipotens sæcundis imbribus Æther | conjugis in gremium &c. Ætherius pater* audit Jupiter Martial. Epigr. IX. 36. & 37.

V. 60. γεραίῳ, pænultima brevi. Tyrtæus apud Lycurg. c. Leocr. §. κη'. μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραίους. Eurip. Hec. 64. γεραίᾱς χειρὸς προσλαζόμεναι. Id. Hipp. 170. ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραίᾱ πρὸ θυ- ρῶν. Vide Gaisford. ad Hephæst. p. 216. Monk. ad Eurip. Hipp. l. c. Thiersch. Gr. Gr. §. CXLIX. 4. CLXVIII. 13. et CCXLIII. 8. Mat- thia Gr. Gr. p. 1021.

Ibid. ἔπορεν, *dedit, donavit, propriam dicavit.* Hesychius: ἔπορεν. ἔδωκεν, ἔχαρίσατο. Schol. ad Hom. Il. A. 72. Πόρε. πάρεσχεν, ἔδωρήσατο. Hom. Il. I. 662. Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ' οὐ ἄρα καὶ τῷ | Fi-

φίς ἐύζωνος, τήν Φοί πόρε διΐος Ἀχιλλεύς. Et Ω. 59. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ | θρέψα τε, καὶ ἀτίτληα, καὶ ἄνδρι πόρον παράκοιτιν | Πηλεΐ, κ. τ. λ. Od. K. 7. ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν νιάσιν εἶναι ἀκούσας. Eodem modo Latini dicunt *nuptui dare, in matrimonium dare, tradere*, &c. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 124. ex versione desideratissimi Sandfordii: "Πορεῖν, *to bestow*. Only in the 2nd aor. πόρε, πόρη, πόροι, πορών."

V. 61. φημί, ἀξιωματικῶς dictum. Vide supra ad v. 21.

Ibid. ἐκείνον ἄνδρα, *hominem illum*, δεικτικῶς, de Euripide *μισογύνῃ*. Hom. II. T. 344. κείνος ὄγε, προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊφῶν, | ἦσται ὀδυρόμενος Φέταρον φίλον. Aristoph. Nub. 1150. ὃδ' ἐκείνος ἄνθρωπος. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCCVI. 7.

Ibid. πεφυλαγμένον, *cautum*. Hom. II. Ψ. 343. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι. Angl. *be on your guard*. Schol. ad I. Πεφυλαγμένος εἶναι. ἀντὶ τοῦ πεφύλαξο. Cum accusativo Hesiod. Op. et D. 704: εὐ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένους εἶναι. *observato*, ne te oscillantem opprimant. Cum genitivo Aratus Phæn. 48. Ἄρκτοι, κυανέον πεφυλαγμένοι Ὠκεάνιο. Quod expressum ex Hom. II. Σ. 487. Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν, | ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει | οἷῃ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεάνιο. Hinc autem fluxit adverbium *πεφυλαγμένως, caute, circumspecte, studiose*. Etymol. Mag. Ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

V. 62. πάντων (vocem frustra solicitavit Lennepius) μίσος κτῶμενος valet μίσσημα πᾶσιν, quod dixit Eurip. Hipp. 409. Suidas: Κτῶμενος. συνάγων. Athen. VI. p. 261. B. καὶ ταῦτ' αὐτῷ οὐ τὸ τυχόν συνῆγε μίσος.

Ibid. ἐξ ὀνύχων, *a teneris unguiculis*, h. e. ab infantia, ab incunabulis. Plutarch. de Liberis Educandis p. 3. C. ὡς ἂν ἐνδοθεν, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἐξ ὀνύχων, ἀγαπῶσαι τὰ τέκνα. Horat. Od. III. 6. 23. Jam nunc et incestos amores | de tenero meditatur ungui. Cic. Fam. Ep. I. 6. Sed praesta te eum, qui mihi a teneris, ut Graeci dicunt, unguiculis es cognitus. Vide n. 37.

V. 63. ἀμφὶ γυναῖκας, *circa mulieres, in re mulierum*, h. e. ob mulieres despiciatui habitas. Aesch. Suppl. 245. εἶρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῇ λόγον. *in re amictus, de amictu*.

V. 65. κατενίσσατό esset descendit. Sic ἐξ ὁρέων κατανίσσεται dixit Apoll. Rhod. II. 976. Fortasse legendum: *περινίσσατο*. Angl. *went round*. De κατὰ et περὶ confusis vide doctissimum Schæferum ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4809. De scriptura futuri vide n. 38. Et notandum, in Iliadis loco, a Bachio ibi allato, νίσσομαι quinque codicum lectionem esse, quam in impressis legitur cum duplici σ. Formam νίσσομαι, præter Eustathium, probat Etymol. Mag. Νίσσομαι, τὸ πορεύομαι καὶ νισόμενον

πόλεμον, σημαίνει τὸν περιγένησόμενον. ὤφειλε γὰρ διὰ τῆς εἰ διφθόγου. (ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ νέομαι) ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι θεματικόν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω ἐνεστώτος· ὁ μέλλων, νίσω. τὸ νι, μακρόν. Eadem fere tradit, Etymologi Magni exscriptor, Etymol. Gud. nisi quod corrupta ista inter πορεύομαι et ὤφειλε, a se minus percepta, omisit. Quæ ad hunc modum persananda esse videntur: καὶ, νισόμενον πόλεμόνδε, σημαίνει τὸν πολεμώμενον. Respexit Etymologus Hom. II. N. 186. Suidas: Νισσύμενος. ἀναστρέφόμενος. καὶ νίσοντο, ἀνεστρέφοντο. De scriptura præsentis vide Bentl. ad Horat. Od. I. 25. 7. Porson. ad Eurip. Phœn. 1249. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 540.

Ibid. λαῦρα, vicus, platea. Fluxit autem a λαῦρος, λάFρος, (vide Kidd. ad Dawes. p. 279.) *latus*, obsoleto adjectivo, unde λάβρος, quod proprie ad fluminum *latorum* impetum pertinet, ut λαῦρα sit quasi λαῦρα ὁδός, *lata via*. Sic λεωφόρος, *via publica*, quasi λαοφόρος, subintellecto ὁδός, et *Appia, Flaminia*, &c. pro Appia via, Flaminia via, &c. absolute dictum est. Conferenda est etiam *platea* Latinorum, quod a πλατεία (*Æolice πλάtea*) fluxerit, subaudito itidem ὁδός. A veteri autem epitheto fluxit proculdubio Latinum *laurus*, a foliorum *latitudine* sic dictum. Quod fugit Etymologos. Nimirum veteris nominis substantivi duplex forma fuisse videtur, λαῦρος, ρον, et λαυρὼς, ρός, ρούς, quod ex geminato genitivo Latinorum patet *lauri* et *laurds*. Hesychius: Λαῦρον. τὴν δάφνην. Idem de λαῦρα vocabulo hæc tradit: Λαῦρα. (sic) ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ (lege ἦ) φλόξ. (vide Toup. ad I. T. IV. p. 345.) οἱ δὲ, τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ, ἄμφοδα. οἱ δὲ, στενωπούς. καὶ δίοδοι. (διόδους Salmas.) Idem: Λαύρη. δημόσιος στενωπός, καὶ ἄμφοδον, ῥύμη, ὁδός, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. Idem: Λαύρην. ὁδόν, τὴν ῥύμην. Idem: Λαύρη. ῥύμη στενή. Suidas: Λαύρα. δημόσιος στενωπός. ἄμφοδος. ῥύμη. δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. ἡ λαύρα ἡ στενὴ ῥύμη, ἐνθα πᾶσα ἀκαθαρσία, ἡ ὁ ῥυπαρὸς τόπος. (Cf. Schol. ad Aristoph. Pac. 98.) καὶ λαύρα ἡ στενὴ κατοικία τῶν μοναχῶν. (Angl. *a monk's cell*.) καὶ ἔστιν ἐν τῷ οὐδ' ὅς ἐς λαύρην. λαύρα οὖν, παρὰ τὸ ῥέειν ἐν αὐτῇ τοὺς λαούς. ubi ἐν τῷ Ἦν ὁδός ἐς λαύρην corrigendum est. Vide Hom. Od. X. 127. Quam emendationem alii fortasse præripuerunt. Adi Suidam a Kustero, et nuper, uti audio, a Gaisfordio editum: quæ editiones quo minus pluteis etiam nostris accesserint, obstat pestis ista hominum *literatorum laicorum* tetra, fœda, ac formidolosa, RES ANGUSTA DOMI. Etymol. Mag. Λαῦρα, ἡ πλατεία ῥύμη· οἶον, Ἦν ὁδός ἐς λαύρην. παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αὐραν· ἡ δι' ἧς ὁ λαὸς ῥεῖ εἰς τὴν ὁδόν. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς, ἡ τὰ ἄμφοδα, ἡ τὰς πλατείας ῥύμας. ἡ παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν λαὸν ὁροῦειν, τούτῃ ἐστιν ὁρμῶν. Gregor. p. 505. Λαύρας, τὰς ῥύμας, ἡγουν τὰς ἄμφοδούς. Et notandum, de Ionibus κατ' ἐξοχὴν loqui Gregorium. Eustath. ad II. II. 385. p. 1085. 47. Bas. λαυρότατον δὲ διὰ τοῦ ν γραπτέον, ἴσως ἀπὸ τοῦ

λα ἐπιτακικοῦ καὶ τοῦ ρέειν. ἵνα ἢ ὥσπερ ἄρρηκτον αὔρηκτον παρ' Αἰολεῦσιν, οὕτω καὶ λάρον καὶ λαῦρον. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (X. 128. 137.) λαῦρα πλεονασμῷ τοῦ ν, δημοσία ὁδός, δι' ἧς λαὸς ρέει. λάβρος μέντοι διὰ τοῦ β, κ. τ. λ. Herod. I. 180. κατὰ δὴ ὧν ἐκάστην ὁδὸν ἐν τῇ αἵμασίῃ τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπήσαν, ὕσαι περ αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμόν. Gloss. Herod. Λαῦραι. ῥύμαι, ἀμφοδοί. Athen. XII. p. 540. F. ὅθεν τῷ μὲν Σαρδέων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῃ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίσις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν (ὁ Πολυκράτης sc.) ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Λυδῶν ἀνθεσι πάντα ἐπλησε τὰ διαγγελλθέντα Σαμίων ἀνθεα. τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαύρα στενὴ τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν κ. τ. λ. Et mox: οἶδα δὲ καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἑμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινα καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο.

V. 66. μέθεπε, *insecutus est, quæsivit*. Schol. ad Hom. II. Θ. 126.

Μέθεπε. ἐπῆει, ἐδίωκεν, ἐζήτει. Hesychius: Μέθεπε. δίωκε. Scribe ἐδίωκε, cum Albertio. Respexit Lexicographus Iliadis I. c.

Ibid. ταμίη, *femina cui penus cura demandata est, quæ penui præest, proma conda*. Hesychius: Ταμίη. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ κελλαρία πιστή. Idem: Ταμίην. δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν. Hom. II. Z. 381. τὸν δ' αὐτ' ὀρηρὴν ταμίην πρὸς μῦθον ἔφειπεν. Od. Γ. 479. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ φοῖνον ἔχενεν. Et H. 166. δόρπον δὲ ζείνῃ ταμίῃ δότω ἔξδον ἑόντων. Adde A. 139. Plaut. Mil. III. 1. 102.

Quia nihil abstulerit, succenset cellaria. ubi alii legunt *ceraria*, alii *geraria*. Verum autem vulgatum esse vel ex Hesychii glossa priore patet.

V. 67. εἰσόκε, (eis ὁ κε) *donec*. Hom. II. B. 332. εἰσόκε Φάστν μέγα Πριάμοιο Φαλῶν. Et Γ. 409. εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην. ubi, cum duo MSS. εἰσόκεν habeant, legendum fortasse, cum Barnesio: εἰσόκεν ἢ σ' ἄλοχον. Quod saltem numerosius est. Et notandum ποιήσεται I. aor. subj. Ionicum esse, pro ποιήσεται. Eumelus apud Schol. ad Pind. Ol. XIII. 75. εἰσόκεν αὐτὸς ἴκοιτ'. ubi legendum videtur ἴκητ'. Schol. Ven. ad II. Γ. I. c. Εἰσόκε. ἐκ τῆς eis προθέσεως, καὶ τοῦ ὁ ἄρθρου ἀναφορικοῦ, καὶ τοῦ κεν συνδέσμου. ἔστι δὲ ἐπίρρημα χρόνον δηλωτικόν. Hesychius: Εἰσόκεν. ἕως ἂν. Idem: Ἰσόκεν. (sic) ἕως ἂν. Vides ex dictatione novum effictum vocabulum, inque ordinem alphabeticum qua jure quaque injuria ab interpolatore illatum; ut vel exinde pateat, quam parvi, in emendando Hesychio, habenda sit VV. DD. in alphabetico ordine conservando nimis exacta diligentia. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 80. et quæ supra ad v. 18. Cum indicativo autem usurparunt seniores, ut in hoc loco Hermesianax. Apoll. Rhod. I. 830. εἰσόκε τίς θεὸς ἄμυιν ὑπέρβριον ἐμβαλε θάρσος. Callim. Hymn. in Del. 150. εἰσόκε οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο. Falsus est Heynius, sic scribens ad II. B. I. c. "Apud Herod. et Hippocr. est ὅκε pro ὄρε, quod in Homero non occurrit. Diccas in εἰσόκε occurrere." Nam neque apud Herodotum occurrit istud

δκε, neque apud Hippocratem, uti valde suspicor; quamvis de hoc scriptore eo cautius dicendum sit, cum libro medico hodie caream. Quod ad vocabulum *εἰσότε* attinet, nullibi a me id lectum memini, præterquam in *Odysseæ* loco B. 99. repetito T. 144. et Ω. 133. *κούροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διΨος Ὀδυσσεὺς, | μῖμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος | ἐκτελέσω' μή μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται, | Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν | Μοῖρ' ὀλοῖ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτιο.* Eustathius ad l. *ὅτε ἂν αὐτὸν μοῖρα καθέλῃ θανάτου, ὃ ἐστι καταβρίψῃ.* Sed legendum videtur: *ὀππότε κέν μιν.* Sic Od. Γ. 237. *ὀππότε κεν δῇ | Μοῖρ' ὀλοῖ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτιο.* Notandus est Maittair. Gr. Ling. Dial. p. 245. B. qui apud Bion. Id. II. 14. *εἰσόκα μή μιν ἔλῃς, κ. τ. λ. εἰσόκα* dictum vult pro *εἰσότε*. Est pro *εἰσόκε*, quod plano planius est.

V. 68. *ἀμφὶ βίου, de vita, Angl. in the struggle betwixt life and death.* Confer Euripidea *ψυχόρραγειν, ψυχόρραγῆς*, Alc. 20. Iph. T. 1478.

V. 69. *ἀνατρέφω, alo, nutrio, educo, Angl. I bring up, I rear.* Vim autem præpositionis optime illustrabit Homeri locus Σ. 54. *ὦ μοι ἐγὼ δειλῇ, ὦ μοι δυσαριστοσύκεια, | ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερὸν τε, | ἔξοχον ἡρώων' ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Φῖτος' | τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτόν Φῶς γουνῶ ἄλωῆς, | νηυσὶν ἐπιπρόεῃκα κορωνίσι Φίλιον εἴσω.*

V. 70. *ταμίην, promum condum, ut vertit Schweighæuserus. Malim custodem.* Sic Χαρίτων ἥρανος, *Gratiarum custos*, audit Musæus supra v. 16. Hesychius: Ταμίης. φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οἰκονόμος, διοικητής. Eurip. Ion. 53. *ὥς δ' ἀπηνδρώθη δέμας, | Δελφοὶ σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ | ταμίαν τε πάντων πιστὸν, κ. τ. λ.* Hom. Od. K. 21. de Æolo: *κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων.* ubi verterim *custodem*. Cf. Virg. Æn. I. 140. *Illa se jactet in aula | Æolus, et clauso ventorum carcere regnet.* Ovid. Metam. XIV. 224. *Æolon Hippotaden, cohibentem carcere ventos.*

V. 71. Φιλόξενον. Philoxeni Fragmenta, quæ supersunt, nemo, quod sciam, ad hunc diem collegit.

Ibid. οἶα, et usitatius οἶον, quo pacto, quomodo, qualiter; et jungendum cum ἦλθε. Hom. Il. O. 555. *οὐχ ὁράας, οἶον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουνσιν; Pind. Ol. IX. 134. οἶα δ' ἐν Μαραθῶνι, συν- | λαθεῖς ἀγενεῖων, | μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων, | ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν.* Id. Pyth. I. 50. *θαῦμα δὲ καὶ παριόν- | των ἀκούσαι, | οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφυλ- | λους δέδεταί κορυφαῖς, καὶ πέδῳ.*

Ibid. τιναχθεῖς, motus, percussus; pro quo usitatius ἐκπληχθεῖς, et ἐκπλαγεῖς, dicitur, ut ἐκπληχθεῖσα φρίκα Eurip. Troad. 183. θάμβει ἐκπλαγέστες Auctor Rhesi 291. Sic et Eurip. Suppl. 162. νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπλησσε με. Vocabulo Hermesianacteo usus est Apoll. Rhod. IV. 641. *φόβῳ δ' ἐτίναχθεν αὐτῆς.*

V. 72. ὠρυγή, proprie *ululatus*, Angl. *a howling, a yell*, ab ὠρύω, *ulu-*
lo, quæ canum, luporum, et id genus animalium, vox est. Theocr. Id.
 I. 71. τήνον μὲν θῶες, τήνον λύκοι ὠρύσαντο. Et II. 35. Θέστυλι, ται
 κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. Exinde ad clamorem alium trans-
 fertur, ad *rugitum*, ad *ejulatum*, &c. Hic autem loci exponendum vi-
 detur, cum Schweighæusero, *acclamatio*, *plausus*. Hesychius: 'Ὀρυγή.
 φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Idem: 'Ὀρύεσθαι. κλαί-
 ειν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν. Idem: 'Ὀρύεται. ὑλακτεῖ. Idem: 'Ὀρνώ-
 μενος. βρυχώμενος, ὑλακτῶν. Idem: 'Ὀρνομένων. κραζόντων. κυρίως δὲ
 ἐπὶ λιμῷ κλαίωντων λύκων, ἢ λεόντων, ἢ κυνῶν. Suidas: 'Ὀρυγή. βοή.
 ἐκ τοῦ ὠρύω. Etymol. Mag. 'Ὀρύω, σημαίνει τὸ κλαίω. Etymol. Gud.
 'Ὀρυγή, ἡ βοή, ἐκ τοῦ ὀρύσσω, ὀρύω. (legendum videtur: ἐκ τοῦ ὠρύω,
 ὠρύσω) ὠρυγή τοῦ ζῶου. Idem: 'Ὀρνώμενη, καὶ ὠρνώμενος μετοχή. ἀπὸ
 τοῦ ὠρύω πρωτοτύπου διὰ τοῦ ω μεγάλου' σσημείωται πέντε: καὶ ὠρύω
 τὸ βοᾶν, ὃ τὸ τύζειν βοᾶν, ροῖζεισεν, ἐφώνησεν, ἰνγμὸς, βοή, φωνή, ἡ-
 δησεν, ἐφώνησεν, ἡῦσεν, ἐβόησεν' ιῦζει, βοᾶ, κραυγάζει, ἰφι βοᾶ, με-
 γάλως. Cujus loci pars posterior, ut quinque exinde eruantur signi-
 ficationes, ad hunc modum fortasse complanandus est: καὶ ὠρύω τὸ
 βοᾶν' δοτούζειν, βοᾶν' ροῖζεισεν, ἐφώνησεν' ἡῦδησεν, ἐφώνησεν, ἡῦσεν;
 ἐβόησεν' ιῦζει, βοᾶ, κραυγάζει, ἰφι βοᾶ, μεγάλως. Quæ glossarum far-
 rago quædam videtur esse, unde unde collectarum, et quasi in unum
 sacculum conjectarum; pertinetque ad ὠρύω, ὠρύεσθαι, ὠρύσαντο, et ὠρύ-
 εται. Voces vero ἰνγμὸς, βοή, φωνή, a librario nescio quo, ultimis ιῦζει,
βοᾶ, κ. τ. λ. superscriptæ videntur fuisse. Quinæ autem illæ signifi-
 cationes, si qua fides obscuro Etymologo sit, sunt hæ: (1.) *ululare*, ut
 canum ac similibum. (2.) *ejulare*. Cf. Incerti Epigr. Anth. Gr. III. p.
 416. Brod. πένθος δ', οὐχ' ὕμναιον, ἀνωρύνοντο γυναῖκες. Vide et Æsch.
 Choeph. 321. (3.) *sonum quendam ἄσημον edere, sibilare*. Cf. Hom.
 Od. O. 162. Pind. Pyth. IV. 422. itemque Etymol. Mag. in v. 'Ινυξ.
 (4.) *clamare*. (5.) *vehementer exclamare, vociferari*. Fuit autem vetus
 verbum ὀρύγω, unde Latinum *rugio*, ut ab ὄραμνος *ramus*, ab ὀρέγω *rego*,
 &c. Namque duplex olim, ut videtur, horum vocabulorum fuit forma,
 dictumque ῥύγω et ὀρύγω, ῥάμνος et ὄραμνος, ῥέγω et ὀρέγω, perinde
 atque etiam Atticis mansere κέλλω et δέκω, δύρομαι et ὀδύρομαι, μόργ-
 νυμι et ὀμόργνυμι. Vide Porson. Præf. ad Eurip. Hec. p. XXVIII. et
 ad ipsius fabulæ versum 734. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom.
 V. 191. Huc pertinet corrupta Hesychii glossa: 'Ὀρυγμος. βρυχώμενος.
 Legendum videtur, cum Guyeto: 'Ὀρύγμενος. β. Est vetus partici-
 pium præteritum passivum, retracto accentu, et comparandum plane
 cum βλήμενος, δέγγμενος, ἀκαχήμενος, et similibus. Vide Thiersch.
 Gr. Gr. §. CCXII. 35. c. et §. CCXVIII. 59, 60, 61, 62, 63. Matthiæ
 Gr. Gr. 164. et 222. Ceterum Schweighæuseri expositionem egregie

confirmat Herodoti locus IV. 75. οἱ δὲ Σκύθαι, ἀγαπώμενοι τῇ πυρίῃ, ὠρύνονται. *latum clamorem tollunt.* Vide Schweigh. Lex. Herod. in Ἐρύεσθαι, qui optime confert Cæs. B. G. V. 37. *Suo more Galli victoriam conclamant atque ululatum tollunt.* Adde Lucan. VI. 260. *Non tu bellorum spoliis ornare Tonantis | templa potes, non tu latis ululare triumphis.*

Ibid. ταύτης ἦλθε διὰ πρότεως. *per hanc venerit urbem; nempe Colophonem, ubi vixit Hermesianax.* De Philoxeno autem sic Schol. ad Aristoph. Plut. 290. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγῳδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλάτειᾳ. Et mox: Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ οἱ ποτὲ Γαλατεῖα τιγὶ παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δράμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῇ Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιγτόμενος εἰς Διονύσιον ἀπέειπε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὤξυδόςκει. Athen. I. p. 6. F. συνεμέθυε δὲ τῷ Φιλοξένῳ ἡδέως ὁ Διονύσιος. ἐπεὶ δὲ τὴν ἐρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη· ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δ' αὐλητρίδα Γαλάτειαν, ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεά. Huc referenda est fabula Ovidiana Metam. XIII.

V. 73. γινώσκεις, αἰούσα. Ita optime correxit Ruhnkenius. Vide n. 43. Cum loco autem aliquatenus quadrat illud Miltoni *Par. L. VII. 560. The earth, the air | resounded, (thou remember'st, for thou heard'st) | the heav'n's and all the constellations rung, | the planets in their station list'n-ing stood, | while the bright pomp ascended jubilant.*

V. 74. μῆλειος, ovinus, ovillus. Arcestratus Athen. VII. p. 305. F. ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλων. Herod. I. 119. παρειτιθέατο τράπεζαι ἐπιπλέαι μηλείων κρεῶν.

Ibid. "θῆκαθ' ὑπὸ, (sive rectius accentu ob anastrophē retracto) pro ὑπεθήκατο, supposuit, finxit, desiderium et amorem ipsis inesse agnis." SCHWEIGHŒUSER. Immo recte ὑπὸ, (namque post casum tantum retrahitur accentus) ut Hom. Il. M. 195. ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἅπ' (non ἅπ') ἔντρα μαρμαίροντα. ὑπεθήκατο autem veritas licet suggestit. Hom. Od. Δ. 163. ὄφρα Φοῖ ἢ τι Φέπος ὑποθήσῃ, ἢ τι Φέρων. Activa voce utitur Pindarus Ol. I. 30. νόον ὑπὸ γλυκντά- | ταις ἔθηκε φροντίσιν. h. e. inversa constructione, νόῳ γλυκντάτας ὑπέθηκε φροντίδας. Obiter notandum, ex loco Pindarico fluxisse Euripideum γλυκεῖα φροντίς Med. 1032.

Ibid. προγόνους, primogenitis, Angl. *firstlings.* Vide Hesychii l. c. in n. 43. ubi citasse debueram Hom. Od. I. 221. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χω-

pis δὲ μέτασαι, | χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι. Quem locum et ipse Hesychius citavit.

V. 75. Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶοι, *Eurypyli cives Coi*. Hom. Il. B. 677. καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. Schol. ad l. τὴν Κῶν λέγει, ἐπεὶ Εὐρύπυλος ἦν Ἡρακλέους καὶ Χαλκιόπης παῖς, ὃς ἐβασίλευσε τῇ Κῷ. Propert. IV. 5. 23. *Eurypylique placet Coæ textura Minervæ*.

V. 76. χάλκειον θῆκαν, *aeneum posuerunt*. Vide n. 44. locisque ibi allatis adde Posidippi Epigr. apud Athen. X. p. 412. E. καὶ περὶ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μρόνιον βοῦν | πάτρην γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἔπεσχε θάσος | Θευγένει. ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπῆτεον' εἵνεκεν οὕτω | χάλκεος ἐσθή-
κω, χεῖρα προίσχόμενος.

V. 77. θοὴν, *celerem, agilem*. Angl. *nimble, sprightly*. Soph. Trach. 859. ἂ τότε θοὰν νύμφαν | ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς | τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῇ. ubi frustra sudat Schol. θοὰν ἀντὶ τοῦ θοῶς. τινὲς δὲ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν.

Ibid. Φιλητᾶν. *Philetæ reliquias* edidit Bachius. Vide n. 1.

V. 78. περιχενόμενον, *circumfundentem*. Vide n. 45.

Ibid. λαλίην, *loquacitatem, garrulitatem*. Vide n. 45. Totam autem sententiam illustrabit Scholiastæ locus ad Theocr. Id. III. 2. ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾧδων καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντελούντων.

V. 79. σκληρὸν βίον, *duram vitam, vitæ institutum durum et asperum*; pro quo (ait Stephanus) Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίατον βίον. Phrynichus Bekker. p. 62. Σκληροβίος: ὁ σκληρῷ βίῳ καὶ δυσχερεῖ χρώμενος. Ter. Adelph. V. 4. 5. *Nam ego duram vitam, quam vivi usque adhuc, | prope jam excurso spatio, mitto*. Opponitur ὑγρὸς βίος. Alexis Athen. VI. p. 258. C. πειρᾶν ἐπιθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν, | ὃν πάν-
τες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρόν. Crobylus *ibid.* πάλιν ἡ τοῦ βίου | ὑγρότης
με τοῦ σοῦ τέθαφε. τὴν ἄσωτίαν | ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν
τινὲς.

V. 80. σκολιὴν σοφίην, *tortuosam sapientiam*. Hesychius: σκολιά. δυσχερῇ, ἐπικαμπῇ, ἄνισα, δύσκολα. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Σκολιά ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, [Dionys. H. de Thucyd. J. B.] Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione." Sic ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν dixit Lucianus. Cic. Acad. IV. 31. *Ut omnes istos aculeos, et tortuosum genus disputandi relinquamus*.

Ibid. μαίόμενοι, *quærentes, indagantes*. Hesychius: Μαθεσθαι. ζητεῖν, ἐρευνᾶν.

V. 81. περὶ πυκνὰ, *circa prudentia*, h. e. in rerum naturis perscrutandis: et subintelligendum βουλευµατα, vel νοήµατα. Hesychius: Πυκνὰ, συχνὰ, *converrà*. Pind. Ol. XIII. 72. Σίσυφον μὲν | πυκνότατον παλά-
µαις. Fit autem πυκνὸς per contractionem pro πυκινός. Hesychius:

Πυκινόν. συνετόν. Hom. II. I. 74. ὅς κεν ἀρίστην | βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαΐους | ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς.

Ibid. λόγοις ἐσφίγξατο, *ratiocinationibus constrinxit*, dura locutione, cum σφίγγειν λόγους potius diceretur, perinde atque *vincire verba*, et *comprehensione devincire verba*, dixit Cic. Orat. 13. Brut. 37. Est autem *vincire verba*, ita verba et sententias sibi jungere, ut ex pluribus propemodum vel unum verbum, vel una sententia facta videatur. Vide Ernest. Clav. Cic. in *Vincire*.

Ibid. μῆτις, consilium, solertia, scientia. Hesychius: Μῆτις. σύνεσις. βουλή. τέχνη. γνώμη.

V. 82. μύθων, *disputationum, dialogorum*. Plat. Phædr. p. 235. Heindorf. καὶ οὕτω δὴ ὁ μῦθος, ὃ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ, τοῦτο πείσεται. *hæc disputatio*, vertente Heindorfio. Id. Theæt. p. 330. Heindorf. τί δὴ οὖν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος, ὃ Θεαίτητε, πρὸς τὰ πρότερα, ἄρα ἐννοεῖς; Id. Phædr. p. 347. Heindorf. παγκάλῃν λέγεις παρὰ φάυλην παιδίαν, ὃ Σώκρατες, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὧν λέγεις περί μυθολογοῦντα. Quem ad locum sic Heindorfius: “Μυθολογεῖν h. l. non est *fabulis ludere*, neque hic de discrimine, quod inter μῦθον et λόγον intercedit, cogitandum.” Discriminis, quod plerumque servatur, naturam satis bene illustrabit locus Plat. Gorg. p. 262. Heindorf. ἄκουε δὴ, φασὶ, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ δὲ λόγον· ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοι λέξω ἢ μέλλω λέγειν.

Ibid. ἀρετῇ, *virtus, vis*. Confert Ruhnkenius Theogn. 900. κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιέουσιν ἔχει. (Cf. Pind. Ol. II. 152. φωνᾶντα συνετοῖσιν.) Cic. de Orat. II. 27. In quo oratoris *vis illa divina, virtusque cernitur*.

V. 83. κυδοιμόν, *tumultum*. Hesychius: Κυδοιμός. πόλεμος, θόρυβος, ταραχή.

V. 84. φαινόμενον, proprie, *se ostendentem, in conspectum prodeuntem*, et hic simpliciter pro ἐλθόντα, *venientem*.

Ibid. ἡνίοχος, *auriga*, de Amore scilicet. Vide n. 51. Conferendus Anacreon Athen. XIII. p. 564. D. ὃ παῖ, παρθένιον βλέπων, | δίζημαί σε, σὺ δ' οὐ κλύεις, | οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς | ψυχῆς ἡνιοχεύεις. ubi κλύεις, pro vulgato αἶεις, correxerunt Erfurdcius et Buttmannus. Corrigendum est etiam τὴν ἐμὴν ψυχὴν: namque ἡνιοχεύειν est verbum transitivum. Incerti Epigr. Anth. Gr. IV. p. 509. Brod. ἀξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεύειν. Error inde ortum esse videtur, quod in codice quodam scriptum fuit, ex explanatione, ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὰ ἥνια ἔχεις. Similis est corruptela, quam exhibet Athenæi Epitomes, codex Parisinus, in quo, pro οὐκ εἰδὼς, mendose οὐ γὰρ οἶδας exaratum est. Propert. III. 15. 9. Nec femina post te | ulla dedit collo dulcia vincla meo. Cf. et Horat. Od. I. 33. 11. III. 9. 18.

V. 85. *μανίη, furor, vel flagrans amor*, quod dixit Horat. Od. I. 25. 13. Soph. Antig. 790. ὁ δ' ἔχων (τὸν ἔρωτα sc.) μέμνηε. Theocr. Id. XI. 10. ἤρατο δ' οὐτὶ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, | ἀλλ' ἑλοφαῖς μανίαις. Mosch. Id. VI. init. ἤρα Πᾶν Ἀχῶς τὰς γείτονας, ἤρατο δ' Ἀχῶ | σκιρτῇ τᾷ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ. Pseudo-Musæus 85. ἄλλοθεν ἄλλος | ἔλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κούρης. Virg. Æn. IV. 101. *Ardet amans Dido, traxitque per ossa furorem.*

V. 86. “*ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας*, si modo sanum, *haud admodum perspicue dictum. τὰ κομψὰ, puto, θεωρήματα intelligi debent. ἔλικας, curvas lineas interpretatus est Gallicus interpres: nos generatim de complicatis figuris accepimus cum Dalecampio, qui totam phrasin sic reddiderat: qui circumvolutos et implexos Geometricarum linearum anfractus adinvenit.*” SCHWEIGHÆUSER. Ad κομψὰ conferendus est Aristoph. Av. 194. qui νόημα κομψὸν dixit, h. e. περιτρανὸν, περιλαδὸν, πιθανὸν, τεχνικόν, ut exponit Scholiasta. Vide n. 52.

V. 87. *κύκλον, cæli orbem, cæli convexa.* Aristoph. Av. 1713. ὁσμή δ' ἀνωρόμαστος ἐς βάθος κύκλον | χωρεῖ, καλὸν θέαμα. *ad alta cæli convexa.* Virg. Æn. VIII. 97. *Sol medium cæli conscenderat igneus orbem.* Et IV. 451. *Tædet cæli convexa tueri.* Et II. 250. *Vertitur interea cælum.* h. e. cæli orbis, κύκλος, collato Ennio apud Macrobian. VI. 1. *Vertitur interea cælum cum ingentibus signis.*

Ibid. περιβάλλεται, *circumjicitur, circumit, cingit, amplectitur*, Angl. *encompasses, invests.* Xen. Cyrop. VI. 3. 30. ὅσῳ μείζον χωρίον περιβάλλονται. Cf. Virg. Æn. VI. 640. *Largior hic campos æther et lumine vestit | purpureo.* h. e. circumdat, περιβάλλεται, Angl. *vests*, vertente Drydeno.

V. 88. *σφαῖρα, sphaera, globus*; et hic de sphaera, quam dicunt, cælesti intelligendum est. Pseudo-Plato in Axiocho p. 371. τοῦ πόλον ὄντος σφαυροειδοῦς, ὃ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαῖριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δ' ἕτερον οἱ ὑπένερθεν. Cic. Tusc. I. 25. *Archimedes lunæ, solis, quinque errantium motus in sphaeram illigavit.* Qui tamen locus de sphaera astronomica, quam Anglice dicimus *an orrery*, potius intelligendus est.

Ibid. ἀποτασσόμενον, *certis in sedibus collocantem, definitentem, digerentem.* Adverbio ἀποτεταγμένως, *definite, terminate*, utitur Orig. c. Cels. IV. p. 221. notante Joanne Seagero ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. ed. Lond. p. 9064. “*ἀπομασσόμενον* merito laudavit Ruhnk. Perapta sane sententia, *imitando expressit, effinxit.*” SCHWEIGHÆUSER. Longe, ut opinor, præstat vulgatum.

V. 89. *ἐχλινεν, calefecit, tepescit.* Ovid. Heroid. XI. 26. *Nescio quem sensi, corde tepente, deum.* h. e. calente ex amore. Claudian. B. Gild. 182. *Ut vino calefacta Venus.* Notandum autem, antepænultimam in χλιδίνῳ ancipitem esse, quod notavit Maltbyus. Alexis Athen. IX.

p. 379. B. *ἔστ'* ἢ προσηκόντα χλιβαίνειν πάλιν. Sophocles Epigr. ibid. XIII. p. 604. F. *ὅς με χλιβαίων | γυμνὸν ἐποίησεν.*

Ibid. ὃν ἔχον ἔχρη Ἀπόλλων κ. τ. λ. Laert. Vit. Socratis: ταῦτα δὲ καὶ τοιαῦτα λέγων καὶ πράττων, πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη, Χαιρεφῶντι ἀνελοῦσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον· Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Schol. ad Aristoph. Nub. 142. δῆμον δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθὼ δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν· Σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Pergit Scholiasta: τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν (ὁ Δημοχάρης supplet Menagius) ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφον ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Sed hæc sive Democharis, sive ignoti scriptoris, protinus refellit Vetus Interpres, adductis nonnullis vel antiquiorum temporum responsis, metro iambico conscriptis, recentiorum autem ejusmodi, sua ætate editorum, mentione de industria missa. τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοῦ, ait ille, μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθιον οὕτω, παρήσω λέγειν. Quæ verba Scholiastæ antiquitatem satis luculenter demonstrant. Audiendus Athen. V. p. 218. E. Κάν ἄλλοις δ' ὁ Πλάτων φησὶ Χαιρεφῶντα ἐρωτῆσαι τὴν Πυθίαν εἴ τις εἴη Σωκράτους σοφώτερος· καὶ τὴν ἀνελεῖν, μηδένα. κάν τούτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Ξενοφῶν (Apolog. 14.) φησι “Χαιρεφῶντος γάρ ποτε ἐπερωτήσαντος ἐν Δελφοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀνέλειν ὁ Ἀπόλλων πολλῶν παρόντων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μήτε δικαιοτέρων μήτε σωφρονέστερων.” πῶς οὖν εὐλόγον ἢ πιθανὸν Σωκράτη τὸν ὁμολογοῦντα μηδὲν ἐπίστασθαι σοφώτατον ἀπάντων ὑπὸ τοῦ πάντα ἐπισταμένου θεοῦ ἀναβρῆθῆναι; εἰ γὰρ τοῦτό ἐστι σοφία, τὸ μηδὲν εἰδέναι, τὸ πάντα εἰδέναι φαυλότης ἂν εἴη. Quem locum hodiernorum temporum τοῖς παντολόγοις, quos vocant, lubens propino.

Ibid. χράω, χρώ, *oraculum edo.* “Sophocles Electr. 35. χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὦν πεύσει τάχα. CEd. Col. 87. Φοῖβῳ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, “Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος ἔχρη.” Ροβσον. Gloss. ad CEd. Col. I. c. ἐξέχρη. ἐμαντεύετο. Etymol. Mag. Χρῶ, τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, Τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρῆ. ubi Electræ locum, memoriæ vitio, depravavit.

V. 91. Κύπρις μηνίουσα, *Venus irata.* Cf. Theocr. Id. I. 95. ἦνθ' ἐγὼ μὰν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα, | λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. Hesychius: μηνίειν. ὀργίζεσθαι. De præultima antiquum vide Maltbyum et Brassium in v.

Ibid. πυρὸς μένει, *ignis violentia, h. e. igne.* Hom. Od. A. 219. ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο | δαμνᾷ. Hesychius: Πυρὸς μένος. πῦρ, περιφραστικῶς. ἡγουν, πυρὸς δύναις. Sic ἀνέμων μένος, pro ἄνεμοι, dixit Hom. Od. E. 478. T. 440. ut Flis ἀνέμου et ποταμοῦ, pro ἄνεμος et ποταμός, Il. O. 383. Φ. 356. Eadem ratione κλεινὴν Πολυ-

velkous βίαν, pro τὸν ἐνδοξον Πολυνείκην, dixit Eurip. Phœn. 55. (vide Schol. ad l.) Βόλβης ἔλειον δόνακα, pro Βόλβην ἔλειον καὶ δονακῶδη, Æsch. Pers. 500. notante Blomfieldio, *summa opum vi*, pro summa ope, Virg. Æn. IX. 532. ex Ennio apud Macrob. VI. 1. *vis innumerabilis servorum*, pro servi innumerabiles, Cic. Harusp. Resp. 11. *Lentuli somnum, Cassii adipem, Cethegi temeritatem*, pro Lentulum somnolentum, Cassium obesum, Cethegum temerarium, Id. 3 Cat. 7. Sic et Drydenus nostras, de Miltono: *The force of Nature could no further go*. h. e. *Nature*. Chattertonus nostras, *Battle of Hastings* 526. *The curlynge force of smoke he sees in vayne*. h. e. *the curling smoke*. Vide Matthiæ Gr. Gr. 430. 6. Thiersch. Gr. Gr. §. CCCXIV. 6. b.

Ibid. ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς, et ex profundo animo. Æsch. Sept. c. Theb. 590. βαθείαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Id. Suppl. 410. δεῖ τοι βαθείας φρονίδος σωτηρίου. Quamquam suspicor vertendum potius esse, et ab imo pectore, vel corde. Hom. Il. T. 125. Φῶς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὅζ' κατὰ φρένα τύψε βαθείαν.

V. 92. *κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας, leviores sollicitudines egressit*. Xen. Mem. I. 2. 3. τὸ δὲ ὅσα γ' ἡδέως ἢ ψυχῇ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. *excoquere*. Ovid. Trist. IV. 3. 37. *Est quædam flere voluptas*: | *expletur lacrymis egeriturque dolor*. Horat. Epod. XIII. 14. *Levare diris pectora | sollicitudinibus*. Vide n. 55.

V. 93. *οἰκ' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος, in domo Aspasiæ versans, ad Aspasiam ventitans*. Est autem πωλεύμενος Ionicum pro πωλούμενος. Hom. Od. B. 55. οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα. Et X. 351. ὡς ἐγὼ οὔτι Φεκῶν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χαρίζων, | πωλεύμην. Hesychius: Πωλεῖσθαι. ἐπιμελῶς, τὸ πολλάκις φοιτᾶν. ubi ἐπιμελῶς καὶ π. φ. Taylorus ad Lys. p. 179. notante Albertio. Malim: ἐπιμελῶς τε καὶ π. φ. Idem: Πωλεῖται. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται. Cf. supra ad v. 53. De huiusmodi formis Ionicis, etiam in scena Attica latitantibus, consulendus omnino est Elmsleius ad Eurip. Med. 413. De Socrate et Aspasia vide Plutarch. Vit. Pericl. p. 165. B. Athen. V. p. 219. B. et 220. E. XIII. p. 569. F. 570. A. et 589. D.

Ibid. οὐδέ τι τέκμαρ εἶρε, neque exitum ullum invenit. Adumbravit Hermesianax Hom. Od. Δ. 373. ὡς δὲ δῆθ' ἐν νήσῳ ἐρύκεται, οὐδέ τι τέκμαρ | εὐρέμεναι δύνασαι, μινῶθι δέ τοι ἦτορ ἐταίρων. Vide et 466. Il. H. 30. ὅσπερ ἂν αὐτὲ μαχήσοντ', εἰσὶκε τέκμαρ | Φιλίου εὐρώσιν. Cf. Propertii locum allatum in n. 56. Hesychius: Τέκμαρ. πέρασ, τέλος. Idem: Τέκμαρ. τέλος. Homerum in Odyssea imitatus est Miltonus, Par. L. II. 561. *And found no end in wand'ring mazes lost*.

V. 94. λόγων πολλὰς εὐρόμενος διόδους, qui quæstionum multos exitus noverat. h. e. qui cujusque sermonis, cujusque rationis, aut quæstionis

propositæ, multos exitus reperire potis erat. Est autem *δίodos* i. q. *διέξοδος*. Hesychius: *Διεξόδους. ὅθεν ἐκπορεύονται.*

Syllab. 86.
A. f.

V. 95. *ἄνδρα Κύρηναιον δ' κ. τ. λ.* Hunc versum citat Dausqueius ad Sil. Ital. VIII. 57. tanquam exemplum, quo probetur, primam in *Κυρήνη* interdum corripī. Vide omnino Maltbyum in v. qui notat *plerumque produci hanc syllabam*. Eadem est ratio quantitatis apud Latinos. Vide Facc. et Forc. Lex. in *Cyrene* sub fin.

V. 96. *χλιδανός, mollis, delicatus, luxuriosus*, Angl. *soft, delicate, voluptuous*. Hesychius: *Χλιδανή. τρυφήλη. Æsch. Pers. 550. χλιδανῆς ἡβης τέρψιν.* Vide et Eurip. Cycl. l. c. in n. 60. Pseudo-Phocyl. 200. *Ἀρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξιν. delicæ, luxus.* Nisi potius de cincinnis delicatis locus intelligendus sit, ut in Soph. Elect. 52. *καρατόμοις χλιδαῖς | στέψαντες.* Vide Suid. in *Χλιδή*. Notandum autem *pænultimam in χλιδή* Pseudo-Phocylidem produxisse, quæ in probæ notæ scriptoribus semper brevis est. Ceterum cum emendatione mea facere videtur Antipatri Sidonii Epigr. Anth. Gr. III. p. 327. Brod. *τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἀλουργίδι, καὶ σὺν ἔρωτι | θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κυπρίδος ἀβροτέραν, | Λαῖδ' ἔχω, πολιῆτιν ἀλιζώνιο Κορίνθον.*

Ibid. *ἡράσατο.* Vide supra ad v. 49.

V. 97. *ὀξύς, acutus, acer*. Thucyd. VIII. 96. *διάφοροι γὰρ πλείστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς.* Cic. Attic. XII. 38. *Homo acutus magis quam eruditus.* Id. Nat. Deor. II. 6. *Acerrimo ingenio vir.* Hesychius: *Ὀξύς. ταχύς, δριμύς, φρόνιμος.*

Ibid. *ἡνήνατο*, (ab *ἀναίνομαι*) *abnuī, detrectavit, repudiavit*, Angl. *shunned, avoided, eschewed, slighted*. Hom. Il. Σ. 450. *ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἡνήνατο λοιγὸν ἀμύναι.* ubi male Heynius *ἡναίνετο*. Oppian. Cyneg. III. 375. citante Ruhnkenio: *εἰ δέ κ' ἄννηναμένη φεύγῃ φιλοτήσιον εὐνήν.* Hesychius: *Ἠνήνατο. ὑπερηφάνησεν.*

Ibid. *λέσχη*, proprie, *colloquium, confabulatio, sermocinatio*, et inde *locus, quo convenientes confabulabantur, vel philosophabantur*. Vide n. 62.

V. 98. *φεύγων, οὐδὲ μένων.* Vide nn. 61, 62.

Ibid. *Ἐφύρη*, vetus nomen Corinthi. Vide n. 62. et Steph. Byz. in *Ἐφύρα* et *Κόρινθος*. Agathias Anth. Gr. III. p. 328. Brod. *ἐρπων εἰς Ἐφύρην, τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον | Λαῖδος ἀρχαῖης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.* Simonides apud Plutarch. de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. *μέσσοι δ' οἱ τ' Ἐφύραν πολυπίδακα ναιετάοντες, | παντοίῃς ἀρετῆς ἰδρίες ἐν πολέμῳ, | αἷ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες.* Ubi inter Ephyræ et Corinthum distinguit Simonides. Nempe in unum coaluere hæ duæ urbes, perinde ac nostræ *London* et *Westminster*. Est Fragm. XX. Propert. II. 6. 1. *Non ita complebant Ephyræ Laidos ædes, | ad cuius jacuit Græcia tota fores.*

Ibid. ἐβίω, *vixit*, 2. aor. tanquam a βίωμι. Hom. II. K. 174. ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἥ ἐ βιώναι. Herod. IX. 10. οὐ πολλὸν χρόνον τινὰ βιούς. ἐπεβίωv habet Thucyd. V. 26. ἀνεβίωv autem Andocid. de Mysteriis p. 62. Reisk. Vide Matthiæ Gr. Gr. 226. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 30.

GEORGII BURGESSII EPISTOLA CRITICA.

JACOBO BAILEIO GEORGIUS BURGESIUS S.

Enixe tibi petenti, Vir amicissime, ut plagulas tui libelli jam prelo madidas percurrerem, fuissem, mehercule, omnis humanitatis expers, ni, quantum in me esset, satisfacere conarer. Neque id a memetipso impetrare potui, quin dapibus a te undique conquisitis meam quoque symbolam conferrem. Etenim mensam vidi oneratam magis quam ornatam; unde conviva quilibet elegantior abiturus erat, potius id, quod non scripserat Hermesianax, edoctus, quam eo, quod scripsit, delectatus. Notas igitur ad te misi brevissimas, (nam prolixiores usque sum aversatus) plenasque conjecturarum; quia locis plane desperatis unica via salutis pandetur ab artis conjectandi peritis. Hermesianactis fragmentum Critici, sat scio, tractaverunt primarii; quorum vestigia mihi satis erit adorare; sequi etenim non nisi longo post intervallo mihi a natura concessum fuit. Igitur non ægre feram, si forte a scopo, quem illi non poterant attingere, visus ipse fuero deflecti; neque magnopere gloria-bor, fortuna usus feliciori. In his enim studiis sæpe evenit, ut errores aliorum rectam aliis viam commonstrent.

V. 3. Vice ineptiarum ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χώρον, lege ἐπλευσεν δ' ἀκάκον κατὰ βένθεα χώρον. Redde ἀκάκον sine noxa. Sic et in Psalm. David. *Yea, though I walk through the valley of the shadow of Death, I will fear no evil.* Cf. et Horatianum, *Te vidit insons Cerberus*: ubi *insons* est idem atque *innocuus*.

4. Vice ἀκοήν haud male Lennepius κοινήν, qui poterat advocare Sophocleum τὸν πολυκοῖνον Ἀιδαν in Aj. 1193. Mihi tamen præplacet νεκύων, propter Homericum νεκύων κατατεθνηώτων, et Sophocleum οἵ-χεται θανῶν in Phil. 415.

5, 6. Plane inepta sunt μακρὸν ἄντεϊ 'Ρεῦμα. Fluvius scilicet, Camo similis, inter arundines lente fluens, magnos clamores, torrentis instar, ciere poterat! Lege, quod scripsit, nihil enim aliud poterat scribere, Poeta, μακρὸν ἄντεϊ—Hesych. Ἀντεῖς.—κοιμᾷ. Ergo μακρὸν ἄντεϊ con-cinit cum illo Moschi, εὐδομες εὔ μάλα μακρὸν—ὑπνον.

6. διὰ μεγάλων ῥυομένης δονάκων. Inepte, ut solet, Hermannus *συρομένης*. Palus scilicet aquæ modo non stagnantis *σύρεσθαι* potest! Lege *φθειρομένης*—De *φθείρεσθαι*, *vagari*, vid. Brunck. ad Soph. Œd. T. 1502. *χέρσους φθαρήναι*. Quod ad μεγάλων δονάκων, etsi epitheton tale stare poterat, prætulerim tamen *μαλακῶν*, *rotten*.

8. Frustra conatus es tueri *παντοίους* ope loci Homericæ, cujus ratio est plane diversa. Unice verum est, quod conjecit Valckenær. *ἀνταίους*—Vide mea in *Æsch. Suppl.* p. 194. et Blomfield. ad Callimach. H. in Dian. p. 104.

9, 10. Κώκυτόν τ' ἀθέμιστον—Ἡδὲ—Misere se vexant Critici emendando istud ἀθέμιστον. Neque id mirum est. Nemo etenim vidit Poetam scripsisse, Κώκυτόν (θαυμαστόν) ὑπ' ὀφρύσι μειδῆσαντα Εἰδε. Ineptit more solito Hermannus insolito suo ἀνέθιστον. ~ ~ ~

13. μεγάλους—ἀνακτας. Mirum profecto dictum hoc de Plutone et Proserpina. Lege Ἐνθεν αἰοιδίων λιγέ' οὐς ἀνέπεισεν ἀνακτος. Meum οὐς—ἀνακτος ulnis ambabus amplexus esset Grægius, si superstes esset, uti auguror e suo, *Or Flattery soothe the dull cold ear of Death*. De οὐς sæpe depravato, et præcipue quum sermo fiat de auribus deorum, vide mea ad *Eum.* 120.

17. In πολυμνήσῃσιν egregie vidit Blomfieldus μύσῃσιν latitans. Sed et me male habet istud παρὰ πέζαν. Legere soleo Ἦρε πάλας μύσῃσιν Ἐλευσίνοις περιπλέξαι Εὐασμόν κρυφίων δεῖξ' ἔφορος λογίων.

19. Verissime Blomfield. Ἐπίον ὀργεῖωνα νόμῳ—

21. Jure hærent VV. DD. in Βοιωτόν. Emendare debebant *Φῆμι δὲ Κυμαίων τὸν*—

22. πάσης ἤρανον ἱστορίης. Hoc plane ineptum est; quasi Hesiodus esset historiæ omnis peritus. Legi debet πάσης ἤρανον εὐσπορίης. Respexit Hermesianax ad Hesiodi præcepta agri de colendi, unde uberrius proventus fieri solet, ratione.

23. Probe VV. DD. ἐκόνθ'.

24. Ἡοίην. Lege Ἡσιόνην, quo nomine fuit Promethei uxor, uti patet ex *Æsch. Prom.* 569.

25, 6. βιβλους, Ὑμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος. Ista nemini intellecta omnes, quasi facillima essent expeditu, sicco pede prætergressi sunt. Scripsit Hermesianax Ἡοίων πρώτης παιδὸς ἀπ' ἀρχόμενος. Anglice, *Beginning from the damsel, the first of the Ἡοῖαι*. De præpositione ita nomini postposita quid verbis opus est?

27. αὐτὸς δ' οὗτος αἰδός. Ita jungi nequeunt voces istæ; quasi de Homero dici poterat οὗτος, iste. Scripsit Poeta Αὐτὸν δ' οἶδας αἰδὸν—Cf. infra 49. Γεγνώσκεις. Mox lege *λεπτὴν δ'*—cum MSS. 3.

28. Verissime Ruhnken. Κύδιστον—

31, 32. Plane inter se pugnant ὀλίγην—νῆσον et εὐρείης—πατρίδος.

Lege Πολλὸν περπαίης—Fuit Ithaca saxosa, uti patet ex Od. Δ. 605. I. 27. &c.

35. Jure statuit Huschkius Græce dici debere πολλὰ, minime vero πολλὸν, ἀνατλῦς, uti patet ex Homérico, quod ipse citasti, Od. II. 205. Inde suspicor Hermesianactem scripsisse Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὡς εὐρ', ὅτε πόλλ' ἀνίγ' ἔτλη, Ἥχον—

37, 8. Præ conjecturis aliorum vide num meæ sordeant: Καίετο μὲν Ναννοῦς· σκολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ Κημὸν θεῖς, κοίμασ', ἢ σφ' ἔχε σύγχ', ἀνίγην. Vero proxime accedebat Weber cum suo ἐκλυσιν εἰχ' ἀνίγης.

39. Verbum nauci est Ἥχθες. Lege Ἑσχεθε—

40. Vice τοιάδ' opportune MS. A. exhibet τ' οἰαν. Ibi latet ποίνιμ'—Redde *Inimicum exosus, voces remisit ultrices.*

43. Lege, cum Goettlingio, Δαρδανίην δὲ θανοῦσαν.

44. Feliciter coniecisti Αἴλινον αἰάζων.

51. Intelligere nequeo Καὶ γὰρ τὴν ὁ μέλιχρος ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων. Poteram vero intelligere Καὶ χάρι' ἦν ὁ μέλιχρος, ἐφ' ᾧ μείδησ', Ἀνακρείων Στελλομένη. Et suaveolens Anacreon, cui arridebat (Sappho), fuit deliciis illi arcessita a puellis Lesbii.

54. Vice οἰνηρὴν δοῦριν quantocius reponere ἡγορέη δούρων.

55. Λέσβον ἐς εἰοῖνον. Cf. Soph. Phil. 548. ἐς τὴν εὐβοτρυν Πεπάρηθον.

57, 8. Ἀτθίς δ' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνην Λείπουσ'. Quid sibi velit πολυπρήωνα κολώνην juxta cum ignarissimis nescio. Scio tamen auctorem scripsisse Ἀτθίς δ' οἷα μέλισσ' ἀπ' ἄλης τὸ ρέυμα Κολωνοῖ Λείβουσ'. Anglice, *And as the Attic bee after its wanderings distills its stream at Colonus.* In animo habuit Hermesianax Aristophanis verba, quæ conservavit Sophoclis Vitæ scriptor Anonymus; φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθίζετο τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένον—Unde nullo negotio Comici verba possunt erui, ἀλλ' ἥδὲ μοι τὰ Σοφοκλέους, Οὐ μέλιτι τὸ στόμ' ἦν ὅλον κεχρισμένον, Ὅτε κηρὸς ἐπεκαθίζετ' αὐτοῦ χεῖλεσιν. Ita enim ἥδὲ μοι τὰ Σοφοκλέους ad amussim conveniunt cum Aristophanico in Δαιταλ. Fr. XVI. Ἄισον δὴ μοι σκολιὸν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος: necnon Ecphantideo Ἐκ Μεγαρικῆς κωμωδίας ᾄσμ' ἥδὲ μοι: uti probe emendavi ineptum ᾄσμα δίδειμαι ad Eumen. 710. quod facere non poterant Meinekus ad Menand. p. 382. Bakus in Biblioth. Crit. Nov. T. IV. p. 3. Goettling. ad Aristot. Polit. p. 460. Cum Aristophanicis confer illud Eupolideum Πεῖθ' τις ἐπεκαθίζετ' ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν, necnon ignoti fragmentum Comici apud Philostratum p. 884. ed. Olear. ἡ που τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ἐπὶ σοὶ Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον—ubi legi debet manifesto—Μουσῶν ἐκ Κολωνοῦ—unde verba, opinor, Aristophanis eruas Μουσῶν ἀπὸ Κολώνηθεν ὅλον ἀνθρήνιον. Ὁ δὲ παῖς καδίσκου περι-

ἐλειχε τὸ στόμα. Quod ad ἀπ' ἄλης, rectius fortasse diceretur ἐξ ἄλης, uti patet e notis meis ad Eurip. Troad. 503. βασιλικῶν ἐκ δαμνίων, et Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 209. qui poterat emendare Philemonis Ephebi fragmentum legendo Καὶ νύκτα χειμασθέντες, εἰρ' ἐκ τοῦ κακοῦ Σωτηρίας ἐπέτυχον· ἡ τὸ πνεῦμα γὰρ Αὐτοὺς ἔσωζ', ἡ 'ν ἡμέρᾳ φανείσιν λιμήν: necnon fragmentum Cratineum in Δηλιάσιν, 'Ἴν' ἐκ σιωπῆς τῆς τέχνης 'Ράζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον: fuit enim sermo de Pythagoræ discipulis, quibus silentium per quinquennium indicabatur. Quod ad vocem ἄλη sic in pejus mutatam, Wakefieldus eam egregie detexit latentem in ἄλλοις, cujus in locum substituit ἄλαισιν in Eumen. 237. Verba Hermesianactis satis bene explicat Horatius, *ego apud Matinæ more modoque—per laborem plurimum—carmina fingo.*

59, 60. Ilgenio adjutus et Lennepio, verba Hermesianactis restituere conabor legendo Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτ'· ἐγέρειρε Θεωρίδος εἶδος, Ἦν ὅπα Μουσῶν αἰὼς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. Voce Musarum, qua Sors donavit Sophoclem, ille Theoridis formam concelebravit. Ilgenii est εἶδος.

62. Καὶ πάντων μῖσος. Hæc sunt plane inepta; quæ corrigere poteris legendo τὸν αἰὲ πεφυλαγμένον ἄνδρα Κύπριν, τὸν μῖσος κτῶμενον—Nempe Κύπριν pendet de πεφυλαγμένον. Sæpe sic perfectum passivum activi regimen sibi vindicat.

63, 4. Vice σκολιῶ—τόξον prætulerim σκορίοιο. Certe arcus obliquus a scopo aberret necesse est. Hinc intelligas Eurip. Augæ Fragm. 13. Dind. et corrigas legendo Ἦε κέρας ὄρθιον ἦν καὶ νευρά. Fuit enim sermo de Diana venatrice. Cum σκορίοιο—τόξον conferri potest Euripideum in Herc. F. 199. Τυφλοῖς πρόσωθεν οὐτάσας τοξεύμασι. Certe Cupidinis sagitta dici potest σκορία. Is enim, si quis alius, inter tenebras arcum tendere solet.

65, 6. Μακεδονίης πάσας κατενίστατο λαύρας Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλω ταμῖν. Loca tantopere corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulant. Idcirco ipse nullo molimine veram scriptoris manum restituere possum. Lego igitur—Μακεδονίης πάσης κάλ' αἰείστατο λαύρα, Αὔγης ὅμμαθ' ὄτ' ἦδ' Ἀρχέλεώ τ' ἀνίην. Puella Macedonica, nomine Αὔγη, cujusque in honorem, uti suspicor, scripsit fabulam ὁμώνυμον Euripides, poetam regi videtur prætulisse; atque ita, quæ Archelao fuerat olim gratissima, ingrata maxime facta est. De prosopopœia αἰείστατο λαύρα cf. Virgilianum ipsa hæc arbusta vocabant. Vid. mea ad Soph. Phil. 1122. Archelai quoque in honorem scripsit Euripides fabulam Temenum, uti patet ex Agatharcide apud Phot. Biblioth. p. 444. ed. Bekker.

67. Recepta lectione Aldina Εἰσόκε τοι δαίμων Εὐρεπίδῃ—legi debet εὔρεν vice εὔπερ', juxta illud ἔφηνγεν κακὸν, εὔπε δ' ἔλεθρον—Anglice *out of the frying-pan into the fire.*

71, 2. Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς Ὠρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πρόλεως. Ineptum est, ut nihil supra, istud Ὠρυγῇ, et ταύτης—πρόλεως vix et ne vix quidem intelligi potest. E Schol. ad Theocr. XI. 1. patet Philoxenum scripsisse carmen titulo Κύκλωψ; et e Marone novimus Cyclopem esse Ætnæum. Inde elucebit veritas conjecturæ meæ, Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς Κῆρ λέγ', ὅς Αἰτναίης—Ibi λέγ' est ἔλεγε. Redde κῆρ, cor, sensu Homérico. De voce Αἰτναῖος alibi depravata vid. mea in Platon. Hipp. Maj. c. 24. n. 13.

73, 4. Γινώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατεῖς Ἀντοῖς μηλείοις θῆκαθ' ὑπὸ προγόνους. Verba proxima nequeo intelligere. Nihil hic habet formula notissima αὐτοῖς μηλείοις. Nec priora satis intellexit Ruhnkenius. Vidisset enim alioqui in scriptura corrupta καὶ οὐσα latere emendatam—ἵν' ἔκανσε μέγας πόθος ὃν Γαλατεῖς Εὖ τοῖς μηλείοις κάτθε' ἔπη προγόνους. Redde Anglice *You know where a great passion burnt him, who made verses on the firstlings of Galatea's flock*. Ita Shakspearus amatorem depingit, *Sighing like furnace with a woeful ballad Made to his mistress' eyebrow*. Syntaxis est—ἔκανσε (τοῦτον) ὅς—

78. πασαν ῥυόμενον λαλῆν. Vice inepti ῥυόμενον lege τριβύμενον, exercitatum. Vid. Lexica in Τρίβων.

81, 2. Parum mihi satisfaciunt περὶ πικρὰ, vel περὶ πυκνὰ, et δεινὴ μύθων κῦδος—sed nihil habeo, quod reponam probabile; idemque dictum puta de φαινόμενον in v. 84.

88. βαῖη ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Hæc emendare voluit Ruhnken. legendo ἀπομασσόμενον. Scripsit Hermesianax πάντα τὰδ' εἰσάμενον. Hesych. Ἑισάμενος. ὁμοιώσας, ex Hom. Il. B. 22. Π. 720. &c. Redde πάντα τὰδε, hoc universum. De formula πάντα ταῦτα vid. Heindorf. in Platon. Phædon. p. 75. E.

91, 2. Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθείης Ψυχῆς κουφοτέρως ἐξεπόνησ' ἀνίας. Hæc, quæ nemo intellexit, omnes emendare conantur. At nulli res prospere successit. Lege Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· εὐσε βαθείας Ψυχὺς κουφοτέραις ἐξαπίνως ἀνίας. Hesych. Εὐσαι. καῦσαι. Respexit Hermesianax ad Hesiodæum Εὖε ἄπερ δαλοῦ.

93, 4. Lege Οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος οὐκ ἔτι τέκμαρ Εὐρ' ὁ λόγων—

96. Vice inepti Ἀπιδανῆς Λαῖδος lege ἡπεδανῆς Λαῖδος. Hesych. Ἑπεδανός. ἡλίθιος. Quod epitheton probe opponitur illi ὀξύς.

Hæc sunt, quæ nostra liceat te voce monere; *Vade age, et exiguas Musæ fer ad æthera Graiæ Reliquias*. Sed vehementer metuo ne tu librum sis editurus eo tempore, quo literæ omnes, nisi quæ schedas Pickwickianas, et ineptias ejusdem farinae, redoleant, lectores aut nullos, aut paucos, allicere queant. Omnes enim hodie loquimur de semitis ferreis; de machinis vapore motis; de viis etiam sub Thamesim flu-

vium actis; de ossibus fossilibus, mundi jam per millia annorum extincti documentis mehercule! quantivis pretii: et adeo fervent studia Pantologiæ, ut satius fuerit mori quam e domo exire, nisi sis paratus lingua volubili, et cerebro scientiis refertissimo, de rebus omnibus et quibusdam aliis disputare. Igitur, ne mortuus esse videar inter Philosophos vivos et florentes, Pantologiæ me totum dedi. Fuit tamen quum literis Græcis haud segniter incumbere, et loca innumera emendationibus optimis sanabam. At vidi tandem eas editores Germanos suis popularibus tribuere solere, Britannos vero negligere penitus, et constitui mecum omnia mea blattis reservare, ne porcis margaritas projicere viderer, aut fures thesauris insperatis ditare; neque tecum hæc communicassem, nisi tibi voluisssem ostendere quanta cum voluptate perlegerim annotationes tuas doctas simul et ingeniosas. Vale.

EPISTOLÆ CRITICÆ POSTSCRIPTUM.

P. 44. l. 5. a fin. Atqui Hesych. scripsit ἐν γούαις Λιβύσι.

P. 45. l. 19. Hesychii gl. emendavit Porson. ope cod. Schow. legendo Λωτοῦ ῥ' ἐρωτες—uti jam monui ad Eurip. Troad. 447.

P. 49. l. 19. In Suidæ gl. Ἰάλεμον—λέγουσι δὲ αὐτὸν νιὸν Καλλιόπης κακοδαίμονα καὶ ὑπερούμενον καὶ ὀρφανόν—lege quantocyus—καὶ ἐστερημένον νοῦ—Ita Beattie de suo *Minstrel* cecinit, 'Some deem'd the boy was *crazed*, some thought him *mad*.' De νοῦς ubique depravato poteram equidem multa dicere. Sed uno loco contentus ero. In Soph. Aj. 404. vulgo legitur ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. At in tali re minime se alloqui Tecmessam decebat. Omnis sermo ad Ajacem unum debebat dirigi. Scribe, quod scripsit Tragicus, ὦ δύσταλαν, νοῦ τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, ἃ πρόσθ' ἄνους τις οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. Ita enim probe inter se opponuntur νοῦ χρήσιμον, et ἄνους. Amice quoque conspirat Sophocleum νοῦ—χρήσιμον cum Euripideo τὸ χρήσιμον φρενῶν in Phœn. 1730. Interpungi potest et ὦ δύσταλαν νοῦ—cui simile est Δείλαιε τοῦ νοῦ in Oed. T. 1347. et Δύστηνος φρενῶν Herc. F. 480. Quod ad ἄνους attinet, ab amentibus librariis scriptum, et editoribus acceptum, satis superque rem persecutus sum ad Popponis Prolegomena p. 106. 276. 300. Poteramque etiam hodie Monkio dicere verbis Euripideis in Alc. 803. Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἔννον πάρα—'in posterum, Præsul, ede meum ἔννον vice inficeti ἐμοῦ, quod ter ad minimum edidisti.'

Ibid. l. 20. Si quid video, Αἴλινος est nihili vox, quæ fuit sincera αἰ λίνον. Id patet e Xenoph. K. II. II. 26. ἔνιοι καὶ ἐν ψιδαῖς καὶ ἐν

λίνοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιούντες. Ad hanc normam redigendi sunt et Pindarus in fragmento apud Schol. Vatican. in Pseud-Euripid. Rhés. 895. ἀ μὲν ἀχέταν λίνον αἴλινον ὑμνεῖν—et Æschylus in Agam. 119. Αἶ λίνον, αἶ λίνον εἰπέ· τὸ δ' εὐ νικάτω· et Euripides in Orest. 1393. Αἶ λίνον, αἶ λίνον, ἀρχῇ θανάτου βάρβαροι λέγουσιν, αἶ, αἶ, Ἀσιάδι φωνῇ· et Ovid. Αἶ λίνον in *sylvis idem pater* αἶ λίνον *altis Dicitur invita concinuisse lyra*: ubi Græca vocabula inter Latina miscentur, sicut sæpe apud Lucretium et Ciceronem: unde, ut id obiter moneam, corrigas Horatianum '*Liparæi nitor Hebri*' legendo '*λιπαρωπού nitor* "Αβρου"; atque ita λιπαρωπού concinet cum Venusino, *vultus nimium lubricus aspici*. Sed ut ad αἶ λίνον redeam. In Aj. 626. si Lobeckius 'fonte labra caballino proluisset,' illico gustasset insipida ista, quæ hodie præbent membranæ, et respuisset verba Sophocle plane indigna. Mel ipse primus e favo Coloneo elaboratum, ni fallor, promississe dicar: Ἥ που παλαιῇ | μὲν Ἰνιν τροφὸς ἀμέρῃ | λευκῇ δὲ γήρ- | α μάτηρ, ὀπό-
ταν νοσούντα | φρενομόρως ἀκούσῃ, | οὐ λίνον, αἶ λίνον, | οὐδ' οἰκτρὰς
γόνον ὄρνιθος ἀείδουσ' | ἥσει δύσμορος, ἀλλ' | ὄξυτόνους μάλ' αὐδὰς | θρη-
νήσει—quibus respondeant antithetica, Κρείσσων γὰρ "Αἶδα | κέκευθ',
ῷ νόος ἦν ματῶν, | ὅς θ' εὐ πατρώ- | ας ἦκων γενεᾷς ἄνωθεν | πολυπόνων
Ἀχαιῶν | οὐκέτι σύντροφος | ὀρμαῖς δμ πεδί, ἀλλ' ἐντὸς ὀμιλεῖ· | ὦ τλᾶ-
μον πάτερ, οἷ- | αν σε μένει πυθέσθαι | παιδὸς—Inter hæc dedi μὲν
Ἰνιν τροφὸς pro μὲν ἔντροφος—ubi ἔντροφος intelligi nequit. E contra
meum τροφὸς indicat matrem tempore præterito solitam esse nutricis
muneribus fungi, quod et apertius indicatur infra 835. Ἀγγεῖλον ἄτας
τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῃ τροφῇ, Ἥ παντά-
λαινα, (Vulg: Ἥ που τάλαινα) τήνδ' ὅταν κλύη φάτιν, Ἥσει λυγρὸν κω-
κυτόν ἐν τ' ἄσῃ πολύν. Vulgo hic τροφῇ de nutrice accipitur: sed ali-
ter intellexit Billerbickius, qui citat Phœn. 703. τροφὸς πάντων γὰ, et po-
terat citare magis ad rem Hesych. Τροφός.—μήτηρ. Meum quoque
Ἰνιν pro suo libenter agnovisset, si in vivis esset, Sophocles; quod et
Euripides fecisset, cui ipse ante Seidlerum vocem illam restitui in Iph.
T. 1240. latentem in Ἰνιν. Diu quoque emendavi ineptum ὄρνιθος ἀη-
δοῦς in ὄρνιθος ἀείδουσ', improbante Lobeckio, cui satis a me responsum
est ad Poppon. p. 261. Et nunc emendo μὲν ῳδὰς in μάλ' αὐδὰς: ita
enim ὄξυτόνους μάλα fiet climax rhetorica post γόνον: et ne quis hæreat
in μὲν et μάλ' immutatis, is adeat mea ad Troad. 899. Neque pluribus
mutandis opus erat in antistrophicis, ubi hodie legitur Κρείσσων γὰρ
"Αἶδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν. At nullus hic sermo est de homine morbis
oppleto, verum de parum sano. Id sentit et Scholiastes, cujus verba sunt,
ὁ γὰρ μεμνῶς καὶ τὰς φρένας διεφθαρμένος κρείσσων ᾗδᾶ κεύθων: unde
illico erui—ῳ νόος ἦν ματῶν—memor Æschylei ματῇ τοῦργον in Prom.
57. et Hesychii gl. Ματῶν. ματαιοπραγῶν ἢ μάτην ποιῶν: et sane Mus-

grav. voluit μαῶν, advocato Hesych. Μάrais. ματαιότησι, et poterat advocare CEd. T. 891. θυμὸν ματάζων. Nemo tamen hominum perspexit κεύθων esse Tragici ab usu alienum. Semper alibi κεύθω est verbum transitivum. Citat quidem Billerbickius CEd. T. 977. θανὼν Κεύθει κάτω γῆς. Verum ibi Sophocles proculdubio scripsit Κέκυθε κατὰ γῆς: uti patet ex CEd. C. 1523. Μήθ' οὐ κέκυθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις. Antig. 911. Μητρὸς δ' ἐν "Αἰδου καὶ πατρὸς κεκενθότιον. Statuit, probe scio, Elmsleius ad CEd. C. 74. κεύθειν esse intransitivum; sed plane oblitus erat Homericī κεύθε νόψ, et Euripidei κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. Debuit statuere κεκενθέναι verbum esse neutrum, et emendare Iph. A. 111. ἃ δὲ κέκυθε δέλτος ἐν πτυχαῖς, legendo ὧν δ' ἔκυθε (adeo ut ὧν pendeat de πάντα in versu sequenti) et in Soph. El. 1120. τόδε Κέκυθεν αὐτὸν τεύχος, scribere τόδε Κεύθει νιν ὄντ' οὐ τεύχος—ubi ὄντα οὐ idem sonant atque οὐκ ὄντα. Mox Ald. et MSS. omnes exhibent ὅς ἐκ πατρῶας ἦκων γενεᾶς, metro laborante; cui Triclinius opitulari voluit inserendo ἄριστος e vetusto, uti ait, libro. Scilicet legerat in Schol. ὅς ἄνωθεν κατὰ πατρῶας γενεᾶς ἄριστα ἦκων λείπει γὰρ ἄριστος. Atqui illud ἄριστα est interpretatio vocis εὖ, in ἐκ depravatæ: idcirco εὖ ἦκων legebat Schol. quam phrasin satis illustravit Valcken. ad Hippol. 432. neque debebat Triclinius infercire ἄριστος, verum eruere ἄνωθεν adhuc in Scholiis latentem; ita enim ἄνωθεν reperitur in Theocr. Id. XV. Κορίνθιαί εἰμὲς ἄνωθεν: quod notare neglexi ad Soph. Phil. 180. ubi Sophoclis locum jam sex plus annis exactis emendavi, et, sicut Cassandra, 'Dixi Germanis criticis non credita verba.' Postremo vice ineptiarum ὀργαῖς ἔμπεδος perquam opportune Schol. exhibet ὀρμαῖς: quod ducit ad ἄμ πεδί, scil. 'per campos Trojæ.' Homericum est Ἄμ πεδίον Il. E. 87. 96. Sed nimis longe sum ab αἰ λίνον deflexus. Redeo igitur, sicut canis ad corium. In Epigrammate, quod Eustathius unus servavit, legi debet Ὅν γ', ὅσοι ἄμβροτοί εἰσιν, αἰοῖδοι καὶ καθαρισταὶ Πάντες ἄμ' ἐν θρήνοις (νέον εἰλ' ὃν ἄρ' αἶσ') ἀχόροισιν, Ἀρχόμενοι τε λίνον καὶ λήγοντες καλέουσι. Ibi vulgantur Ὅν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν—Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις ἢ δὲ χοροῖσιν: quæ sunt, ut nihil supra, ineptissima, ne quid de vitio metrico dicam. Poetæ scilicet Linum inter epulas choreasque erant ploraturi! et illum Linum, de quo alter Epigrammatista cecinit, Ὡ Λίνε, πλεῖστα θεοῖσι τετιμῆνε' σοὶ γὰρ ἔδωκαν Ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι Φωγῆσιν λιγυρῆσι' κότῳ δὲ σὲ Φοῖβος ἀναρεῖ' Ἐν τ' ὅπῃ λοξοτέρῃ. Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνεύουσιν. Ita enim legendum est, vice Ὡ Λίνε θεοῖς τετιμῆνε' σοὶ γὰρ πρῶτῳ μέλος ἔδωκαν Ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι. Φοῖβος δὲ σὲ κότῳ ἀναρεῖ, Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνεύουσι ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ. Equis enim nescit Pseud-Hesiodum Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμῆνος ἐστὶ μάλιστα, (unde inserui πλεῖστα) aut non recordatur Anacreonteum Πῶλε Θρηκτὴ τί δή με

Λοξὸν ὁμμασιν βλέπονσα, ad meum ἐν τ' ὅπῃ λοξοτέρῳ explicandum simul et confirmandum? quoniam ὅπῃ hic sonat *vulgi*, non, ut alibi plerumque, *voce*; nisi quis prætulerit Æolicum κότου—"Οππατι λοξοτέρῳ. Verrum, quicquid de ὅπῃ vel ὅππατι statuas, noli dubitare de λοξοτέρῳ, pro δεξιτέρῳ: ita enim per lusum respicitur ad Λοξίας Apollinis nomen; et, si forte quæras aliud exemplum vocis λοξός corruptæ, reperies tale quid in notis meis ad Platon. Hipp. Maj. §. XVIII. n. 2. ubi emendavi εὐδόξως in οὐ λοξῶς, memor Lucianeorum: quibus et alium locum ejusdem scriptoris afferre possum in Jon. Confut. §. 14. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρῶν εἰώθατε. Quod ad alterum epigramma attinet, ibi nihil hæsitans reposui Πάντες ἄμ' ἐν θρήνοις, νέον εἰλ' ὃν ἄρ' αἰσ', ἀχόροισιν: ad quæ me quasi manu duxit Euripides in Tro. 118. Ἐπάγουσα δὲ καὶ δακρύων ἐλέγοις, Μοῦσ' ἔτ' ἀκείται τοὺς δυστήνους, "Ἀτας κελαδεῖν ἀχορεύτους: necnon in Androm. 1038. ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο: unde corrigas Cycl. 487. "Ἀχαριν κέλαδον μουσιζόμενος legendo ἄχορον: et e contrario Soph. El. 1069. ἀχόρεντα φέρου' ὁ εἰδη, legendo ἀχάριστα. Hinc egregie restituit Tyrwhittus Herc. F. 879. μαίλαισι Λύσας χορευθέντ' ἀναύλοις: quomodo legebat MS. Par. e prima manu, et confirmat ipse Tragicus suo κῶμον ἀναυλότατον in Phoen. 802. Neque distant illa in Æsch. Eum. 347. ὕμνος—ἀφόρμιγκτος. Agam. 999. τόνδ' ἄνευ λύρας—ὑμνωδεῖ θρήνον Ἐριννύς. Athen. II. p. 55. Α. φθόγγους ἀλύρους θρηνοῦμεν. Et nunc demum intelligi potest et corrigi θρηνωδέσιν ἀπαρχαῖς in θρηνωδέσιν οὔτι χορείαῖς apud Eustathium, quo teste Linus ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν πάντων θρηνωδέσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. l. 23. In Bion. Id. I. 90. vice Αἶ, αἶ, καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον—legi debet καλὸν νῖce καὶ τὸν, ubi καὶ est plane ineptum. De τ et λ permutatis vide Pierson. ad Mœr. p. 254. ubi restituit egregie λαταγὺς pro ἀλλαγὰς. Similiter in Hom. Il. X. 402. Κνάνεαι πῖλναντο, Ernestius reperit πῖτναντο in MS. Unde in Eurip. Orest. 823. Τὸ δ' αὖτε κακουργεῖν ἀσέβεια μεγάλη, ubi versus antitheticus Πάλαι παλαιᾷς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων postulet creticum vice anapaesti, legi potest ἀσέβειά τ' ἐσχάτη. Cf. ἔσχατον θράσους in Antig. 853. Metro quidem succurrit ποικίλη in MS. K. manifesta metrici cujusdam interpolatio. Dindorfius cæcus cæcum ducem sequitur Hermannum, cujus e cerebello venit μαινοῖς, unde belle fit ταῦτόλογον in μαινοῖς et παράνοια. Verum hoc est inter Germanos hodie sapere.

P. 52. l. 17. a fin. In corrupta gl. Hesych. Αἰαλλιάσας manifesto legi debet Αἶ αἶ μάλ' ἔσας. Cf. Æsch. Choeph. 862. Οἱμοὶ πανοῖμοι, et corrige Οἱμοὶ, μάλ' οἱμοὶ. Soph. El. 1416. οἱμοὶ μάλ' αὐθις.

P. 53. ad v. 50. l. 7. In Athen. vice παντί που δῆλον prætulerim μὴ ὀντί τῷ δῆλον. Vid. mea ad Platon. Hipp. Maj. §. XVII. n. 5. ubi vice ineptiarum Ἄλλα μέντοι δῆλον reposui Ἄλλα μὲντοι δῆλον. Locis ibi ci-

tatis adde Xenoph. K. II. VIII. 3. 27. *κᾶν μύων βάλης, οὐκ ἂν ἀμάρτοις.* Lucian. Rhetor. Præcept. §. 11. *κᾶν μύοντι—εἴποι τις.* Plato Sophist. p. 239. E. *δόξεις ἢ μύειν—ἢ οὐκ ἔχειν ὄμματα.* Shakspeare, *A man may see how this world goes with no eyes.* Vulgatum tamen tueri videtur Pseudo-Platon. Alcib. I. sub initio, *καὶ τοῦτο μὲν δὴ (lege μὰ Δία) παντὶ δῆλον ἰδεῖν ὅτι οὐ ψεύδει.* Sed et ibi prætulerim *μύοντι τῷ*—

P. 54. ad v. 52. l. 7. In Athen. VIII. p. 348. F. malim *περὶ τοῦ ποτοῦ.* Cf. Aristoph. Eq. 87. *περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστὶ σοι;* et lege—*νοῦς*—Sic Terent. 'animus est in patinis.'

P. 55. ad v. 57. l. 9. Nequeo intelligere *λιγαίωνων*, et *ἀριστώδινος*, in Epigrammate: poteram vero *Κύρου λόγῳ αἰνῶν—Ἱστορίης φιλαληθέ' ἄριστ' ἄρ' ὁδ' ἦνυσ' ὑπώρην*—Certe ineptum est *φιλάεθλον*.

P. 56. ad v. 59. l. 5. Æschyli fragmentum apud Clem. Alex. fuit, opinor, e fabula Satyrica. Lego igitur *Ζεὺς ἐστὶν αἰθῆρ*, *Ζεὺς δὲ γῆ*, *Ζεὺς δ' αὖ ῥάνις*, vice *οὐρανός*. Exstat *ῥάνις* in Eurip. Iph. A. 1515. necnon in Aristoph. Acharn. 171. *ῥάνις βέβληκέ με.* Mox dici nequit *Ζεὺς τοι τὰ πάντα.* Debuit *Ζεὺς ταῦτα πάντα.*

Ibid. ad v. 60. l. 9. Num ex Homero *Ἔρις* venit Anglicum *Wife*?

P. 57. ad v. 61. l. 4. Frustra Thierschius in Gr. Gr. §. CCCVI. 7. tueri vult *ὁδ' ἐκείνος ἀνῆρ* in Aristoph. Nub. 1150. et 'Ἄλλ' *ἔα τὸν ἀνδρ' ἐκεῖνον, οὐπερ ἔστ', εἶναι κάτω* in Pac. 632. Etenim in priore loco scribi debet 'Ἰδ', *ἐκείνος ἄρ' ἦν*, et similiter in Œd. C. 137. 'Ἰδ', *ἐκείνος ἐγώ*, vice 'Ὀδ' *ἐκείνος ἐγώ*. In posteriori vero quantocyus reponere 'Ἄλλ' *ἔα τὸν ἀνδρ' ἐκεῖ νῦν, οὐπερ ἔστ', εἶναι κάτω*. Etenim *ἐκεῖ—κάτω* fuit *δεικτικῶς* ad inferos dictum. Cf. Hec. 422. 'Ἐκεῖ δ' ἐν 'Αἰδου. Med. 1041. *Εὐδαιμονοῖτον' ἀλλ' ἐκεῖ.* Aristoph. Ran. 82. 'Ὁ δ' *εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ.* Plato Sympos. p. 192. E. *ἐκεῖ αὖ ἐν 'Αἰδου.* Rep. I. p. 330. D. *τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην.* Dionys. Hal. p. 785. *τῶν ἐκεῖ δικαστῶν.* Exstabat olim in Philoct. 261. 'Ὀδ' *εἰμ' ἐγὼ σοι κείνος*: verum ibi diu emendavi *κλεινός*, et similiter in Cycl. 105. 'Ὁ *κλεινός αὐτός εἰμι*—vice 'Ἐκείνος οὗτός εἰμι.

P. 62. l. 11. In Schol. Aristoph. Plut. 290. vice *παρὰ Δωριεῦσι* malim *παρὰ Θεοῦσι ἱερεῦσι*, et *προσέλαβε* vice *προσέβαλε*.

P. 63. ad v. 77. Manifesto satis in Soph. Trach. 859. vice *ἂ τότε θεὸν νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ* legi debet *ἂ γ', ἅτε θεᾶν, νυμφᾶν—ἀκμάν*. Bothei felici conjecturæ debetur *νυμφᾶν—ἀκμάν*, qui citare poterat Hesych. *Παιδὸς ἀκμῆς*. Meum quoque *ἅτε θεᾶν* tuetur Euripides suo 'Ἰση *θεῇσιν* in Hec. 360.

P. 64. ad v. 84. l. 4. In fragmento Anacreonteo apud Athen. XIII. p. 564. D. lege *Δίζημαί σ', ὃς ἀνήκούς τ' Οὐρ' ἰδὼν ἔτι ταῖς ἐμαῖς Ψυχαῖς ἠνιοχέυεις*. Hinc Plato figmentum non suum hausit de equis animæ in Phædro.

P. 65. ad v. 85. l. 1. *μανίη*. Locis a te allegatis poteram addere sexcenta. In Callimach. Epigr. LXII. *Εὐδαίμων, ὅτι τόλλα μανείς, ὠργεῖος Ὀρέστας* *Λευκαρέταν μανῶν οὐκ ἐμάνη μανίαν*, legebat V. D. in *Maty's Review*, May 1783. *Λευκάδ'*—et Bentleius, *ἐρωτομανῶν*, Blomfieldo, ut videtur, inscio. Locum illum citare debui ad Tro. 376. quo melius eluceret conjecturæ venustas meæ legentis:—*Οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν Ἐρωμανοῦντες μυρίους ἀπώλεσαν*, vice *Θηρώντες Ἑλένην*, quasi *Ἑλένην* non movisset nauseam post *γυναῖκα*. E contra *Ἐρωμανοῦντες* plane convenit cum Theognideo v. 1231. *Σχέτλι' Ἐρως, Μανίει δ' ἐπιθνήσαντο λαβούσαι*. *Ἐκ σέθεν ὦλετο μὲν Φιλίου ἀκρόπολις*. Cf. et Iph. A. 1264. *Ἐμνηε δ' Ἀφροδίτῃ τις Ἑλλήνων στρατόν*: ita enim Lobeck. ad Soph. Ajac. 705. vice *Μέμνηε—στρατῶ*: unde eximie se tueretur emendatio mea ad Tro. l. c. in Iph. A. 392. *ἡ δὲ Κύπρις ἔμνηε νιν, θεὸς τ' Ἐξέπραξε τοῦτο μᾶλλον ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος*—vice *ἡ δὲ γ' ἐλπίς οἶμαι μὲν θεός*: quasi μὲν ita sequi poterat οἶμαι positum *παρθετικῶς*: quod quidem Hermannus, ad talia cæcus usque, minime perspexit, neque meminit, opinor, Epigrammatis apud Suidam v. *Ἀιδης. —ἡ καὶ σὴν Κύπρις ἔμνηε φρένα*: cui simile est illud in Apoll. Rh. I. 1232. *τοῦδε φρένας ἐποίησε Κύπρις*: neque longe distat Sophocleum in Trach. 1158. *Τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον*: quem locum una cum aliis in animo habuit proculdubio Valckenaer. dum scribebat in Phalarid. Epistol. Præf. p. xiii. “*rarius simplex μῆναι*: legitur tamen in Aristoph. Thesm. 568. *ὡς φαρμάκοις ἐτέρῃ τὸν ἄνδρ' ἔμνηεν* [ubi, ut id obiter moneam, scripsit Comicus *στεῖρα*]: at multo frequentius *ἐκμῆναι*. Notum est illud, quod tribui solet Platoni, *Ὡ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι, Δίῳν*.” Tametsi meum *ἡ δὲ Κύπρις ἔμνηε νιν* θεὸς tacuit Hermannus, tacebuntque alii, quibus volupe fuerit nubem pro Junone amplecti, est tamen verissimum, uti patet ex Iph. A. 411. *Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινά*: unde melius hodie, quam olim ad Tro. 222. emendare possum Iph. A. 77. *ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος*, *Ὀρκοὺς παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται*—legendo—*Μενέλεων* ὁ δ' ἴκεθ' *Ἑλλάδ' οἰστρήσας, μανείς τ'*—ubi perbelle junguntur *Ἑλλάδ' οἰστρήσας*, et *μανείς*. Fuit enim, si quis alius, Menelaus *ἐρωμανής*, i. e. ὁ ἐν τῷ ἔρωτι μαινόμενος, ut verbis Suidæ utar, vel *γυναιμανής*, ut loquar cum Hesychio, ὁ ἐπὶ γυναιξὶ μεμνηνός. Unde tacite ad Prom. 649. emendavi Sophoclis fragmentum maxime corruptum legendo *Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἡ ἔθρασσέν γε νοῦν Μαστῶ Μενέλεω παραφρόνως γυναιμανοῦς*, vice *ἡ θρασσεῖ γε νυν ὡς του μεν αιωλου γραφιοις ενημμενοις*. Respexit etenim Sophocles ad rem, quam Euripides depinxit et Comici plus semel deriserunt, uti patet ex Androm. 628. ubi Peleus ita Menelaum alloquitur. *Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χειρίαν λαβὼν, Ἄλλ', ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος, Φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα, Ἥσσω*

πεφυκώς Κυπρίδος, ὃ κάκιστε σύ: quæ Comicus facete detorquet in Lys. 155. Ὁ γῶν Μενέλαος, τὰς Ἑλένας τὰ μάλ' ὅκα Γυνῆας σπερῶν ἶδεν, οὐκ ἔβαλ' ὅλον τὸ ξίφος; ubi luditur in duplici sensu vocis ξίφος, quem enucleavit Hesych. Σκίφος· ξίφος· οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου. Certe in tali loco vulgatum οἷω stare nequit. Lampito etenim minime, quid ipsa reputaverit, verum quid aliæ norint, edicere debebat. Neque locus hic est unicus ubi Euripides ad istam de Menelai amore insano historiolum respexit. Cf. El. 1027. Νῦν δ' οὐνεχ' Ἑλένης μαργὸς ἦν τις, ὅς, λαβὼν Ἀλοχον, κολάζειν προδότην οὐκ ἠπίστατο. Fuit enim Helenæ suum τὸ κάλλος, ut Anacreon cecinit, ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν: et jure sciscitatur Electra, Ἀρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη in Orest. 1288. Ipsa Menelai verba, cædem patrare nolentis, latent inter verba Scholiastæ ad Eurip. Med. 1010. ita eruenda, Τὸν φόνον οὐκέτι τολμᾷ ψυχή· Μὴ ἀλλ' ἐκλέυμαι πᾶς ἐν χαρίσιν Τῶν ὀφθαλμῶν ἀτενιζόντων Εἰς ἐμέ, καὶ πως φηλούντων νοῦν. Sed ut redeam ad amanitium insaniam, Euripides iterum est in partes vocandus in Antig. Fr. VII. Ἦρων· τὸ μάλινεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς: vocandus et Plutarch. de Audiend. poet. II. p. 43. C. περιμανῆς ἐξ ἔρωτος ἡ ἐπιθυμία Κινουῦσα χορδαὶ τὰς ἀκινήτους φρενῶν: vocandus denique Plato in Phædr. ss. 107. μανίαν—ἐφῆσαμεν εἶναι ἔρωτα, necnon incertus ille cum suo ἄκρατος ἔρως μανία ἔοικε: quo respexit Eustath. in Il. Γ. p. 380, 9=287, 45. δῆλον δὲ ὅτι ὁ ἄκρατος ἔρως μανία ἔοικε· διὸ τὸν τοῦτο πάσχοντα γυναιμανῆ λέγει, ὁμοίως τῷ ἵππομανῆς καὶ χρυσομανῆς· ὧν πρὸς ὁμοιότητα καὶ ἡ ἔρωμανία εἶρηται: cui vox cognata exstat in Pseud-Orph. H. in Ven. LIV. 4. ἔρωμανέων ὑπὸ φίλτρων: et in Lucret. IV. 1159. Ἰσχρὸν ἔρωμανέων tunc fit, cum vivere non quit Præ macie—qui videtur in animo habuisse Platonis verba in Rep. V. citata Plutarcho II. p. 44. F.—His jam scriptis memini Caspar. Orellium ad Æneæ Tactic. Præf. p. x. legere velle Ἐξεμάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς—vice Ἐξεδάμην—in Theognid. 1350.

Ibid. l. 4. In Mosch. Id. VI. Ἦρατο Πάν Ἀχῶς τὰς γέλινος—vice ineptiarum τὰς γέλινος lege αἰγόστομος—ita enim probe comparatur Πάν—αἰγόστομος cum Σκιρτητᾷ Σατύρῳ. Fuit deus ille Αἰγόκερως et Κριοπρόσωπος dictus.

Ibid. ad v. 86. Vice κομψά lege καμψά. Hesych. Καμψόν. καμπύλον. |

Ibid. ad v. 87. κύκλον. Citare poterat Soph. Phil. 811. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

P. 66. l. 9. In Schol. Aristoph. Nub. 142. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων—legi debet,—ὁ βιολογῶν ἐν τῇ ἱκάτῃ i. e. δεκάτῃ. Ille vitarum scriptor fuit, opinor, Bion, cujus mentio sæpe apud Diogenem est facta. Toto cælo errat Menagius cum suo Δημοχάρης.

P. 67. ad v. 93. l. 5. Bene se habet emendatio Tylori. Nemp̄ καὶ excidit propter ὡς in ἐπιμελῶς. De ὡς et καὶ permutatis vide mea in 'Poppo's Prolegomena,' p. 112. Ibi Marklandi notam ad Iph. A. 171. allegavi, et potui allegare Schæfer. Meletem. Crit. p. 73. Boissonad. ad Eunap. p. 566. et Jacobs. in Achill. Tat. II. 10. Hinc in Ælian. V. H. III. 7. ubi MSS. Par. exhibent καλῶς ὡς δέον, MS. Sluisk. καλῶς καὶ ἐς δέον: quocum Perizonius comparat II. 37. νόμοι κάλλιστα καὶ εἰς δέον κείμενοι.

P. 68. ad v. 97. De voce δῆν̄ς, acer, multa Porson. ad Æsch. Suppl. 901. Locis ibi citatis, necnon a Blomfieldo in *Edinburgh Rev.* No. 30. p. 320. addas Platon. Rep. VI. p. 484. C. VII. p. 519. A. Legg. XI. p. 927. B. Theætet. §. 51. Epist. VII. p. 327. A. et quæ congessit Bloomfieldus ad Thucyd. II. 11. in versione Anglice scripta.

P. 70. ad v. 9. Ad meum θαυμαστὸν intelligendum advocare debebam illud Horatianum, 'mirum quod foret omnibus,' necnon corrigere Flacci Serm. II. 3. 28. 'Novi, Et morbi miror purgatum te illius. Atqui Emovit veterem mire novus, ut solet, in cor Trajecto lateris miseri capitisve dolore.' Verum ibi mire plane pugnat cum verbis ut solet: quia solita sunt minime mira. Lege—'Emovit veterem (haud mirum) novus:'—Similiter in Ovidiano, 'Frondebis arboreis et amara pascitur herba,' reposui 'et (mirum)' ad Æsch. Suppl. 44. De particula negativa sæpe omissa multus est Jacobsius in Lucian. Alexandr. Excurs. p. 137–142. Hinc optime in Horat. Od. I. 8. 4. 'cur apricum Oderit campum, patiens pulveris atque solis—' J. Clericus in Bibliothèque Ancienne et Moderne t. V. p. 383. legit impatiens: et sic nestio quis Crusius, teste Gesnero, qui nimis patienter vulgatum tulit. Hac occasione arrepta, liceat mihi supplere omissa in 'Poppo's Prolegomena,' p. 195. ubi e Vallæ verbis, 'Se classe multum Atheniensibus antecellere, peditatu vero inferiores esse,' in Thucyd. VII. 41. καὶ τὴν ἐλπίδα ἤδη ἐχυρὰν εἶχον ταῖς μὲν ναυσὶ καὶ πολλὰ κρείσσους εἶναι, ἐδόκουν δὲ καὶ τὸν πεζὸν χειρώσεσθαι, erui—καὶ τὸν πεζὸν οὐ χεῖρῳ ἔσεσθαι—nec tamen monui Vallam scripsisse, non inferiores, et similiter in VI. 12. 'imeritam gratiam' non 'meritam,' uti patet e Thucydidis verbis, χάριν μὴ ἀξίαν.

P. 76. l. 6. a fin. Hodie vero præplacet Ὡπὶ τε λοξοτέρῃ. Hesych. Ὡπες ὀφθαλμοί. Redde igitur, 'lumine obliquiori,' et confer illud Maronianum, 'transversa tuentibus hircis,' i. e. præ invidia, necnon Horatianum, 'Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat.'

DE HERMESIANACTE EJUSQUE ELEGIA.

EX RUHNKENII EPISTOLA CRITICA II.*

In priore hujus Epistolæ editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenæus XIII. p. 597. conservavit, digressionem quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, præsertim cum adjumenta quædam e libris scriptis accepissem. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc† instituto alienum sit, facturum videor, si totum carmen, quo, in tanta Veterum Elegiarum jactura, vix quicquam præstantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuerim.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poetis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν*, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phœnicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cujus testimonio sæpe utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitæ Homeri p. 283. Ætatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. c. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est : *Λυσίμαχος συνέκισε καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίου τε οἰκήτορας καὶ Κολοφώνιους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις· ὡς Φοίνικα, ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηγῆσαι τὴν ἀλῶσιν. Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περιῆν· πάντως γάρ που καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ ἀλούσῃ Κολοφῶνι ὠδύρατο.* Has autem urbes a Lysimacho eversas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat : *Ὁ Ἐρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν.—ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν.* Eadem ætate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est : *Φιλητᾶς, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὦν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου—ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου.* Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus

* Ex altera, multis partibus locupletiore, Epistolarum Critt. editione, Hymno Homærico in Cererem, Anno MDCCLXXXII. repetito, adjecta. Utor autem Opusculorum Ruhnkenianorum editione, a Joanne Theodoro Bergmanno procurata, Lugd. Bat. MDCCCXIII.

† "Suspicio hic excidisse præpositionem *ab*." BERGMANN. Nodum in scirpo querit Bergmannus. Vide Ciceronis et Gellii loca apud Facc. et Forc. in *Alienus*.

vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et ejusdem artis æmulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cujus honorificam mentionem facit in hac Elegia v. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles inprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicæ nomine Λεόντιον inscripsit. Athenæus XIII. p. 597. Α. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον· ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Scholiastes Nicandri: τοῦτου δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην. A Parthenio Erot. c. 5. laudatur Ἑρμησιάναξ Λέοντι. Sed corrigendum esse Λεοντίω, ut Elegiarum libri significentur, bene vidit Vossius de Histor. Græc. III. p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. c. 39. Ἴστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίω β'. Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros Λεόντιον, sic ejus imitatione Propertius librum primum Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine v. 73. Γινώσκεις αἶψα μέγαν πόθον. Ter elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Bœot. 35. Inde etiam, præter Antonin. Liber. 1. c. amatorias narrationes excerpit Parthenius c. 5. et 22. fortasse etiam c. 2. Nam ubi vulgo editur, Ἴστορεῖ Φιλητᾶς Ἑρμῇ, scribere malim, Ἴστορεῖ Φιλητᾶς καὶ Ἑρμησιάναξ. Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca sumsit Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argumento Eid. IX. In *Leontio* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἢ Ὀλένος, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγείῳ εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμησιάνακτος πεποιημένον. Cujus carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymus de XII. Certaminibus Herculis, ab Allatio editus, c. 5. πρὸς Ὀλένον δ' Ἡρακλῆς προσδεξάμενον ἔκετο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὀλένου ῥυσάμενος Εὐρυτίωνος, ἤκεν εἰς Εὐρυσθέα. Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. *Eurytion*. Denique Hermesianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: τοῦτω δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται. Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium c. 22. quam ex Elegis, ductam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiæ partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenæo l. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἐρωτικῶν, sive perditæ amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum* inscribi.

AN EXTRACT FROM PORSON'S REVIEW OF
WESTON'S HERMESIANAX.

Hermesianax ; sive Conjecturæ in Athenæum atque aliquot Poetarum Græcorum Loca, quæ cum corriguntur et explicantur, tum Carmine donantur. Auctore STEPHANO WESTON, S. T. B. Coll. Exon. in Acad. Oxon. Soc. et Eccles. Mamhead in Agro Devon. Rectore. pp. 124. Nichols. [Lond. 1784. J. B.]

The author of this book, in a præmium, where he explains the nature of his undertaking, has the following paragraph: *Tota artis criticæ materia in tres partes distribuitur, ut debeat monstrare primum principia, et causas scribendi recte, quæ philosophica dici potest, deinde de consuetudinibus, præscriptis, moribus, elocutionibusque versari, quæ historica appellari solet ; denique de correctione agere ex collationibus manuscriptorum, optimisque editionibus librorum impressorum exquisita ; nec non de conjecturis tractare, varia eruditione, et editorum acumine excogitatis, quam hypotheticam appellare possumus.* In this publication, Mr. W. professes to deal only in the hypothetical sort of criticism ; and further observes, *plus in bona (conjectura) laudis, quam in mala vituperationis, esse.* Whether he will have any cause to avail himself of this plea, my readers may determine for themselves, from the specimens I shall hereafter produce. It must be owned, even by those who disapprove of his conjectures, that they are often supported with learning and ingenuity, and they who are dissatisfied with his criticisms cannot complain of his want of civility, that great opprobrium of the sect. But, generally speaking, there is not that felicity in his emendations, which instantly compels the reader's assent, and supersedes the necessity of a long defence, or explanation. Mr. W. is somewhat unlucky in setting out with a fragment of Hermesianax, (Athenæi p. 597.) which has come down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions*. It is not, therefore, to be wondered at, if Mr. W. has done but little towards restoring this fragment to its first integrity. His best conjecture is, I think, that on v. 83. I shall, therefore, transcribe the

* Bentleium præ oculis plane habuit Porsonus, *Remarks upon a late Discourse of Free-thinking* p. 92. *In Profane Authors (as they are call'd) whereof One Manuscript only had the luck to be preserv'd, as Velleius Paterculus among the Latins, and Hesychius among the Greeks ; the Faults of the Scribes are found so numerous, and the Defects so beyond all Redress ; that notwithstanding the Pains of the learned'st and acutest Critics for Two whole Centuries, those Books still are and are like to continue a mere Heap of Errors.*

lines. After enumerating the most famous poets that were lovers, Hermesianax proceeds to show, that even philosophers, in spite of their gravity, were "the sons of women." Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅποσοι σκληρὸν βίον ἐσθήσαντο Ἀνθρώπων, σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην, Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμὸν Φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον. For Οὐδ' οἱ δεινὸν, to avoid the repetition of the same word, Mr. W. reads, Οὐδ' οἷδ' αἰνόν. This seems perfectly right (though not having either Lennep or Ruhnkenius at hand, I am not certain whether this conjecture has been anticipated or not); but in the verses immediately following, Mr. W. is less happy. I shall quote the passage, and, for particular reasons, subjoin a Latin commentary. Οἷη μὲν Σάμμον μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας Εὐράμενον καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ, Βαιῇ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Οἷψ δ' ἐχλειψόμενον ἔξοχον ἐχρὴν . . . εἶναι Πολλῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει.

V. 89. seq. Corruptissimus locus, et qui sensu et rhythmo omnino vacat. Prima egregie emendavit A. Heringa, Οἷψ δ' ἐχλίηνεν, ὄν—quod cum Cl. Westonus se vix capere fateatur, iudicium ejus desidero. Ut antea, Οἷη μανίη κατέδησε, sic nunc, Οἷψ ἐχλίηνε πυρὸς μένει. Placissimus vero sensus. *Quam violento igne Socratem Venus irata calefecit.* Sed interjecta adhuc medicinam implorant. Rescribendum ex verissima Wyttienbachii emendatione, Οἷψ δ' ἐχλίηνεν, ὄν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ, Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. Paullo quidem aliter (si rite audita recorder) verba constituerat Wyttienbachius, ita nempe: ἔξ, εἶναι Ἀπόλλων Ἐχρησ' ἀνθρώπων—Sed alterum ordinem prætulit, primum ob numerorum facilitatem, deinde ordo, quem ille sequitur, in nullo, quantum sciamus, MS. comparet; alter vero in Codice Veneto, teste Ruhnkenio; postremo cum verbum ἔχρη paullo rarius sit, eo proclivius erat librariis vulgatiorem formam supponere. Sophocles Electr. 35. ΧΡΗ μοι τοιαῦθ' ὁ ΦΟΙΒΟΣ, ὦν πεύσει τάχα. Œd. Col. 87. ΦΟΙΒΩΙ τε κάμωι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' Εἴῃ ΕΧΡΗ κακὰ, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. Ἐπεὶ μάλα δεξιὰ ΦΟΙΒΟΣ ΕΧΡΗ. * * * *

As the author professes, in his title page, to have turned some of the Greek into Latin verse, I should produce a specimen of his performance in that way; but, to speak ingenuously, I think he has been impolitic in choosing such difficult and unpromising originals. Without doubt, the fault is in the materials, not in the artificer*. To translate Hermesianax, or Hedylys, to any purpose, he should have been first sure of their sense. Even the great Grotius himself, when he translated the

* Drydenum adumbravit Porsonus, *Of the Original and Progress of Satire: The fault was in the tools, and not in the workman.*

scattered fragments of Greek poets, committed a multitude of the grossest mistakes. But had Grotius succeeded ever so well, that success could give no inferior critic or poet a reasonable pretext to follow his example.

VERSIONES LATINÆ.

- Qualem (*nostri*) carus Œagri filius reduxit
 Agriopen, Thracia instructus cithara,
 ex Orco. Navigavit vero improbam et intractabilem regionem,
 ubi Charon communem (*s. insatiabilem*) trahit in cymbam
 animas defunctorum, et paludis late resonat 5
 unda, ex vastis profluens arundinetis.
- Constanti tamen animo juxta fluctus solitarium carmen cithara cecinit
 ORPHEUS, omnigenosque flexit Deos,
 ipsumque Cocytum horrendum, superciliis subridentem.
 Quin et truculenti adaspectum tulit canis, 10
 igne vocem acuentis, igneque acuentis obtutum
 durum, triplici ex capite terrores inferentem.
- Ibi suo cantu magnos flexit reges, eisque persuasit,
 Agriopa ut dulcis vitæ reciperet spiritum.
- At nec filius Selenes inhonoratam præstitit 15
 MUSÆUS, Gratiarum amasius, Antiopen :
 quæ (*virginibus*) multorum votis expetitis in Eleusinis solo
 lætas voces occultorum efferebat oraculorum,
 Rhariæ sacerdos frustra ministrans
 Cereri : celebrata vero est etiam in Orco. 20
- Dico vero etiam Bœotum relictæ domo
 HESIODUM, omnis custodem doctrinæ,
 Ascæorum venisse in Heliconidem vicum :
 ubi Ecæam ambiens Ascraicam
 multa passus est, et omnes sermonum suorum libros conscripsit, 25
 carminum ab hac puella primo auspicio capto.
- Ipse vero ille cantor, quem Sors ex Jove custodit
 suavissimum omnium deum Musas-colentium,
 tenuem in Ithacam contendit divinus HOMÆUS
 suis cum carminibus, prudentis Penelopæ caussa : 30
 quam propter multa passus, exiguam insulam habitatum concessit,
 longe a lata remotus patria :
 deflevitque Icarî genus, et Amycli gentem
 Spartamque, propriorum sensu malorum tactus.

MIMNERMUS vero, suavem qui reperit, multa perpressus, sonum, et mollis pentametri spiritum, ardebat Nannus amore : et cana adhuc sæpe tibia, prurigne concitatus, comessationes cum ea instituebat. Oderat Hermobium semper violentum : item Pherecli inimico infensus, talia carmina misit.	35
Lydæ vero Lydiæ ANTIMACHUS amore captus, Pactoli amnis adiit fluenta.	
Mortuam vero Sardica sub arida posuit terra plorans ; et cum lamentis (<i>eam</i>) relinquens abiit altam Colophonem, querelisque replevit libros sacros, ab omni labore requiescens.	45
Lesbius ALCÆUS quot susceperit comessationes, Sapphus cithara canens amabile desiderium, nosti. Amabat nempe lusciniæ cantor, et carminum solertia doloribus Teium virum urebat.	50
Cum hac enim consuevit etiam mellifluus ANACREON, ornata multas inter Lesbias : veniebatque, modo Samum relinquens, modo ipsam vini feracem armis subjugatam patriam, In Lesbium vino excellentem, promontoriumque sæpe conspiciebat Lectum in opposito Æolici fluctus litore.	56
Attica vero apis (<i>nosti</i>) qualia, multi-collem relinquens clivum, cecinerit chororum in stationibus.	
Bacchum et Amorem divino honorare cantu Jupiter dedit SOPHOCLE. — —	60
Dico vero et illum semper caventem virum, qui omnium odium incurrit ex abstinentia [<i>sive, ob convicia</i>] <u>omnes circa mulieres, obliquo percussus</u> <u>arcu, nocturnos non deposuisse dolores.</u>	
Sed Macedoniæ vias omnes pervagatus est, Ægeorum quærens præfectum Archelai ; donec Deus EURIPIDI reperit exitium, diris occurrenti canibus, ut de vita ejus ageretur.	65
Virum vero Cytherium, quem educarunt nutrices, Bacchi tibique fidissimum promum condum, Musæ, alumnum PHILOXENUM, quo pacto percussus clamore per hanc venerit urbem, nosti ; audivisti enim ingens desiderium Galatææ, quod ipsis ovium supposuit primogenitis.	70
Nosti vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives Coi æneum posuerunt, sub platano qui	75

Battidem cecinit alacrem, PHILETAM, qui cuncta
 vocabula omnemque posteris conservavit sermonem.
 Nec vero quicunque hominum durum vitæ institutum
 secuti sunt, tortuosam quærentes sapientiam, 80
 nec rursus quos acerba ratiocinationum constrictos habet scientia,
 aut valida virtus quæ orationem curat: [*vel*, orationis virtus, quæ
 in honore habetur:]
 ne hi quidem durum amoris aversati sunt tumultum,
 cum se illis offerret; sed gravis aurigæ jugo colla submittere.
 Qualis quidem Samium furor adligavit Theanoni 85
 PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum pulcram
 scientiam
 invenit, et magnum cœli orbem, quantum quantum cingit æther,
 minuta in sphæra totum digessit.
 Qualem porro accendit in SOCRATE, quem oportebat superiorem
 vulgo esse hominum in sapientia, 90
 Cypris irata vehementiam ignis. Ex profundo ille suo
 animo levioribus operam dedit curis,
 domum Aspasiæ frequentans: nec vero exitum
 reperit is, qui cuique quæstioni propositæ plures exitus noverat.
 Cyrenæum virum solertem intra Isthmum amor 95
 traxit, et Peloponnesiam (*sive*, et sibi haud facilem) deperiit Laidem
 acutus ARISTIPPUS, omnes autem repudiavit disputationes
 fugitque, et nugatoriam edidit vitam.

SCHWEIGHÆUSER.*

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorfianum, partim etiam
 ad emendationes propositas, accommodata.*

Qualem (*O! Leontium, nosti*) carus Cæagri filius eduxerit
 Agriopam, Thracia instructus cithara,
 ex Orco. Navigavit vero in impiam et intractabilem regionem,
 ubi Charon capacem trahit in cymbam
 animas defunctorum, et super paludem alta voce clamat, 5
 ex proceris arundinibus fluentum pertrahentem.
 Sed pertulit juxta fluctus solitarius citharizans
 ORPHEUS, et omnigenos flexit deos:
 Cocytumque, præter solitum superciliis subridentem,
 atque etiam gravissimi aspectum tulit canis, 10
 igne vocem acuentis, igne autem obtutum
 durum, ternis capitibus terrorem afferentem.

* Textus Schweighæuserani cum Dindorfiano collationem vide in Præfatione.

Inde cantando magnos (*illos*) flexit reges,
ut Agriopa mollis vitæ reciperet spiritum.

At neque Lunæ filius inhonoratam præstitit 15

MUSÆUS, Gratiarum custos, Antiopam ;

quæ multis procis ambita quondam, juxta Eleusinis extremitatem, (*h. e.*
in Eleusinis suburbio)

faustas acclamationes occultorum efferebat effatorum,

Rhariae sacerdos incassum ministrans

Cereri : nota vero est etiam in Orco. 20

Dico autem et Bœotum, relictâ domo,

HESIODUM, omnis custodem scientiæ,

Ascræorum sponte sua venisse in Heliconidem vicum :

unde ille, Eceam ambiens Ascræicam,

multa passus est, omnesque sermonum (*h. e. commentariorum*) suorum
conscripsit libros, 25

carminum a puella primo auspicio capto.

Ipse vero ille cantor, quem Fors ex Jove custodit

suavissimum omnium deum poetarum,

tenuem in Ithacam contendit divinus HOMÆUS

suis cum carminibus, prudentis Penelopæ causa : 30

quam propter multa passus, exiguam insulam habitatum concessit,

longe a lata remotus patria :

deflevitque Icari genus, et populum Amycli

Spartamque, propria secum meditans mala.

MIMNÆRMUS vero, suavem qui reperit, multa perpassus, 35

sonum, et a molli pentametro flamen,

ardebat Nannonem ; et sæpe cum adunca tibia

capistratus comissatum ibat una cum ea viam conficiens.

Inimicum autem Hermobium, semper infensum, et Phereclum

inimicum odio habens, talia edidit carmina. 40

Lydæ vero ANTIMACHUS Lyseidis amore

perculsus Pactoli amnis adiit fluentum :

in Pergamo autem mortuam sub arida posuit terra,

et nœniam cantans, ea relictâ, venit

altam Colophonem ; et sermonibus (*h. e. commentariis*) suis implevit
libros 45

sacros, ab omni labore requiescens.

Lesbius vero ALCÆUS quot suscepit comissiones,

Sapphonis cithara canens amabile desiderium,

- nosti. Amabat nempe lusciniā cantor, carminum suorum
 Teium virum urens solertia. 50
- Namque cum illa consuevit mellifluus ANACREON,
 psallentem (*ipsum*) auscultante multas inter Lesbias :
 ventitabatque, modo Samum relinquens, modo ipsam
 vini feracem jam armis subjugatam patriam,
 in Lesbū vino excellentem : et profecto promontorium prospexit Lec-
 tum 55
 sæpius in opposito Æolici fluctus litore.
- Attica autem (*nostī*) qualia apīs, columbis abundantem Colōnum
 linquens, in tragicis cecinerit choreis,
 Bacchum et Amorem narrans : etenim ætherius
 Archippam seni Jupiter dedit SOPHOCLE. 60
- Dico vero et illum semper caventem virum,
 et omnium odium incurrentem a teneris unguiculis
 omnes circa mulieres, lunato percussū
 arcu, nocturnos non deposuisse dolores.
 Sed Macedoniæ omnes circumvixit vicos, 65
 et Æginonem sectatus est Archelai cellariam ;
 donec tibi deus, EURIPIDES, reperit exitium,
 diris occurrenti canibus, ut de vita tua ageretur.
- Virum vero, quem e Cytheris oriundum aluere nutrices,
 Bacchi tibiæque fidissimum custodem, 70
 Musæ (*ab ipsis*) educatum PHILOXENUM, quo pacto percussus
 acclamatione (*civium*) per hanc venerit urbem,
 nosti, cum audieris ingens desiderium Galatææ, quod
 ipsis ovium subdidit primogenitis.
- Nosti vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives 75
 Coi æneum posuerunt sub platano,
 Bittidem canentem celerem, PHILETAM tota sua
 carmina et omnem loquacitatem (*illi*) circumfundentem.
- Nec vero quicumque hominum duram vitam
 nacti sunt, tortuosam anquirentes sapientiam, 80
 quos ipsa circa prudentia ratiocinationibus constrinxit solertia,
 et valida disputationum, gloriam secum ferens, vis ;
 ne hi quidem durum amoris aversati sunt tumultum
 sese ostendentem, sed gravis aurigæ jugo colla submiserunt.
- Qualis quidem (*nostī*) Samium furor devinxerit Theanonis 85
 PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum elegantias

invenit, et orbem, (*cæli*) quantum cingit æther,
exigua in sphaera totum digessit.

Quali autem SOCRATEM calefecerit, quem principem oraculo edidit
Apollo hominum esse in sapientia, 90

Venus irata ignis violentia. Egessit vero
ex profundo animo leviores solitudines,
in domo Aspasie versans; nec vero exitum
reperit is, qui quæstionum multos exitus noverat.

Porro virum Cyrenæum intra Isthmum amor traxit 95
gravis, quando delicatam Laidem amavit
acer ARISTIPPUS, fugitque et omnes repudiavit disputationes philoso-
phicas,
nec (*domi*) manendo ab Ephyra semotus vixit.

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Such was the nymph, whom ORPHEUS led
From the dark regions of the dead,
Where Charon with his lazy boat
Ferries o'er Lethe's sedgy moat;
Th' undaunted minstrel smites the strings, 5
His strain thro' hell's vast concave rings:
Cocytus hears the plaintive theme,
And reflux turns his pitying stream;
Three-headed Cerberus, by fate
Posted at Pluto's iron gate, 10
Low-crouching rolls his haggard eyes
Ecstatic, and foregoes his prize.
With ears erect at hell's wide doors
Lies list'ning, as the songster soars;
Thus music charm'd the realms beneath, 15
And beauty triumph'd over death.

The bard, whom night's pale regent bore,
In secret, on the Athenian shore,
MUSÆUS, felt the sacred flame,
And burnt for the fair Theban dame 20
Antiope, whom mighty Love
Made pregnant by imperial Jove;

- The poet plied his amorous strain,
 Press'd the fond fair, nor press'd in vain,
 For Ceres, who the veil undrew, 25
 That screen'd her mysteries from his view,
 Propitious this kind truth reveal'd,
 That woman close besieg'd will yield.
 Old HESIOD too his native shade
 Made vocal to th' Ascrean maid ; 30
 The bard his heav'n-directed lore
 Forsook, and hymn'd the gods no more :
 Soft love-sick ditties now he sung,
 Love touch'd his harp, love tun'd his tongue,
 Silent his Heliconian lyre, 35
 And love's put out religion's fire.
 HOMER, of all past bards the prime,
 And wonder of all future time,
 Whom Jove with wit sublimely blest,
 And touch'd with purest fire his breast, 40
 From gods and heroes turn'd away
 To warble the domestic lay,
 And wand'ring to the desert isle,
 On whose parch'd sands no seasons smile,
 In distant Ithaca was seen 45
 Chanting the suit-repelling Queen.
 MIMNERMUS tun'd his amorous lay,
 When time had turn'd his temples grey ;
 Love revell'd in his aged veins,
 Soft was his lyre, and sweet his strains ; 50
 Frequenter of the wanton feast,
 Nanno his theme, and youth his guest.
 ANTIMACHUS with tender art
 Pour'd forth the sorrows of his heart ;
 In her Dardanian grave he laid 55
 Chryseis his beloved maid ;
 And thence returning sad beside
 Pactolus' melancholy tide,
 To Colophon the minstrel came,
 Still sighing forth the mournful name, 60
 Till lenient time his grief appeas'd,
 And tears by long indulgence ceas'd.
 ALCEUS strung his sounding lyre,
 And smote it with a hand of fire,

To Sappho, fondest of the fair,
Chanting the loud and lofty air. 65

Whilst old ANACREON, wet with wine,
And crown'd with wreaths of Lesbian vine,

* * * * *
* * * * * 70

Ev'n SOPHOCLES, whose honey'd lore
Rivals the bee's delicious store,
Chorus'd the praise of wine and love,
Choicest of all the gifts of Jove.

EURIPIDES, whose tragic breast 75
No yielding fair one ever press'd,
At length in his obdurate heart
Felt love's revengeful rankling dart,

* * * * *
* * * * * 80

'Till vengeance met him in the way,
And blood-hounds made the bard their prey.

PHILOXENUS, by wood-nymphs bred
On fam'd Cythæron's sacred head,
And train'd to music, wine and song, 85
'Midst orgies of the frantic throng,
When beauteous Galatea died,
His flute and thyrsus cast aside ;

And wand'ring to thy pensive coast,
Sad Melos ! where his love was lost, 90
Each night through the responsive air
Thy echoes witness'd his despair :
Still, still his plaintive harp was heard,
Soft as the nightly-singing bird.

PHILETAS too in Battis' praise 95
Sung his long-winded roundelays ;
His statue in the Coan grove
Now breathes in brass perpetual love.

The mortified abstemious sage,
Deep read in learning's crabbed page, 100
PYTHAGORAS, whose boundless soul
Scal'd the wide globe from pole to pole,
Earth, planets, seas and heav'n above,
Yet found no spot secure from love ;
With love declines unequal war, 105
And trembling drags his conqueror's car ;

Theano clasp'd him in her arms,
 And wisdom stoop'd to beauty's charms.
 E'en SOCRATES, whose moral mind
 With truth enlighten'd all mankind, 110
 When at Aspasia's side he sate,
 Still found no end to love's debate;
 For strong indeed must be that heart,
 Where love finds no unguarded part.
 Sage ARISTIPPUS by right rule 115
 Of logic purg'd the Sophist's school,
 Check'd folly in its headlong course,
 And swept it down by reason's force;
 'Till Venus aim'd the heart-felt blow,
 And laid the mighty victor low. 120

CUMBERLAND.

To Leontium.

I.

ORPHEUS,—Ægeus' son,—thou know'st full well,—
 The Thracian harper,—how with magic skill,
 Inspir'd by love, he struck the chorded shell,
 And made the shades obedient to his will, 4
 As from the nether gloom to light he led
 His lov'd AGRIOPÆ. He to Pluto's land,
 Baleful and cheerless, region of the dead,
 Sail'd far away,—and sought th' infernal strand, 8
 Where Charon, gaunt and grim, his hollow bark
 (Fraught with departed souls, an airy crowd)
 Steers o'er the Stygian billow dun and dark,
 And with a voice of thunder bellows loud 12
 O'er the slow pool, that scarcely creeps along
 Through sedge, and weedy ooze: but nathless he,
 On the lone margent, pour'd his lovesick song,
 And charm'd Hell's monsters with his minstrelsy. 16
 'Cocytus scowl'd,—but grinn'd a ghastly smile,
 Albeit unus'd to the relenting mood:
 'Cerb'rus, three-mouth'd, stopp'd short,—and paus'd the while,
 Low-crouching, list'ning, (for the sounds were good) 20

Silent his throat of flame, his eyes of fire
 Quench'd in ecstatic slumber, as he lay.
 Thus Hell's stern rulers hearken'd to his lyre,
 And gave the fair one back to upper day. 24

II.

Nor did MUSEÆUS, Luna's heav'nly child,
 And high-priest of the Graces, leave unsung
 The fair ANTIOPE, in accents wild,
 As fell th' impassion'd language from his tongue: 28

Who, woo'd of many suitors, at the shrine
 Of mystic Ceres, by Eleusis' brow,
 Chanted the high response in strains divine,—
 And op'd the secret springs,—and taught to know 32

The heav'n-drawn truths, in holy rapture lost.
 But naught avail'd her zeal;—in evil hour,
 Theme of the lyre below, her hopes were cross'd:
 Death cropp'd the stalk, that bore so fair a flow'r. 36

III.

I tell thee too, that the Bœotian bard,
 Sage HESIOD, quitted the Cumæan shore,
 A wand'rer not unwilling,—afterward
 In Heliconian Ascrea seen to soar, 40

Deathless upon the mighty wings of fame.
 'Twas there he woo'd EGEA, peerless maid,—
 And strove to achieve her love,—and with her name
 Prefac'd his verse, with hallow'd lore inlaid. 44

IV.

Enravis'd HOMER, ward of Fate from Jove,
 Prince of melodious numbers, toil'd his way
 To barren Ithaca,—and tun'd, for love
 Of chaste PENELOPE, the am'rous lay; 48

Forgot his native land, and bade adieu
 To wide Ionia, for the island drear,
 And wail'd Icarus' house, and Sparta too,
 And dropp'd himself the sympathetic tear. 52

V.

MIMNERMUS, school'd in hardship, who first taught
 To breathe soft airs of elegiac song,
 Fair NANNO ask'd, and had; and often sought,
 As by her side he blithly trudg'd along, 56

The merry wake,—a ready piper arm'd
 With mouth-piece aptly fitted: and, with worse
 Than deadly hate and indignation warm'd,
 Hermobius and Pherecles lash'd in verse. 60

VI.

ANTIMACHUS, for beauteous LYDA's love,
 Hied him to rich Pactolus' golden tide:
 But, welladay! his bliss stern Fate unwove;
 Short was her doom,—in Pergamus she died,— 64

And in her grave was laid in prime of age.
 He, full of lamentation, journey'd on
 To Colophon,—and on the sacred page
 Enter'd his tale, and ceas'd, his mission done. 68

VII.

And well thou know'st, how fam'd ALCÆUS smote
 Of his high harp the love-enliven'd strings,
 And rais'd to SAPPHO's praise th' enamour'd note,
 Midst noise of mirth and jocund revellings: 72

Ay, he did love that nightingale of song
 With all a lover's fervour,—and, as he
 Deftly attun'd the lyre, to madness stung
 The Teian bard with envious jealousy. 76

For her ANACREON, charming lyrist, woo'd,
 And fain would win, with sweet mellifluous chime,
 Encircled by her Lesbian sisterhood;—
 Would often Samos leave, and many a time, 80

From vanquish'd Teos' viny orchards, hie
 To viny Lesbos' isle,—and from the shore,
 O'er the blue wave, on Lectum cast his eye,
 And think on by-gone days, and times no more. 84

VIII.

And how, from steep Colonus' rocky height,
 On lightsome pinions borne, the Attic bee*
 Sail'd through the air, and wing'd her honied flight,
 And sang of love and wine melodiously 88

In choric numbers: for ethereal Jove
 Bestow'd on SOPHOCLES ARCHIPPE's charms,
 Albeit in eve of life,—and gave to love
 And fold the yielding fair one in his arms. 92

IX.

Nay, I aver, in very sooth, that he,
Dead from his birth to love, to beauty blind, /
 Who, by quaint rules of cold philosophy,
 Contemn'd the sex, and hated womankind,— 96

That he,—e'en he,—with all his stoic craft,
 Gave to imperial Love unwilling way,
 And, sore empierc'd with Cupid's tyrant shaft,
 Could neither sleep by night, nor rest by day; 100

What time, in Archelaus' regal hall;
 ÆGINO, graceful handmaid, viands brought
 Of choicest savour, to her master's call
 Obsequious, or wine's impurpled draught: 104

Nor didst thou cease, through streets and highways broad,
 EURIPIDES! to chase the royal slave,
 Till vengeance met thee, in his angry mood,
 And deep-mouth'd bloodhounds tore thee to the grave. 108

X.

And him too of Cythera,—fosterchild
 Of all the Muses, train'd to love and song,—
 PHILOXENUS,—thou knowest,—how with wild
 And loud acclaim, (as late he pass'd along 112

Through Colophon) and shouts of joyfulness,
 The air was riv'n: for thou didst hear the tale
 Of GALATEA lost, fair shepherdess,
 Whom e'en the firstlings of her flock bewail. 116

* A name given to Sophocles from the harmoniousness of his verse.

XI.

Nor is PHILETAS' name to thee unknown,
 Than whom a sweeter minstrel never was ;
 Whose statue lives in his own native town,
 Hallow'd to fame, and breathes in deathless brass, 120

Under a platane,—seeming still to praise
 The nimble BIRNIS, in the Coan grove,
 With am'rous ditties, and harmonious lays,
 And all the art, and all the warmth of love. 124

XII.

And they of humankind, (to crown my song)
 Who, in th' austereness of their life, pursu'd
 Knowledge abstruse, her mazy paths among,—
 And sought for hidden lore,—and ceaseless woo'd 128

The Muse severe, couching her doctrines sage
 In cogent language, marring ev'ry clog
 To intellectual sense, on reason's page ;—
 Or, in the philosophic dialogue, 132

Moulded th' important truths, they meant to prove,
 In milder form, and pleas'd and reason'd too ;—
 E'en these confess'd the mighty pow'r of Love,
 And bow'd the neck, nor could his yoke eschew. 136

XIII.

PYTHAGORAS, the Samian sage, who taught
 To solve the knots, perplex and intricate,
 Of fair geometry, and whilom brought
 Into a narrow sphere's brief compass strait 140

The stars of heav'n, in order absolute ;
 With frantic passion woo'd THEANO's charms,
 Infuriate,—nor ceas'd his am'rous suit,
 Till he had clasp'd the damsel in his arms. 144

XIV.

And what a flame of love the Paphian queen
 Lit, in her wrath, in the enamour'd breast
 Of SOCRATES,—whom of the sons of men
 Apollo nam'd the wisest, and the best ! 148

He in ASPASIA's house each lighter care
 Chas'd from his breast, when at her side he sate
 In am'rous parley,—and, still ling'ring there,
 Could find no end to love, or love's debate. 152

XV.

Shrewd ARISTIPPUS, Cyrenean sage,
 To the Corinthian Isthmus' double shore
 Wended his way, his passion to assuage,—
 And shun'd the calm retreats, he lov'd before; 156

Forsook the far-fam'd Athens,—inly mov'd
 By LAIS' charms, by LAIS lur'd astray,—
 And in voluptuous Eph'ra liv'd,—and lov'd,—
 From Academic bowers far away. 160

J. B.

APPENDIX.

ARCHILOCHUS¹.

— — — Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθυ,
 * * * ὦν οὔτε τίμον * * * εἰσήμεγκας *²
 οὔτε μὴν κληθεῖς * * * ἦλθες, οἷα δὲ φίλος·
 ἀλλὰ σ' ἡ γαστήρ³ νόον τε καὶ φρένας⁴ παρήγαγεν
 εἰς ἀναιδῆν⁵. 5

Apud ATHEN. I. p. 8. A.

NOTÆ IN ARCHILOCHUM.

¹ Hujus Fragmenti lacunas ad hunc modum supplevit, versusque emendatos divisit, Porsonus Advers. p. 45. [Ἐσθίων '] ὦν οὔτε τίμον

[οὔτιν'] εἰσενήνοχος, | οὔτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος· | ἀλλὰ σ' ἡ γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν | εἰς ἀναιδείαν. Idem tamen in secundo versu ἐφ' ἡμᾶς habet *Tracts* p. 232. Est *Fragm. LXXXVIII.*

² “*Nimis Atticum est, quod Archilochō restituere voluit Porsonus, εἰσενήνοχος* : neque satis bene Græcum οὔτε μὴν ; debuit enim οὐδὲ μὴν. Lege igitur : 'Εσθίων θ' ὦν οὔτε τίμον εἰσένεγκας πώποτε, Οὐδὲ μὴν—”. *BURGES.*

³ Hom. Od. H. 216. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο | ἔπλετο, κ. τ. λ.

⁴ Hesiod. Scut. Herc. 149. σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῶν. Id. Theog. 554. χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμόν. Hom. Il. A. 193. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Adde O. 163. Similiter Δ. 309. τόνδε νόον καὶ θυμόν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες. Aristoph. Ran. 535. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας. Imitati sunt Latini. Plaut. Trin. II. 4. 53. *Satin' tu sanus mentis, aut animi tui, | qui conditionem hanc repudies?* Lucret. III. 399. *Nam sine mente animoque nequit residere per artus | temporis exiguat partem pars ulla animai.* Cic. de Senect. c. 11. *Nec corpori solum subveniendum est, sed menti atque animo multo magis.* Adde Virg. *Æn.* VI. 11. Horat. Epist. I. 14. 8.

⁵ Hom. Il. O. 128. μαινόμειε, φρένας ἦλὲ, διέφθορας· ἥ νύ τοι αὐτῶς | οὐατ' ἀκουμένε ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς ; Hesiod. Op. et D. 321. οἷά τε πολλὰ | γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ | ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδίῃ κατοπάξῃ.

GLOSSARIUM IN ARCHILOCHUM.

V. 1. Πολλὸν καὶ χαλίκρητον. Formulam illustrat Blomfieldius ad *Æsch. Pers.* 249. Vide et quæ nos ad *Anal. Gr. Min. Dalzel.* p. *29. Stowius nostras, *The Annales of England* p. 562. de Henrico quinto : *Receiving on his helmet and on the residue of his armour, many and great strokes.*

Ibid. χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος, *merus, meracus, purus.* *Æschyli* *Fragm.* apud Eustath. ad Od. Γ. 332. p. 132. 10. Bas. σπονδαὶ χαλίκρητοι. Apoll. Rhod. I. 473. πῖνε χαλίκρητον λαρόν μέθυ : qui χαλίκρητον μέθυ paulo post ζωρόν μέθυ appellat. Hesychius : Χαλίκρατον. εὐκρατον, ἀκρατον. Suidas : Χαλίκρητος πότος. ὁ χαλῶν τὰς φρένας. ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ χά, (lege χ') ἵν' ἡ ἄλις ἀκρατον ἔχων· τόντέστιν, οἶνον. καὶ χαλικρήτῳ, μὴ κεκραμένῳ, ἐν 'Επιγράμματι· Κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι

βριθομένη. Sic χαλίκρατον μέθυ non tantum ἀκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας exponit Schol. ad Apoll. l. c. qui protinus subjungit Atheniensibus χάλιν dici τὸν ἀκρατον, additque, Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμίας (χαλίδας Schæferus: debuit Χαλιμάδας) φησὶ λέγεσθαι. Est autem χαλίκρατος a Χάλις, (mitto enim ceteras derivationes ut plane ineptas) et κεράννυμι. Fuit Χάλις Bacchi nomen, ab Ægypto fortasse oriundum, et exinde, usu tralatitio satis obvio, *vinum peracum, merum*, significabat. Eustath. l. c. Χάλις γὰρ φασιν, ὁ Διονύσιος. ἐξ ἐκείνου δὲ, καὶ ὁ ἀκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ Χαλιμάς γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Hesychius: Χάλις. ὁ ἀκρατος οἶνος. καὶ ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. Hipponax apud Schol. Lycophr. 579. ὀλίγα φρονούσιν οἱ χάλιν πεπωκότες. Etymol. Mag. χαλίφρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίων· χάλις γὰρ ὁ ἀκρατος οἶνος, παρὶ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς φρένας· ἢ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλαῶσθαι τὰς φρένας· καὶ τὰς Βάκχας Χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν ἔλεγον, τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι· καὶ καγχαλίζειν, ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάλις ὁ οἶνος. Etymol. Gud. Χαλίφρων, κυρίως ὁ μέθυσιος λέγεται· χάλις γὰρ ἀκρος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν τὰς φρένας. ubi χάλις γὰρ ὁ ἀκρατος quivis ex Etymologo Magno facile reponet. Orion Thebanus: Χαλίφρων. κυρίως ὁ μέθῃ ἀφραίων. χάλις γὰρ ὁ ἀκρατος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας φρένας.

Ibid. μέθυ, temetum, vinum. Hom. Od. H. 179. Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νειμον | πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ | σπείσομεν, ὅσθ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. | *Φῶς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα Φοῖνον ἐκίρνα.* Eustath. ad Od. Γ. 380. p. 135. 31. Bas. παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιούς εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῇ τιμᾷ τὸ θεῖον, τὸ μὲν ποτὸν ἐκαλεῖτο μέθυ. Hesychius: Μέθυ. οἶνος. ὅθεν τὸ, Μεθύσκεσθαι. Etymol. Mag. Μεθύω, γίνεται ἐκ τοῦ μέθυ, ὃ σημαίνει τὸν οἶνον· μέθυ δὲ ὁ οἶνος, ἀπὸ τοῦ μεθίειν καὶ ἀμελεῖν τοὺς πίνοντας αὐτόν. Idem: Μεθύω, παρὰ τὸ μέθῃ· τοῦτο παρὰ τὸ μὴ θεῖν ἤγουν τρέχειν· οἱ γὰρ μεθύοντες ἀκίνητοι εἰσὶ, μέχρις ἂν ἀπομεθυσθῶσιν. Etymol. Gud. Μέθυσο, παρὰ τὸ μέθης, (lege μέθυ) ὃ σημαίνει τὸν οἶνον· καὶ Ὅμηρος, (Il. H. 471.) Καὶ μέθυ, χίλια μέτρα· τοῦτο παρὰ τὸ μέθῃ· τοῦτο παρὰ τὸ μεθίω, τὸ ἀμελῶ· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐμὲ θύειν. (an μὴ θεῖν;) Vides de derivatione Grammaticos prorsus nugari. Vox est originis perēgrinæ, cujus vestigia etiam apud Cambro-Britanos hodie apparent: scribunt enim *methw*, ejusdem significationis. Vocabulum, ut credibile est, a Phœnicibus olim in Cambriam invectum est; et nescio annon ad rem sit Ægyptiacum Μεθυρ, quod cognomen Isidis fuit, teste Plutarcho de Is. et Os. p. 374. B. Forma autem, quæ

Æolibus inolevit, τέμεθν, vel potius τέμερν, fuisse videtur, unde Latinum temetum, (a quo fiunt temulentus, et abstemius) quam et ipsam priscam vocem fuisse notant Festus in v. Gell. X. 23. et Plin. XIV. 13.

V. 2. *τίμος, pretium. Æsch. Choeph. 903. ποῦ δῆθ' ὁ τίμος, ὄντιν' δν-τεδεξάμην; ubi vide notam Blomfieldii, et Glossarium in l. Hic autem valet symbola, Angl. a shot, vel a reckoning; et τίμον εἰσήνεγκας vertendum symbolam contulisti, vel dedisti, collato Terent. Andr. I. 1. 61. Cf. Timoclem Athenæi VI. p. 237. F. οὐ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαί, | πρυνταεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται.*

V. 3. *κληθεῖς, vocatus, de conviva, Angl. bidden, invited. Machon Athen. VI. p. 244. B. κληθεῖς ἐπὶ δεῖπνον ὁ παράσιτος Ἀρχεφῶν | ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, κ. τ. λ. Eubulus ibid. I. p. 8. B. εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο | ἐπὶ δεῖπνον ἅμαχοι. Plaut. Men. III. 1. 11. Qui esum neque vocantur, neque vocant. Terent. Eun. II. 2. 28. Salutant; ad cœnam vocant.*

Ibid. οἶα, ceu, ut, sicut. Vide infra Glossar. in Pratin. v. 6.

V. 4. *παράγω. præter rectam viam duco, in transversum ago, Angl. I lead astray. Pind. Pyth. XI. 38. ἡ ἐτέρῃ λέχει δαμαλιζομένην | ἐννύχιοι παρᾶγον κοῖται; Eurip. Iph. T. 479. ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές. Hesychius: Παρήγαγεν. ἤνεγκεν. ἡ ἡπάτησεν. Similis est vis præpositionis in illo Archilochi, πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τῷδε; | τίς σὰς παρήειρεν φρένας; Est Fragm. LXXXIV. Hesychius: Παρηέρθη. παρηνέχθη. Unde patet in priore Hesychii loco, pro ἤνεγκεν, reponendum esse παρήνεγκεν. Nam quod a Wesselingio notatum est, eum morem esse Glossatorum, ut præpositiones in talibus sæpe prætermittant, id in Hesychio nequaquam ferendum est. Vide Kœn. ad Gregor. p. 501.*

V. 5. *ἀναιδίη, Ionicum pro ἀναίδεια, impudentia. Audiendus Elmsleius ad Eurip. Med. 608, 9. "Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ἥs derivata substantiva, quæ passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίη, ut φιλία sive φιλίη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναίδεια, ut βασιλεια, regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura ἀναιδείην ἐπιειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, regnum, quæ non magis legitima est quam φιλεία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιειμένε apud Homerum, ἀναιδίη κατοπάξῃ apud Hesiodum, ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ἥs ὑπεροπλήσι aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis." Ceterum ad locu-*

tionem παρήγαγεν εἰς ἀναίδην conferendum est illud Eurip. Iph. A.
378. μὴ λῖαν ἄνω | βλέφαρα πρὸς τἀναίδες ἀγαγών.

VERSIONES LATINÆ.

Multum vero bibens et purum merum,
quorum nec pretium contulisti, nec vero
vocatus venisti, veluti amicus : sed tibi
gula mentem sensumque ademit,
impudentemque effecit.

5

SCHWEIGHÆUSER.*

———— Multumque potans et meraculum merum,
Et comedens, quorum nec ullum contulisti hilum preti,
Non vocatus introisti ad nos, amicus ut solet ;
Sed tuus te mentem animumque venter ad impudentiam
Impulit transvorsum agens.

5

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Glutton, we ask thee not to be our guest,
It is thy belly bids thee to our feast.

CUMBERLAND.

—— Faith ! but you quaff
The grape's pure juice to a most merry tune,
And cram your hungry maw most rav'nously,
And pay for 't—not a doit. But mark me, Sirrah !
You come not here invited, as a friend.
Your appetite is gross ;—your god 's your belly ;—
Your mind, your very soul, incorp's'd with gluttony,
Till you have lost all shame.

5

J. B.

* Textum Schweighæuseranum vide in Addendis.

PRATINAS¹.

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε²; τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέ-
λαν³;

ἐμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμιος·

ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
ἀν' ὄρεα θύμενον⁴ μετὰ Ναϊάδων⁵, 5
οἰά τε κύκνον⁶ ἄγοντα⁷

ποικιλόπτερον μέλος.

τῶν αἰοιδῶν κατέστας σὺν Πιερίσ⁸ βασίλει· ὁ δ' αὐλὸς⁹
ὕστερον χορευέτω.

καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον, 10
θυραμάχοις τε¹⁰ πυγμαχίαισι νέων θέλει¹¹ παρ' οἶνον
ἔμμεναι στρατηλάτας¹².

παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα¹³,

φλέγε τὸν ὀλεσιαυλοκάλαμον¹⁴,

λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν 15

θυπατρυπάνω¹⁵ δέμας πεπλασμένον.

ἦν ἰδοὺ ἄδε σοι δεξιὰ

καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε

κισσόχαιτ' ἄναξ¹⁶, ἄκουε

τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν. 20

Apud ATHEN. XIV. p. 617. C.

NOTÆ IN PRATINAM.

¹ Ut recte intelligatur hoc Fragmentum, sciendum est, ex veterum instituto chorum canentium præire solitum esse, tibicines vero succinere; non versa vice, quod postea factum est, de quo queritur Pratinas. Exscribenda sunt ipsius Athenæi verba, sic præfantis: Πρατίνας δὲ (sub-

intellige φησιν) ὁ Φλιάσιος, αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγανακτεῖν τινὰς ἐπὶ τῷ τοῖς αὐληταῖς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνάγειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦδε τοῦ ὑπορχήματος Τίς ὁ θόρυβος κ. τ. λ*. De quo carminum genere sic Athen. XIV. p. 628. D. καὶ γὰρ ἐν ὀρχήσει καὶ πορείᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχροὺς δὲ ἀταξία καὶ τὸ φορτικόν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν φδομένων, τηροῦντες αἰεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρώδες ἐπ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον. Cf. Lucian. de Saltatione c. 16. ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τοῦτοις ἔσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Plutarch. de Musica p. 1134. C. ἄλλοι δὲ Ξενόδαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγενῆσθαι φασὶ καὶ οὐ παιάνων, καθάπερ Πρατίνας. Ad rem etiam Athen. I. p. 22. A. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ Θέσπιδι, Πρατίνας, Κρατίνῳ, Φρόνυχῳ ὀρχησθαι† ἐκαλοῦντο διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἰδίων ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους ὀρχεῖσθαι‡. De Pratina autem omnino audiendus est Suidas: Πρατί-

* Commentarii vice funguntur Cumberlandii dicta, *Observer* LI. *Pratinas struck out a considerable improvement in the orchestral part of his drama, by revoking the custom of allowing the minstrels to join in the chaunt or strain with the chorus, and suffering them only to accompany with their pipes: the recitative was by this alteration given more distinctly to the audience, and the clamorous confusion of voices avoided: the people however, not yet weaned from their old prejudice for the noisy bacchanalian songs of their village masques, opposed themselves violently against this refined innovation, and the whole theatre was thrown into confusion, when in the midst of the tumult Pratinas appeared on the stage in person, and in a kind of Salian song, accompanied with dancing, addressed his audience to the following effect: What means this tumult? &c. Vide et Weston. Hermesian. p. 51.*

† Ita Dindorfius, auctoritate fretus MS. C. Vulgo ὀρχηστικοί, prout citat Bentley in nota sequenti; quod nec temere, ut opinor, sollicitandum est. Vix enim ὀρχηστής, saltator, vel ὀρχησοδιδάσκαλος generatim audierit, cum neque omnes ὀρχησοδιδάσκαλοι necessario ὀρχησθαι fuerint, ut nec versa vice; multo minus carminum ὑπορχηματικῶν scriptor, qui et alteram artem exercebat.

‡ Bentley, *Dissertation upon Phalaris* p. 264. *The ancient Poets (says Athenæus), Thespis, Pratinas, Carcinus, and Phrynichus, were called ὀρχηστικοί, Dancers: because they not only used much dancing in the Chorus's of their Plays, but they were common Dancing-Masters, teaching any body that had a mind to learn. Idem ibid. p. 234. The ancient Poets, Thespis, Pratinas, Cratinus, and Phrynichus, were called Ὀρχηστικοί, Dancers; because they used dancing so much in their Chorus's. Itidem ex Athenæo; ubi tamen diserte notat, cum Comici nomen loco parum conveniat, Καρκίνος vice Κρατίνος reponendum esse.*

νας, Πυρρώνιδον, ἢ Ἐγκωμίου. Φλιάσιος. ποιητὴς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους. ἐπιδεικνυμένων δὲ τούτου, συνέβη τὰ ἱκρία, ἐφ' ὧν ἐστήκεσαν οἱ θεαταί, πεσεῖν. καὶ ἐκ τούτου θέατρον ψεκδομήθη Ἀθηναίοις. καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ν'. ὧν σατυρικά λβ'. ἐνίκησε δὲ ἅπαξ. Quem locum tetigit Blomfieldius Præf. ad Æsch. Pers. p. V. "Hujus autem Phrynichi præ ceteris ἀντιδιδασκάλοις æmulus fuisse videtur Æschylus, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragædiæ novæ ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso; quod quum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum Æschylus contendisse narratur, ulla tragædias, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinæ τραγῳδίας memorat." Respexit, ut credibile est, Cumberlandii locum, *Observer* LI. *Pratinas succeeded Thespis, and wrote fifty tragedies, if they may be so called, when two-and-thirty of the number were satiric, or allusive to the Satyrs.* Recte autem, opinor, Pratinæ τραγῳδίας commemoravit Suidas; quæ, quanquam antiquioris generis* fuissent, quales, antequam ad fabulas et historias deflexerant Æschylus et Phrynichus, docebant poetæ, non tamen ideo minus recte hoc nomine appellari potuissent. Ceterum hoc Pratinæ carmen ὑπορχηματικὸν citat Julius Cæsar Scaliger Poet. I. 47. notatque pyrrhichiis refertum esse ob celeritatem.

² Horat. Epod. V. 3. *Quid iste fert tumultus?* Et totidem verbis reddidit Westonus Hermesian. p. 52. Plaut. Pœn. I. 1. 79. *Quid istuc tumultus?* Pomponius apud Non. c. 8. n. 7. *Quid hoc est tumulti?* Mox τίνα pro τί H. Stephanus, in Lyricorum Fragmentis; quod verum censeo. Est senarius ferme volatilis.

³ πολυπαταγαθυμέλαν H. Steph. uno verbo. Saltem πολυπαταγαθυμέλαν. Altera forma analogiæ repugnat, sive ad πολυπάταγος referatur, sive ad πολυπάταξ. Cf. vocabula παταγοδρόμος, παταγοειδής et contracte παταγώδης. Vide Etymol. Mag. in Διχόμενος, et notam Sylburgii.

⁴ θύμενον primus Schweighæuserus ex MS. Ven. et Epitomes cod. Paris. Edd. Ald. et Casaubon. cum MS. Pal. ἀν' ὄρεα ἐσσύμενον. Unus Laurent. σύμενον, quod prætulerim. Vide Glossarium.

⁵ Ald. Ναῖδων, quam formam exhibet Eurip. Hel. 187. Νύμφα τις οἷα Ναῖς | ὄρεσι φυγάδα νόμον ἰεῖσα γοερὸν.

⁶ Eurip. Elect. 151. οἷα δὲ τις κύκνος ἀχέρας | ποταμίους παρὰ χεύμασι κ. τ. λ. Pseud-Anacr. Fragm. I. 8. p. 327. Fischer. ἄτε τις κύκνος Καῦστρου, | πολλοῖς πτεροῖσι μέλπων | ἀνέμου σύναυλον ἤχην.

* Vide Bentleium, *Dissertation upon Phalaris*, pp. 234, 264, 274, 278, 287.

⁷ “κύκνον ᾄδοντα Casaubon. legit, quia cygni non ἄγουσι μέλος, sed ᾄδουσι. Pace tamen magni viri Apollonium de hac specie cantus cygnei laudabo l. IV. 1302. Κύκνοι κινήσωσιν ἔδν μέλος.” WESTON. Casaubono suffragatur Heringa. ἄγω et ᾄδω confusa Achill. Tat. l. c. in Glossario in Hermesian. v. 36. itemque Hesych. in Φάλλικα, ubi, pro ᾄδομένον, recte Jablonskius ἀγομένον. “Pratinas, cum ἄγοντα μέλος dixit, in mente habuisse videtur vulgatissimam dictionem ἄγειν χορόν.” SCHWEIGHÆUSER. Vide Glossarium.

⁸ Malim Πιερί β. quod et numerosius est. Metrum est antispasticum tetrametrum acatalectum. Horat. Od. IV. 3. 17. *O! testudinis aurea | dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.*

⁹ οὐδ' αὐλὸς edd. Ald. et Casaub. ὁ δ' αὐλὸς Epitomes cod. Par. et Epitome Hoeschelii, itemque Dalecampius, probante Westono.

¹⁰ Epitomes codex Parisinus θήροα μάχοις τε habet. θηροαμάχαισι τε Epitome Hoeschelii. Ex quibus liquet, θυρομάχοις in quibusdam MSS. olim lectum esse.

¹¹ Vulgo θέα corrupte. Primus Dobræus θέλει.

¹² Versiculi ad hunc modum, cum Dobræo, distinguendi sunt: καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπὲρέτας κώ- | μων μόνον, θυραμάχοις τε | πυγμαχίαισι νέων | θέλει παρ' οἶνον ἔμμεναι στρατηλάτας. Duo priores sunt trochaici dimetri acatalecti; tertius dactylicus dimeter hypercatalecticus; quartus iambicus senarius.

¹³ Versus corruptus. “Inveniendi veri viam fortasse monstrabit Jacobii conjectura p. 331. παῦτε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν προχέοντα—.” DINDORF. Fortasse legendum: παῦτε τὸν Φρυγίαν ἰὰν ποικιλοβόαν προχέοντα, ut referatur ad κάλαμον. Vide notam sequentem. Ad Φρυγίαν ἰὰν conferendus est Auctor Rhesi 553. νυκτιβρόμον | σύριγγος ἰὰν κατακούω. Quod autem conjeci, ποικιλοβόαν προχέοντα, cum corruptis ποικίλου προανέχοντα ad literam ferme convenit, si modo in memoria teneamus, v cum β in MSS. sæpius confusum esse. De qua confusione consulendi sunt Valckenærius ad Eurip. Phoen. p. 548. Schæfer. ad Gregor. pp. 218, 354, 505.

¹⁴ ὀλεσιανλοκάλαμον. Ita H. Steph. et Casaub. In Aldina ὀλοσιαλοκάλαμον impressum. Et sic Eustath. ad Il. Σ. 576. p. 1224. 47. Bas. itemque MS. Pal. nisi quod ὀλ. MS. Ven. ὀλοσίαλον κάλαμον, quod verum videtur. Vide Glossarium.

¹⁵ “Possis χυπό τ. Sed potius dele θυπα e v. l. orta.” DOBR. Literas θυπα omittit Epitomes cod. Paris.

¹⁶ Cratinus apud Hephæst. p. 96. Gaisford. Εὔτε κισσοχαῖρ' ἀναξ, χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης. Ceterum in fine Fragmenti verba sic dispescerim: καὶ ποδὸς διαβρίφα, | θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαῖρ' ἀναξ· | ἄκουε τὰν ἐμὰν Δωρίαν χορείαν. ut primus versus sit trochaicus dimeter cata-

lecticus; secundus, iambicus senarius; tertius, antispasticus trimeter acatalectus. Scripsi autem Δωρίαν, ut Δωρίαν φόρμιγγα dixit Pindarus Ol. I. 27. et κισσοχαῖρ', ut in loco Cratini. Sic Hom. Il. O. 174. Γαί-
 ῃοχε κυανοχαῖρα.

GLOSSARIUM IN PRATINAM.

V. 1. θόρυβος, *tumultus, turba*. Hesychius: Θόρβος. (lege Θόρυβος, cum Salmasio) ζάλη, παραχή. Idem: 'Ορνυμάδες. θόρυβοι. ubi Albertius corrigit: 'Ορνυμαδός. θόρυβος. Idem: 'Ορνυμαδός. παραχή, ψόφος, θόρυβος, κτύπος. Etymol. Mag. 'Ορνυμαδός. θόρυβος, κραυγή' ὁ ἐν ὄρει γινόμενος. παρὰ τὸ ὄρος καὶ τὸ ὄμαδος. οἱ δὲ φασὶ παρὰ τὸ θορυβάζω θορυβάσσω' καὶ Δωρικῶς, θορυβάζω' ὁ μέσος παρακείμενος, τεθορύβαγα, θορυβαγός' καὶ ἀφαιρέσει τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὀρνυμαδός. ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς θορύβου. Etymol. Gud. 'Ορνυμαδός, ὁ ἐκ τοῦ πλήθους γινόμενος ἄσημος ἦχος. Quamquam suspicor formam 'Ορνυμαδός (quam exhibet etiam Orion Thebanus) furca expellendam esse, quicquid obloquatur Toupius ad Hesych. IV. p. 156. et 'Ορνυμαδός apud Grammaticos passim reponendum. Præ oculis habuisse videtur Hesychius Hom. Il. B. 810. ut patet ex Scholiasta ad locum, cujus verba ipsissima sunt hæc: 'Ορνυμαδός. θόρυβος. Et notandum, si probum sit ὀρνυμαδός, alteram formam neque apud Hesychium, neque apud Etymologos Magnum et Gudianum, neque apud Orionem, comparere. Fuit autem ὀρνυμαδός ab ὀρύω, unde ὠρύω, de qua voce vide Glossar. in Hermesian. v. 72. Vocis θόρυβος significationem illustrabit etiam illud Hesychii: "Ομαδος. ἄθροισις. θόρυβος. ὄχλος. τάραχος. De derivatione alii alia. Etymol. Mag. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω καὶ τὸ βοή. ἢ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, γίνεσθαι θέρυβος καὶ θόρυβος. ubi de vocabulo βοηδρομέω somniasse videtur Grammaticus. Etymol. Gud. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω γέγονε θέρυβος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο θόρυβος. Eustath. ad Il. Δ. 2. p. 332. 14. Bas. ἐκ τοῦ θρούς καὶ βοή, ὁ θόρυβος. Eustathio adstipulatur Dammius. A θορῶ deducit H. Stephanus. Nugantur plane, qui ad βοή confugiunt, cum radix sit ΘΟΡΥΒ, et ΟΞ mera terminatio. Ejusdem originis esse vocabulum τύρβη, notavit Schneiderus; et recte proculdubio. Idem tamen minus bene notavit, τύρβη pro σύρβη Attice positum esse, ab Eustathio deceptus ad Od. I. 225. p. 51. 14. Namque ex Latino *turba* satis liquet, etiam Æoles, ante natam dialectum Atticam, τύρβα dixisse, perinde ac τὴν, pro σὺ recentiore, unde Latinum *tu*. Hesychius: Τύρβη. θόρυβος, ἀγωγή, τάραχος. (Ad vocem ἀγωγή cf. Hesych. in Τυρβασία) Affine est etiam vocabulum σκαλαθάρβα, de quo Hesychius: Σκαλαθάρβα. τύρβη. ἀπὸ

τοῦ σκαλεύειν. Fuit autem, ut videtur, vetus verbum *τορύβω*, *turbo*, *agito*, (unde recentiora *τορνάω* et *τορνώνω*) cui affinia fuere *τάρω* et *τάράβω* antiqua, unde *ταράσσω* descendit. Cf. et Latinum *tarantata*, quo vocabulo usus est Ennius. A *τορύβω* autem fluxerit *τόρυβος*, (namque aspirationem neglexisse Æoles testis est Grammaticus Leidensis de Dialecto Æolica p. 637. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρουσι, λέγοντες ἐσπέραν, δέον δασύνειν τὴν προφορὰν) et recentius *θόρυβος*, ut a *ταράσσω* fit *θράσσω*. Formam autem contractionem *τύρβη* (*θορυβή* habet Soph. Aj. 164.) satis bene illustrabit tum *θράσσω* vocabulum, tum etiam illa, *τάρχη* a *ταραχή*, et *τάρβη*, *τάρβος*, a *ταραβή*, *τάραβος*, obsoletis. Quod ad *σύρβη* attinet, formam illam a Stephano et Schneidero ad *σύρω* perperam relatam esse nullus dubito. Crediderim potius a Doribus primitus fluxisse sibilantem literam, qui *σύρβα* eadem fere ratione scripsisse videntur, qua *σιὸς*, et *σιὼρ*, vice *θεὸς* scripsere. Vide Gregor. p. 299. et 633, 4. Quæ literarum mutatio auribus nostris minus offendet, si modo meminerimus quemlibet balbutientem literam S pro TH non posse non accipere. Eustath. ad Il. A. 638. p. 819. 38. καὶ ἡ τύρβη ἢ καὶ διὰ τῆς σ σύρβη. Hesychius: Σύρβα. μετὰ θορύβου. Ad quem locum prorsus nugantur Guyetus et Valesius. Est plane adverbium, cujus alteram formam exhibet Æschylus apud Athen. IX. p. 375. E. θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς υἱός, | ἢ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἰργασταὶ κακὰ, | δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. Angl. *turning everything topsy-turvy*. Quem locum illustrabit Sophoclis Fragm. apud Plutarch. de Aud. poetis p. 23. C. τυφλὸς γὰρ, ὧ γυναικες, οὐδ' ὄρων "Ἀρης | σὺδὲ προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά. Photius: Συρβάβυττα: καὶ τὸν τάραχον τύρβη' ὡς Ἀριστοφάνης. Qui locus ex Etymologo Magno sic restituendus est: Συρβάβυττα: τὸν τάραχον' καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς. Lex. Rhet. Bekker. p. 303. Συρβάσαι: ταραῖαι, ἀφ' οὗ καὶ τύρβη ἢ ταραχή. Corrige: Συρβάσαι. Ibid. χόρευμα, saltatio, tripudium. Eurip. Phœn. 664. Βάκχιον χόρευμα. Id. Herc. F. 886. κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων. Aristoph. Av. 745. Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω | σεμνὰ τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρεῖα.

V. 2. Διονυσίαις, a Διόνυσος, *Dionysiaca*, *Bacchica*, *Baccho sacra*. Eurip. Herc. F. 889. πρὸς αἷματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας | σὺν βοτρυῶν ἐπιχεύμασι λουβάς. Sic Βρομιάς adjectivo, a Βρόμιος, usus est Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Βαρχιάς, a Βάκχος, est Brunck. Anal. II. p. 271. Substantive Simon. Fragm. LXXII. 1. πολλὰκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὀδραι | ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις | αἱ Διονυσιάδες.

Ibid. πολυκάταξ, a πατάσσω, *multum strepitum edens*, *strepitu plenus*, *multisonus*. Vide n. 3.

Ibid. θυμέλη, *thymela*, a θυώ. Proprie est *altare*, et inde ab ejus similitudine locus editus in orchestra, sive pulpitu, in quo chorus tragœdiarum, et comœdiarum, quamdiu comœdiæ chorum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant, et oblectabant. Eurip. Ion. 114. ἀ τὰν Φοῖβον θυμέλαν | σάειεις. Id. Suppl. 64. προσαυτοῦς' | ἐμολον δεξι-
πύρους θεῶν | θυμέλας. Quem ad locum vide Barnesium. Id. Elect. 713. θυμέλαι δ' ἐπίτναντο (ἐπίπλαντο Seidler. probante Burgesio ad Æsch. Suppl. 662, 3.) χρυσήλατοι, | σελαγεῖτο δ' ἄν' ἄστυ | πῦρ ἐπιβώ-
μιον Ἀργείων. Sidon. Apoll. II. 13. 19. *Bimari remittat urbe | thymelen.* ubi tamen unice verum videtur *Thymelen*, respectu habito ad celebrem saltatricem, de qua Juvenal. Sat. I. 36. VIII. 197. Martial. Epigr. I. 5. 5. Hesychius: Θυμέλαι. οἱ βωμοί. καὶ τὰ ἀλφειτὰ τὰ ἐπιθυόμενα. Idem: Θυμέλη. οὕτως ἔλεγον ἀπὸ τῆς θυηλῆς, τὸν βωμόν. οἱ δὲ, τὸ ἐπί-
πυρον, ἐφ' οὗ ἐπιθύουσιν, ἢ ἔδαφος ἱερόν. Photius: Θύμελον: τὸν βω-
μόν. Lege Θυμέλην. Suidas: Θυμέλη. ὁ βώμος, ἀπὸ τοῦ θύειν. Idem: Θυμέλη. ἡ αὐλητικὴ. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι, καὶ ἐν σκηνῇσι τεθελῶς
Βλαιοὺς Ἀχαρνίτης κισσοὺς ἔρεψε κόμην. Quod citatur distichon, Epi-
grammatis in Sophoclem particula est Anth. Gr. III. p. 398. Brod. Etymol. Mag. in Σκηνή: μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμός ἦν τοῦ Διωνύσου, τετραγώνον οἰκοδόμημα κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου, ὃ καλεῖται θυμέλη, πρὸς τὸ
θύειν. Idem: Θυμέλη, ἡ τοῦ θεάτρου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὠνό-
μασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ἱερεῖα.
τραπέζα δὲ ἦν, ἐφ' ἧς ἐστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ἦδον, μήπου τάξιν λαβούσης
τραγῳδίας. Pollux IV. 19. ἡ δὲ ὀρχήστρα, τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη,
εἴτε βῆμά τι οὔσα, εἴτε βωμός. Vide Musgrav. ad Eurip. Elect. l. c.
qui θυμέλην in loco Pratinæ de atrio amplo in Bacchi templo intellex-
isse videtur. Intelligendum, ni fallor, de tota scena in theatro, collato
Etymol. Mag. in Παρασκήνια: σκηνὴ δὲ ἐστίν, ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη.

V. 3. Βρόμιος, *Bromius*, unum ex Bacchi nominibus. Eurip. Bacch. 411. ἐκεῖσ' ἄγε με, Βρόμιε, Βρόμιε, | προβακχίῃ δαῖμον. Matron pa-
rodus apud Athen. IV. p. 137. Β. ῥοιαί τε σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίου
τιθῆναι. Ovid. Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiumque, Ly-*
caumque, | ignigenamque, &c. Athen. XI. p. 465. Α. ἡσθέντες οὖν τῇ
κράσει ἐν ψδαῖς ἐμελπον τὸν Διόνυσον, χορεύοντες καὶ ἀνακαλῶντες Εὐ-
ανθὴ καὶ Διθύραμβον καὶ Βακχευτὰν καὶ Βρόμιον. Hesychius: Βρόμιος.
παρὰ Τηλεκλείδῃ, ὁ Σάτυρος, ἢ ὁ Διόνυσος. Etymol. Mag. Ἀβρόμιος, ὁ
ἄοινος, χωρὶς οἴνου. βρόμος γὰρ ὁ Διόνυσος. ubi, pro βρόμος, reponendum
Βρόμιος. De vocis derivatione nugatur Suidas: Βρόμιος. ὁ Διόνυσος. ὁ
γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ βορὰ; βόριμος, καὶ ὑπερθέσει, βρόμιος.
Recte Etymol. Mag. Βρόμιος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸν βρόμον. καὶ γὰρ τῆς
Σεμέλης κεραυνωθείσης, ἡρπάγη ὑπὸ Ἑρμοῦ, κατὰ βούλησιν τοῦ Διός,

ἐκ μέσσου τοῦ πυρός. Corrupte Etymol. Gud. Βρόμος, ὁ Διόνυσος, ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν, παρὰ τὸ βορὰ βόριμος καὶ βρόμιος, ὃ ἐστὶν ἡχὴ τοῦ πυρός. Lege omnino: Βρόμιος, ὁ Δ., ὁ γ. τ. κ., π. τ. β. β. κ. βρόμιος· ἢ παρὰ τὸν βρόμον, ὃ ἐστὶν κ. τ. λ. Cf. Eustath. ad Il. N. 41. p. 885. 15. Bas. βρόμιος μὲν ἐπὶ φλογός. Et paulo inferius: καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρός, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ βρέμειν. Sic Hom. Il. 21. 396. οὔτε πυρὸς τόσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο, | οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην. A Brome nymphe, quæ una cum sorore Bacche ipsum Bacchum nutrit, ductum vult Servius ad Virg. Ecl. VI. 15. Vide Hygin. fab. 182. Adjective Eurip. Hel. 1328. κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον | ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα. Id. Herc. F. 887. οὐ Βρομῷ κεχαρισμένα θύσῃ. Varro apud Non. c. 2. n. 22. *Cape hanc caducam Liberi mollem dapem | de fronde Bromiæ autumnitatis unidam.*

V. 4. κελαδεῖν, *tumultuari, personare*. Hom. Il. Θ. 542. Φῶς ἑκτὼρ ἀγόμεν' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδῃσαν. h. e. ἐθορύβησαν, exponente Eustathio. De fluviis, fluctibusque marinis, Aristoph. Nub. 284. καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα, | καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον. Cf. Hom. Il. Σ. 576. Hesychius: Κηλάδῃσαν. ἤχῃσαν, ἐβόῃσαν. ubi rescribendum plane est Κελάδῃσαν, et glossa in suum locum protinus retro ferenda. (Vide Glossar. in Hermesian. v. 18.) Sæpius autem de musicis sonis usurpatur. Eurip. Phœn. 1118. παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ. Id. Elect. 720. λωτὸς δὲ φθόγγον κελαδεῖ | κάλλιστον, Μουσᾶν θεραπείων. Id. Iph. T. 1100. ὅτι πόσιν κελαδεῖς αἰὲ μολπαῖς. Hesychius: Κέλαδος. ἡχος μουσικὸς, κραυγὴ, βοή, θόρυβος. Idem: Κελαδῶν. ἡχῶν, μέλπων. De Baccharum vociferatione Eurip. Bacch. 578. τίς ὁδε; τίς, πόθεν ὁ κέλαδος | ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐβίου;

Ibid. παταγεῖν, *strepere, perstrepere*. Aristoph. Nub. 388. χῶσπερ βροντῇ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν. Hesychius: Παταγεῖ. ψοφεῖ, κτυπεῖ. Est autem a πάταγος, quod a πατάσσω. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 100. Ad rem Dionys. Perieg. 570. de Amnitarum uxoribus sacra Baccho peragentibus: ἀγχι δὲ νησιᾶδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες | ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτῶν | ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῃ. | στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις, | ἐννύχαι· παταγῆς δὲ λιγύθροος ὀρνυται ἡχῇ. Ritus hujus colendi morem e Græcia illuc advectum esse, suadet vel insularum nomen, (de Cassiteribus loquitur geographus) ex Græco κασσίτερος, quod metallum toties commemoravit Homerus, plane derivatum. Insularum Cassiteridum meminit Herod. III. 115.

V. 5. θύμενον. "Possit per syncopen dictum esse pro θυόμενον, a verbo θύω, i. q. θύνω, quod valet ὀρμῶ, φέρομαι, *cum impetu feror, curro, discorro*. A θύω potuit etiam formari verbum in μι, θύμι, passiva forma θύμαι: unde legitime derivaretur θύμενος." SCHWEIGHŒUSER. Equi-

dem *σύμενον* (quod dixi) prætulerim; quanquam alteram formam probam esse non negarim. Est autem *σύμενον* tanquam a *σῦμι*. Æsch. Eumen. 1004. ἴτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν | κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν | χώρας κατέχειν. ubi corrupte Turnebus *δύμεναι*, memor forte Homericī *χθόνα δύμεναι* Il. Z. 411. Id. Agam. 723. *δύσεδρος καὶ δυσόμιλος* | *συμένα* Πριαμίδασι, | *πομπῇ* Διὸς *ξενίου*, | *νυμφόκλαυτος* Ἐρινύς. Eurip. Hel. 1321. ὀρεῖα ποτὲ δρομάδι κώλῳ | Μάτηρ θεῶν ἐσύθη | ἀν' ὑλάεντα νάπη. Et 1146. ἀλίμεν' ἀν' ὄρεα μέλεα βαρβάρων στολᾶς, | ὅτε σῦτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοῇ. (Cf. Aristoph. Thesm. 992.) Id. Hec. 1073. ἐπὶ τάνδε συθεῖς, | τέκνων ἐμῶν φύλαξ, | ὀλέθριον κοίταν. Ita Porsonus, ubi τάνδ' ἐσσυθεῖς Aldus. Vide n. 4. Id. Alc. 862. ἐξ ἔδρας συθεῖς. Hesychius: *Σῦτο. ὠρμησεν, ὥρμα. ἀνῆλθεν.* Respexit Hom. Il. Φ. 167. Idem: *Σύθι.* (sic) ἐλθέ. Suidas: *Σῦτο. ὠρμάτο. ἔτρεχε. Σῦτο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοις.* (Pind. Ol. I. 32.) Idem: *Ἀπόσσυτος καὶ ἀπέσσυτο. σεύω τὸ ὀρμῶ. καὶ σὺν ἀφ' οὗ τὸ σῦμι. ὅθεν καὶ τὸ ἔσσυτο. καὶ ἀπόσσυτος.* Etymol. Mag. in *Ἐπεσσεύοντο*: ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὀρμῶ, παράγωγον σὺν' ἐξ αὐτοῦ *σῦμι* ὁ μέλλων, *σύνω* ὁ παρακείμενος, *σέσσυκα* ὁ παθητικός, *σέσσυμαι*. τὸ τρίτον, *σέσσυται* καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ *e*, ἔσσυται. Cf. et in *Ἐσσενα*. Si vero Thierschio auscultemus Gr. Gr. §. CCXXXII. 129. *σύμενος* erit perfect. pro *ἐσσύμενος*, (retracto accentu) et *σῦτο* plusquamperfect. pro *ἔσσυτο*, ad *σύνω* referenda, ut *χύμενος* et *χύτο*, ait ille, ad *χύω*. Sed obstat imperativus *σῦθι*, cujus meminit (quod vidimus) Hesychius, eadem ratione a *σῦμι* obsoleto natus, qua *κλύθι* a *κλύμι*, *δῦθι* a *δύμι*, *πῖθι* a *πῖμι*, *τλήθι* a *τλήμι*, *βῆθι* a *βῆμι*, &c.

V. 6. *οἶά τε*, i. q. *οἶα*, nihil ad sensum addente particula, *ceu*, *sicut*. Hom. Od. Λ. 364. *ἡπεροπῆά τ' ἴμεν καὶ ἐπὶ κλοπον, οἶά τε πολλοὺς* | *βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους.* Et Ξ. 62. *ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὕπασσεν*, | *οἶά τε Φῶ Φοικῇ Φάναξ εὐθυμος ἔδωκεν.* Cf. quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 158.

Ibid. ἄγοντα μέλος, *carmina peragentem, cantantem.* Sic ἄγειν κτύπον, *strepitum facere, strepere*, dixit Eurip. Orest. 180.

V. 7. *ποικιλόπτερος*, proprie *varias sive pictas pennas habens, varia pluma decorus, versicolores habens pennas.* Eurip. Hipp. 1265. *σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν* | *ὠκυτάτῳ πτερῶ.* Simile est epitheton *περοποίκιλος*. Aristoph. Av. 248. *ὄρνις δὲ περοποίκιλος* | *ἄτταγᾶς, ἄτταγᾶς.* Et 1410. *ὄρνιθες τίνες οἷδ', οὐδὲν ἔχοντες περοποίκιλοι*, | *τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;* Sic dispescendi sunt hi versus; quod non viderunt Bruncius et Bekkerus. Prior est Asclepiadeus majusculus, ut patet ex Alcei Fragmento apud Scholiastam ad l. *ὄρνιθες τίνες οἷδ' ὠκεανῶ*; *γᾶς ἀπὸ πειράτων* | *ἦνθον, πανέλοπες ποικιλύδεροι, τανυσίπτεροι.* Ita correxit Blomfieldius: quanquam vide, annon post *ἦνθον* potius *πο-*
nenda sit interrogationis nota, ut sensus sit Angl. *What marine birds*

are these that are come from the remote parts of the earth? They are, &c. Vim autem locutionis ποικιλόπτερον μέλος, *varium et volucre carmen*, optime illustrabit locus Aristoph. Av. 1372. ubi de seipso loquitur Cinesias διθυραμβοποιός: ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον | πτερύγεσσι κούφαις· πέτομαι δ' ὕδον | ἕλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων. Et paulo post: ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος | ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν | ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Et mox: τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται | αἰρία καὶ σκότια καὶ κυανανυγέα | καὶ πτεροδόνητα. ubi metro satisfacit Brunckius legendo καὶ σκότια γε. Dindorfius αἰρία τένα κ. σ. conjicit. Dobræus in Auctario ad Porson. *Tracts* p. 390. αἰρία καὶ σκότι' ἄττα. Equidem Brunckianum prætulerim. Nempe vocula γε, sic posita, in plurium rerum enumeratione ab Atticis inferri solet. Cf. Platonis Gorg. p. 450. D. οἶον ἡ ἀριθμητικὴ, καὶ ἡ λογιστικὴ, καὶ ἡ γεωμετρικὴ, καὶ ἡ πεπτευτικὴ γε, καὶ ἄλλαι πολλὰ τέχναι. Id. Theæt. p. 156. B. ὅψεις τε καὶ ἀκοαί, καὶ ὁσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδοναί γε δὴ, καὶ λύπαι κ. τ. λ. Timocles Athen. XIII. p. 570. F. τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔτοιμα, δεῖν δέ τι | ἀγωνιάσαι, καὶ ῥαπισθῆναι τε καὶ | πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαΐσι χερσίν. Ita Dindorfius, præcipiente Jacobsio, ante quem legebatur καὶ ῥαπισθῆναι γε, et recte legebatur. Vide Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. LVIII. Ceterum ad Pratinæ locum confer etiam Horat. Od. II. ult. et IV. 2. 25.

V. 8. τῶν αἰοιδῶν βασίλεια, *carminum regina*. Cowleius nostras, *Pindarique Odes* I. init. itidem de Musa: *Queen of all harmonious things!* Similiter αἰοιδῶν πατὴρ dicitur Orpheus Pind. Pyth. IV. 314. et ἀγῆτωρ μελέων Apollo Eurip. Med. 426. unde Horatianum illud *Ductor argute fidicen Thaliæ* Od. IV. 6. 25. ex certissima Bentleyi emendatione, probante Porsono ad Euripidis l. c.

Ibid. “κατέστας—Dorice pro κατέστης, *constituta es*, aut simpliciter, *es*.” SCHWEIGHÆUSE. Sophoclis Hippodamiæ Fragm. apud Stob. T. 27. 6. ὅρκου δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα | ψυχὴ κατέστη. *fit, esse solet, est.* Thucyd. I. 97. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἷα τρόπῳ κατέστη. Schol. ad l. κατέστη. ἐγένετο.

Ibid. Πιερίς, *Pieris, Musa*. Auctor Rhesi 344. ἐπεὶ σε χρόνῳ | Πιερίς μάτηρ ὅ τε καλλιγέφυ- | ρος ποταμὸς πορεύει | Στρυμών. Pind. Ol. X. 116. κόρα Πιερίδες Διός. Solon apud Stob. T. 9. 25. Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα, | Μοῦσαι Πιερίδες. Ovid. Fast. IV. 222. *Ut tacui, Pieris orsa loqui.* Vide n. 8. Adjective ἐν δέλτοις Πιερίσι Eurip. Iph. A. 798. Hesychius, Photius, et Suidas: Πιερίδες. αἱ Μοῦσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Hesych. et Phot. Πιερία. ὄρος. ubi legendum fortasse ὄρος Μακεδονίας, prout exstat apud Suidam. Hesychius: Πιερίη. ἡ ἀκρόρεια τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὄρους.

Ibid. ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω, *tibia vero post te partes suas agat,*

vertente Schweighæusero. Sensus est: οἱ δὲ ἀβληταί, sive χορῶνται, ὥστερον τῷ χορῷ ἀβλείωσαν.

V. 10. ὑπηρέτης κώμων, de tibia, *comissationum ministra*, sive *famula*. Cf. mox ad v. 11. Sic ὑπηρέται κακῶν dixit Eurip. Hel. 561. Cic. de Fin. II. 12. *Virtutes voluptatum satellites et ministras esse voluisti*. Id. de Orat. I. 17. *Artes comites et ministra oratoris*. Id. Tusc. I. 31. *Res familiaris ministra et famula corporis*.

Ibid. κῶμος. Vide Glossar. in Hermesian. v. 38.

V. 11. θυραμάχος, idem fere quod θυροκόπος, de qua voce consulendus Blomfieldius Glossar. in Æsch. Agam. 1166. Formatur ut θυρηβόλος et θυρηβόλιον Ionica. In hoc autem Pratinæ loco alluditur ad lascivam petulantiam temulentorum juvenum, qui iteratis ictibus puellarum sibi dilectarum fores pulsando admitti cupiebant, easque præ moræ impatientia non raro effringebant. Huc pertinet, ut videtur, Antiphanis Fragm. apud Stob. T. 116. 26. ἀλλ' οὐδὲ κατεμῶρανεν, οὐδ' ἐλύσατο | πορνίδιον, οὐδὲ θυροκόπων ὥφλεν δίκην. ubi recte Grotius θυροκοπῶν, οὗ fores fractas, (uti vertit Blomfieldius) quod Gaisfordium fugit. Aristoph. Vesp. 1253. κακὸν τὸ πίνειν' ἀπὸ γὰρ οἶνου γίγνεται | καὶ θυροκοπήσαι καὶ κατὰξαι καὶ βαλεῖν | κᾶπει' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης. ubi pro κατὰξαι, quod tacite scripsit Bekkerus, vulgo legitur πατάξαι, ut in Ran. 38. dicitur: τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Horat. Od. I. 25. init. *Parcius junctas quatiunt fenestras | ictibus crebris juvenes protervi, | nec tibi somnos adimunt: amatque | janua limen, | quæ prius multis facilis movebat | cardines*. Vide et III. 26. 6. seq. Sed et moris fuit horum inverecundorum comissatorum, dum fores pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant. Cf. Tryphonis* locum apud Athen. XIV. p. 618. C. qui inter modos tibiales etiam θυροκοπικὸν recenset, additque τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur, ut exponit Blomfieldius. Pergit Trypho: ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως

* Eustath. ad II. Φ. 283. p. 1324. 34. Βασ. καὶ ὅτι ἀθλήσεων ὀνομασίαι, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικόν, ἡδύκωμος, σικκιννοτόρη, θυροκοπικόν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνησμός, (κνισμός Athen.) μόθων. μετ' ὀρχήσεως δὲ φησιν αὐτὰ ἡδύλειτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων. Repone ex Athenæo: κῶμος, βουκολιασμός, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπ. κ. τ. λ. Scribæ fraudi fuit homœoteleuton. Sed et σικκιννοτόρη corrigendum est tum apud Eustathium, tum apud Athenæum. Athen. XIV. 630. B. καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρική ὀρχησις, ὡς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν ὀγδόῳ τῶν περὶ χορῶν, σίκκιννις, καὶ οἱ σάτυροι σικκιννοῦνται. τινὲς δὲ φασὶ Σικκιννὸν τινα βάρβαρον εὐρετὴν αὐτῆς γενέσθαι, ἄλλοι δὲ Κρήτα λέγουσι τὸ γένος εἶναι Σικκιννον. Photius: Σικκιννις: Σατυρική ὀρχησις' ἐμμέλεια δὲ τραγική/ κάρδαξ (lege κόρδαξ) δὲ κωμική' ὡς Ἀριστοξένος α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. Etymol. Mag. in Ὀρχησταί: τρία γὰρ εἶδη ὀρχήσεως, πυρρὴν, σίκκιννις, ἥτις ἐστὶν ἱερατική, καὶ ὁ κορδακισμός. Poll. IV. 14. εἶδη δὲ ὀρχημάτων, ἐμμέλεια τραγική, κόρδακες κωμικοί, σικκιννίς σατυρική. Vide Eurip. Cycl. 37.

ἠλεῖτο. Eiusdem argumenti sed remissior modus fuit παρακλαυσίθυρον, de quo consulendus est Casaubonus ad Athenæi l. c. itemque Lectt. Theocr. c. 5. Plutarch. Amator. p. 753. B. τίς οὖν ὁ κωλύων ἐστὶ κωμάζειν; ἐπὶ θύρας ᾗδεν τὸ παρακλαυσίθυρον; Cujusmodi carminis insigne exemplum præbet Aristoph. Eccles. 960. seq. aliud autem Horat. Od. III. 10. et alterius particulam I. 25. 7, 8. aliud denique Ovid. Am. I. 6. Hesychius: Θυροκοπιστικόν, (Θυροκοπητικόν Heinsius, a θυροκοπήτης scilicet) ἢ Θυροκοπικόν. οὕτως ἐκαλεῖτο. Qui locus plane mutulus est. Lege omnino: Θυροκοπητικόν, ἢ Θυροκοπικόν. μέλος τὶ οὕτως ἐκαλεῖτο. Sic idem Lexicographus: Κρουσίθυρος. μέρος τὶ οὕτως ἐκαλεῖτο, ubi malim Κρουσίθυρον, et μέλος reponendum, cum Meursio. Suidas: Θυροκοπήτης, καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων. Phrynichus Bekker. p. 42.

Θυροκοπεῖν: ἐκωμάζειν. Ceterum et mendici, sive agyrtæ, θυροκόποι appellabantur. Phrynichus Bekker. l. c. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαίτειν ἐνεκα κόπτων τὰς θύρας. Auctor chelidonismatis, ex Theognide, apud Athen. VIII. p. 360. C. εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσομες, | ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ θύπερθυρον, | ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν· | μικρὰ μὲν ἐστὶ, ῥαδίως μιν οἴσομες. | ἐὰν φέρῃς δὲ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις. | ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι. Totam cantilenam Anglicis versibus reddidit Mitchell. *The Comedies of Aristophanes*, Vol. I. p. 197. Vide, si tanti est, quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 159.

Ibid. πυγμαχία, pugilatio, pugilatus. Pind. Nem. VI. 41. σὺν θεῷ δὲ τύχη | ἔτερον οὐτινα Φοῖβον | ἀπεφάνετο πυγμαχία πλεόνων | ταμίαν στεφάνων. Et sane potest intelligi hæc vox de pugilatione cum puellarum defensoribus commissa, hoc est, cum rivalibus, quotquot forte fortuna intus includerentur, in κωμαστὰς ex ædibus erumpentibus. Cf. Eurip. Cycl. 531. πυγμὰς ὁ κῶμος λοῖδορόν τ' ἐπὶ φιλεῖ. Quamquam de crebris juvenum protervorum ictibus, quibus fores quatiebantur, locum potius intellexerim. Cf. Plant. Stich. II. 2. 38. *Aperite atque appropriate, faites | facite ut pātēant, removete moram. | Nimis hæc res sine cura geritur. | Vide quam dudum hic adsto et pulso. | Somnone operam datis? experiar, | fores, an cubiti, an pedes plus valeant.* Quem locum in versus anapaesticos digerendum esse primus vidit Hermannus El. Doctr. Metr. II. 32. 23.

Ibid. θέλει, solet, assolet. Eurip. Troad. 27. μοσεῖ τὰ τῶν θεῶν οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. Soph. Achill. Amat. Fragm. apud Stob. T. 64. 13. τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐτ' ἀφελθῆναι πως θέλει. Ita Brunckius: vulgo οὐδ' ὅπως ἀφῆθ. Cf. Gregor. p. 135. ibique Kœnium. Sæpius autem hoc sensu usurpatur φιλεῖ. Eurip. Med. 47. νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγείν φιλεῖ. Id. Hipp. 160. φιλεῖ δὲ τῇ δυστρόπῃ γυναικῶν | ἀρμονίᾳ κακὰ δύσ- | τανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν. Imitati sunt Latini. Horat. Od. III. 16. 9. *Aurum*

per medios ire satellites | et perrumpere amat saxa. Quém locum minus recte explicavit Dœringius. Seneca Consol. ad Marc. 16. *Nullum amat frustra cadere telum, quod in confertum agmen immisum est.* Tacit. Ann. IV. 9. *Memoriæ Drusi eadem, quæ in Germanicum, decernuntur, plerisque additis, ut ferme amat posterior adulatio.* Plin. XIII. 4. *Palma toto anno bibere amat.* Vide Facc. et Forc. Lex. in *Amo* sub fin.

Ibid. παρ' οἶνον, ad vinum, (quod dixit Cic. pro Cæl. 28.) *inter scyphos vel pocula.* Alexander Ætolus apud Gell. XV. 20. καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς. Sic παρὰ κρητῆρα, παρὰ κρητῆρας, et παρὰ κρητῆρι, dixerunt Pind. Nem. IX. 107. Eurip. Polyidi Fragm. apud Stob. T. 91. 8. Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. Apoll. Rhod. II. 158. Theogn. 493. et 643. Quæ loca attulit Valckenærius Epist. ad Röver. p. 60. Quin et παρ' οἴνῳ dixit Soph. Œd. R. 780. Eurip. Troad. 554. Sed, cum vix *inter scyphos* fieri potuerint hæ pugillationes, vel, si mavis, *θυρομαχίαι*, vide annon vera lectio sit *πάροις*, *temulentus*, ut referatur ad *στρατηλάτης*. Cf. Aristoph. Eccles. 948. Antiphanes Athen. X. p. 445. C. Κολχίς ἀνθρωπος πάροις. Sic παρ-οἶνιος ἀνὴρ dixit Aristoph. Acharn. 943. Hesychius: Πάροις. ἀμαρτωλός. μεθυστής. ὑβριστής. λοιδορός. ἐκλυτός. ubi a Christiano quodam interpolatore profectum fuisse videtur istud ἀμαρτωλός. Ceterum Ἰωνικὴν ὄρχησιν παρόινιον meminit Athen. XIV. p. 629. E. et παρόινια ἄσματα Poll. VI. 19. et παροίνιους αὐλοὺς idem Poll. IV. 10. Cf. Lucian. T. II. p. 288. τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παρόινιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφόδρα καὶ καματηρὰ πηδήματα.

V. 13. παῦε, fac cessare, tolle, Angl. *stop, put down, down with, away with!* Eurip. Alc. 353. παύσω δὲ κύμους, ξυμποτῶν θ' ὁμιλίας, | στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἥ κατεῖχ' ἐμους δόμους. Adde Herc. F. 685. Obiter notabo, cognatum vocabulum esse Anglicum *pause*. Cf. nostra *loose, kiss*, (Cambro-Brit. *cusan*, Sax. *kuss*, prout exstat apud Chaucerum*, et in ore adhuc Eboracensibus est) cum aoristis Græcis λῦσαι, κύσαι, α λῦω, κύω. Notandus est Johnsonus, in Lexico sic scribens: "PAUSE, n. s. *pause*, Fr. *pausa*, low Lat. *παύω*, Gr." Dele vocabulum *low*; nam probæ notæ est vox Latina. Plaut. Rud. IV. 6. 1. *Aliquando osculandi melius est, uxor, pausam fieri.* Non. c. 2. n. 686. *Pausa est quies aliquijus rei.* Accius Epigono: *Sed jam Amphilochem huc vadere cerno, et nobis datur bona pausa loquendi.* Lucil. Satyr. lib. i. Hæc ubi dicta dedit, *pausam facit ore loquendi.* ubi, pro Epigono, legendum videtur *Epi-*

* Hac forma usus est etiam Jonson. *The Alchemist*, iv. 2. FACC. *Good master Kastril! is this your sister?* KAS. I, Sir. | *Please you to kiss her, and be proud to know her?*

gonis. Accii autem locus in dimetrum versum anapæsticum, cum parcomiaco, sic fortasse dissecandus est: *Sed jam Amphilocho huc vadere cerno,* | *datur et bona pausa loquendi.* Cf. Græcum παῦλα.

Ibid. Φρυγίαν ἰάν, *Phrygiam vocem.* Æsch. Pers. 931. τὰν | κακοφάτιδα βοάν, κακομέλετον ἰάν | Μαρνανδονοῦ θρηνητῆρος | πέμψω, πολύδακρυον ἱαχάν. Oraculum apud Herod. I. 85. μὴ βοῦλεν πολέυκτον ἰήν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν | παιδὸς φθεγγομένον. Vide et Rhesi l. c. in n. 13. Hesychius: Ἰή. φωνή, βοή. Suidas: Ἰα. μία. ἡ φωνή, ἡ βία. ubi βοή, pro βία, recte legit Kusterus: nam quod proponit μία Albertius ad Hesych. T. II. p. 1. id vix ferendum videtur, cum ea vox jam antecesserit. Etymol. Mag. in Ἀμφιαχῦα: ἰα, ἡ ἐκπεμπομένη βοή. ἐκ τούτου ἰάχω καὶ ἰαχή. Fuerit autem Φρυγία ἰὰ idem quod Φρύγιον μέλος. Eurip. Troad. 548. Δίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει, | Φρύγιά τε μέλεα, παρθένοι δ' | ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν | βοάν τ' ἔμελλον εὐφρον'. Id. Bacch. 126. ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ | κέρασαν ἄδνβόα Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. Et 158. εὐῖα τὸν εὖιον ἀγαλλόμεναι θεὸν | ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσι τε, | λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ | παίγματα βρέμῃ σύνοχα Φοιτάσιν. Id. Iph. A. 576. βάρβαρα συρίζων Φρυγίων | αὐλῶν, Ὀλύμπου καλάμοις | μμήματα πνέων. Catull. LXI. 19. *Ubi cymbalum sonat vox,* | *ubi tympana reboant,* | *tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.*

Ibid. ποικιλοβόας, (deest Lexicis) *varium clamorem sive sonum edens, clamosus, multisonus*, pro quo μιζοβόας dixit Æschylus apud Plutarch. de EI apud Delph. p. 389. A. μιζοβοάν πρέπει | διθύραμβον ὁμαρτεῖν | σύγκωμον Διονύσῳ. ubi σύγκωμον est ex emendatione Porsoni Append. ad Toup. p. 490. Vulgo corrupte σύγκοινων. Conferri possunt epitheta Græca ποικιλόθροος, ποικιλόγηρος, ποικιλόφωνος, ποικιλότραυλος, ποικιλοφόρμιγξ. Simile est epitheton νομοαίολος apud Telestem Athenæi. Locum dedi in Glossario in Hermesian. v. 36. Nec tamen repugnem, si ποικιλοβόας exponas *varie strepens* sive *obstrepens, obstreperus*, ut καλαμοβόας quidam dictus per contemptum apud Plutarch. de Garrul. p. 514. D. h. e. calamo sive arundine obstrepens. Quæ quidem expositio optime huic loco convenire videtur. Cf. Virg. Ecl. III. 26. *Non tu in triviis, indocte, solebas* | *stridenti miserum stipula disperdere carmen?*

Ibid. προχέοντα, *profundentem, fundentem.* Pind. Pyth. X. 85. Ἐφυραίῳν | ὅτ' ἀμφὶ Πηνεῖδον γλυκεῖ- | αν προχέοντων ἐμάν. Pseud-Anacr. VI. 11. προχέων λίγειαν ὁμφάν. Sic Hom. Od. T. 521. χέει πολυηχέα φωνήν. Melanippides Athen. X. p. 429. C. τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὁμφάν. Æsch. Sept. c. Theb. 72. Ἑλλάδος | φθόγγον χέουσας. Simonides Fragm. LXXII. 8. ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς. Catull. LXII. 202. *Profudit pectore voces.* Horat. Epist. II. 1. 146. *Versibus alternis opprobria rustica fudit.* Virg. Æn. V. 842. *Funditque has ore loquelas.*

V. 14. ὀλοσίαιος, *sputo refertus*. Angl. *all spittle*. Est autem ab ὀλος, et σίαλος vel σίαλον, *sputum*, eadem analogia, qua ὀλοσίδηρος, ὀλόπτερος, ὀλόστεος, &c. Sic per contemptum, ut videtur, dictum est ὀλοσίαιος κάλαμος, *tibia sputo referta*. Namque Eustathium nihil moror, qui in loco citato in n. 14. corruptum vocabulum utcumque explicare conatus est. Ejus verba sunt hæc : καὶ δόναξ μὲν συριγκαῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς. ὁθεν καὶ τις φανλῶς αὐλῶν, ὀλοσιαλοκάλαμος ἐσκώφθη. In Pratinæ loco de *tibia* plane agitur, non de *tibicine*.

V. 15. λαλοβαρυπαραμελορυνθομοβάτης, (quasi dicas *garruligravitrans-melorchythmigressor*) *garrulus, importunus, cantici rhythmum prætergre-diens*, exponente Schweighæusero. Compositum autem est ex λάλος, βαρύς, μέλος, ῥυθμός, et per tmesim scripto παραβάτης.

V. 16. χυπό τρυπάνου (ita malim, non τρυπάνω, quod nimis Doricum videtur esse) δέμας πεπλασμένον vertendum erit : *et a terebra, quod ad figuram attinet, effictum*. Et ὑπό τρυπάνου hic loci idem valet atque ὑπ' αὐλοτρύπου, *a tibiarum perforatore*, ut τεκτόνων πλασθεὶς ὑπο dixit Eurip. apud Clem. Alex. p. 584. ed. Par. Strattis apud Athen. XIII. p. 592. D. καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν | ἰδεῖν με σκάζουσαν εὐναίαν ἔτι, | τὸν τ' αὐλοτρύπην αὐτόν. Poll. IV. 9. ὁ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐργαζόμενος, αὐλοποιός. καὶ ἀπὸ μέρους γλωττοποιός. καὶ αὐλοτρύπης, ὡς ἡ κωμωδία. Ad δέμας confer Hesychium : Δέμας. σῶμα. μορφή. ἰδέα. τρόπος. Ad locutionem πεπλασμένον δέμας, subaudito κατὰ, confer Eurip. Alc. 1080. σὺ δ', ὦ γύναι, | ἦτις ποτ' εἰ σὺ, ταῦτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι | μορφῇ μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊζαι δέμας. ubi confert Barnesius Homericum δέμας δ' ἦκτο γυναικὶ Od. Δ. 796. Quid autem sibi voluerit Dobræus desideratissimus, dum τρυπάνω, ceteris deletis, in textu stare posse innuebat, nondum expedio. Fortasse voluit τρυπάνω.

V. 17. ἦν ἰδοῦ, *en! ecce!* Eurip. Herc. F. 869. ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ τινάσσει κράτα βαλβίδων ἄπο. Aristoph. Pac. 327. ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ πέπαυμαι. Alciphron, citante Dorvillio ad Charit. p. 656. ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυρρίναις ἦν ἰδοῦ (corrige ἰδοῦ) τὸ χωρίον ὡς ἐνδροσόν ἐστίν ἐν κύκλῳ καὶ ἄνθεσι ποικίλον.

Ibid. ἄδε σοι δεξιὰ verte Anglice : *here's my right hand for you*. Cf. Matthiæ Gr. Gr. 470. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 977.

V. 18. διαρρίφη, (vox Lexicis adjicienda) *in diversas partes jactus sive jactatio*, a διαρρίπτω, qua voce usus est Aristoph. Thesm. 665. πανταχῇ διάρριφον ὄμμα, | καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Sic πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα dictum *ibid.* 957. Simplex ρίφη occurrit apud Lycophr. 1326. Ad rem Aristoph. Pac. 331. τουτογι νῆ τὸν Δία | τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν. Id. Vesp. 1529. ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. Eurip. Troad. 326. πάλλε πόδ' αἰθέριον· ἀναγε χορὸν κ. τ. λ. ubi notat Schol. eis τὸν αἰθέρα χορεύει. Similiter δέραν εἰς αἰθέρα δρο-

σερὸν ῥίπνουσα dixit Id. Bacch. 862. et *capita jaciunt* Catull. LXI. 23. de Mænadiibus, et *comam jactare* Varro apud Non. c. 4. n. 251.

Ibid. Θριαμβοδιθύραμβος, Bacchi epitheton, *triumpho-diithyrambus*, vertente Schweighæusero. Est autem a θρίαμβος, *triumphus*, et Διθύραμβος, quod Bacchi cognomentum fuit. De voce θρίαμβος audiendus Etymol. Mag. Θρίαμβος, ἐπιδείξει νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. ἔν τις πόλεσιν, ὅταν ἦνθουν αἱ συκαὶ, παῖδες περιελόντες σῦκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις, ἔπαιζον, προσφέροντες (lege προφέροντες) λαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιάμβεια. θρία δὲ εἰσι τὰ τῆς συκῆς φύλλα· ἐπεὶ εἰς τρία διέσχισται. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐν αἰθρία βάζεσθαι, ὃ ἐστὶ λέγεσθαι. γίνεται ἐκ τοῦ τρία, θρία· καὶ γὰρ τριμερές ἐστὶ τὸ φύλλον τῆς συκῆς. ἐκ τούτου γίνεται θρίαμβος, καὶ θριαμβεύω· λέγεται γάρ, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐποίησε στέφανον ἀπὸ συκῆς, καὶ οὕτως ἐθρίαμβενσεν, ἦγον ἐπὶ μέσῃς διέβη. καὶ ἔτι φασὶν ἐν τῷ δήμῳ τοῦτο γίνεσθαι. λέγεται καὶ θρίαμβος ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐπὶ θηρῶν ἐπὶ λεόντων (lege ἐπὶ τῶν θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ τῶν λεόντων, ex Apostolii Collect. et Etymol. Gud.) βέβηκεν, ὅσον θηρίαμβος· τῷ γὰρ ἄρματι αὐτοῦ λέοντας ὑποζευγνύειν φασὶν. ἢ ὅτι καὶ συκῆς εὐρετῆς ἐστίν. ἢ ἀπὸ τοῦ θορεῖν· πηδητικὸς γάρ. λέγεται καὶ θυστήριος, ἀπὸ τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμαίν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰωρούμενον θύσανον. (Vide Hesiod. Scut. Herc. 225.) Θριαμβεύσας, δημοσιεύσας. Ex qua derivationum faragine illud saltem colligi debere videtur, ad θρίον et ἱάμβος hanc vocem referendam esse. Hesychius: Θρίαμβος. πομπή. ἐπιδείξει νίκης. ἢ Διονυσιακὸς ὕμνος, Ἰάμβος. ubi, pro Ἰάμβος, Θρίαμβος absurde conjecit Darnaud. Photius: Θρίαμβους: τοὺς λάμβους ἔνιοι ἔλεγον. Nempe in Bacchi festo ficus, ut videtur, una cum foliis ficulneis, a pueris, carmina quædam probrosa occentantibus, in honorem dei circumferebantur, qui et ipse inde Θρίαμβος cognominatus est, teste etiam Athenæo I. p. 30. B. immo et θριαμβεύειν dicebatur, dum statua ejus in curru quasi triumphali per medium populum ducebatur. Quippe συκῆς εὐρετῆς, quod ait Etymologus, fuit Bacchus, hoc est, Osiris, (collato Herod. II. 42. et 144.) qui, India devicta, ut credibile est, arborem illam primus Ægyptiis notam fecit. Cf. Plin. VII. 2. In India sub una ficu turmæ conduuntur equitum. Vide et XII. 5. ubi mira quædam de Indæ ficu tradit. Athen. III. p. 78. C. Σωσίβιος δ' ὁ Λάκων ἀποδεικνὺς εὐρημα Διόνυσου τὴν συκὴν διὰ τοῦτό φησι καὶ Λακεδαιμονίους συκίτην Διόνυσον τιμᾶν. Porro θριαμβεύειν dicebantur, qui in Bacchi sacris lætum clamorem tollebant. Hesychius: Θριαμβεύσαι. θορυβῆσαι. βοῆσαι. A θρίαμβος autem fit Latinum *triumphus*, olim *triumphos* scriptum, teste Cic. Orat. 48. Quintil. I. 5. Sic *triumphavit triumphos duos* dixit Gell. II. 11. ut δεύτερον θρίαμβον ἐθρίαμβενσεν Plutarch. Vit. Fab. p. 187. E. Venio ad Διθύραμβος. Etymol. Mag. Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. (Confer Athen. I.

p. 30. B. XI. p. 465. A.) ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διωνύσου. ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτέράφη. καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. ἡ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρόν τοῦ Διὸς· ἀπὸ τοῦ δεύτερον τετέχθαι, ἀπὸ τε τῆς μητρὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς· ἔν' ἡ ὁ δὲ θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμβον, καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ, ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα :— ἔν' ἡ λυθίραμμος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Etymol. Gud. Διθύραμβος ὁ Διόνυσος, ὁ δὲ βεβηκώς τὴν θύραν, τοῦτ' ἐστὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ δις (delenda videtur hæc vox) τὸν τοῦ Διὸς μηρόν· καὶ ὕμνος εἰς Διόνυσον. Similia tradit Suidas in v. Sed nihil cum διθύρος* huic vocabulo commune esse, extra omnem aleam dubitationis ponit syllabæ prioris quantitas metrica, quæ semper longa est, cum contra in διθύρος non nisi pro brevi accipi possit. Archilochus Athen. XIV. p. 628. A. ὡς Διωνύσοι· ἀνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος | Φοῖδα διθύραμβον, οἶνῳ συγκεραυνωθείς φρένας. ubi Διωνύσοιο ἄ. Dindorfius, metro vix salvo. Sed nec Διωνύσον ἀνακτος opus est, cum Hermanno et Kiddio; nam digammon supprimit apostrophe, ut præclare ostendit Thierschius Gr. Gr. §. CLVIII. Epicharmus Athen. ibid. B. οὐκ ἐστὶ διθύραμβος, ὅκχ' ὕδωρ πίης. ubi ἐντι Bentleius Epist. ad Mill. p. 56. quod Dindorfium fugit. Eurip. Bacch. 526. ἴθι, Διθύραμβ', ἐμὰν ἄρ- | σενα τάνδε βᾶθι νῆδυν. Machon Athen. VIII. p. 341. A. τῶν διθυράμβων τὸν ποιητὴν, γεγενέναι | ὀψοφάγον. Et mox : τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω. Aristoph. Pac. 795. ψυχὰς δὲ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. Tria alia loca vide supra ad vv. 2. 7. 13. Sic et Horat. Od. IV. 2. 10. *Seu per audaces nova dithyrambos* | *verba devolvit*. Vide omnino Brunck. ad Aristoph. Nub. 984. Porson. ad Eurip. Orest. 5. et Suppl. Præf. Hec. p. LVI. Etenim Διθύραμβος ex Διῖθύραμβος contractum est, perinde atque Διπολιώδης, Διάσια, Διτύλας, Δίφίλος, ex Διπολιώδης, Διῖάσια, Διῖτύλας, Διῖφίλος. Vide Aristoph. Nub. 971. 407. Ran. 607. Machonem Athen. XIII. p. 579. E. Eustath. ad Il. A. 176. p. 57. 19. Bas. δῆλον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἐκ τοῦ Διὸς γενικῆς αἰ συνθέσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς. οἶον διῖπετῆς ποταμός· διῖφίλος, ἐξ οὗ κατὰ κράσιν Δίφίλος κύριον ὄνομα· Διῖτρέφης κύριον· διῖπετὲς Παλλάδιον. (De scriptura vocum διῖπετῆς et διῖτρέφης vide Elmsleium ad Eurip. Bacch. 1266. et ad Med. p. 131.) Etymol. Mag. Διῖφίλος, ὥσπερ παρὰ τὴν Ἀρῆι δοτικὴν γίνεται ἀρῆιφίλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Διῖ, διῖφίλος· καὶ κράσει τῶν δύο ι ι εἰς ι μακρόν, Δίφίλος. Vide et in Δίφίλος. Hactenus de vocabuli Διθύραμβος syllaba priore. De θύραμ-

* Ne quis putet in Grammaticorum errorem incidisse Ovidium Metam. IV. 12. qui Bacchum *saturnque iterum, solumque bimatrem* ibi appellat, is sciat præ oculis, ut credibile est, poetam habuisse Hymn. Orph. XXIX. ubi διθυρῆς Bacchi epitheton est, et LI. ubi διμάτωρ. Cf. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 526.

βος, quod superest, res non adeo in proclivi est; in quo etiam hæsit Vir acutus Elmsleius ad Bacch. 526. notans διθύραμβος vocabulo similia esse ἱαμβος et θρίαμβος. Possis sane putare διθύραμβος, depravata pronunciatione, quasi διθρίαμβος dictum esse, fere atque credibile est ἀναμώλια in ἀνεμώλια degenerasse. Vide Glossar. in Hermesian. v. 19. Perpenso autem Etymologi loco p. 119. l. ult. allato, adductoque altero Juliani Orat. VII. p. 220. αἱ νύμφαι τὸ διθύραμμα προσεπᾶδουσαι κύοντι τῇ Διὶ, vide annon in θύραμβος lateat id, quod, si σύβραμβος, vel σύραμβος, (collato Aristoph. Thesm. 665. Hesych. in Διαρικνούσθαι et Διαρικίζεσθαι, poscente literarum serie, Pind. Ol. VI. 143.) a συνράπτω scilicet, scriptum fuisset, vix aliquid incommodi in sese habuisset. Tum δισύραμβος valuisset Jovi consutus, h. e. Jovis femori insutus. Namque, ut a κορύπτω fit κύρυμβος, a κύπτω κύμβος, et ab ἰθύπτω obs. ἴθυμβος, ita a ράπτω fieret ράμβος, eadem analogia. Nec multum absimilia sunt θάμβος a θάπω, (cui affine est θάπτω) στρόμβος a στρέφω, τύμβος a τύφω, στόμβος a στέμφω, λίμβος obsoletum Æolicum, unde Latinum limbus, a λίμπω et λιμπάνω obs. unde ἀπολιμπάνω, διαλιμπάνω, &c. Quod ad literam θ attinet, nulla ob eam remanere debet difficultas, si modo in memoria teneamus, θ vice σ recentioris ab antiquis Græcis sæpius usurpatum esse. Et nihil certius, quam vocabulum διθύραμβος Græcismi fuisse vel antiquissimi. Vide Bentleium, *Dissertation on Phalaris* p. 295. Sic quod ἴθμα est Homero Il. E. 778. ἴσμα scriptum reperimus apud Lycophr. 731. Vide Eustath. ad Homeri l. c. p. 462. 14. Etymol. Mag. in ἴσθμος. Conferenda est etiam vox antiqua ἑκτημὸς Hom. Il. Z. 465. pro qua ἑκνημὸς usurparunt recentiores. Cf. Etymol. Mag. in Κεύθω, ῥυθμὸς, et Κεκορυθμένα χαλκῷ. Affinitas literarum satis patet vel ex Laconicis σιδρ, pro θεὸς, Σίβυλλα, quasi θεοῦ βουλή, Τιμόσεορ, pro Τιμόθεος, ἔσαμεν (per ἑθεωροῦμεν exponit Hesychius) a σάω, pro θάω, et similibus. Cf. et θάσσω cum supino Latino sessum. Affinia esse θόρυβος et σύρβη, supra notavi ad v. 1. Ad rem etiam illud Etymol. Mag. Θάλασσα, παρὰ τὸ σάλον, σάλασσα καὶ θάλασσα, μεταθέσει τοῦ σ eis θ, ὡς ὄρχησμος, ὄρχηθμος. Vide Kæn. ad Gregor. p. 300. Qua quidem vocis διθύραμβος posita derivatione, nulla etiam in ἱαμβὸς vocabulo amplius exstabit difficultas, quæ, eadem analogia, ab ἰάπτω descendit. Hesychius: Ἰάπτειν. σπαράσσειν, αἰκίζεσθαι. βοᾶν. βλάπτειν. Soph. Aj. 500. καὶ τις πικρὸν πρόσθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, | λόγους ἰάπτων. Cf. Etymol. Mag. ἱαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν.

V. 19. κισσοχαίτης, *hedera comam cinctus*, κισσῷ στεφανωθείς, uti dixit Eurip. Bacch. 81. Sic κισσοκόμης audit Bacchus Hymn. Homer. in Bacch. 1. qui et alibi κισσοστεφής et κισσοστέφανος appellatur. Eurip. Antiope Fragm. apud Clem. Alex. p. 418. ἔνδον δὲ θαλάμοις βου-

πύλον | κομῶντα κισσῷ, στύλον Εὐτόν θεοῦ. Cf. Eurip. Phœn. 660. seq. Bacch. 106. 341. Ovid. Metam. VI. 598. *Raptaque insignia Bacchi | induit: et vultus hederarum frondibus addit.* Id. Trist. I. 6. init. *Demois meis hederas, Bacchica sertis, comis.* Nemesian. Ecl. III. 18. *Te cano, qui gravidis hederata fronte corymbis | vitea sertis plicas, qui comptos palmitis tigres | ducis odoratis perfusus colla capillis, | vera Jovis proles.*

Ibid. ἀναξ, rex, vel, si mavis, deus. Eurip. Bacch. 1030. ἀναξ Βρόµε, καὶ γὰρ θεὸς φαίνει μέγας. Hymn. Orph. XXIX. init. *κυκλήσω Διόνυσσον, ἐρίβρομον εὐαστήρα, | προτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἀνακτα.* De Jove, deorum principe, Hom. Il. Γ. 351. Ζεῦ Φάνα, δὲς τίσασθαι, ὃ µε πρότερος καὶ ἔφοργε. Epicharmus apud Macrob. Saturn. V. 20. Ζεῦ Φάνα, ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα. Adde Æsch. Pers. 768. Sic et Apollo ἀναξ appellatur Hom. Il. A. 36. et alibi, Æsch. Sept. c. Theb. 802. Soph. Œd. R. 80. et 96. Eurip. Androm. 1005. Aristoph. Plut. 438. Neptunus Hom. Il. N. 28. 38. Soph. Œd. Col. 713. Eurip. Hipp. 45. Vulcanus Hom. Il. Σ. 137. Mercurius Il. B. 104. Eurip. Med. 757. Hymenæus Eurip. Troad. 310. 314. Hercules Soph. Œd. R. 155. Aristoph. Acharn. 94. Pollux Pind. Pyth. XI. 94. Pluto denique Hom. Il. Υ. 61. Etymol. Mag. "Αναξ, παρὰ τὸ τὴν ἄνω τάξιν ἔχειν· ἢ ὁ ἄνω αἰσῶν κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν· ἢ πρὸς ὃν πάντα ἀναφέρομεν. σημαίνει τρία· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, 'Ατρεΐδῃ κῦδιστε ἀναξ ἀνδρῶν:—(Il. B. 434.) καὶ τὸν δεσπότην, Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσοµ' ἡμετέριοι:—(Od. A. 397.) σημαίνει δὲ καὶ τὸν θεόν, "Οφρ' ἴλαον (lege διασωµεθ') ἀνακτα. (Il. A. 444.) Vides de derivatione prorsus nugari Grammaticum. Nec felicius Dammius, qui ab ἄνω, vel ἀνά, et ἄκος vocabulum ducit. Namque cum ἀνά, vel ἄνω, nihil huic voci commune esse vel exinde manifestum est, quod digammo carent hæc particulae. Nec minus absurde, opinor, notavit Dammius, ab Eustathio deceptus ad Il. B. 102. p. 138. 2. Bas. proprie *θεῖαν λέξιν* esse, cum a regibus ad deos, quam a diis ad reges, tralatum fuisse hunc appellandi modum multo sit credibilis, collata Hermapionis Flaminii obelisci Interpretatione apud Ammian. XVII. 4. cujus ea est ratio, ut de deone sit sermo, an de rege, cujus laudes ibi prædicantur, passim fere in dubio relinquatur. Ab Ægypto autem in Græciam, heroicis temporibus, facile fluxerit hæc ambiguitas, qua nihil istius ævi regulis magis cordi esse poterat. Cum vero "Ανακες, et "Ανακοί, et "Ανακτες dicti fuerint κατ' ἐξοχὴν Dioscuri, cognatumque plane vocabulum sit ἀνακῶς, (Gloss. Herod. ἀνακῶς ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς) vide annon ἀναξ primitus valuerit *qui curam intendit*, vel *qui sollicite observat*, et nihil amplius. Sic Agamemnonem, qui alicubi ἀναξ ἀνδρῶν audit, ποιμένα λαῶν, *populi pastorem*, h. e. curatorem, ideoque regem, appellat Homerus Il. A. 263. Cf. Virg. Ecl. II. 33.

Pan curat oves, oviumque magistros. Quam locutionem ex Ægypto petitam esse tantum non constat, tum quod regum suorum effigies manu dextra pedum, sinistra autem tribulæ quoddam genus, tenentes sæpius effingebant Ægyptii, tum etiam quod ex Ægyptiaco *pimen*, ejusdem significationis, Græcum vocabulum fluxit. Vide quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. Quo pertinent, ni fallor, utriusque Testamenti loca sequentia, (collato Act. VII. 22.) Ezech. XXXIV. 2. *οἱ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκουσι ποιμένες ἑαυτοὺς; οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες;* Et 23. *καὶ ἀναστήσω ἐπ' αὐτοὺς ποιμένα ἕνα, καὶ ποιμανεῖ αὐτούς, τὸν δούλόν μου Δαυὶδ, καὶ ἔσται αὐτῶν ποιμήν.* Lege totum caput. Matth. II. 6. *ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ.* Apocal. XIX. 15. *καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ.*

V. 20. *χορεία, chorea, saltatio cum cantu.* Aristoph. Thesm. 953. *ὄρμα, χώρει | κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον, | χειρὶ σὺναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας | ἔπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιιν ποδοῖν. | ἐπισκοπεῖν δέ, πανταχῇ | κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χοροῦ κατὰστασιν. | ἅμα δέ καὶ | γένος Ὀλυμπίων θεῶν | μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.* Virg. Æn. VI. 644. *Pars pedibus plaudunt choreas, et carmina dicunt.* Claudian. de Bell. Gild. 448. *Cantatricesque choreas.* Plato de Legg. II. citante H. Stephano: *χορεία γε μὴν ὄρχησις τε καὶ ψῆδῃ ξύνολόν ἐστι.* Suidas: *Χορείαν. οἱ παλαιοὶ τὴν μετὰ ψῆδῃς ὄρχησιν.*

VERSIONES LATINÆ.

Quisnam tumultus hicce?
 quinam hi saltantium cantus?
 quæ contumelia invasit
 Dionysiacum
 strepitu-plenum pulpitum? 5
 Meus, meus est Bromius:
 meum est personare,
 meum est perstrepere,
 per montes discurrentem
 cum Naiadibus, 10
 cygni ad instar, peragentem
 varium volucreque carmen.
 Cantuum sane
 tu es, Musa, regina:
 tibia vero post te partes suas agat. 15

Est enim famula comissationum solum
 his qui ad fores pugnant, et qui pugnis contendunt.
 ut ferox fiat belli dux.
 Feri eum qui Phrynæo vario eminet,
 crema sputo-refertum calamum 20
 garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem

 triumpho-dithyrambe hedera-comam-cincte Rex,
 audi meum Doricum cantum. 25

SCHWEIGHÆUSER*.

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorfianum, partim etiam
 ad emendationes propositas, accommodata.*

Quisnam tumultus hicce? quænam hæc tripudia?
 quæ contumelia invasit Dionysiacam multisonam thymelam?
 Meus, meus est Bromius:
 me oportet personare, me oportet perstrepere,
 per montes ruentem cum Naiadibus, 5
 ceu cycnum peragentem
 varium et volucre carmen.
 Cantuum tu, Fieri, es regina: tibia vero
 post te partes suas agat.
 Est enim ministra comissationum solum, 10
 et in fores incursantibus juvenum pugilationibus (*h. e.* pugnis in
 fores incursantibus juvenibus) solet temulenta
 dux fieri.
 Tolle Phrygiam vocem clamosam profundentem,
 crema sputo-refertum calamum,
 garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem, 15
 et a terebra, (*h. e.* a tiliarum perforatore) quod ad figuram attinet,
 effictum.
 En! ecce! tibi hæc dextra,
 et pedis in diversas partes jactatio, triumpho-dithyrambe
 hedera comam cincte rex, audi
 meum Doricum cantum choricum. 20

J. B.

* Textum Schweighæuseranum vide in Addendis.

VERSIONES ANGLICÆ.

What means this tumult? Why this rage?
 What thunder shakes th' Athenian stage?
 'Tis frantic Bromius bids me sing,
 He tunes the pipe, he smites the string;
 The Dryads with their chief accord, 5
 Submit, and hail the drama's lord.
 Be still! and let distraction cease,
 Nor thus prophane the Muse's peace;
 By sacred fiat I preside
 The minstrel's master and his guide; 10
 He, whilst the chorus strains proceed,
 Shall follow with responsive reed;
 To measur'd notes whilst they advance,
 He in wild maze shall lead the dance.
 So generals in the front appear, 15
 Whilst music echoes from the rear.
 Now silence each discordant sound!
 For see, with ivy chaplet crown'd,
 Bacchus appears! He speaks in me—
 Hear, and obey the god's decree! 20

CUMBERLAND.

What revel-rout is this? What noise is here?
 What barb'rous discord strikes my ear?
 What jarring sounds are these, that rage
 Unholy on the Bacchic stage?
 'Tis mine to sing in Bromius' praise— 5
 'Tis mine to laud the god in dithyrambic lays—
 As o'er the mountain's height,
 The woodland Nymphs among,
 I wing my rapid flight,
 And tune my varied song, 10
 Sweet as the melody of swans,—that lave
 Their rustling pennons in the silver wave.
 Of the harmonious lay the Muse is sov'reign still:
 Then let the minstrel follow, if he will—
 But not precede: whose stricter care should be, 15
 And more appropriate aim,
 To fan the lawless flame

Of fiery youths, and lead them on
 To deeds of drunkenness alone,
 The minister of revelry— 20
 When doors, with many a sturdy stroke,
 Fly from their bolts, to shivers broke,
 And captive beauty yields, but is not won.
 Down with the Phrygian pipe's discordant sound!
 Crackle ye flames! and burn the monster foul 25
 To very ashes—in whose notes are found
 Naught but what's harsh, and flat,—no music for the soul,—
 The work of some vile handicraft. To thee,
 Great Dithyrambus! ivy-tressed king!
 I stretch my hand—'tis here—and rapidly 30
 My feet in airy mazes fling.
 Listen my Doric lay; to thee, to thee I sing.

J. B.

A D D E N D A.

P. 1. v. 4. Cf. Theocr. Id. I. 130. ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' Ἐρωτος ἐς Αἶδαν
 ἔλκομαι ἤδη.

P. 2. v. 51. καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς κ. τ. λ. Vertit Fawkesius: *For
 sweet Anacreon lov'd the Lesbian dame; | the Muse-rapt maid inspir'd
 the brightest flame: | and oft his native land he would resign | for wit
 more brilliant, and for better wine.*

P. 3. v. 53. Hodie malim: ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 —Hesiod. apud Schol. in Apoll. Rhod. I. 156. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνί-
 θεσσι φάνεσκεν | ἄφερός ἄλλοτε δ' αὐτε πελέσκετο, θαῦμα Φιδέσθαι, |
 μύρμηξ ἄλλοτε δ' αὐτε κ. τ. λ. Id. Theog. 830. ἄλλοτε μὲν γὰρ | φθέγ-
 γονθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὐτε | ταύρου ἐριβρίχων μένος
 κ. τ. λ. Et vide annon in fine corrupti αὐτὴν lateat pronomen posses-
 sivum, ad proximum versum detrudendum, qui sic tandem fortasse re-
 fingi debet: ἦν δορὶ οἰνηρὴν κεκλιμένην πατρίδα. Sic Hom. Od. Δ. 521.
 ἦτοι ὁ μὲν χαιρων ἐπεβήσεται πατρίδος αἵης, | καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πα-
 τρίδα. Cf. et I. 28. 34. Nemppe, absorpto vocabulo ἦν, voces δορὶ οἰνη-

ρὴν, quæ in initio versus restabant, transposuit male sedulus librarius; et δοῖ in monstrosum δοῦριν (δοῦρι Casaubonus) mutavit, ut metro succurreret. Hiatus ejus generis est, quod ante vocalas olim digammo insignitas sæpius servarunt, epici carminis studiosi, poetæ recentiores.

Ibid. l. 3. *a fine*: Illud *Programma* nunc reperitur inter Hermannii Opuscula T. IV. p. 240—252.

P. 5. n. 3. Si quid mutandum, malim ἀτερπία χώρον. Hom. Od. A. 93. τίπτ' αὐτ', ὃ δῶσθηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο | ἤλυθες, ὄφρα Φίδῃς νέκυας καὶ ἀτερπία χώρον;

Ibid. κακὸν—χώρον verte: *impiam regionem*, Angl. *the bad place*. Sic *impia Tartara*, et *limen sceleratum* dixit Virg. *Æn.* VI. 733. 563. et *sedes scelerata* Ovid. *Metam.* IV. 455.

Ibid. Farewell, fair queen; &c. Locum, uti audio, jam contulit Malone. Liber, quod meum est infortunium, in manibus hypothecarii est.

P. 6. n. 6. *fin.* Virgil. *Æn.* VI. 285. *Muliatque præterea variarum monstra ferarum*, | *Centauri* &c. Milton. *Par. L.* II. 625. *All monstrous, all prodigious things*, | *abominable, unutterable, and worse* | *than fables yet have feign'd, or fear conceiv'd*, | *Gorgons, and Hydras, and Chimeras dire*.

Ibid. n. 8. Possis sane, collato loco Horatiano, ἀθέλητον. *Lex. Seg.* Bekker. p. 322. ἀβούλητον κακόν: ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τις. Eadem verba protulit Suidas. Hesychius: ἀβούλητον, ἀθέλητον. Putaram ἀγέλαστον ὑπ' ὀφρύσι μειδήσαντα, h. e. ἀγέλαστον πρόσωπον βιαζόμενον, collato *Æsch.* *Agam.* 767. *Lex. Seg.* p. 337. citante Blomfieldio: ἀγέλαστος. ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός. Hodie autem vulgatum ἀθέμιστον unice verum censeo, quod valeat ἀδικον, ἀνομον, παράνομον. Notat G. G. Humphry: "ἀθέμιστον—perhaps lawless—to which the divine government does not extend." Hesychius: Ἀθέμιστοι. ἀνομοι, ἀδικοι. Sic Κυκλώπων ἀθεμίστων dixit Homerus Od. I. 106. et Κύκλωψ ἀθεμίστια Φειδῶς *ibid.* 428.

P. 7. l. 8. βλέμμα κυνὸς pro κύνα duriusculum esse censet G. G. Humphry, nec cum φωνὴν τεθωμένον facile conjungendum. Neque ei satis magna videtur esse Hesychii auctoritas, qua sola vulgatum τεθωμένον sollicitetur.

Ibid. n. 10. Hodie πολὺν μύστησιν, cum Blomfieldio, unice verum esse censeo.

Ibid. n. 11. l. 3. Saltem *Æolicum* esset Πάριον, spiritu leni, prout scribi vult Hermannus, ideoque ab *Hermesianacte* prorsus alienum. Schol. in Dionys. Thrac. p. 693. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ συμφώνον τίθεται ἐνὸς μόνον τοῦ ρ ἡ δασεία καὶ ἡ ψιλὴ. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥώμη καὶ ῥέω τίθεται ἡ δασεία, ἐπὶ δὲ τοῦ ῥάρος, ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἡ ψιλὴ. Καὶ διὰ τί τὸ ῥάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολίς γλῶττα, τὸ ψιλοῦν τὰ σκoi-

χεῖα φιλεῖ, ὥστερ καὶ τὸ ὕ πάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσι, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. αὐτίκα τὸ ὕρχας, Αἰολικὸν ὄν, ψιλοῦται. Similia habet MS. Porphyrii περὶ Προσφθίας apud Albertium ad Hesych. T. II. p. 1103. Vide et Kœn. ad Gregor. p. 588. Hesychii glossa, ad quam pertinet Albertii nota, hæc est: 'Ράριον. παιδίον. ubi παιδίον certatim corrigunt VV. DD. Sed nec temere aspernandum est illud παιδίον, id quod vel ex loco Scholiastæ in Dionysium Thracem satis manifestum est. Mihi quidem manca videtur esse hæc glossa, tali modo fortasse supplenda, et legenda: 'Ράριον. παιδίον. καὶ ῥάρος, (vel ῥάριον) παιδίον. Sic Lex. περὶ Πνευμ. post Ammon. p. 242. 'Ράριον, παιδίον. καὶ 'Ράρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος. Etymol. Mag. 'Ράρος, οἱ μὲν, λέγουσιν ὄνομα τόπου· οἱ δὲ, τὴν γαστέρα· ἐξ οὗ καὶ ῥάριον λέγεται, τὸ βρέφος. οὕτως εὗρον τὸ λεξειδίον. Suidas: 'Ράριον. τὸ βρέφος. Idem: 'Ράρος. ἡ γαστήρ. ἐξ οὗ ῥάριον τὸ βρέφος. Et nescio annon, collato loco Lex. περὶ Πνευμ. ex ῥάρος Æolico fluxerit Latinum *rarus*, (favente etiam quantitate) notione a ῥάροις, h. e. infantibus abortivis, petita, qui tum corporis exiguitate *rariori* plerumque nascuntur, tum etiam, siquidem adolescant, in suos artus concreti, *rara* quadam brevitate corporaturæ fere semper insiguntur. Donneganus nostras, ex Schneidero fortasse: "'Ράριον, ον, τὸ, and ῥάρος, a remarkably small child, or an abortive infant.'" Similiter ad *mel* substantivum Latinum referendum est adjectivum comparativum *melior*, ut proprie sit Angl. *sweeter*, h. e. *better in point of sweetness*, et exinde, latiori significatione, *præstantior, aptior, potior*, &c. prout exponunt Lexicographi. Nec nisi pro cognatis vocabulis sumi debere videntur *μανὸς* et *νάνος*; quod meam conjecturam quodammodo firmat.

Ibid. Nescio an accusativus *Δήμητρα* defendi possit ex Apoll. Rhod. IV. 1113. ἀμφίπολοι δέσποιναν ἔην μεταποιπνύουσαι. Sed verum fortasse est *Δημήτρq*, quod vulgato prope abest. Suidas: *Δήμητρα. ὄνομα θεᾶς*. Vet. Gloss. *Δήμητρα. Ceres*.

P. 8. l. 4. a *fine*: Musæi oracula meminit Herod. VII. 6. VIII. 96. IX. 43. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 5.

P. 9. l. 1. Lectionem ἀπαρχόμενος confirmare videtur Eustathii locus ad Il. Σ. 570. de Lino: ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιήτων θρηνηθεῖσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. n. 15. Mosch. Id. III. 72. ἀπώλετο πρὶν τοι Ὅμηρος, | τῇν τοὺς Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα. Incerti Epigr. Anth. Gr. V. p. 532. Brod. de Homero: Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῶν ἀλάτο, | κηρίον ὠδίνουσα μελισταγῆς.

Ibid. n. 16. *inif.* Sic *ιατρὸν θεῶν*, pro *ιατρὸν θεόν*, optime reposuit Salmasius apud Hesych. in Παιήονα.

P. 11. n. 22. *fin.* κνίξτε μὲν Ναννοῦς Porsonus *Tracts* p. 245. com.

parans Machonis l. c. quod tum me, tum etiam Dindorfium fugit, ob vocabulum "Hermesianax" a Kiddio, ἀνθρώπινόν τι παθόντι, male positum. Quam tamen emendationem, utcunque elegantem, improbare videtur Dobræus ad Aristoph. Plut. 974, 5. et fortasse minus necessariam reddit Charitonis locus ab Heinrichio citatus. Cum vulgato conferendus est Plutarch. Amator. p. 753. A. ἐράται γὰρ αὐτοῦ καὶ καλεται. ubi ἐρᾷ re corrigendum videtur.

P. 13. n. 24. Hodie incertus sum, annon totum distichon sic legendum sit: ἤκαχε δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρὺν, ἡδὲ Φερέκλην | ἐχθρὸν μισήσας οἷ' ἀνέπεμψεν ἔπη. Tunc ἤκαχε vertendum Angl. *he galled*, vel *he lampooned*, et οἷ' ἀνέπεμψεν ἔπη, *what picquant verses he published!* Hesychius: "Ἠκαχεν. ἐβλαψεν, ἐλύπησεν. Hom. Od. II. 428. ἤκαχε Θεσπρωτοῦς. læsit, malo affecit. Alcæus Messenius Anth. Gr. III. p. 386. Brod. ἡρώων τὸν αἰοδὸν Ἴω ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον | ἤκαχον, ἐκ Μουσέων γρίφον ὑψηλάμενοι.

Ibid. n. 24. l. 5. a fin. Formam Φέρεκλος usurpavit Hom. II. E. 59.

Ibid. n. 26. Quivis videbit Aldinum χρυσήιδος ex librario profectum esse, circa Homerum satagente. Quod genus errorum satis frequens est, et ad ridiculum sæpius vergit. Sic διεμήρισαν ἄνδρες δικασταί, per scribæ stupiditatem, in Demosthenem intenti, habet Suidæ ed. Mediol. in Διεμήρισαν, satis ridicule, tum sensu, tum metro respuente. Locus est Aristoph. Av. 706. ubi recte legitur δ. ἄνδρες ἐρασταί, prout ipse Suidas in Ἀπομύμοκα.

Ibid. n. 26. fin. Lydæ Antimachææ loca nonnulla apud Schol. Apollonii I. 1289. II. 297. III. 409. IV. 259. 1153. Schol. Ven. ad II. Z. 200. indicavit Blomfieldius in Diatriba de Antimacho. Adde Schol. Eurip. Phœn. 44. ubi plura suppeditabit Valckenærius.

P. 15. l. 7. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 197. Locus, dum notam scribebam, me fugerat.

P. 16. l. 10. ἐν τινι στασίμῳ. Vide Casaub. ad Athen. p. 555. Hermann. El. Doctr. Metr. III. 22.

Ibid. l. 2. a fin. Reisig. in Enarrat. Soph. Œd. C. p. IV. ita legit: Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτ' ἀναγεῖραι εἶαρι εἶδος [Φθέγμα τὸ * * * *] Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

P. 18. n. 41. Ion Anth. Gr. III. p. 394. Brod. εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδῃ, εἰλέ σε πότμος, | καὶ σε λυκορραΐσται δειπνον ἔθεντο κύνες, | τὸν σκηπῇ μελιγερὺν ἀπόδνα, κόσμον Ἀθηνῶν, | τὸν σοφῇ τραγικῇ μὲζαμενον χάριτα, | ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἥριον, ὡς ἂν ὁ λάτρης | Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων. Adde Ovid. Ib. 595. Gell. XV. 20. Val. Max. IX. 12. Pausan. I. p. 3. Quæ loca attulit Auctor Libelli inscripti The Theatre of the Greeks p. 138. Camb. 1827.

Ibid. n. 42. Etiam Westonus ἀνεθρέψαντο.

Ibid. n. 43. *init.* Similiter κᾶπος, pro ἀπος, Ald. et plures MSS. Eurip. Phœn. 865. Vide Porson. ad l. *In fine adde:* Theocr. Id. I. 71. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο, | τῆνον χῶ' κ' ὄρυμοιο λέων ἀνέκλανεσθε θανάοντα. Et mox: πολλαὶ Φοὶ παρ' ποσσὶ βόφες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι, | πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. Antipater Anth. Gr. III. p. 389. Brod. de Orpheo: ἐπωδύραντο δὲ πέτραι, | καὶ δρῦες, ἃς ἐρατῇ τοπρῖν ἔθελε γέ λύρῃ. Virg. Ecl. V. 27. *Daphni, tuum Panos etiam ingemuisse leones | interitum, montesque feri silvasque loquuntur.* ubi montesque feros silvasque malim, cum Heynio. Id. *ibid.* X. 13. *Pinifer illum etiam sola sub rupe jacentem | Manakus, et gelidi flevērunt saxa Lycæi. | Stant et oves circum;—Omnes, unde amor iste, rogant, tibi?* Id. Georg. IV. 461. *Flerunt Rhodopeiæ arces, | altaque Pangæa, et Rhesi Mavortia tellus, &c.* Ovid. Ep. Heroid. XV. 151. *Quin etiam rami positis lugere videntur | frondibus.* Paulo moderatius Euripides tragicus Phœn. 1361. ΑΓ. ὦ δάμαρ' εἰσηκούσας' Οἰδίπουν τάδε, | παίδων ὁμόλαις ξυμφοραῖς ὀλωλότων; | ΧΘ. ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν. Cowleius nostras, *Constantia et Philetas* p. 6. *And all the senseless walls, which are | now round about me, cannot hear. | For, if they could, they sure would weep, | and with my griefs relent: | unless their willing tears they keep, | till I from earth am sent. | Then, I believe, they'll all deplore | my fate, since I taught them before.*

P. 19. l. 15. "Huc facit Philostratus in vita Herodis Attici: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακῶτων καὶ θηρασόντων' τὰς μὲν ἐν ὄρυμοις, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς' τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς' τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς ΠΛΑΤΑΝΩΝ." WESTON.

P. 20. n. 48. Contra πικρά (assentiente Suida in Λαμυρὸς) restituit Porsonus Meleagro Anth. Gr. VII. p. 611. Brod. ubi vulgo legitur: ἡ γὰρ ὁ παῖς τούτοις γελᾷ, καὶ πικρὰ κακισθεῖς, | ἤδεται. Vide *Tracts* p. 259.

Ibid. n. 50. Equidem, collato loco Homérico, οὐδ' οἱ δεινὸν verum esse censeo. Estque οἱ hoc in loco, ni fallor, tum fortius, tum etiam magis epicum, quam οἷδε. Notandum autem Hermesianactem paulo negligentiores esse in iisdem vocibus, vel locutionibus, repetendis, interdum etiam, quamvis ipsas non diserte repetat, in earum tamen repetitione tantum non versari. Sic ρεύμα habemus 6. 42. μεγάλων, μεγάλους, 6. 13. ῥνομένης, ῥνόμενον, 6. 78. αἰοδιάων, αἰοδοῖς, αἰοδὸν, 13. 27. 49. 75. μαλακοῦ πνεῦμα, 14. 36. ἥρανος, ἥρανον, 16. 22. ἀποπρολιπόντα, ἀποπρολιπών, 21. 44. πόλλ' ἔπαθεν, πολλὰ παθών, πολλὸν ἀνατλάς, 25. 31. 35. λόγων, λόγοις, 25. 45. 81. 94. λόγων ἀνεγράψατο βίβλους, γόνων (λόγων) ἐνεπλήσατο βίβλους, 25. 45. ὕμνων, 26. 49. πολλὸν, 32. 35. ἐκλαίεν, κλαίων, 33. 44. εὔρετο, εὐρόμενον, εὔρε, εὐρόμενος, 35. 67. 87. 94. πολιῶ, (σκολιῶ) σκολιῶ, σκολιῇ, 37. 63. 80. πολλάκι, πολλάκις, 37. 56. λωτῶ,

λωτοῦ, 37. 70. κώμους, 38. 47. πόθον, πόθος, 47. 73. 95. ἡράσατο, 49. 96. ἄνδρα, 50. 61. 69. 95. ταμίην, 66. 70. θήκαθ' ὑπὸ, θήκαν ὑπὸ, 74. 76. ἀνθρώπων, 80. 90. σοφίην, σοφίη, 80. 90.

P. 21. l. 2. Theanonis γαμικὰ παραγγέλματα quædam meminit Stobæus T. 74. 32. 53. 55. Θεανῶ ἢ Πυθαγόρειος ἐρωτηθεῖσα πῶς ἐνδοξος ἔσται, ἔφη· Ἰστοῖν ἐποικομένη, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσωσα.—Θεανῶ ἐρωτηθεῖσα ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, Ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παραχρήμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἁλλοτρίου, οὐδέποτε.—Θεανῶ ἢ Πυθαγορικῇ φιλόσοφος ἐρωτηθεῖσα τί πρέπον εἴη γυναικί, Τὸ τῷ ἰδίῳ, ἔφη, ἀρέσκειν ἀνδρί. Plutarch. Conjug. Præcept. p. 142. C. et apud Stob. T. 74. 49. ἢ Θεανῶ παρέφηνε τὴν χεῖρα περιβαλλομένη τὸ ἱμάτιον· τινὸς δ' εἰπόντος, (Stob. εἰπόντος δέ τινος) Καλὸς ὁ πῆχυς, Ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἔφη. δεῖ δὲ μὴ μόνον τὸν πῆχυν, ἀλλὰ μηδὲ τὸν λόγον δημόσιον εἶναι τῆς σῶφρονος· ἀλλὰ (καὶ Stob. sed ἀλλὰ Gesneri margo, ex Plutarcho scilicet) τὴν φωνὴν, ὡς ἀπογύμνωσιν αἰδεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι πρὸς τοὺς ἐκτός. ἐνορᾶται γὰρ αὐτῇ (Stob. ὁρᾶται γὰρ ἐν αὐτῇ) καὶ πάθος, καὶ ἥθος, καὶ διάθεσις λαλούσης. (Stob. τῆς λαλούσης) Plutarchi ἐκδοσιν neglexit Gaisfordius.

Ibid. n. 53. De Porsoni emendatione vide etiam Kidd. ad Dawes. p. 297. Cic. Cat. Maj. 21. *Socrates*—*is, qui esset omnium sapientissimus oraculo Apollinis iudicatus.* Milton. Par. R. IV. 272. *To sage philosophy next lend thine ear, | from Heav'n descended to the low-rooft house | of Socrates; see there his tenement, | whom well inspir'd the oracle pronounce'd | wisest of men.* Quæ loca attulit Kiddius ibid. p. 298. Poetam Anglicum nescio quem citat Poolius, *The English Parnassus* p. 530. de Socrate sic loquentem: *He whom Apollo wisest thought of men.*

P. 22. n. 59. Sic πόθον ἔχειν δεινὸν dixit Xen. Cyrop. II. 1. 13. Dubitari tamen potest, an δεινὸς πόθος proprie expresserit Virgilianum illud *dira cupido*, qua locutione usus est poeta etiam Æn. VI. 721. Propius fortasse ad Græca accedit Lucretianum IV. 1083. *Tam magis ardescit dira cuppedine pectus.* Δεινὸς per ὁ φόβου ποιητικὸς exponit Etymologus Magnus, additque, παρὰ τὸ δέος γίνεται δεινός, (lege δεινός: male Larcherus, δεινός) καὶ κράσει δεινός. Eadem analogia δειλὴ ex δέελῃ per crasin factum est, notante eodem Grammatico, itemque Etymologo Gudiano. Cf. δειελος et εὐδειελος epica. Et nescio annon primitus ad *Deorum metum* pertinuerit hoc epitheton, quod Diis ab Homero toties tributum videmus. Confer Virg. Æn. VIII. 349. *Jam tum relligio pavidos terrebat agrestes | dira loci: jam tum sylvam saxumque tremebant.* Vide omnino Facc. et Forc. *Lexicon in Religio* sub init. A δεινός autem ortum vult Vossius Latinum *dirus*, ut a μονά, Æol. pro μονή, fit mora, N in R cedente. Quod contra factum videmus in *donum* a δῶρον: nam, qui hanc vocem ad δάινος referunt, conferuntque

cum domo a δαμάω, ii plane in analogiam peccant, cum pænultima in δάvos sit brevis, in Latina autem voce longa. In Virgilianis *dira cupido, dira fames*, si loca attente perpendamus, notio epitheto inest primitivo Græcæ vocis usui plane affinis. Inde illud Servii ad *Æn.* II. 519. *Dira est deorum ira. Ergo quæ mens dira, infusa ex deorum ira.* Sic et Festus: *Dirus, dei ira natus.* Nonius c. 1. n. 127. *Dirum est triste, infestum, et quasi deorum ira immissum.* Isid. Orig. X. p. 1073. *Dirus præparcus et teter, quasi divina ira in id actus. Nam dirum dicitur, quod divina refertur ira.* ubi, pro *præparcus*, legendum videtur *tetricus*. Qui tamen derivandi modus analogiæ prorsus repugnat. Ceterum in loco Georgicorum allato *dira* simpliciter per *magna et vehemens* ipse Servius exponit; quæ saltem Lucretii loco satis apte convenire videtur expositio. Sil. Ital. IV. 284. *Contorquet nodis et obusto robore diram vel portas quassare trabem.* h. e. potentem quassare, ut exponunt Facciolatus et Forcellinus, collatis Græcis δεινὸς λέγειν, δεινὸς γράφειν. Obiter notabo, (ad rem me quasi manu duxit vocis δάvos consideratio) ex δάvos, quod Macedonibus idem fuit quod θάνατος, teste Plutarcho De aud. Poet. p. 22. C. fluxisse Latinum *damnum*. Quod fugit Etymologos. Forma, ut videtur, quæ Æolibus innotuit, fuit δάμνος, et M litteram servarunt Latini, qui tamen in re tali eam usitatius sive in G mutarunt, ut in *agnus* ab ἄμνός, sive litteram sequentem extriverunt, ut in *ramus* ab ὄραμνος. Huc pertinet illud Etymologi Magni in Δανάκης: Δαναοὶ γὰρ οἱ νεκροὶ, τούτέστι ξηροί. ubi δανοὶ corrigendum est, collatis Hesychio, Suida, Etymologo Gudiano, ipsoque Etymologo Magno, in Δανά. Hesychius: Δαινῶν. κακοποιῶν. κτείνων. Μακεδόνες. Lege Δαινῶν, cum Vossio et Kustero, poscente etiam literarum serie. Idem: Δαινεῖν. κακουργεῖν. Lege Δανεῖν, cum Kustero. Quod si quis paulo difficilior me ideo amentitiæ inculpabit, quod in re etymologica Latina ad Macedones confugerim, is jam tandem sciat in lingua Macedonica temporum vel antiquissimorum Græcismos passim scatere. Exemplo sit vocabulum ἐέλδω, quod pro ἐθέλω dicebant Macedones, quodque cum Homericis ἐέλδομαι, ἐέλδωρ, ceterisque similis initii vocabulis, protinus conferendum est. Vide Sturzium de Dialecto Macedonica p. 31.

Ibid. l. 7. χ confusum cum α notat Valckenærius ad Theocr. Adonias. p. 290. λ autem cum π Bastius Comment. Palæogr. p. 729 seq.

Ibid. n. 61. Thucyd. V. 10. καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὡς τοπρώτον οὐ διενόειτο μένειν, εὐθὺς φεύγων, καὶ καταληφθεὶς, ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ ἀποθνήσκει.

Ibid. n. 62. l. 8. Vide Kidd. ad Dawes. p. 300, 1.

Ibid. l. 6. a fin. Aristippi cum Diogene disputationem de Laide retulit Athen. XIII. p. 588. E. F.

P. 23. ad v. 1. l. 6. De Hesiodi *Ῥοίαις μεγάλας*, præter Ruhnkenium

Epist. Crit. I. egerunt ad Eunap. Boissonadius p. 266. et Wytttenbachius p. 133. notante Bergmanno. Vide et Bentr. ad Horat. Sat. I. 3. 7.

Ibid. l. 11. *a fin.* Ab Eustathio prope abesset: ἡ οἴην Ὑρίη Βοιωτῇ τρέφε κοῦρην. Sic Hesiod. Theog. 454. Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσόπενδλον. Vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. CXLVIII. 2.

P. 25. *suo loco insere:* V. l. υἱὸς—Οἰάγροιο, *Æagri filius.* Cf. Phanoctis Fragmenti init. apud Stob. T. 64. 14. ἡ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρητικός Ὀρφεὺς | ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρξε Βορηιάδην, κ. τ. λ. ubi nescio annon verum sit ἡ οἶον, pænultima brevi, ut apud Hom. Il. Σ. 105. Od. γ. 89. cum satis manifestum sit ad Ὁλοῶν μεγάλων Hesiodearum normam scriptam fuisse elegiam, unde hanc particulam excerpserit Stobæus. Liber, quo pertinebat, Ἐρωτες ἡ Καλοὶ inscriptus est. Apoll. Rhod. IV. 905. citante Ruhnkenio: εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρητικός Ὀρφεὺς | Βιστακίην ἐνὶ χερσὶν εἰς φόρμιγγα τανύσσας. Incerti Epigramma Anth. Gr. III. p. 389. Brod. Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα | ἔκλυσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες. Manil. V. 321. *Qua quondam sonitum referens Æagrius Orpheus.*

Ibid. ad v. 2. Hodie haud scio annon verum fuerit Θρήσση στείλαμενος κιθάρῃ. h. e. πλεύσας, interpretante Toupio ad Hesych. T. IV. p. 309. Neque aliter Ruhnkenius, nisi quod Θρήσση scriptum voluit, quod Doricum esset. κιθάρῃ etiam MS. Pal. cum edd. Ald. et Casaub. Sic ἀνετείνετο ῥῶδῃσιν infra dictum vv. 29, 30. et στείλχειν ἐπὶ κόμους λωτῷ vv. 37, 38. στείλαμενος κιθάρῃ etiam citat Schæfer. ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 8680. D. conferens Virgilianum *fretus cithara* Æn. VI. 120.

Ibid. post l. 26. adde: *Ibid.* ἀπειθής, cui persuaderi non potest, qui flecti nequit, ideoque intractabilis. Confer Sen. Hipp. 227. *Sed posse flecti conjugem iratum puta: | quis hujus animum flectet intractabilem?*

Ibid. l. 7. *a fin.* Burnsius nostras, *To a Mouse* 29. *Till crash! the cruel coultter past | out through thy cell.* διέκ.

Ibid. l. ult. Notat Schol. Ven. ad Hom. Il. Σ. 576. παρὰ ῥαδαλὸν δονακῆα Aristophanis Grammatici lectionem esse; ubi vulgo ῥοδανὸν legitur. Exponit Scholiasta: ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος.

P. 26. ad v. 8. De Orpheo consulendus est Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 228 seq.

P. 27. l. 2. Virg. Æn. VI. 417. *Cerberus hæc ingens latratu regna tri-fauci | personat, adverso recubans immanis in antro.*—*Ille fame rabida tria guttura pandens* &c. Adde Georg. IV. 483.

Ibid. ad v. 15. Archias Anth. Gr. III. p. 381. Brod. οὐ σε, φίλην πέριξ, φθιμένην ἀγέραςτον ἑάσω.

Ibid. l. ult. Eurip. Herc. F. 675. οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας | Μούσαις συγκαταμινύς | ἀδίσταν συζυγίαν.

P. 28. *ad v. 17. l. 1.* Vide Porson. *ad Toup. Emend. in Suid. p. 463.* et *ad Aristoph. Pac. 1302.*

P. 29. *l. 2. in fine adde:* Ceterum locutionem 'Ελευσίνιος παρὰ πέζαν vel amplius illustrabit locus Clem. Alex. *Protrept. p. 13.* "Ιμματος δὲ ὁ Εὐμόλπου, καὶ Δαιήρας, οὐχὶ ἐν τῇ περιβόλῃ τοῦ 'Ελευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; Vertit Arnob. VI. *Dairas et Immarnachus* (sic) *fratres pessimi in Eleusinis consepito, quod civitati subjectum est.* ubi pro *pessimi*, legendum videtur *positi*, et *Eleusinii*, subintellecto *templi*, reponendum cum Meursio.

Ibid. ad v. 18. circa med. De μ et β confusis vide etiam Porson. *ad Eurip. Phœn. 1050, l.* ubi βέλως pro μέλος Eustathius, (cf. *Etymol. Mag. in 'Ιήιε*) itemque *Advers. p. 105.* Albert. *ad Hesych. T. II. p. 1.* Poll. IV. 9. p. 211. ubi, pro Κάβωνος, olim Κάμωνος legebatur.

Ibid. l. 10. a fine: Photius p. 383. Παρασαβάζειν: παραμαίνεσθαι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ (sic, pro τῷ Σαβαζίῳ, operarum menda, ut videtur) βακχεύοντας καλοῦσι σαβοῦς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. Eustath. *ad Dionys. Perieg. 1069.* ἦσαν δὲ καὶ ἔθνος Θρακικὸν Σάβοι, ὅπερ τοὺς Βάκχους δηλοῖ Φρυγία διαλέκτῳ· ἐξ οὗ καὶ ὁ Διόνυσος εἴκοι Σαβάζιος λέγεσθαι, διότι καὶ Βάκχος ὁ αὐτός.

P. 30. *l. 15.* De Celeo vide Virg. *Georg. I. 165.*

Ibid. l. 8. a fin. Photii locus est: ὁ γ' οὖν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ· Γενεαὶ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειώνας. ubi Toupius *Emend. in Hesych. T. IV. p. 204.* (ceteris neglectis) Καβάρνους θῆκεν μὲν ἀγάκλεας Ὀργειώνας. Voluit, ut videtur, ἀγακλέας Ὀργειώνας. Blomfieldius omnino *Diatr. de Antimacho p. 232.* ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ ἐλεγείῃ Καβάρνους (vel Καρβάνους) μὲν ἔθηκεν ἀγακλέας ὀργειώνας. Equidem, collato Friedmanno de *Med. Syll. Pent. Gr. p. 344.* totum locum sic legendum puto: ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γ'· Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειώνας. Et voces ἐν τῇ Λύδῃ γ' vertendæ sunt: in *Lydæ libro tertio.* Sic Anton. *Liber. 39.* ἰστορεῖ Ἑρμηνιάναξ Λεοντίῳ β'. in *Leontii libro secundo.*

P. 32. *l. 12.* Accedit Photii auctoritas: Πλεύμων: διὰ τοῦ Ἄ· καὶ Ὁμρος—πάγῃ δ' ἐν πλεύμονι χαλκός.

Ibid. l. 13. Cf. quæ nos in *Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 170.*

Ibid. l. 4. a fin. Similem corruptelam exhibet nomen vici Londinensis, qui *Nightingale Lane* dicitur, corrupto nomine ex Anglo-Saxonico *Cnihtena-gild land.*

P. 33. *l. 21.* Confert G. G. Humphry *Buttmann. Lexilog. Anglice versionis p. 482.*

P. 34. *l. 6.* Suspicio Eustathium scripsisse: καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω ἀγαστὸς, καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα, ἀγατὸς, καὶ τροπῇ κ. τ. λ. Cf. *Theocr. Id. I. 125.* αἰπύ τε σάμα | τήνῳ Λυκαονίδαι, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγατόν.

P. 36. l. 13. Formam tamen recentiore Sophocli tribuit Anti-Att. Bekker. p. 87. Γνωστός: ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνη. Adde Gloss. in Ced. R. 360. apud Fæhsium in Sylloga Lectt. Gr. p. 203. Γνωστὸν. νοούμενον.

Ibid. l. 17. Imitati sunt Latini. Cic. Off. I. 5. *Animi excelsi atque invicti magnitudo ac robur*. Angl. *invincible*. Sallust. B. Jug. 76. *Sed rex nihil jam Metello infectum credens*. Angl. *impracticable*. Tacit. Agr. 18. *Nihil arduum aut invictum*. Angl. *insuperable*. Plin. VIII. 25. *Crocodilus contra omnes ictus cute invicta*. Angl. *impenetrable, invulnerable*. Horat. Sat. I. 6. 5. *Naso suspendis adunco ignotos*. h. e. *ignobiles*. Sic et 24. *Sed fulgente trahit constrictos gloria curru* | *non minus ignotos generosis*. Contra *dissociabilis*, pro dissociatus, idem usurpavit Od. I. 3. 21. et *illacrymabilis*, pro illacrymatus, Od. IV. 9. 26. Activa significatione Virg. Georg. I. 93. *penetrabile frigus*, et Æn. X. 481. *penetrabile telum*, Angl. *piercing*, et Ovid. Metam. XIII. 857. *penetrabile fulmen*. Angl. *subtle*.

P. 38. l. 7. Burgesio parum satisfacit hæc mea emendatio, qui notat: "Vix dici potest ποιεῖν φωνήν. Sic et Angli *to make a noise*, at non iidem *to make a voice*." Cf. Suid. in Φωνήν. Quas si vera sint, nihil promovebo citando ποιεῖν κραυγήν, quod dixit Xenoph. Cyrop. III. 1. 2. Anab. II. 2. 17. et alibi. Namque nihil moror Etymologi Magni locum, quem tantum cito, ut emendem: Κύμβαλον, παρὰ τὸ κύπελον, κύπαλον καὶ κύμβαλον ἢ παρὰ τὸ πεπονημένην φωνὴν ἔχειν· κύμβαλον γὰρ ἐκ πεπονημένης φωνῆς εἰληπται· αἱ δὲ πεπονημέναι φωναὶ αὐται, κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα. Quas voculas de sonorum imitatione satis infeliciter intellexit Sylburgius. Cum vero ultima sic se habeant in Etymologico Gudiano, κύμα, κάρκεροι, κρίκαι καὶ τὸ τριχθά, ad pellenda monosyllaba ista, Thumbianis *fe, fi, fo, fum*, plane ineptiora, via jam tandem aperitur. Lege omnino: κύμα, κάρκαιρε, κρίκε, τριχθά. Nempe πεπονημένοι φωναί, quas vocat Etymologus, sunt voces factitiæ, e soni proprietate confictæ, qualis est κλαγγή vox, de qua sic idem Etymologus: ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ ἤχου ιδιότητος οἱ σοφώτατοι τῶν ποιητῶν τὰ ποιητότροπα τῶν ὀνομάτων σχηματίζουσι. Ejusdem generis est vocabulum ροῖζος, de quo sic Etymol. Mag. Ῥοῖζος, πεπονημένη φωνή. Quod ad κύμα attinet, respexisse videtur Etymologus derivationem sive suam, sive antiquioris ejusdam Grammatici, Κύμα—παρὰ τὸ κυκῶ συζγίας δευτέρως τῶν περισπωμένων καὶ ἡ χρῆσις, (Hom. II. Φ. 240.) Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκωμένον ἴστατο κύμα. Eustath. ad II. Φ. I. c. p. 1320. 25. Βασ. τὸ δὲ κυκᾶσθαι, καίφρα ἐστὶ λέξις. διὸ καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αὐτῇ χρᾶται. παράγεται δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ κύμα, ὡς ἐν τῷ Κυκωμένον ἴστατο κύμα ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ἐγγὺς τοῦ κυκᾶσθαι τὸ κύμα θέμενος τρόπον ἐτυμολογικῷ. Et p. 1321. 31. τὸ γὰρ κύμα, ἐπεὶ

(ὡς ἐρρέθη) ἐκ τοῦ κυκᾶν λέγεται, τινός ἐστι κύμα ἡγουν κύκημα. Vide et ad Il. Π. 752. p. 1112. 17. Nisi forte in utroque Etymologo κύμβαχος reponendum est, de qua voce sic Eustath. ad Il. E. 586. p. 444. 21. ὁ δὲ γε κύμβαχος, ἥ ἔχει τι ὀνοματοποιίας διὰ τὸν δοκοῦντα ἐγκεῖσθαι αὐτῷ ἦχον, ἥ ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ χ'. Idem ad Il. O. 536. p. 1036. 39. κύμβαχον, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαιας, εἰς ὃ καθιεται ὁ λόφος. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸν ἦχον τῆς κύμβης, ὃ ἐστι τῆς κεφαλῆς. Confer Schol. ad Nicandri Ther. 484. ubi κυμάτων et κυμβάων confusa sunt. In κάρκαιρε allusio facta est ad Il. Υ. 157. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν | ὀρνυμένων ἄμυδις. Quem locum citat ipse Etymologus in Σκαρδαμύσσειν. Schol. ad l. Κάρκαιρε. ἐκινεῖτο, ἔχει. ὀνοματοποιία ὁ τρόπος. Onomatopoeiticum esse ait, e sono factum. (Cf. Schweighæuser. ad Athen. I. p. 30. F. Similiter Eustath. ad Od. E. 402. p. 230. 25. τὸ δὲ ῥοχθεῖν, ὀνοματοποιεῖται, καθὰ καὶ τὸ ξερόν, καὶ τὸ ἐρευνόμενον, καὶ τὸ παλιβρόθιον, καὶ τὸ βέβρυχε, καὶ ὁ δούπος. Id. ad Od. M. 60. p. 474. 8. τὸ μὲν ῥοχθεῖν, ὡς τραχὺν ἦχον δηλοῖ κατ' ὀνοματοποιίαν. Id. ibid. 104, 5. p. 480. 52. τὸ ῥοφεῖν εἶρ' οὖν ἀναρροφεῖν κατὰ ὀνοματοποιίαν, ὅποιαν τινα ἔχει καὶ τὸ ῥοχθεῖν. Etymol. Mag. Φλοῖστος, τάραχος. ὀνοματοποιεῖται δὲ ἡ λέξις.) Eustath. ad l. p. 1275. 15. Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, ὃ ἐστι ποιὼν ἦχον ἀπετέλει Ὀρνυμένων ἄμυδις. Ad κρίκε, conferendus est Hom. Il. II. 470. Schol. ad l. Κρίκε. ἐψόφηκεν, ἤχησε, ποιὼν ἦχον ἀπετέλεσε. Eustath. ad l. p. 1093. 35. τὸ δὲ Κρίκε ζυγὸν ἀντὶ τοῦ ἐτρίξε κατὰ ὀνοματοποιίαν. Vide et Schol. Ven. ad Homer. I. Etymoll. Mag. et Gud. in Κρίκε. Quod autem dedi τριχθὰ, est Il. Γ. 363. ad quem locum sic notat Eustathius p. 321. 52. ἐν τῷ Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ (Ξίφος) Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, εἴποις ἂν, σιδήρου θραυομένου ἀκούειν. τοιοῦτον γάρ τινα ἦχον ἡ τῶν λέξεων ὑπηγεῖ τραχύτης. ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τοῦ ποιητοῦ ὀνοματοποιίας τρόπῳ. Idem ad Od. I. 71. p. 336. 27. τὸ δὲ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, τραχυφωνίαν ἦχον ῥήξεως δηλοῖ. Atque hoc illud est, mi lector, quod nos Anglice dicimus *to wed the sound to the sense*; quale genus nuptiarum Popio nostrati, prout tute scis, inprimis cordi fuit. Sed vereor ne Eustathio occinendum sit Terentianum illud, *Quas credis esse has, non sunt veræ nuptiæ*. Quod enim addidit ad Il. F. I. c. τὸ δὲ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, ἐκ τοῦ τρίχα καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται, πλεονασμὸς τοῦ θ διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, id plane φαντασιόπληκτος asseveravit, cum nullus hic omnino sit pleonasmus, ideoque neque de industria petita τραχυφωνία. Etenim τριχθὰ et τετραχθὰ, perinde atque διχθὰ, mera adverbium sunt epica, vel potius antiqua, pro quibus τρίχα, τέτραχα, δίχα, recentius dictum est, quæque Doricæ originis fuisse tradit parum sibi constans Archiepiscopus ad Od. A. 23. p. 12. 17. ἐστι δὲ τὸ μὲν διχθὰ, καθὰ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, Δωρικόν.

Δωριέων γὰρ, ἡ τοῦ θῆτα ἐν τούτοις ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ πονῶ πονήσω πεπόνηκα πέποννα καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρὸς τινα ὁμοιότητα τοῦ πέποιθα. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς, καὶ χαμαλὴ χθαμαλὴ. Ut vero ad Hesychium redeam, si exempla desint, quibus firmetur locutio ποιεῖν φωνήν, legas omnino per me licet: Κλαυσιᾶν. ποιὰν φωνὴν ἀποτελεῖν. Eustath. ad Il. P. 56. τονθολυγούντες ἤγουν ποιὸν ἤχον ἀποτελοῦντες. Etymol. Mag. in 'Ροῖζος: καὶ ροιζήσεν, 'Ιλιάδος κ'. (502.) ἀντὶ τοῦ ποιὸν ἤχον ἀπετέλεσε, τούτέστι συριγμόν. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις. Confer et Eustathii et Scholiastæ ad Homerum loca duo supra allata.

[Facile exciderit illud ἀποτελεῖν, ^{π λ} ατε compendiose scriptum, nec a librario intellectum. Vide Bast. Comment. Palæogr. p. 794. et 845.]

Ibid. post l. 34. insere: Ibid. "ἀποπρολείπω (vel etiam ἀποπρὸ λείπω) relinquo longe." H. ΣΤΕΡΗ. Similia sunt ἀποπροάγω, ἀποπροβαίνω, ἀποπροβάλλω, ἀποπροθέω, ἀποπρονοσφίζω, &c. Vide infra v. 44.

Ibid. ad v. 22. De Hesiodo, ejusque Fragmentis, egit Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 80. et p. 104—116.

Ibid. post l. 6. a fine insere: Ibid. ἱστορίας, scientiæ, doctrinæ. Proprie autem est ἱστορία sciscitatio, inquisitio, exploratio, Angl. *search, research, enquiry*; tum, metonymice, ut in hoc loco, *id quod sciscitando, vel inquirendo, cognitum est*, Angl. *information, knowledge, learning*. Namque usus hujus vocabuli, apud sequioris maxime ævi scriptores pervulgatus, quo referendum est Latinum *historia*, unde nostrum *history*, ab hoc loco plane alienus est. Vide omnino Schweighæuseri Lex. Herod. in 'Ιστορίῃ. Hesychius: 'Ιστορία. μαρτυρία, καὶ τὰ ὅμοια. Est autem ab ἴστωρ, quod ab ἴσμηι, unde etiam ἴδμων et ἴδρις ejusdem significationis. Hesychius: "Ἰστωρ. συνετὸς, σοφὸς, ἔμπειρος. μάρτυρος. οἰκοφύλαξ. ubi legendum, cum Salmasio et Vossio, μάρτυρ, συνθηκοφύλαξ. Idem: "Ἰστορας. (sic recte Ald. quod in "Ἰστορας mutavit Albert.) ἐμπείρους, μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοφύλακας. ἑρωτας. ubi ἐρωτώντας Heinsius, vel, quod prætulerim, ὁρώντας, Angl. *seeing, observing*, collato Horatiano illo, *Qui mores hominum multorum vidit et urbes*. Sic idem: 'Ιστορεῖ. μαρτυρεῖ. μυθεύει. ἐρωτᾷ. ἐρᾷ. πύθεται, ἀνακρίνει. ὀρᾷ. ubi delendum videtur istud ἐρᾷ sive ex ἐρωτᾷ, sive ex ὀρᾷ, corruptum. Photius, a Suida exscriptus: 'Ιστορησαι. θεάσασθαι. Suidas: 'Ιστορία. ἡ θέα. Cf. Schweighæuseri Lex. Herod. in Θεωρίῃ. Jure igitur πάσης ἡρανος ἱστορίας audierit Hesiodus, doctrinæ sane, si quis alius poeta antiquus, variae ac multiplicis, id quod vel ex reliquiis ejus, quæ plenæ sunt rerum aliunde petitarum, satis liquet. Jure illa, quæ de divis puta, divumque parentibus*, vel de agri cultura ac satione, unde unde, etiam ex intimis sacerdotum latebris†, collecta, cecinerit Hesiodus, ἱστορίας nomine

* Manil. II. 11.

† Vide Procli Prolegom. init. p. 3. Gaisford.

appellari poterant. Etiam geometriam a Pythagora sic nuncupatam fuisse, testatur Iamblichus Vit. Pythag. 18. Notent autem tirones, ex Latina voce fluxisse alteram *storia*, sequioris ævi, quæ et hodie in ore est Italæ, et exinde nostrum *story*, quod olim de vera historia unice usurpatum est, non de narratione fabulosa, prout hodie usurpatur. Sic Milton. *Comus* 513. *I'll tell ye; 'tis not vain or fabulous, | (though so esteem'd by shallow ignorance) | what the sage poets, taught by th' heav'nly Muse, | Story'd of old in high immortal verse, | of dire chimeras and enchanted isles, | and rifted rocks, whose entrance leads to Hell; | for such there be, but unbelief is blind.* Sed et Latinum *historia* de narratione fabulosa aliquoties, etiam apud probæ notæ scriptores, usurpatum est. Loca quædam suppediabant Facciolatus et Forcellinus in Lexico. Cum *storia*, cadentis Latinitatis, conferenda sunt *striculus*, *Spanus*, *stera*, *sterricus*, ejusdem farinæ, pro *hystriculus*, *Hispanus*, *hystera*, *hystericus*.

P. 39. ad v. 25. De voce ἀναγραφή vide omnino doctissimum Dodwellum *De Dicaërcho ejusque Fragmentis* p. 20. seq.

Ibid. ad v. 29. l. 3. Respexit Lexicographus Thucyd. I. 2. notante G. G. Humphry.

P. 40. l. 3. In Hom. II. Σ. 595. λεπτὰς ὀθόνας per διαφανείς ἐσθῆτας, λαμπράς, exponit Scholiasta.

P. 41. l. 7. Hoc Idyllium Theocrito jure abjudicat Burgesius. Alcæi potius videtur esse. Cf. Gaisford. ad Id. XXIX. init.

P. 45. l. 13. adde: Cf. Eustath. ad Od. I. 92. p. 339. 36. Bas.

Ibid. ad v. 37. l. 9. a fin. Cf. vocabulum *μεστοκάλαμος*, quod *arundo plena et solida* exponitur.

P. 46. l. 20. Athen. XIV. p. 621. C. ἀνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην. ubi male Toupus ἐπὶ κῶμον Emend. in Hesych. T. IV. p. 309. Theogn. 934. καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. Simile est illud Eurip. Cycl. 423. καὶ δὴ πρὸς ψῖδάς εἶπ'.
P. 47. suo loco insere: V. 42. ἐπέβη, ἀδῖι, advenit. Hom. II. ℥. 226.

Πιερίην δ' ἐπιβάσα καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινήν. ubi citat Schol. Ven. Od. E. 50. Πιερίην δ' ἐπιβάς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Eustath. ad l. p. 969. ult. Bas. τὸ δὲ Πιερίην ἐπιβάσα, ἡ ἀναστροφὴν ἔχει, ἵνα ἡ, ἐπὶ Πιερίαν βάσα, ἡ ἀρχαῖκῶς αἰτιατικὴ συντάσσεται. Idem ad Odysseæ l. p. 206. 10. Σημεῖωσαι δὲ τὸ ἐπιβάς αἰτιατικὴ συνταχθὲν, ἕτερον ὃν παρὰ τὸ, ἐπιβάς ἵππου ἢ ἄρματος. Herod. VII. 50. τῶν ἂν κου ἐπιβέωμεν γῆν καὶ ἔθνος, τούτων τὸν σῖτον ἔχομεν. Soph. Aj. 143. σὲ τὸν ἵππομανῆ | λειμὼν' ἐπιβάν', ὀλέσαι κ. τ. λ.

Ibid. suo loco insere: V. 43. θέτο, posuit. Soph. Œd. Col. 1409. μή μ' αἰτιάσπῃ γέ, | ἀλλ' ἐν τάφοις θέσθε κἀν κρείσμασι. Sic et Latini. Virg. Æn. VI. 507. Te, amice, nequivi | conspicer, et patria decedens ponere terra. Ovid. Trist. V. 480. Qua positus justa feruntur avis. Virg.

Æn. VI. 653. Quæ gratia currum | armorumque fuit vivis, quæ cura nitescentes | pascere equos, eadem sequitur tellure repositos. Horat. Sat. I. 9. 27. *Haud mihi quiesquam : | omnes composui.*

P. 49. l. 5. Sic et *Ἰακχος* audiebat canticum Bacchicum, teste Herod. VIII. 65. Cf. Eurip. Elect. 143. Cycl. 69.

P. 51. l. 7. Possis etiam : *ὦ Δίε, πᾶσι θεοῖσι τετιμῆνε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν | ἄθᾶντοι πρῶτῃ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεΐδεν | φωνῇσι λιγυρῇσι· κότῃ δέ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξιτέρῃ·* κ. τ. λ. Quam locum emendandi rationem etiam Burgesio proposueram, qui eam aliquatenus probavit, sed et alia adhuc medicina locum egere censuit. Vide Epist. Crit. Postscript. p. 76. 81.

Ibid. l. 21. Ἀχαῖοι apud Homerum scribi jubet Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 3. Sed *Ἀχαῖοι* unice verum esse patet ex Eustath. ad Il. A. 22. p. 21. 50. Bas. Vide Gregor. p. 596. ibique Kœnium et Bastium.

P. 52. suo loco insere : V. 45. *λόγων δ' ἐνεπλήσατο βιβλούς, et sermonibus implevit libros.* Sic Juvenal. Sat. I. 63. *Nonne libet medio ceras implere capaces | quadrivio ?*

Ibid. suo loco insere : V. 48. πόθος (a πάθω obs. ut volunt, unde *ἐπαθον* 2. aor. verbi πάσχω) proprie est *molestia*, sive *dolor*, qui sentitur in carentia rei optatæ, *desiderium*, Angl. *a longing for* or *after* any thing. Hom. Od. *Æ.* 144. ἀλλὰ Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο. Hesiod. Scut. Herc. 39. οὐδ' ὄγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροῦντας | ὥρ' ἵεναι, πρὶν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς | τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἰνυτο ποιμένα λαῶν. Terent. Hec. I. 2. 13. *Epol te desiderium Athenarum arditior, | Philotium, cepisse.* Et hic reddi potest *cupido*, amor, ut Σαυφῶς πόθος idem fere valeat, quod *μανίη* Θεανοῦς infra v. 85. Inter ποθεῖν et ἐρᾶν paulo argutius distinguit Eustath. ad Od. A. 202. p. 427. 26. Bas. ποθεῖν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῶν ἀπόντων· ἐρᾶν δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν ὄψει. Quanquam plerumque servari hanc distinctionem non inficias iverim. Aristoph. Eccles. 954. πάνν γάρ τις ἔρωε με δονεῖ | τῶνδε τῶν σῶν βοστρούχων. | ἄσποπος δ' ἐγκείται μοί τις πόθος, | ὅς με διακναΐσας ἔχει. ubi notandum, præsto fuisse adolescentem, quem perditæ amabat anicula, de quo supra dixerat ἀλλ' οὔτοσὶ γὰρ αὐτὸς, οὐ μεμνήμεθα. Id. Ran. 53, 56. πόθος γυναικός. Et protinus addit : τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεσθαι. Cf. et infra v. 95. Horat. Epod. ult. extr. *Desiderique temperare pocula*, h. e. pocula amatoria, *φίλτρα*, Angl. *love-potions*, *philters*. Hesychius : Πόθος. ἔρως, ζήτησις. ἐκίπνοσις. At infra v. 73. πόθος valet Angl. *regret for the loss of* any thing, quo sensu etiam Latinum *desiderium* usurpavit Horat. Od. I. 24. 1. *Quis desiderio sit pudor aut modus | tam cari capitis ?* Quæ tamen significatio ad primitivam notionem tantum non accedit.

P. 53. ad v. 50. Eugenēs Anth. Gr. IV. p. 507. Brod. τὸν τοῖς μελι-

χροῖς ἰμέροισι σύντροφον | Ἀναῖος Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον, | ἔσφηλ' αἰ-
ὕγρῃ νέκταρος μεληδόνι. Incerti Epigr. ibid. Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέ-
πεις ἀκόρεστον ἐρώτων | πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἴσον ἀδόντα κόραις.

Ibid. ad v. 50. l. 2. Pseudo-Sapphonis Fragmentum sic vertit Fawkes-
ius : *Ye Muses, ever fair and young, | high-seated on the golden throne ! |*
Anacreon sent to me a song | in sweetest numbers, not his own ; | for, by
your sacred raptures fir'd, | the poet warbled what the Muse inspir'd.

P. 55. l. 11. Λεκτὸν, cum gravi accentu, Homerus, Strabo, et Ptole-
mæus. Vide Cellar. Geogr. Ant. III. 3. 57.

Ibid. ad v. 57. l. 3. lege : teste Suida, et Eustath. ad Od. A. 298. p.
438. 6. Bas.

Ibid. ad v. 57. Cf. Aristoph. Av. 748. ἐνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα, | Φρύ-
γιχος ἀμβροσίῳ | μελέων ἀπεβόσκειο καρπὸν, αἰεὶ | φέρων γλυκεῖαν ψῆδάν.

P. 56. ad v. 59. l. pænult. Virg. Georg. II. 419. *Et jam maturis metu-
endus Jupiter uvis.* h. e. æther, aer. Cf. et IV. 220—227.

P. 57. l. 9. De ἐκείνος, δεικτικῶς dicto, vide Heynium ad Hom. II. E.
604.

Ibid. insere : V. 65. Μακηδονίης. Tum Μακεδὼν, tum Μακηδὼν, Græ-
cos dixisse notat Eustath. ad Dionys. Perieg. 254. 427. Æsch. Pers. 498.
Μαγνητικὴν δὲ γαίαν, ἥδ' ἐ Μακεδόνων. Callim. H. in Del. 167. ἕξειαι οὐκ
ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι. Vide Malthyum in Μακηδόνιος, Gais-
ford. ad Hesiodi Fragm. LXXXVIII. ubi vulgo legitur Μακεδόνα, metro
respuente, sed Μακηδόνα correxit Gaisfordius in Indice. Eadem quan-
titaris ratio est apud Latinos. Plaut. Mil. I. 1. 44. *Triginta Sardi, sex-
aginta Macedones.* Horat. Od. III. 16. 13. *Diffidit urbium | portas vir*
Macedo. Ovid. Metam. XII. 466. *Qui clypeo, gladioque, Macēdoniaque*
sarissa, &c. Arator in Acta Apost. II. 313. *Vir quippe Macēdo | in som-*
nis hæc visus ait.

P. 58. l. 14. Cf. Milton. Sonnets IX. init. *Lady, that in the prime of*
earliest youth | wisely hast shun'd the broad way and the green.

P. 59. l. 12. fin. adde : *De λαύρα vocabulo vide Sturzium de Dialecto*
Macedonica et Alexandrina p. 78.

Ibid. ad v. 67. l. 9. Istud Ἰσόκεν defendere videtur ΙΑΚΥΣΙΝ, h. e.
εἰλικυσεῖν, quod in Inscriptione legitur e rudibus urbis Teni effossa,
hodieque penes Coll. Trin. Cant. quodque sanum censet Kiddius ad
Dawes. p. 339. Quanquam crediderim ex duplici errore natum esse
illiterati lapicidæ. Cave autem ne ex dictatione, minus accurate per-
cepta, ortam putes glossam Hesychianam, Ἡθε, (sic Ald.) ὄφελον. ubi
Εἶθε, vel Αἶθε, conjecit Kusterus. Nam, cum Ἡθε, [μακάρι,] ὄφελον,
scriptum reperiatur in codice Marciano, legendum omnino : Ἡθεῖ. ὦ
μακάριε, ὦ φίλε. Respexit Lexicographus Hom. II. Z. 518. Quæ glossa,
præ interpolatorum inconstantia et temeritate, etiam sub Εἶθε reperiatur,

ad hunc modum scripta apud Schowium p. 239. Εἶθε, ὄφελον, [μακάρι] In illo tamen Hesychii, Φαλικρόν. ἄκρατον, vide annon, cum Palmerio, χαλικρόν corrigendum sit, vocabulo, ob scribæ nescio cujus pravam scripturam, de suo loco moto. Quamvis erunt fortasse, qui Φαλερίνος. ἄκρατος, scribendum esse autument, respectu habito ad vini Falerni vim, quæ tanta fuisse dicitur, ut solum vinorum flammam accenderet, teste Plinio XIV. 6. Vide Athen. I. p. 26. C. et 33. A. Sed alterum magis placet.

P. 60. suo loco insere: V. 69. Κυθήρηθεν, e Cytheris. Athen. VIII. p. 341. A. Περὶ δὲ Φιλοξένου τοῦ Κυθηρίου διθυραμβοποιου Μάχων ὁ κωμωδοποιὸς τάδε γράφει. Vide et Suidam in Φιλόξενος. Eustath. ad Il. O. 431. p. 1031. 12. Bas. Κύθηρα δὲ ἐν οὐδετέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησιν ὁ γράψας τὰ Ἑθνικά. ἢ ποτὲ καὶ Πορφυρούσα, (lege Πορφυρούσσα) ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. ἐκ ταύτης, ἥς ἡ κλῆσις εἰ καὶ κατὰ παραφθοράν, ὅμως μέντοι ἕως καὶ ἄρτι φυλάττεται, καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ Κυθήρεια κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον (Theog. 198.) λέγεται. διὸ καὶ Ζάθεα Κύθηρα ἔφη ὁ ποιητὴς (Il. I. c. 432.) διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τῆς Κυthereίας ἔκφανσιν. Idem ad Dionys. Perieg. 499. τὰ Κύθηρα δὲ νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Κρήτῃ, φυλάττουσα καὶ εἰσάρτι τὴν κλῆσιν· δοκούσα αἰτία εἶναι τοῦ τὴν Ἀφροδίτῃν καλεῖσθαι Κυθήρειαν, κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, λέγοντος Κυθήρειαν τὴν Ἀφροδίτην λέγεσθαι, διότι προσεπέλασε Κυθήροις. ἐκαλεῖτο δὲ, φασί, καὶ Πορφυρούσα (scribe cum duplici σ) ποτε, διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας. ὠνόμασται δὲ, φασίν, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Et notandum, Eustathium, respectu habito ad vocis Κυθήρεια derivationem Hesiodream, (in qua plane hæret) Κύθερα accuratius, quam Κύθηρα, scribi potuisse innuere videri nomen insulæ: quæ tamen forma nusquam comparet. Notandum etiam est, vocabulum Κυθήρεια in Iliade ne semel quidem occurrere, et bis tantum in Odyssea, (Θ. 288. Σ. 192.) quod tamen in Homeri spuris quinquies ad minimum reperitur. Neque ejus meminit, de templo Veneris Cytheriæ loquens, Herod. I. 105. Nec profecto mirum est, Grammaticis antiquis displicuisse derivationem Hesiodream, quæ analogiæ prorsus repugnat. Hesychius: Κυθήρεια. ἢ Ἀφροδίτῃ. καθ' Ὅμηρον μὲν, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, (Hesiod. Theog. 198.) ἀλλ' ὅτι κευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρηγμένον (τὸν inserit MS. Schow.) κεστὸν ἱμάντα, ἡγουν τὸν ποικίλον. ἢ ὅτι οἱ ἐρῶντες ἐν αὐτοῖς (lege αὐτοῖς) κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Photius: Κυθήρεια: οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ὡς Ἡσιόδος φησίν· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῇ (lege αὐτῇ) κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσιν ἐφίησιν· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν. Quæ verba exscripsit Suidas. Etymol. Mag. in Κύπρις: Κυθήρεια δὲ καθ' Ὅμηρον οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. οἶδε μὲν (lege οἱ μὲν γὰρ) τὰ Κύθηρα· οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ εἴρηται, ἀλλ' ἡ κευθόμενον

ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πᾶσι (lege πάσης) τῆς ἐρωτικῆς φιλλας ἐξηρητημένον ἱμάντα, ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφήσει. διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται. "Ενθ' ἔνι μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντα. (Π. ᾤ. 216.) Vide et in Κυθήρεια. Etymol. Gud. Κυθήρεια, ἡ Ἀφροδίτῃ, ἡ κεύθουσα τοὺς ἔρωτας, ἡ ἀπὸ τοῦ τόκου, διότι προσέκυρσε Κυθήρας· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας· ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἥς ἔθει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα ἀκούει. ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γένεσις αὐτῆς· τινὲς δὲ καὶ τὴν Κύθηραν ἀπ' αὐτῆς, ὅτι γεννηθεῖσα ἐκεῖ ἐκρύφθη· τὴν δὲ Κυθήρειαν νοοῦσι τινὲς ὡς κρυψίποθον ἔνυν· διὸ καὶ σκοτίας Ἀφροδίτῃς ἱερὸν εἶναι ἐν Φαιστῷ· ἐν δὲ καύδῃ καὶ καλιψῶν ἔστιν Ἀφροδίτῃς ἱερὸν. ubi legendum videtur: Κυθήροις· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας (ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἥς ἔδει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα) ἀκούει.—κρυψίποθον (κρυψίποσθον Etymol. Mag. ed. pr. in Κυθήρεια) οὐσαν·—Καύνῃ (Κνίδῃ conjicit Sturzianus) καὶ Καλυψοῖ. Orion Thebanus: Κυθήρεια. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἡ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυφίαν τινὰ οὐσαν κατὰ τὴν μίξιν. Ἡσιόδος δὲ ἀπὸ Κυθήρων. ἄταρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. Schol. ad Hesiod. Theog. 196. Κυθήρεια δὲ, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τοὺς ἔραστας, καὶ λάθρα παραγίνεσθαι· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν ἔρωτα. Schol. Ven. ad Il. E. 458. καὶ ἡ Κυθήρεια δὲ καθ' Ὅμηρον, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήραις· οἶδε (lege Κυθήροις· οἱ) μὲν γὰρ τὰ Κύθηρα· οὐκ ἀπὸ τοῦδε (lege τούτου δὲ) εἰρηται. Κυθήρεια δὲ, ἡ κευθέμενον (lege κευθόμενον) ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης τῆς ἐρωτικῆς φιλλας ἐξηρητημένον ἱμάντα, ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφήσει· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται. "Ενθ' ἔνι μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντων. Vide autem annon ab amore furtivo, inque primis ab adulterio cum Marte facto, Κυθήρεια audierit Venus, ut alia de causa Ἀφροδίτῃ, quia e spuma maris orta credebatur, exinde etiam Ἀφρογένεια dicta; quanquam etiam de hujus vocis origine inter Grammaticos disceptatur. Fuerit autem Κυθήρεια a κύθω, obsoleto verbo, (vide Od. Γ. 16.) et ἔπος, antiquo et Ἄεολικο nomine substantivo, analogia satis facili. Verbi autem obsoleti vestigia etiam in κυθηγενῆς et κυθώνυμος latere videmus. Hesychius: Κυθηγενέσι. κρυφογενέσιν. Idem: Κυθωνύμου. αἰσχρὸν κλέος ἔχοντος. ἡ τοῦ (lege οὐ, cum Ald.) ἂν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς τὰς πράξεις. ἡ ἀξίον κεκρύφθαι. ubi καὶ τὰς πράξεις Ald. Malim ἢ τ. π. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 821. Sic Ἀφροδίτῃ Ψιθύρος, Venus Susuratrix, simili appellatione, Athenis olim colebatur. Vide Hesych. in Ἀφροδίτῃ. ψίθυρος, et Ψιθύρα, Suid. in Ψιθυρίζει, Harpocrat. in Ψιθυριστῆς Ἑρμῆς, itemque Meurs. Att. Lect. IV. 12. Eustath. ad Od. X. 445. p. 795. 33. Καὶ ὅρα τὸ λάθρη, συντελοῦν εἰς τὸ, Ψιθύρος Ἀφροδίτῃ, περὶ οὗ προγόγραπται. (ad Od. Υ. 8. p. 718. 38.) Sed et ex κύθω, et

ἤρα, (unde ἐπίηρα, et ἐρίηpes, collato Etymol. Mag. in Ἐρίηp) descendit, ni fallor, etiam insulæ nomen, alteri vocabulo sane affine, quamvis ejus non sit parens, id quod voluisse videtur Hesiodus. Quæ autem Κύθηρα, ρων, scriptoribus antiquioribus audiebat insula, eadem et Κύθηρα, ρας, recentius audit. Quod fugit Geographos. Læert. Vit. Chilonis : ἐνδοξότατος δὲ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, προειπῶν περὶ Κυθήρας τῆς νήσου τῆς Λακωνικῆς. T. Magist. p. 557. Κύθηρα πόλις θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, ὃ καὶ κρεῖττον. Vide et locum Etymol. Gud. supra citatum. Tacit. Ann. III. 69. *Ut Cytheram potius concederet.* Etiam formam Κυθήρη Ionibus recentioribus in usu fuisse, patet ex Κυθήρηθεν Hermesianacteo. Ut enim ab Ἴδη fit Ἴδηθεν, a Θρήκη Θρήκηθεν, ab Οἰχαλίη Οἰχαλίηθεν, a Σπάρτη Σπάρτηθεν, a Τροίη Τροίηθεν, ita a Κυθήρη, eadem analogia, fit Κυθήρηθεν, pro quo Κυθηρόθεν dixit Hom. Il. O. 438. Obiter observandum, Κύθηρα, urbem Cypri, quam veteri geographiæ obtrusere nonnulli, v. g. Meurs. de Cyprio I. 11. Brod. ad Anth. Gr. IV. p. 471. Nolt. Lex. L. L. Antibar. T. I. p. 254. ex prava interpretatione Schol. ad Hesiod. Theog. 192. pro nulla habendam esse acriter vidisse Cellar. Geogr. Ant. T. II. p. 238. Ferme oblitus sum dicere, ex Æolico Κυθήρα recta descendisse Latinum *Cytherea*. Grammaticus Leidensis p. 637. Καὶ ἀντὶ τῆς εἰ διφθόγγου τὸ ἦ τάσσουσι. Κυθήραν γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Κυθέρειαν. Grammaticus Augustanus p. 670. Τῷ ἢ ἀντὶ τῆς εἰ διφθόγγου χρῆται. ἐλθὴν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κιθαίρειος. Lege : καὶ Κυθήρα ἀντὶ τοῦ Κυθέρεια. De Æolibus loquitur uterque Grammaticus. Ita etiam Dores. Alcman apud Apollonium περὶ ἐπιρρήμάτων, citante et corrigente Bastio ad Gregor. p. 187. πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκήω, h. e. Λυκείου. Etymol. Mag. p. 32. citante Bastio ibid. τὸ ὄρηος καὶ Λύκης Λακωνικά. Inde Latinum *Lyceum*, non *Lycium* ; quamvis alteram formam prætulerit Gell. XX. 5. Nam quæ in linguam Latinam illata sunt vocabula Græca, ei diphthongo in i mutata, v. g. Ἰφιγένεια, Νεῖλος, &c. sive Æolibus prorsus ignota fuerunt, sive in Latium serioribus temporibus irrepsere. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. XVI. 3. Etiam Homerus vocem Ἰφίγενεια ignoravit, pro qua Ἰφίανασσα dixit Il. I. 145. 287. perinde atque Ἐπικάστη Od. Λ. 270. quod in Ἰοκάστη postea degeneravit. Homero etiam (qui tamen Ægyptum probe novit) ignotum est Νεῖλος vocabulum, quamvis illud agnoscat Hesiodus, vel potius ejus interpolator, Theog. 338. pro quo Αἴγυπτος a poetarum potius semper ponitur. Mitto enim sciolorum quorundam sententiam, qui Ὠκεανὸν Homericum de Nilo intelligendum esse autumarunt. Quasi si de Nilo, vel de ullo alio flumine, accipi possint magnifica illa Il. Φ. 196. ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, | καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρεῖα μακρὰ νάουσιν ! Vide et Herod. II. 23. Longe meliora vidit Eustath. ad l. p. 1316. 26.

qui de Αἰγύπτῳ, h. e. Nilo, consulendus est ad Od. Δ. 351. p. 172. 24. *Æ.* 257. p. 544. 14. Quod si linguæ Æolicæ innotuissent hæc vocabula, nullus dubito quin Ἰφιγένεια, Νῆλος, &c. scripsissent, et ad eorum exemplum Latini *Iphigeneæ*, *Nelus*, &c. ut protinus ad Æolum consuetudinem revocanda fuisset cantiuncula illa, ex Scotorum tum pronuntiatione, tum etiam scriptura accuratissima, *The battle of the Nele* | *is the foremost on the fele*, &c. Quanquam de ultima cantiunculæ voce res non adeo in proclivi est.

Ibid. l. 20. in fine adde: ἀνεθρέψαντο—παιδευθέντα vertas licet *aluerunt et formarunt*, collato Horat. A. P. 307. *Quid alat, formetque poetam.*

P. 62. ad v. 73. Notandum, pænultimam verbi αἶω ancipitem esse. Eurip. Hec. 175. ἐξέλθ' οἴκων· αἶε πατέρος | αἰδᾶν, ὃ τέκνον, ὡς εἰδῆς, | οἶαν, οἶαν | αἶω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς. Adde Aristoph. Nub. 1149. Pac. 1029. Vide Maltbyum. Ex αἶω (ἀFίω) fluxisse Latinum *audio*, fere atque ex γαίω (γαFίω, unde *gavisus*) *gaudeo*, optime notavit Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5.

P. 63. ad v. 79. Menander apud Stob. T. 16. 10. ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος. Auson. Præf. Cent. Nupt. p. 169. *Quid ipsum Menandrum? quid Comicos omnes, quibus severa vita est et læta materia?*

Ibid. ad v. 81. Voces sic copulat Schweighæuserus in versione, quasi constructio sit πικρὰ μῆτις περιεσφίγζατο. Sed obstat quantitas metrica: namque ultima in πικρὰ nominativo producatur necesse est. Scilicet copulandum περὶ πικρὰ, vel potius, cum Porsono, περὶ πικρά.

P. 64. ad v. 82. in fine adde: Ceterum totum versum de oratoribus intellexit Schweighæuserus, quorum neque ulla apud Hermesianactem fit mentio, neque ipsis satis apte convenire videtur vocabuli μύθων usus, sive ad ἀπερὴ referatur, sive ad κῆδος, quod præfert Schweighæuserus.

Ibid. ad v. 84. Xen. Anab. I. init. ἐθαύμαζον, ὅτι Κῦρος οὔτε ἄλλον πέμποι σημαίνοντα, ὃ τι χρὴ ποιεῖν, οὐτ' αὐτὸς φαίνοιτο. Virg. Æn. V. 550. *Ducat avo turmas, et sese ostendat in armis.*

Ibid. l. 8. a fin. Pseudo-Linus Stob. T. 5. 22. νηδὺν μὲν πρῶτιστ' αἰσχωρῶν δώτειραν ἀπάντων, | ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

P. 65. ad v. 85. adde: Ad locutionem μανίη Θεανοῦς, conferri potest Sen. Hipp. 538. *Impius lucri furor.*

Ibid. post l. 7. insere: *Ibid.* καταδέω, devincio. Hom. Od. O. 442. ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ | δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ. Et hic de amoris vinculis intelligendum est. Sic Lucret. I. 35. *Æterno devinctus volnere amoris*. ubi *devictus* mavult Burgesius. Permutantur *devinctus* et *devictus* Catull. LXIII. 120. Stat. Theb. IX. 808. *Hærebat juveni devinctus amore pudico* | *Mænalius Dorceus*.

Ibid. ad v. 87. Virgilii locum paulo impeditiorem simpliciter vertas licet Angl. *Here a more ample sky, and with sheeny light, invests the*

plains, h. e. *illumes the plains with its sheeny light*. *Purpureus* hic valet nitidus, splendidus, collato Virg. *Æn.* I. 593. Ovid. *Fast.* VI. 251.

Ibid. l. 2. *a fin.* adde: Ovid. *Metam.* VI. 490. *At rex Odrysus, quamvis secessit, in illa | æstuat.* Adde Virg. *Æn.* IV. 1. Tibull. IV. 12. 1. Beattius *The Minstrel* II. 57. *But she, who set on fire his infant heart, &c.*

P. 67. n. 92. De quantitate nominis *άνια*, vel *άνιη*, vide Porsonum ad Eurip. *Phœn.* 1334. qui locum *Hermesianactis* ibi citat.

P. 68. *ad v.* 95. “*Κυρηναῖον*. Prima est communis. V. Scaliger. ad Catull. p. 10. Callim. H. *Apoll.* v. 94.” WESTON.

Ibid. *ad v.* 96. l. 4. Similia sunt sequentia. Bion apud Stob. T. 65. 4. *μορφὰ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, άνέρι δ' άλκά.* Sall. B. Jug. 85. *Mundities mulieribus, viris laborem convenire.*

P. 77. l. 4. *a fin.* *μάλ' οἴμοι* etiam Canterus.

P. 80. l. 8. *a fin.* Ita etiam Bachius, ex conjectura Heinrichii.

P. 99. n. 1. Totum Fragmentum sic se habet apud Schweighæuserum:

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
ὦν οὐδὲ τιμὴν εἰσένεγκας, οὔτε μὴν
κληθεὶς ἐσῆλθες, οἷα δὴ φίλος· ἀλλά σε
γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
ἐς ἀναιδίν· — —

5

P. 104. n. 1. De hoc Pratinæ Fragmento consulas etiam licet *La pratique du théâtre, par Hédélín, abbé d'Aubignac* IV. 4. Totum sic se habet apud Schweighæuserum:

Τίς ὁ θόρυβος ὁδε;
τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν
ἐπὶ Διονυσιάδα
πολυπάταγα θυμέλαν;
'Εμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν·
ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,
ἀν' ὄρεα θύμενον
μετὰ Ναῖδων,
οἷά τε κύκνον, ἄγοντα
ποικιλόπτερον μέλος.
Τῶν αἰοιδῶν

5

κατέστας σὺ Πιερίς βασιλεια·
ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω.
καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπέρτερας κώμων μόνον
θυραμάχοις τε πυγμαχίαισιν
εὖν θεα, εἰς πάροιον ἔμμεναι στρατηλάτας.

15

Παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα,
 φλέγε τὸν ὀλοσίαιον κάλαμον,
 λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν
 θυπατρυνπάνω δέμας πεπλασμένον ἡνιδού
 ἔδε σοι δεξιᾷ, καὶ πόλος διάρεφα
 θριαμβοδιθύρμιβε κισσοχαίτ' ἀναξ,
 ἄκουε τὰν ἐμὴν Δώριον χορείαν.

20

25

P. 105. *nott. l. ult.* In Athen. XIII. p. 566. E. κατὰ τὸν καρκίνον habet Ald. ubi κατὰ τὸν Κρατῖνον correxit Casaubonus ex MSS. Cum Al-
 dina, ut sæpius, consentit MS. Palatinus. Carcinus autem, ut videtur,
 Pratinæ erat æqualis, ab Aristophane jam senior, una cum filiis suis,
 sæpius derisus, etiam ob nomen, quod *cancer* denotabat. Vide Pac.
 829. Vesp. 1507, 10. De filiis sic Schol. ad Aristoph. Pac. 761. παῖδες
 δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, Ξέναρχος. τραγικοὶ δὲ οὗτοι
 χορευταί, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὄρνυγες (Pac. 768.)
 ἐκαλοῦντο. Ex quibus Xenocles et tragædiarum scriptor fuit, (Ran. 86.
 Vesp. 1511.) sed ordinis vilioris; qui tamen cum Euripide certavit, et
 palmam semel tulit. Vide Schol. ad Nub. 1243. et ad Ran. 86. Ælian.
 Var. Hist. II. 8. Carcinum etiam meminerunt Aristoteles de Poetica,
 Suidas, et Photius in Καρκίνου ποιήματα, ejusque Fragmenta nonnulla
 servarunt Athenæus et Stobæus. Ceterum καρκίνος ubique mediam
 brevem habere notavit Meinekius ad Menand. p. 183. De quantitate
 minus accurate egit Florens Christianus ad Pac. 763. a Scholiasta de-
 ceptus ad ejusdem fabulæ v. 761. itemque Schweighæuserus ad Athen.
 III. p. 91. C.

P. 108. *ad v. 1.* Ὀρνυμαδὸς vocem nihili esse ostendit etiam illud,
 quod in Etymologi Magni loco nulla literarum transpositionis fit men-
 tio.

P. 109. *l. 14.* De σίωρ, et similibus Laconicis, vide quæ nos in Præfa-
 tione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxxi, ii. ubi, vel in media voce, Æoli-
 bus inolevisse hunc P literæ usum diserte ostendimus, adducto exemplo
 futuri Latini *ero, eris, erit*, &c. ab obsoleto ἔρω, ἔρες, ἔρηρι, ἔρομες, ἔρε-
 ρες, ἔρυντι, prout Æoles scripsisse videntur vice recentioris ἔσομαι,
 [ἔσεσαι] ἔσῃ, ἔσεται, &c. Ejusdem, in media voce, usus literæ P vesti-
 gia cernere licet in infinitivorum præsentium activorum, cujuscumque
 conjugationis, terminationibus Latinis, ex aoristis primis Græcis recta
 effluentibus. Sic ab ἀμῆσαι, Æol. ἀμᾶσαι, (ab ἀμᾶω, ᾠ) fluxit La-
 tinum *amĀRE*; a μενῆσαι (cujus præsens fuit μενέω, a μένος, unde
 Latinum *mens*) *menĒRE*, (ut *Apello, memordi, peposci*, &c. olim dictum
 est) et recentius *monĒRE*; a λέγσαι, unde λέξαι, *legĒRE*; et ab

ἀΨίσαι, vel αὐΐσαι, et contracte αὐΐσαι, insertoque δ euphoniæ causa αὐδῖσαι, (ab ἀΨίω) *audīRE*. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5. CCXXXI. 103. CCXXXII. 155. et quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. itemque in Præfatione ibid. p. xxiv.

P. 114. l. 3. a fine: Ad hoc αὐλήσεως genus respexit Athen. XIII. p. 585. A. ἐπὶ δὲ τὴν θυγατέρα τῆς Γναθαίνης πτωχῶν ἐραστῶν κωμαζόντων καὶ ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν, ἐννοχέναι γὰρ δικάλλας καὶ ἄμας, "Εἰ ταῦτ' εἶχεθ' ὑμεῖς," εἶπεν ἡ Γνάθαινα, "ἐνέχυρα θέντες τὸ μίσθωμα ἂν ἀπεστείλατε." Ultima veritas licet Anglice: *you should have pledged them with the pawnbroker, and have remitted to me what you owe me.*

P. 116. l. 20. Hesychius: Ἀμαρτωλόν. πανοῦργον. μοχθηρόν. αἰμύλον. Quæ glossa a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine scripta fuisse videtur.

Ibid. l. 10. a fine: Vide Præf. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xii.

P. 117. l. 2. In Accii loco legit Burgesius:—*cerno* | *q̄c* (i. e. *quocum*) *nobis* | *dat'* *er'* (i. e. *data erit*) *b. p. l.* Equidem vulgatum hodie retinuerim, et sic dispescuerim: *Sed jam Amphilocho huc vadere cerno, et nobis datur* | *bona pausa loquendi.* ut senarius sit, cum parte alterius.

Ibid. l. 8. Vulgatum fortasse defendit Etymol. Mag. locus in Βία: ἀμώτερα παρὰ τὴν ἰάν. ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βία. τὸ δὲ μετὰ δυνάμει καὶ βιαστικῶς τι πράττειν, βία εἶρηται. τὸ δὲ ἴα, παρὰ τὸ ἴς ἰνός· τὸ θηλυκόν, ἴα.

P. 118. ad v. 15. Hujusmodi λέξεων πολυσυνθέτων, sive γομφοπαγῶν, exempla nonnulla suppeditabunt Aristoph. Vesp. 220. Eccles. 1169. seq. Philoxenus Athen. XIV. p. 643. B. C. Hegesander ibid. IV. p. 162. A. Vide Eustath. a Brunckio ad Eccles. l. c. allegatum, Schol. ad Aristoph. Ran. 823. Suid. in Γομφοπαγῇ ῥήματα.

Ibid. ad v. 16. Erunt fortasse, quibus frigidiusculum videbitur illud χυπὸ τρυπάνου δέμας πεπλασμένον, de tibia per contemptum dictum, quanquam credibile est ex generis inferioris artificibus tum αἰλοτρύπας, tum etiam αἰλοποιούς, fuisse. Cf. Pseudo-Plutarch. Vit. Isocr. p. 836. E. qui Theodorum, Isocratis patrem, multos tibiæ artifices aluisse, et inde quæstum fecisse, ibi narrat, ipsumque Isocratem ea de causa ab Aristophane et Strattide eis αἰλούς κεκωμωδῆσθαι diserte tradit. Et sane fuit ubi suspicatus sum ex corrupto *θυποτρύπανω* erui debere *χυποτρύπανον*. Fuit autem *θυποτρύπανον*, id quod a *τρύπανῳ* teritur, et speciatim (de *πυρείοις*, sive instrumentis ligneis, ex quorum collisione ignem antiqui extundebant) lignum illud cavum, alio nomine *ἐσχάρα* itemque *στορεὺς*, quod ab altero solido, quod *τρύπανον* dicitur, ad flam-

mam concipiendam atterebatur. Theophrast. Hist. Plant. V. c. ult. *δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, τὸ δὲ τρύπανον ἐκ δάφνης.* Schol. Apoll. Rhod. I. 1182. *Πυρήϊα γὰρ ταῦτά φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγενῶν· ὧν τὸ μὲν ἐστὶν ὑπτιον, ὃ καλεῖται στορεὺς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν.* Vide et Etymol. Mag. in Πυρήϊα. In Theophrasti loco *τρίβανον*, pro *τρύπανον*, certatim corrigunt VV. DD. Sed vulgatum bene se habere patet vel ex Scholiastæ in Apollonium dictis. Adde Hesychium: *Ἀχάλκευτα τρύπανα. τὰ Φρύγῃα πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ.* Cf. et eundem in *Στορεὺς*. Quod si in Pratinæ Fragmento vocabulo *ἄπαξ λεγόμενῳ* fuerit locus, crediderim tubi ad instar *ὑποτρύπανον* instrumentum sæpius effectum fuisse. Cui quidem notioni favere videntur decantata illa de Prometheo ignem *ἐν κοιλῇ νάρθηκι* furante, et e cælo ad homines transferente. Vide Æsch. Prom. V. 109. et Blomfieldii Glossarium in 1. Scilicet *ὑποτρυνπάνων*, vel *στορέων*, ferulaceorum inventor fuit Prometheus; et ferula sane, quæ corticis loco lignum forinsecus habet, ligni autem loco fungosam intus medullam, nihil, medulla inarefacta, ad ignem *τρυπάνον* ope concipiendum accommodatius esse potuit. Vide Plin. XIII. 22. et VII. 56. Et profecto Pratinæ loco optime convenit similitudo, ex re trita atque viliori, ex instrumento rudi et infabre facto, ipsoque a terebra profecto, contemptim prompta ac petita. Verendum ergo *χῦποτρυνπάνου δέμας πεπλασμένον*, et ad instar *ignitabuli effectum*. Vide Casaubon. Lectt. Theocr. c. 20. qui apte citat Nonn. Dionys. II. 491. *ὥς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων | λαῖνον ἡκύντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, | πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσειται ἀρσένι πέτρῳ.* Quod ad locutionem *ὑποτρυνπάνου δέμας* attinet, confer Homericum illud, *Ὡς οἱ μὲν μάρναντο πυρὸς δέμας αἰθομένοιο.* Sed huic conjecturæ non nimium tribuo.

P. 119. ad v. 18. *Διθύραμβος* vocabulum a *Διτ*, *θύρσος*, et *ἄπτω* ductum vult Donaldsonus *The new Cratylus* p. 397. Sed displicet literæ σ e secunda voce abjectio. Equidem hodie suspicor ex *Διτ*, *θύρα*, et *ἄπτω* natum esse hoc vocabulum. Fuerit autem *θύρα foramen*, sive *incisura*, in Jovis femore, cui, tanquam matri, insutus est e Semela raptus infantulus. Sic *τῆς Σεμέλης θύραν*, *Semela matricem*, dixit Suidas, hac de voce agens. Cf. et Etymol. Mag. et Gud. II. II. Schol. ad Pind. Ol. XIII. 26. Mirum est Hesychium, in poetis Græcis toties versatum, vocabulum *Διθύραμβος* prorsus prætervectum esse. Ovid. Metam. III. 310. *Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo | eripitur, patrioque tener (si credere dignum) | insuitur femori, maternaque tempora complet.* Ceterum *θύρα de oculo* usurpavit Philostratus p. 946. citante Wakefieldio ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4355. Ad rem etiam

Apollodorus apud Stob. T. 46. 15. citante eodem Viro doctissimo ibid. itemque Aristoph. Eccles. 316. 361. Catull. XV. 18. Nec multum ab-
similiter πύλαι ὥτων, et στόματος, dixerunt Græci, itemque πύλαι ἡπα-
τος, quæ *portæ jecoris* sunt Cic. Nat. Deor. II. 55. "Quam etiam ratio-
nem," verba sunt Stephani, "secuti Anatomici, Latine Venam portam
appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac
parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus."
Vena porta, vel *portæ*, est quod nos Anglice dicimus *the gatevein*. Sed
et vocem θρίαμβος ex θρίον et ἄπτω hodie potius duxerim. 'Ιάπτω ex
ἰός et ἄπτω ductum esse vix, ut opinor, dubitari potest; ut neque, ex
ἰός et ἄλλω Æolico obsoleto, unde Latinum *salio*, (ut ab ἄλλος, φύλλον,
fiunt *alius*, *folium*) natum esse verbum, et ipsum antiquum, ἰάλλω.

Ibid. l. 4. *a fine*: Vide Reinold. Hist. Gr. et Lat. Lit. p. 7.

P. 120. l. 5. *a fine*: Vide Dobræi Advers. T. II. p. 221.

ADDENDA BURGESIANA.

P. 74. Statui vocem αἰλινος esse minime sinceram, neque sententiam
muto, quamvis eam ediderit Blomfieldus in Callimach. Epigr. 64. e con-
jectura Ernesti, hominis, judice Toupio, in literis Græcis plane hospitis.
Verba Cyrenæi sunt misere corrupta—Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὥδε Μενέκρατες
ἔτι πολὺς Ἦσθα τί σε ξείνων ὥστε κατειργάσατο: quæ in posterum ita
legi possunt emendata—Αἴ νε', ἐκεῖ σὲ γὰρ οἶδα, Μενέκρατες, οὗ γ' ἔπ'
ἴουλος Ἦλθε τί σ', ὦ ξείνων λῶστε, κατειργάσατο; Inter hæc Zedelio,
nescio cui, debetur λῶστε: qui conferre poterat Soph. Philoct. 1163.
ὦ λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων. Cætera sunt mihi propria. Sermo fuit de
juvene, in cujus genas modo ἦλθον ἴουλοι, ut Callimacheum loquar in
H. Jov. 56. Hac re perspecta, illico se prodit—Αἴ νε', ἐκεῖ—ubi ἐκεῖ
est δεικτικῶς dictum ad inferos. Vid. mea in Postscript. Epistol. p. 78.
unde emendabis Æsch. Teleph. Fr. 'Οδοὶ δὲ πολλὰι κάπαγους' ἀμαρτίας
legendo—πολλὰι κεῖσ' ἀγους'—

P. 75. In Soph. Aj. 838. reposui λυγρὸν κωκυτὸν ἐν τ' ἄσῃ πολὺν—
vice μέγαν—ἐν πάσῃ πόλει—memor Euripidei καρδίας ἄσῃ in Med. 247.
ita enim veram scripturam conservavit Olympiodorus vice καρδίας χόλον,
unde restitui ἄσῃς—ψυχῇς in Eum. 116.

P. 76. In Epigrammate apud Eustathium olim volui—κορέων δὲ σὲ
Φοῖβος ἀναιρεῖ, Ἐν ποδὶ λὰξ ἐτέρῳ—memor dictionis in Apoll. Rh. II.

221. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἑριννὺς Λὰξ ἐπέβη—necnon Aristophanis in Eccl. 161. οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον: quo respexit Hesych. "Ερερον πόδα τὸν ἕνα πόδα τὸν εὐώνυμον.

P. 80. l. 1. In Aristoph. Lys. 155. vulgo legitur—τὰς Ἑλένας τὰ μάλᾳ πω Γυμνὰς παρενιδὼν—At nihili est verbum παρενιδὼν—Quod ad σκέρων depravatam, vid. mea in Poppon. Prolegom. p. 317. ubi erui eis σπόρον ex ὥσπερ οὖν in Platon. Cratyl. ss. 50. et allegare debui Eurip. Hypsipyl. Fr. 6. Θάπτει τε τέκνα, χᾶτερ' αὐ σκείρει νέα: cujus vice κτάται νέα citat Clemens Alexandr. Str. IV. p. 495. at σκείρει tuetur Cicero versione sua in Tuscul. III. 25. 'Multi sunt humandi liberi, Rursum creandi.'

P. 80. ad v. 89. Porsoni vestigiis, ut videtur, inscius insistens Symmons in Præfat. Agam. Vers. Angl. p. xiv. legere voluit—ὃν ἔζοχον ἔχρα' Ἀπόλλων—advocato Apoll. Rh. II. 456. Τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν—Ἐχραεν ἐνδυκέως.

P. 100. In Hom. Il. O. 128. Μαινόμενε φρένας ἡλὲ διέφθορας—legi debet—Μαινόμεν', ἡ φρένα σ', ἡλὲ, διέφθορας—quia διέφθορας est transitivum.

Ibid. In Hesiod. Erg. 322. αἰδῶ δέ τ' ἀναιδῆ κατοπάζει—vice inepti κατοπάζει—lege καταβάζει—Anglice 'talks down'—Et profecto impudici sunt loquaces, taciti vero pudici.

P. 101. In Etymol. v. Χαλίφων—vice καγχαλίζειν lege παγχαλίζειν, 'in omnia dissolvi.'—Hac occasione te monebo Æschyli fragmentum σπονδαὶ χαλίκρητοι pertinere ad Choephorarum initium, quod ita scripsit Tragicus. Ἑρμῇ χθόνιε, πατρῷ ἐποπτεύων κράτη, Σωτῆρ γενοῦ μοι, ξύμμαχος τ' αἰτουμένῳ. Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Τύμβου δ' ἐπ' ὀχθῇ τάδ', ἃ γε κηρύσσοις πατρὶ Κλύων, ἀκούσει. Πρῶτα μὲν δέξαι, πάτερ, Τάσδ', ἃς χέω σοι, τὰς χαλικρήτους λίβας. Τὸ δεύτερον δέ, τόνδε πενθητήριον Πλόκαμον δέχου τόν τ' Ἰνάχῳ θρεπτήριον. Ἐριούνι Ἑρμῇ, παῖ Διὸς Μαίας τ' ἄπο, τί χρῆμα λεύσσω; Unde vero supplementa hauerim, quæ Canterus prætermisit, schedæ meæ, cum ipse illuc migravero, indicabunt; nisi forte vivus ipse omnes eas ignibus tradidero; nam Pantologia, cui totum me dedi, est infesta Musis, quas olim amabam amore, uti nunc fateri cogor, insano.

P. 104. Pratinæ ὑπορχήματος fragmentum, de quo jam desperaverunt Viri etiam doctissimi, in posterum vel a tironibus sine offensione legi poterit a me suis numeris restitutum. In hac etenim labyrintho, sic ut in aliis, Diva Critica mihi filum præbuit, quod et olim Ariadne Theseo, unde pedem extricare potui facillime, ubi metrorum scilicet callentes Hermanni sese ambagibus esse circumventos fateantur necesse est. En! Poetæ ipsius et verba et versus:

Τίς ὁ θόρυβος ὅδ' ἦν ;	
τί τόδ' ἄχορον, ἔται ;	
τίς ὕβρις ἔμ-	
ολεν ἐπὶ	
Διωνυσιάδα πουλ-	5
υ-παταγο-θυμέλαν ;	
ἐμέ δεῖ κελαδεῖν,	
ἐμέ δεῖ παταγεῖν,	
ἀν' ὄρη σύμενον	
μετὶ Ναϊάδων·	10
οἷά τε κύκν-	
ον μ', ἀνάγοντ-	
α παγκαλό-	
τροπον μέλος,	
τῶν ᾠοιδᾶν	15
ἐγκατέστασ-	
εν Πιερίς	
ἁ βασιλῆς·	
ὁ Λυδὸς δ'	
ὄδ' αἰλὸς,	20
ὥς πρόπον, γαρνέτω·	
καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτους	
κώμων μόνον,	
θηρὸς μάχαις δ'	
οὔτε πυγμαχί-	25
αις νέων ἐθέλ-	
ει παρ' οἶνον ἐμμέν-	
ειν στρατηλάταις τε·	
παῦε τὸν θρόνον, ὦ'να,	
καλὸν οὐ τρόπον, Εὔν',	30
ἔχοντα· φλέγε τὸν ὅλεσ-	
ίαυλον ἀκάλαμον	
λαλο-βαρυ-παρα-	
μελος-αρυθμο-βάτ-	
αν, τῷ θυγάτηρ Ἐννώ,	35
δέμας οὔτι πεπλασμένον ἦν·	
ἦν ἰδοῦ,	
ἄδε σοὶ	
δεξιὰ τε καὶ ποδὸς δι-	
αρριφά· Θριαμβὲ διθρί-	40
αμβε, κισσοχαῖτ' ἄναξ, ἄκουε	
τάνδε Δωρίαν ἐμὰν χορείαν.	

Sentisne, mi Jacobe, me vel pede claudō posse Pratinam saltando imitari, et poetam quasi ex inferis revocare, legem, quam ipse primus detexi, sequendo, cujusque ope carmina tam Lyricorum quam Tragicorum non pauca, quicquid homines inficeti ogganniant, ad modulum pristinum exegi? Tuæ ipsius aures te docebunt versus per paria decurrere, adeo ut primus secundusque sint ejusdem metri, ejusdemque tertius et quartus, et sic deinceps per reliqua versuum paria. Rem plus semel tractavi in Diario Classico, necnon ad Æsch. Suppl. 814. et Eum. 768. Fateor tamen in locis nonnullis me novitatis cupidiorē fuisse, et præcipue inter Aristophanis carmina monostropha, quæ Hermannus aliique melius digesserunt. Hactenus de mensura cantus. Ad verba ipsa progredior.

V. 1. Vulgo deest ἦν. At loca, quæ citasti, verbum illud satis tuerentur, ne quid dicam de metro. Cf. et Iph. A. 317. *Τίς δῆτ' ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἀκοσμία*; Ubi Lexicon Bekker. p. 369. exhibet *Τίς ποτ' ἐν θύραισι θόρυβος*. At *θύραισι* elegantius dicitur, omisso *ἐν*. Hoc primum. Deinde istud *δῆτα*, non facile quis dixerit, unde venerit, nisi ex—*Τίς ποτ' ἦν ὁ θροῦς θύραισι χ' ἡ λόγων ἀκοσμία*; Certe anapæstus in trochaico vix et ne vix quidem stare potest, et *θροῦς* est Atticorum.

V. 2. Vulgo *Τί τὰδε τὰ χορεύματα*; Atqui non erant choreæ, verum rixæ, de quibus Pratinas sciscitabatur, uti patet e fragmenti tenore omni: quod et in animo habuit Horatius in Od. I. 27. 'tollite barbarum Morem, verecundique Bacchum Sanguineis prohibete rixis'—et mox—'impium Lenite clamorem, sodales'—unde hic erui *τόδ' ἄχορον, ἔται*—et mox *παῦε τὸν θρόνον, ὦ 'να, καλὸν οὐ τρόπον, Εὔϊ', ἔχοντα* dedi in v. 30, 1. vice *παῖε τὸν Φρυναῖον ποικίλου προανέχοντα*. Quod ad *ἔται* sæpe depravatū, vide mea in *Gentleman's Magazine*, Jun. 1837. et ad Poppon. p. 328.

V. 6. Jure statuisti analogiam *πολυπαταγοθυμέλαν*—postulare; jure quoque prætulisti *σύμενον*, repertum in MS. Laurent. pro *θύμενον*: quod est verbum nauci.

V. 11, 12. Vulg. *κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος*. At ineptum est *ποικιλόπτερον μέλος*. Sana ratio postulat *παγκαλότροπον*—De cycni cantibus multus est Jodrellus in suis 'Illustrations of Euripides' p. 43. sqq. quæ partim descripsit Hulsemann ad Ion. v. 166. Video tamen te allegare Anacreontea—*Ἄγε τίς κύκνος Καῦστρου Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων Ἀνέμου σύνναυλον ἡχὴν*—Verum et ibi prætulerim—*κύκνος—Πολιοῖς, πτεροῖσι—ἀνέμου*—memor Ovidiani 'Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit *albus olor*.' Canebat igitur avis moribunda carmen alis venti consonum—i. e. voce summissa, instar venti leniter alas moventis et susurrantis. Quod ad *ἀνάγοντα—μέλος* satis erit citare Phœn. 1371. *ἀναγε κωκυτόν*. Athen. p. 624. F. *ὕμνον ἀνά-*

γων Αιολίδα καὶ βαρύβρομον ἁρμονίαν: nam plura indices suppedita-
bunt.

V. 16. Vice κατέστας σὺ reposui—κατέστασεν. Intransitivum est κα-
έστας: at sententiæ nexus postulat transitivum. Ad Pratinæ cygnum
plus semel respexit Horatius. Nosti illud 'Multa Dircaeum levat aura
cygnum'; necnon 'album mutor in alitem.'

V. 18. Vulgo βασιλεια. Metrum poscit ἡ βασιλῆς. Opportune ci-
tasti Horatiana 'dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.' Junge τῶν—
ἁοιδᾶν—βασιλῆς. Similiter Venus audit Θαλάμων ἄνασσα, teste Hes-
ychio in Θαλάμων: qui respexit, ni fallor, ad versum Sapphus non
alibi lectum—'Ἀφροδίτα τῶν θαλάμων ἄνασσα—uti monui in *Monthly
Magazine* Feb. 1838. p. 197: quomodo respexit iterum ad Lesbīæ poe-
triæ fragm. in 'Ὡκείες στρουθοί: necnon ad Æschylum, ut opinor, in
Δίγηρες στρουθοί, ubi tamen legi debet Διγήρηες στρουθοί—etenim sermo
fuit de Jovis alitibus, quibuscum Atridæ comparantur in Agam. 109.

V. 19. Vulgo ὁ δ' αὐλὸς—Ipsæ literas omisissas supplevi—Ο ΑΥΛΟΣ Δ
ΟΔ ΑΥΛΟΣ. Similiter annis triginta plus jam elapsis emendavi Soph.
Trach. 216. 'Αείρου' οὐδ' ἀπώσσομαι τὸν αὐλὸν ὃ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός'
ιδού μ' ἀναταράσσει, εἰδὸ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἄμειλλαν—
legendo 'Αείρου' οὐδ' ἀπώσσομαι τὸν Λυαῖον ὃ κοίραν', ἐμὰς, ἴδε, φρενός,
ἀναταράσσεις μ', Εἰδὸν, ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἄμειλλαν—deleto κισσός
—e gl. uti patet ex Hesychio. Εἰδὸν ὁ κισσὸς ὑπὸ 'Ἰνδῶν—unde venit
Anglorum—Ivy. Meum vero Λυαῖον proculdubio legebat Schol. cujus
verba sunt—ὃ τύραννε' ὃ αὐλὸς] ὃ 'Ηρακλεῖς ὃ Διόνυσος. Verum unde,
quæso, venit ὃ Διόνυσος? Nondum Bacchi mentionem Chorus ullam
fecerat. Nempe in ΑΥΛΟΝ latet ΑΥΛΙΟΝ, ut monui in Append. Tro.
p. 127. B. unde corrigas et intelligas Scholiastæ verba—ὃ τύραννε, ὃ
Λυαῖε] ἡγουν, ὃ Διόνυσος ἢ ὃ 'Ηρακλεῖς. Quod ad Λυαῖος Bacchi cog-
nomen, bis idem Plutarcho restitui debet, quod acute vidit Wytttenbach.
ad p. 68. D. Nempe in Sympos. p. 716. B. οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν ἐλευ-
θέριον καὶ λύσιον ἐκάλουν—manifesto scripsit auctor λυαῖον—uti patet
e p. 462. B. ubi probe Xylander λυαῖον pro λυσίον: unde et in Sym-
pos. p. 613. C. εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος λύσιός ἐστι καὶ λυδῖος, μά-
λιστα δὲ τῆς γλώττης ἀφαίρειται τὰ χαλινὰ—legi debet—εἰ δὲ καμᾶτων
μὲν ὁ Διόνυσος λυαῖος, ἐστι καὶ δέους, μάλιστα—ubi δέους pendet de
λυαῖος et sententia—λυαῖος δέους concinit cum Anglorum dicto—pot-
valiant. Sunt tamen qui tueantur λύσιος ope Etymol. V. Διόνυσος—ἢ
παρὰ τὸ πολλὰ διαλύσαι, Διάλυσος, τροπῇ τοῦ αἰς ὁ καὶ τοῦ λῆ εἰς ν: et
Λυαῖος ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ράμματος' προσεβράβη γὰρ τῷ μῆρῳ τοῦ Διός.
Verum nunquam deus ille appellatur Λύσιος, semper Λυαῖος—hinc et
Horatius—'Curam metumque Cæsaris rerum juvat Dulci Lyæo sol-
vere'—dum in animo habuit Pindarica apud Athen. XI. p. 782. D. κα-

ματώδες οἶχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν. Hæc et his plura scribere potui in Cl. Jl. N. XIV. p. 369. ubi Sophoclea restituuntur. Sed nihil adhuc de Pratineo Λυδὸς αὐλὸς dixi, neque multa dici debent; nota enim vel pueris sunt omnia de *Lydis*—*tibiis* ex Horat. IV. 15. 30. ubi teste Schol. 'Lydis tibiis læta cantabantur'—ideoque Bacchi sacris erant consentaneæ.

V. 21. Vulgatum ὕστερον χορευέτω Athenæo fraudi fuit. Nihil de ordine pompæ cogitabat Pratinas, verum metuebat ne in pugnam commessatio mutaretur. Unde reposui—ὥς πρέπον, γαρνέτω: ubi ὥς πρέπον plane Horatius agnoscit suo 'verecundique Bacchum sanguineis prohibete rixis': unde probe intelligas cur dederim θηρὸς μάχαις—ἐμμένειν—in θηροαμαχοῖς corrupta; quia nesciebat interpolator desesse οὔτε in prioris sententiæ membro, sicut in Eurip. Tro. 485. Οὗς Τρῶας οὔθ' Ἑλληνίς, οὐδὲ Βάρβαρος Γυνή τεκοῦσα κομπάσειεν ἂν ποτε: ubi Musgravius citat Aristoph. Av. 694. Γῆ δ', οὔτ' Ἀἴρ, οὐδ' Οὐρανὸς ἦν.

V. 29—31. Vulgo παῖε τὸν Φρυναῖον ποικίλου προανέχοντα. Inde erui παῖε τὸν θρόνον ὥ'να καλὸν οὐ τρόπον εὔι' ἔχοντα—memor eorum, quæ cecinit Aristophanes in Thesm. 987. ἡγοῦ σὺ δ' αὐτὸς, ὦ Ζεῦ | κισσοφόρε, | βακχεῖε | δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις | φιλοχόροις σε μέλψω | Εὔιον, ὦ βρόμει | καὶ Σεμέλας παῖ, χορ- | οἷς τερπομένοις κατ' ὄρη | Νυμφᾶν ἐρατοῖσιν ἐν ὕμν- | οἷσιν Εὔιον, Εὐὴν | Εὐὰν, ὦ 'να, χορεύων. | Ita enim emendavi in Cl. Jl. N. XXVIII. p. 237. aut emendare debui; ubi Ζεῦ κισσοφόρε de Baccho dicitur, sicut Ζεὺς θαλάσσιος de Neptuno, teste Hesychio—Ζεὺς θαλάσσιος· ἐν Σιδῶνι τιμᾶται: necnon Eustathio in Il. I. p. 763=668. περί τινα Καρικὸν ποταμὸν Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἦν ἱερόν: quæ nomina deridebant Comici, uti patet e Suid. Πωγωνίτης ὁ Ζεὺς καὶ Πωγωνίτης, et Hesych. Διὶ συκασίῳ παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν: unde Comico suum Ἀλλάντιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον restitui ad Æsch. Suppl. I. vice inepti Ἑλλάντιε Ζεῦ, in Eq. 1262.

V. 32. Meum ἀκάλαμον plane tuentur, quæ scripsi ad Hermesian. de ἄναυλος. Sermo est de Marte, qui graditur ὀλεσίανυλος et ἀκάλαμος. Cum verbis Pratinæ confer Euripidea in Phæn. 796. Ὁ πολύμοχθος Ἄρης—Βρομίον γὰρ ἄμουντος ἐορταῖς, Οὐδ' ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοις Μιμαλλονίδ' αὐραῖς Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπεις Μοῦσαν, ἐν ᾗ Χάριτες χοροποιοί—ita enim lego vice—παράμουντος—στεφάνοις νεανίδος—propter Pseud. Orph. Hymn. 64. Ἄρες—Ὁς ποθέεις ξίφεσιν τε καὶ ἔγχρσι δῆριν ἄμουνσον et verba Athenæi V. p. 198. E. ubi in pompa Dionysiaca commemorantur Μιμάλλωνες—κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Sed maxime opportunus est Æschyli locus in Suppl. 675. ἄχορον ἀκίθαριν δακρυόγονον Ἄρην. Quod ad Μιμαλλονίδα—βόστρυχον—vid. mea ad Prom. 2.

V. 33. λαλο-βαρυ-παραμελος-αρνυμο-βάταν—Hujusmodi composita deridet Comicus in Eccl. 1169. et sqq.

V. 35. Ε vulgatis θυπαυρυνπανω δεμας πεπλασμενον ην—erui θυγάτηρ Ἐννῷ δέμας οὐτι πεπλασμένον ἦν—memor gl. Hesychianæ, Οὐ πεπλασμένον· ἀπλαστον: unde emendabis Theocrit. Id. VII. 45. Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος legendo—, πεπλασμένον οὐ, Διὸς—Cf. Prom. 1066. ὡς ὁδ' οὐ πεπλασμένος Ὁ κόμπτος, ἀλλ' εὖ καὶ λίαν εἰρημένος: ubi poteram emendare Platon. Epist. VII. οὐκ ἐκ φιλοσοφίας—φίλω, ἀλλ' ἐκ—ἐταυρείας ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων—legendo—πλαστῶς—propter illud in Sophist. p. 216. Ε. οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι—et Legg. i. p. 642. D. ἀληθῶς καὶ οὐ τι πλαστῶς—Quod ad Ἐννῶ, Martis filiam, id ipsum alicubi me legisse memini; sed locum non in promptu habeo.

V. 37. ἰδοῦ, ἄδε δεξιὰ σοί. Hæc satis explicat Comicus in Thesm. 954. χειρὶ σύνναπτε χεῖρα· ῥυθμὸν χορείας ἔπαγε πᾶσα.

V. 40. Θριαμβέ, διθρίαμβε—Cf. Incert. apud Dionys. de Compos. p. 222. ed. Schæf. Ἰακχε διθύραμβε | σὺ τῶνδε χοραγέ, ubi Sylburgius voluit δίραμβε—debuit θριαμβέ—.

V. 42. Optime tu Δωρίαν.

P. 109. In Eurip. Herc. F. 889.—πρὸς αἵματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας σὺν βοτρυῶν ἐπιχεύμασι λοιβὰς—restitui Ἰὼ δῶμος πᾶς αἵματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας ἐκ βοτρυῶν ἐπεκώμασε λοιβὰς—in Cl. Jl. N. XXI. p. 28. locisque ibi citatis adde Aristoph. Ach. 980. πόλεμος ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας εἰργάσατο πάντα κακά.

P. 110. In Bacch. 411. ἐκεῖσ' ἄγε με Βρόμει, Βρόμει, προβακχίῃε δαῖμον—vox προβακχίῃε est parum bene Græca. Lege—τρίς βάκχ', εὖτε δαῖμον—Ter Bacchum Chorus invocat.

Ibid. In Athen. XI. p. 465. Α. ἀνακαλοῦντες Εὐανθῇ καὶ Διθύραμβον—lege Εὐῖον θεὸν καὶ Διθρύαμβον—Certe Bacchus nusquam appellatur εὐανθής.

P. 115. l. 18. Lege, μέγα δὴ τί κεν φέροις.

P. 134. Post Friedmannum Gaisfordus Photium emendat legendo—ἐν τῇ Λύδῃ Γ. ἔνθα vice ἐν τῇ Λύδῃ γενεῇ. At omitti debebat τῇ. Cf. Plutarch. Consolat. p. 105. Ἀντίμαχος—ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην: cujus loci indicium debet Kustero ad Suid. in Ἀντίμαχος. Apud Photium legerim—ἐν τῇ Λύδῃ γε νέεα. Fuit enim altera et vetustior Lyda, quam amabat et canebat Lamynthius Milesius, teste Athenæo XIII. p. 597. A.

P. 135. In verbis—κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα, latent κυμ, κάρ, κάρκαιρε, κρέκε, τριχθά. Quod ad κάρ, fuit id corvi crocitantis; unde ad Tro. Append. p. 186. emendavi Aristoph. Av. 19. legendo Τῷ δ' οὐδὲν ᾗστην ἄλλο πλὴν ᾗδειν γε “κάρ.” Unde hodie corrigam et Pris-

cian. I. p. 538. 'Aliæ vero sunt, quæ quamvis scribantur, tamen inarticulatæ dicuntur, cum nihil significant, ut *coax*, *cra*. Hæ enim voces, quanquam intelligimus de qua sint volucre profectæ'—Ubi legi debet *coax*, *car*. Exstat Salonis Parmensis versus—'Linquo *coax* ranis, *car* corvis, vanaque vanis.' Cætera vocabula sunt HomERICA. At quid de $\kappa\upsilon\mu$ faciam nescio.

P. 141. l. 25. Hoc pro argumento afferri potest, cur post Homeri ætatem floruisse Hesiodus dicatur.

INDEX IN GLOSSARIA.

Numeri paginas indicant.

A.

- ἄγέραςτος 27. 133.
 ἄγοντα μέλος 112.
 ἄδε σοι δεξιὰ 118.
 ἀηδῶν 52.
 αἰάζω *ibid.*
 αἰθεροειδής 56.
 αἰλινοσ 47.
 Ἀλκαῖος—Σαπφούς 52.
 ἄμμιγα 54.
 ἀμφι βίου 60.
 ἀμφι γυναῖκας, *in re mulierum* 57.
 ἀνάγω 25.
 ἀναίδιη 102.
 ἀναξ 122.
 ἀνατρέφω 60.
 ἄνδρα Κυρηναῖον, *priore in K. brevi* 68.
 ἀνεγράψατο 39.
 ἀνεδέκατο 52.
 ἀνέθιστος 26.
 ἀνεμῳλιος 30.
 ἀνετείνετο 40.
 Ἀντίμαχος 47.
 ἀντιπέρας 55.
 ἀοιδιά 27.
 ἀπαρχόμενος 39.
 ἀπειθής 133.
 ἀπολειπόμενος πατρίδος 41.
 ἀποπολείπω 137.
 ἀποτασσόμενον 65.
 ἀρετὴ, *virtus, vis* 64.
 Ἀρθίς μέλισσα 55.

B.

- βαρὺς 46.
 Βρόμιος 110.

Γ.

- γεραῖψ, *rænultima brevi* 56.
 γιγνώσκεις, *άίουσα* 62.
 γνωστός 33.

Δ.

- διαβρίφη 118.

- διέκ 25.
 Διονυσιάς 109.

Ε.

- ἐβίω 69.
 εἵνεκα 40.
 εἰσνάομαι 41.
 εἰσόκε 59.
 ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς 67.
 ἐκείνον ἄνδρα, *δεικτικῶς* 57.
 ἐκφορέω 29.
 ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας 65.
 ἐξαναπείθω 26.
 ἐξ ὀνύχων, *a teneris unguiculis* 57.
 ἐπέβη, *cum accusativo* 138.
 ἐπὶ κώμους στείχε 46.
 ἐπλευσεν 25.
 ἔπορεν, *dedit* 56.
 ἔτλη 26.
 εὐασμὸς 29.
 εὐοῖνος 54.
 Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶοι 63.
 ἐφομιλέω 54.
 Ἐφύρη 68.
 ἐχλίνγεν 65.

Η.

- ἠνήνατο 68.
 ἦν ἰδοῦ 118.
 ἠνιοχος, *de Amore* 64.
 Ἡοίην 39.
 ἦρανον 38.
 ἠράσατο 53. 68.
 Ἡσίοδον 38.
 ἦ τε, *vel potius ἦτε* 28.

Θ.

- θέλει, *solet* 115.
 θέτο *in re funebri* 138.
 θήκαθ' ὑπὸ, *h. e. ὑπεθήκατο* 62.
 θοῆν 63.
 θοῶν 26.
 θόρυβος 108.
 θριαμβοδιθύραμβος 119.
 θυμέλη 110.

θύμενον 111.
θυραμάχος 114.

I.

ιδίων ἀπτόμενος παθέων 41.
Ἰκάρου γένος ibid.
ιστορίης 137.

K.

καίετο, *ardebat* 43.
καταδέω 144.
κατενίστατο 57.
κατέστας, Dor. pro κατέστης, *es* 113.
κεκλιμένην πατρίδα 54.
κελαδεῖν 111.

κημόω 45.
κισσοχαίτης 121.
κληθεῖς, *vocatus*, de *conviva* 102.
κουφότερας ἐξεπόνησ' ἀνίας 67.
κυδοιμὸν 64.
Κυθήρηθεν 141.
κύκλον, *caeli orbem* 65.
Κύπρις μηνίουσα 66.
κῶμος 114.

Λ.

λαλῖν 63.
λαλοβαρυνπαρμελορυθμοβάτης 118.
λαύρα 58.
Λέκτον 55.
λεπτὸς 39.
λέσχη 68.
λόγια 30.
λόγοις ἐσφίγζατο 64.
λόγων δ' ἐνεπλήστατο βίβλους 139.
λόγων πολλὰς εὐρόμενος διόδους 67.
Λυσιγίδος 47.
λωτὸς 44.

M.

μαϊόμενοι 63.
Μακηδονίης 140.
μακρὸν αὐτεῖ 25.
μαλακοῦ βιότου 27.
μαλακοῦ πνεύμ' ἀπὸ πενταμέτρου 42.
μανίη, *furor, flagrans amor* 65.
μεγάλοι δόνακες 25.
μέθεπεν 59.
μέθην 101.
μελιχρὸς 54.
μήλειος 62.
μητὶς 64.
Μίμνεργμος 42.
μνάομαι 39.
μονόζωστος et μονόζωνος 26.
Μουσαῖος 27.
μουσοπόλος 39.
μύθων, *disputatum, dialogorum* 64.

Ο.

ὄγε 38.
ὁ δ' αὐτὸς ὕστερον χορευέντω 113.

οἶα, *ceu* 102.
οἶα, et *usitatus oion*, *quo pacto* 60.
οἶά τε, *ceu* 112.
οἶην 23.
οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος 67.
οἶνηρός 54.
ὀλοσίαιος 118.
ὄμμα σκληρόν 26.
ὄν ἐξοχὸν ἐχρη' Ἀπόλλων 66.
ὄξυς, *acutus*, *acer* 68.
ὄργεων 30.
Ὀρφεὺς 26.
οὐδὲ τι τέκμαρ εὔρε 67.

Π.

πάντων μίσος *κτώμενος* 57.
παράγω 102.
παρ' οἶνον, *ad vinum* 116.
παταγεῖν 111.
παῦε, *fac cessare, tolle* 116.
πέζα 28.
πενταμέτρου 43.
περιβάλλεται, *cingit* 65.
περί πυκνά 63.
περιχευόμενον *ibid.*
πεφυλαγμένον, *cautum* 57.
Πιερίς 113.
πινυτὸς 40.
πόθος 139.
ποικιλοβόας 117.
ποικιλόπτερος 112.
ποιπνύς 33.
πολλὸν ἀνατλάς 42.
πολλὸν καὶ χαλίκρητον 100.
πολυμνήστη et πολυμνήστευτος 28.
πολυπάταξ 109.
πολυτρήρων 56.
πολυφραδία 53.
προγόνους, *Angl. firstlings* 62.
προχέοντα 117.
πυγμαχία 115.
πυρὸς μένει 66.

Ρ.

Ῥάριος 30.
ρίον 54.

Σ.

σκληρόν βίον 63.
σκολιήν σοφίην *ibid.*
σκολιὸς 43.
στειλάμενος κιθάρην 25.
στελλομένην 54.
σύμενον 112.
συνεξανύω 46.
σφαῖρα 65.

Τ.

ταμίη, *proma conda* 59.
ταμίην, *custodem* 60.

τῶν ἀοιδῶν βασιλεία 113.
ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως 62.
τῆιον ἄνδρα 53.
τὴν, *illam* 54.
τῖμος 102.
τιναχθεῖς 60.
τοιαυτὲ ἐπη 47.
τρίστοιχος 26.

Υ.

υἱὸς—Οἰάγορο 133.
ὑπέμεινε 26.
ὑπηρέτης κώμων 114.
ὑπομειδάω 26.

Φ.

φαινόμενον, pro ἐλθόντα 64.
φεύγων, οὐδὲ μένων 68.
φήμι, ἀξιωματικῶς dictum 38. 57.

Φιλητᾶν 63.
Φιλόξενον 60.
φοῖτα 54.
Φρυγίαν ἰάν 117.

Χ.

χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος 100.
χαλκεῖον θῆκαν 63.
Χαρίτων ἥρανος 27.
χλιδανὸς 68.
χορεία 123.
χόρευμα 109.
χοροστασία 56.
χρᾶω, χρῶ, *oraculum edo* 66.
χῦπὸ τρυπάνου 118.

Ω.

ὠρυγή 61.

INDEX GRÆCUS.

Α.

α et οι confusa 29. α et os confusa 39.
46. 48. 143. α et χ confusa 132.
ᾶ 52.
ἄβρωτος duplicis potentiae adjectivum
36.
ἀγαθὸς 34.
ἀγατὸς 134.
ἀγειν μέλος, χορὸν, κτύπον 107. 112.
ἀγέλαστον μειδήσαντα 127.
ἀγήτωρ μελέων de Apolline 113.
ἀγκύλα ἐρωτήματα 63.
ἄγνωστος, activa significatione 38.
ἄγνωτος, ἄγνωστος 33. 34.
ἄγω et ᾄδω confusa 107.
ἀέρι φέρεσθαι 31.
ἄζω 52.
ἀηδὼν de tibia 44. de Sapphone 52. de
Palamede ibid. de Euripide 53. de car-
mine ibid.
ἀθέατος duplicis potentiae adjectivum
36.
ἀθέλητος 127.
ἀθέμιστος ibid. ἀθεμίστια Φειδῶς ibid.
αι et ε permutata 50. 135. 143.
αἶ 49. 52. solum potius, quam gemina-
tum, usurpasse videntur veteres 49.
αἶ αἶ ibid. 52.
Αἰγινῶ, *Ægino*, ut Θεανῶ, Κελαινῶ,
&c. 18.
Αἴγυπτος apud Homerum pro Nilo 143.

αἰθέριος Ζεὺς 56.
αἰθῆρ de Jove ibid. αἰθῆρ et οὐρανὸς At-
tici synonyma ibid.
αἶλινα adverbialiter pro θρηνητικῶς 14.
αἶλινα στοναχεῖν et μύρεσθαι ibid.
αἶλιнос 47. seq. non semper de lugubri
carmine intelligendum 50. αἶλινον αἰά-
ζειν, προκλάειν, ἰαχεῖν 14.
αἶτω, ejus penultima anceps 144. ex αἶτω
(*αἶτω*) fluxit Latinum *audio* ibid. 147.
αἶουσα et καίουσα confusa 18.
ἀκαχήμενος, retracto accentu 61.
ἄκλαυτος, ἄκλαντος 36. 37.
ἀκόντια ἐπικάυτα 37.
ἀλαλάζω 52.
ἀλαλαῖ ibid.
ἄλη 72.
ἀλλογνώσας 34.
ἀλλόγνυτος, ἀλλόγνυτος ibid. 35.
ἄλλοτε μὲν—ἄλλοτε δ' αὐτε 126.
ἀμαρτωλὸς 116. 147.
ἀμᾶσαι, unde *amare* 146.
ἀμμιγα cum dativo, ac genitivo 54.
ἀμφί τινα, in re *amicus* 57.
ἀναγραφή 39. 138.
ἀνάγω pro simplici ἄγω 25. ἀνάγειν κω-
κυτὸν, ὕμνον 152.
ἀναδέχεσθαι κώμους, *comissationes sus-
cipere* 15.
ἀναυδεῖα vox nulla 102.
ἀναίνομαι 68.

**Ἀνακες*, et **Ἀνακοί*, et **Ἀνακτες*, dicti sunt Dioscūri 122.

**Ἀνακρείων* valde insolenter pænultimam sub ictu versus producit 15.

ἀνακῶς 57. 122.

ἀνάλως duplicis potentiae adiectivum 36.

ἀναμῶλιος 32.

ἀναξ de Jove, Apolline, Neptuno, &c.

122. ejus significatio primaria ibid.

ἀναξ ἀνδρῶν ibid.

ἀναρρόφειν vox onomatopoeica 136.

ἀναρχόμενος vox nauci 9.

ἀνάτλημι, vel *ἀνατλάω*, vox nulla 42.

ἀναχρονισμός Hermesianacteus 53.

ἀναβίω 69.

ἀνεβιστος 7.

ἀνεμοῖς φέρεσθαι παραδιδόναι, μεθίνααι,

πέμπειν, &c. 31.

ἀνεμῶλια βάζειν et *βάλλειν* 30.

ἀνεπέμψε, *edidit* 13.

ἀνθάπτομαι 41.

ἀνία, de ejus quantitate 145.

ἀνόστητος χώρος 5.

ἀνόστιμος κέλεις ibid.

ἀντιμῶλιος 32.

ἀντιπέρας adverbium substantivum compositum 55.

ἀνωρύεσθαι 61.

δοιδῶν πατήρ de Orpheo 113.

δοιδόπολος 39.

δοκνος, δ, ή 5.

δόρατος duplicis potentiae adiectivum 36.

ἡπαξ εἰρημένηα xii. *λεγόμενον* 148.

ἀπαρχαί 128.

ἀπαρχεσθαι 39. 128.

ἀπαρχόμενος ὕμνων 9. 128.

ἀπέχων ἐξ **Εφύρης* solæcum 22.

ἀπό cum genitivo, Angl. *proceeding from* 10.

ἀπολείπεσθαι 41.

ἀποπροάγω, *ἀποπροβαίνω*, &c. 137.

ἄπος et *κάπος* confusa 130.

ἀποτελεῖν ἥχον, φωνήν 137. *ἀποτελεῖν*

πλ
compendiose scriptum *ατε* ibid.

ἀποτεταγμένως 65.

ἄπτομαι 41.

ἀρίγυντος 35.

**Ἀρίγυντος* 34.

**Ἀρμόδιος* scoli nomen 49.

ἄρρητος duplicis potentiae adiectivum, 36.

**Ἀρχίππη* Sophoclis amica 16. 17.

ἄση 75. 149.

**Ἀσκηρ*, **Ἀσκραῖος* 8.

ἄσωτος 35.

ἀτελεύτητος duplicis potentiae adiectivum 36.

**Ἀτθίς μέλιττα*, et nude *μέλιττα*, audiebat Sophocles 15. 55.

ἄτρωτος duplicis potentiae adiectivum 36.

**Ἀττική μέλιττα*, et **Ἀττική Μοῦσα*, audiebat Xenophon 55.

αὔδισαι, unde *αὔδρε* 147.

αὔληται, sive *χοραύλαι* 114.

αὔλοποιοί 147.

αὐλὸς πολυκαμπής 44. *εἰς αὐλοὺς κωμῶδεις* 147. Vide et *Λιβὺς αὐλός*.

αὔλοτρύπης 118. 147.

αὔραις φέρειν διδόναι 31.

αὔστηρός βίος 63.

αὔτειν de personis 6. *de rebus* ibid.

αὐτόγνωτος 35.

**Ἀφροδίτη Ψίδυρος* 142.

**Ἀχαῖοι*, non **Ἀχαῖοι*, apud Homerum scribendum 139.

ἄχθέω vox nulla 13.

ἄχορος, δ, ή 5.

B.

β et *μ* confusa 29. *β* et *ν* confusa 107.

βᾶ 52.

βαβάζω ibid.

βαβαί ibid.

βάζω ibid.

βαθεία ψυχή, *anima profunda*, vel potius *imū pectus* 67.

Βακχιάς 109.

Βακχικὸν ἐπίφθεγμα 29.

Βασιλεία vox nulla 102.

Battis 19.

βέβρονχε vox onomatopoeica 136.

βῆ λέγειν 52.

βῆθι 112.

βίβλοι λόγων de sacris Commentariis 8. 14.

Βιττίς, *Βιττώ*, et *Βίττιον* 19.

βιῶναι, *βιοῖς* 69.

βλέμμα κυνὸς pro *κύνα* 7.

βλημένος, retracto accentu 61.

Βοιώτιος, pænultima longa 133.

Βοιωτὸς dictus Hesiodus a sede postea electa 8.

Βόλβης δόνακα pro *Βόλβην δονακώδη* 67.

βουκολισμός 50.

Βρομιάς 109.

Βρόμιος adjective 111.

βρόμος 110.

βρώφω, *βρώφω* 34.

βρωτός ibid.

Γ.

γ et *τ* permutata xix. *γ* et *ς* confusa ibid.

γ' in digammi locum a Grammaticis intrusum 38. 39.

γαφίω, *gaudeo* 34. 144.
 γαμικά παραγγέλματα 131.
 γε in plurium rerum enumeratione 113.
 γεραίος, penultima brevi 56.
 γλυκεία φροντίς 62.
 γλύκκα, γλυκκόν, *Æolica* 41.
 γλυκνκάλαμος 45.
 γνώτω, γνώτω 34.
 γνωστός 33. seq. 135.
 γνωτοί, *noti* 33. 34.
 γνωτός, γνωστός 33. seq.
 γνωτός ἐμμί, γνωτός ἐσσί, &c. 35.
 γνωτοφόνος *ibid.*
 γνωτοφόντις *ibid.*
 γομποπαγή ῥήματα 147.
 γόος et λόγος confusa 14.
 γρύ 52.
 γρύζω *ibid.*
 γυναιμανής 79.

Δ

δαίμων μονοσπόλων de Homero 9.
 δάμνος *Æolicum* pro δάνος 132.
 δανοί, *mortui*, *sicci* 132.
 δάνος Macedonibus i. q. θάνατος *ibid.*
 δέγμενος, retracto accentu 61.
 δειελος 131.
 δειλή *ibid.*
 δεινός *ibid.* δεινός πόθος 22. 131. δεινός
 λέγειν 132.
 δέμας 118. *adv. instar* 148.
 Δημήτρα i. q. Δημήτηρ 7. 128.
 Δημοχάρης 66.
 δηρόν adverbium substantivum 55.
 διαρρίπτειν ὄμμα 118.
 διαφανή χιτώνια, διαφανές ἔνδυμα 40.
 διαφανείς ἐσθῆτες 138.
 διέκ, non δι' ἐκ, scribendum 25. 133.
 διέφθορας 150.
 διθρίαμβος 121. 155.
 διθυραμβοποιός 113.
 διθύραμβος Bacchi cognomentum 119.
 120. et cantilena in Bacchi honorem
 49. 120. ejus vocis derivatio 120. 121.
 148. primam producit, utpote ex Δι-
 θύραμβος contractum 120.
 διθύραμμα 121.
 δίθυρος primam corripit 120.
 δῆπερ 120.
 δῆτρεφής *ibid.*
 διμάτωρ Bacchi epitheton *ibid.*
 διόγνωτος 34.
 δίοδοι λόγων, διέξοδος τοῦ λόγου 21.
 Διπολιώδης, Διάσια, Διτύλας, Δίφιλος,
 primam producunt, utpote ex Διπο-
 λιώδης, Διάσια, &c. contracta 120.
 διφυής Bacchi epitheton *ibid.*
 διχθα adverbium epicum, vel potius an-
 tiquum 136. Doricæ originis *ibid.*
 δοῦπος vox onomatopoeica *ibid.*

δοῦριν, δούρει, δόρει, δούρασιν 15. δούριν
 vox nulla 127.
 δῶθι 112.
 δόμεναι et σύμεναι confusa *ibid.*

Ε.

ε et αι permutata 50. 135. 143.
 ἐέλδομαι, ἐέλδω 132.
 ἐέλδω, pro ἔλδω, Macedonum fui' *ibid.*
 εἶα 52.
 εἶάζω *ibid.*
 εἰαροειδής et εἰαρόμαστος 16.
 εἵνεκα *Ionicum* 40. Atticis poetis abju-
 dicarunt Musgravius et Blomfieldius
 41. apud Pindarum non comparat *ibid.*
 ex Homericâ imitatione a seniorum
 temporum poetis usurpatum *ibid.*
 εἰσενήνοχος Atticum 100.
 εἰσόκα Dor. pro εἰσόκε 60.
 εἰσόκε subjunctivum regit 59. cum indi-
 cativo usurparunt seniores *ibid.*
 εἰσότε vox nulla 60.
 ἐκδοσις 51. 131.
 ἐκεῖ, *apud inferos* 78.
 ἐκείνος, κείνος, δεκτικῶς 57. 140.
 ἐκπονεῖν, elaborare, eniti 21. *excoquere*,
egerere 67.
 ἐλεγείον μέτρον 43.
 Ἐλευσίνιον, τὸ, sc. ἱερὸν 134.
 ἔλγνος 50.
 ἐλεθμός 121.
 ἔλκομαι de mortuis 1. de moribundis 126.
 ἔμαθεν et ἔπαθεν confusa 8.
 ἐμπεφορβιωμένος, vel ἐμπεφορβειωμένος
 12. 45.
 ἐμπλήσασθαι βίβλους 139.
 ἐνά, h. e. ἐν πρώτῃ, et ἐνα confusa xx.
 ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ, *pede dextro*, ut ἐν
 παλάμῃσιν, *palmis*, *manibus* 51.
 ἔννεκα *Æolicum* 41.
 Ἐννώ, priore brevi 155.
 ἐξ ὀνύχων, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων 18. 57.
 ἔπαθεν et ἔμαθεν confusa 8.
 ἐπεβίων 69.
 ἐπιβῆναι cum accusativo 138.
 Ἐπικάστη *Homericum* 143.
 ἐπίκαιτος 37.
 ἐπιμαίνεσθαι in amore 65.
 ἐπιμύλιος 50.
 ἐράζω vox nulla 53.
 ἐρατίζω *ibid.*
 ἐρευγόμενον vox onomatopoeica 136.
 ἔρημι vox nulla 53.
 ἔρω, ἔρες, ἔρητι, &c. unde Latinorum *ero*,
eris, *erit*, &c. 146.
 ἐρωμανής, ἐρωμανοῦντες 79.
 Ἐρωτες ἢ Καλοὶ, carmen sic dictum
 scripsit Phanocles 133.
 ἐσσυθεῖς et συθεῖς confusa 112.
 ἐσσόμενον et σύμενον confusa 106.
 ἐσχάρα 147.

ἑτερομόλιος 32.
 εὐάζω, *esse clamo* 29. 52. εὐάζειν et σα-
 βάζειν consimilia 29.
 εὐγνωτος 35. 36.
 εὐδέιλος 131.
 εὐοῖ 29. 52. εὐοῖ σαβοῖ 29.
 εὐράμενος et εὐρόμενος confusa 20. 22.
 Ἐφύρα, et Ion. Ἐφύρη, vetus nomen
 Corinthi 22. 68. et ipsa olim urbs, Co-
 rintho vicina, quacum postea coaluit
 68.
 ἐχθέω vox nulla 13.

H

ἡγήτωρ μελέων de Apolline 113.
 ἥθεος x.
 ἡκαχε 129.
 ἡμικανστος 37.
 ἡνωχεύω accusativum regit 64. 144.
 ἡνίοχος de Amore 20. 64.
 Ἅοιαι μεγάλοι, sive Κατάλογος γυναι-
 κῶν, Hesiodi carmen vii. 8. 23. 132. sic
 dictæ, quod singulæ similitudines a vo-
 cibus ἡ οἷν inciperent 23. Ἅοιων με-
 γάλων Fragmentum est Scutum Her-
 culis Hesiodum 24. inter Ἅοίας tamen
 et Scutum Herculis distinguit Suidas
 ibid. Ἅοίας Hesiodeas imitatus est
 Sosicrates Phanagorita, itemque Ni-
 cænetus Samius ibid. et Phanocles 133.
 Ἅοίαι tanquam sublestæ fidei a non-
 nullis citantur 24.
 Ἅοιη, *Eæa*, ab Hesiodo adamata, prout
 finxere posteriores poetæ 2. 23.
 ἥρα 27. 143.
 ἥρανος 27. πάσης ἥρανον ιστορίης, de
 Hesiodo ibid. 137. Χαρίτων ἥρανος,
 de Musæo 27.
 ἦτε scribendum, non ἦ τε 28. 134.
 ἦχθεε verbum nauci 13. 71.

Θ.

θ et σ literarum affinitas 109. 121.
 θάλασσα, σάλασσα 121.
 θάμβος ibid.
 θανματὸς, θανμαστὸς 33. 34. 35.
 θεία λέξις 122.
 θεῖος Ὀμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεϊότατος
 9.
 θέλει, *solet* 115.
 Θεωρίς Sophoclis amica 16.
 θήκαθ' ὑπό, non ὑπο, pro ὑπεθήκατο
 62.
 θίσβη et θίσβαι 17.
 θορυβή 109.
 θράσσω ibid.
 θρία 119.
 θριαμβεύειν ibid.
 θρίαμβον θριαμβεύειν ibid.
 Θρίαμβος Bacchi nomen ibid. unde duc-
 tum 149.

θρίαμβος *triumphus* 149.
 θύμενον et σύμενον confusa 106.
 θύρα de *foramine*, sive *incisura*, in Jovis
 femore 148. de *matrice*, *oculo*, &c. ibid.
 θυραμάχος secundum producit 107. 114.
 θυρηβόλος et θυρηβόλιον 114.
 θυροκοπικὸν ibid. 115.
 θυροκόποι dicti sunt mendici, sive *agyrtae*
 115.
 θυροκόπος, θυροκοπέω 114. 115.

I.

ι et υ confusa 143.
 ι adscriptum xi. in Athenæi editione Al-
 dina latitans ibid.
 ιὰ 107. 117.
 Ἰακχος canticum Bacchicum 139.
 Ἰάλεμος filius Calliopes; item cantilena
 in Ialemi honorem 49. 50.
 ἰάλλω, unde ductum 149.
 ἰαμβίζειν 121.
 ἱαμβος, unde ductum ibid.
 Ἰάφους primam corripit, secundam pro-
 ducit 14.
 ἰάπτω 121. unde ductum 149.
 ἱεράς, ἱερεύς, per synizesin 14.
 ἱερὸν ἀνακραύγασμα Epicureum xiv.
 ἱθμα, ἱσμα 121.
 ἱθυμβος ab ἱθύπτω obs. ibid.
 Ἰκαρος, Ἰκάριος 9. 41.
 ΙΑΚΥΣΙΝ, pro εἰλκυσεν, corrupte legitur
 in Inscriptione e rudibus urbis Teni
 effossa 140.
 ἰοῦ 52.
 ἰουλος 50.
Fis ἀνέμον 66. *Fis ποταμοῦ* ibid.
 ἰσέκεν vox nulla 59. 140.
 Ἰστίη, *pænultima* longa 133.
 ιστορεῖν 137.
 ιστορία, ejus significationes ibid.
 ἴστωρ, non ἴστωρ ibid.
 ἰύζω 52. 61.
 Ἰφιάνασσα Homericum 143.
 Ἰφιγένεια vox Homero ignota ibid.
 Ἰωνική ὀρχησις 116.

K

καγκαλίζειν 101.
 καί et ὥς permutata 81.
 καίεσθαι τινος, *ardere aliquem* 10. 43.
 129.
 καίουσα et αἰούσα confusa 18.
 κακὸς χώρος 127.
 καλαμοβόας 117.
 καλλιρόοισι πνοαῖς, *mixta metaphora*
 42.
 κάμπτειν in re musica 44.
 καπίστριον, *capistrum* 45.
 κᾶπος et ἄπος confusa 130.
 κᾶρ 155.
 κάρκαϊρε vox *onomatopœtica* 135. 136.

Καρκίνος et Κρατῖνος permutata 105. 146.

καρκίνος, *cancer* 146. ubique mediam brevem habet *ibid.*

κασσίτερος 111.

κατὰ et περὶ confusa 57.

καταβάζω 150.

Κατάλογος γυναικῶν Hesiodi vii. 8. 23. seq. Nicæneti 24. Κατάλογος ἐρωτικὸς 23.

καυστὸς μοχλὸς 37.

καυστὸς, καυστὸς *ibid.*

κελαδεῖν, κέλαδος, de musicis sonis 111.

de fluviis fluctibusque marinis *ibid.* de Baccharum vociferatione *ibid.*

κέλευμα 37.

κελλαρία, *cellaria* 59.

κεῦθω transitive 76.

κῆδος et κῦδος confusa 20.

κημός, *capistrum*, *campus* 12. 45.

κημῶνεις i. q. ἐμπεφορβιζόμενος *ibid.* *ibid.*

κῆν, κήγῶν, κῆδωκε, &c. apud Theocritum passim scribendum 38.

Κίον et Χίον confusa xx.

κισσοκόμης, κισσοστεφής, κισσοστέφανος 121.

κλαγγή vox onomatopoeica 135.

κλαυτὸς, κλαυστὸς 36. 37.

κλυθὶ 112.

κνίζεσθαι τινος 10. 128.

κοῖλος, *carax* 5.

κολωνή 17.

Κολωνὸς *ibid.*

κομψὸς 65.

κόρδαξ 114.

κόρυμβος a κορύπτω 121.

κουφοτέραι ἀνίαι de solitudinibus, quibus amantes agitantur 21. 67.

Κρατῖνος et Καρκίνος confusa 105. 146.

κρίκε vox onomatopoeica 135. 136.

κρουσίθυρον 114. 115.

κρυψίποθος vox Lexicis adjicienda 142.

κτᾶσθαι βίον 20. κτᾶσθαι vel συνάγειν μῖσος 57.

κῦδος et κῆδος confusa 20.

Κυθήρεια a Κύθηρα ducit, in analogiam peccans, Hesiodus 141. ejus vocis derivatio 142. in Iliade non occurrit, et bis tantum in Odyssæa 141. in Homeri spuris quinque ad minimum reperitur *ibid.*

Κυθήρεια Æolicum pro Κυθήρεια 143.

Κυθήρηθεν 141. seq. Homero Κυθηρόθεν 143.

κυθηγενής 142.

Κύθηρα, τὰ, insula Crætæ vicina 141. recentius Κυθήρα, ἡ, dicta 143. et Ionibus recentioribus Κυθήρη *ibid.* ejus vocis derivatio 142. Κύθηρα, urbs Cypri, nulla fuit 143.

κύθω verbum obsoletum 142.

κυθώνυμος *ibid.*

κύκλος, *cæli orbis*, *cæcum* 65.

κύμα, quasi κύημα 136. vox onomatopoeica 135. 136. κυμάτων et κυμβάλων confusa 136.

κυμβάλων et κυμάτων confusa *ibid.*

κυμβαχος vox onomatopoeica *ibid.*

κύμβος a κύπτω 121.

Κυρήνη, Κυρηναῖος, de quantitate 68. 145.

κωμασται 115.

κωμοδρομέω i. q. κωμάζω 12.

κῶμος *ibid.* 46. κῶμον ἀναδέχεσθαι, *comissationes suscipere* 15. ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἔρπειν, ἐρχεσθαι, παραγενέσθαι, &c. 12. 46. 138.

Κῶς 63.

Λ.

λ et ν confusa 110. λ et π confusa 132.

λ et ρ confusa 115. λ et τ permutata 77.

λαλία, h. e. στωμυλία 19. de sobriis Grammatici dictatis intelligi nequit 20.

λαλίαν περιχεύεσθαι, *loquacem verborum profusitatem circumfundere* *ibid.* 63.

λατομία et λατομία 62.

λαύρα, sc. ὁδὸς, *lata via* 58. *monachorum cella* *ibid.* λαύρα 140.

λαῦρος, λάφρος, (unde λάβρος) *latus* 58.

λαῦρος, ρον, et λαυρὼς, ρόος, ροῦς, *laurus* *ibid.*

λέγεσαι, unde *legere* 146.

Λέκτρον, vel Λεκτὸν 55. 140.

λέξεις πολυσύνθετοι, sive γομποπαγεῖς 147.

Λεόντιον Hermesianactis amica xiii. seq. 18. 83.

λεπόνητος 40.

λεπτόπηνος 39. 40.

λεπτὸς, λεπτόγαιος, λεπτόγειος, λεπτόγεις 39. 138.

λέσχη, φλυαρία, item *locus*, quo convenientes philosophantur 22. 68.

λεωφόρος 58.

Λιβὸς αὐλὸς 44. 45. Λιβὸς λωτὸς 44.

λίμβος obsoletum Æolicum, unde Lat. *limbus* 121.

λίμπω et λιμπάνω obs. *ibid.*

λίνον de chorda musica, vel physica de causa, intelligi nequit 48. prænultimam corripit 52.

Λίνος, 47. seq. de quantitate 51.

λίτρον antiquum pro νίτρον 32.

λιγνέσης 50.

λόγος et γόος confusa 14.

Λύδη nomen mulieris 13. Λυδή nomen gentile *ibid.*

λυθίραμμος 120.

Δύκης Doricum pro Λύκειος 143.

Λυσήϊδος, Τήϊον, et similia, an absque diæresis punctis scribenda x.

Λόσσης nomen proprium 47.

Λωτός, αὐλός 44. 45. λωτός σκολιός 11.

12. 43. λωτός στερεός 45.

M.

μ et β confusa 29. 134. μ et ν confusa 117.

μαίνεσθαι, ἐπιμαίνεσθαι, in amore 65. 79.

Μακεδών et Μακηδών 140.

μακρόν αἶσε i. q. μέγα αἶσε 25.

μαλθακή αἰοιδή 42.

Μανέρως Ægyptiis audiebat Linus 48.

μανία de amore 21. 65. 79. seq. μανία τινος 144.

μανός et νάνος cognata vocabula 128.

μέθη 101.

Μεθύνερ cognomen Isidis apud Ægyptios ibid.

μεθύω ibid.

μελίλωτος 45.

Μέλισσαι 8.

μέλιττα audiebat Sophocles 15. 55.

μενήσαι, unde *menere*, et recentius *monere* 146.

μεστοκάλαμος 138.

μεταμῶλια βάζειν 31.

μεταμῶλιος ibid.

μεταμῶνιος 32.

μη εἶδέναι, μη οὐ, &c. synizeses Atticæ ibid.

Μηδὲν ἄγαν xvi.

μηνίω, ancipiti pænultima 66.

μῆξιβόας 117.

μόδος, μῶλος 33. Μόλος nomen proprium ibid.

μονά Æol. unde Lat. *mora* 131.

μονόζωνος 26.

μονόστολος ibid.

μονοτονία xvi.

μουσοποιῶν, h. e. μουσοποιῶν, in Hermesianacte vix ferendum 9.

μουσοπόλος adjective 39.

μὴ 52.

μύζω ibid.

μυθολογεῖν, *confabulari*, *disputare* 64.

μῦθος, *disputatio*, *dialogus* ibid. μῦθος et λόγος sæpius opposita ibid. de oratorio scribendi genere intelligi nequit 144.

μύσται 7. 29. 127.

μυστίδες 8.

μυστικά ἐπιφθέγματα 39.

μῶλος Ἄρης 33.

μῶν ex μη et ὦν 32.

μῶνιος ibid.

μῶρος ibid.

N.

ν et λ confusa 110. ν et μ confusa 117.

Ναῖς 106.

νάνος et μανός cognata vocabula 128.

νάρθηξ 148.

νάω, νάομαι 41.

Νεῖλος, vox Homero ignota 143. agnoscit tamen Hesiodus, vel potius ejus interpolator ibid.

νίσσομαι, non νίσσομαι 18. 57.

νομοαἰολος 117.

νοῦς καὶ φρένες 100. νοῦς καὶ θυμὸς ibid.

Ξ.

Ξερὸν vox onomatopoeitica 136.

Ξυγγνωτός, Ξυγγνωστός 35. 36.

O.

ὁ relativum epicum 38.

οι et α confusa 29. οι et ω confusa 117.

οἶ 52.

οἶα, et οἶον, quo pacto 60. οἶα, *ceu* 17.

102. οἶην, οἶα, &c. subintellecto γινώσκεις vel οἶσθα 5. 23. 24. οἶον, pænultima brevi 133.

οἶζω 52.

οἶμοι ibid.

οἰμῶζω ibid.

οιόζωνος 26.

ὄκε, pro ὄρε, nemo dixit 59.

ὀλοσίαλος κάλαμος, per contemptum 107. 118.

ὀλοσίδηρος, ὀλόπτερος, &c. ibid.

ὀλοφυρμός 50.

ον et ων confusa 128.

ονοματικὸν ἐπὶ ῥήμα 55.

ονοματοποιία 136.

ὀξὺς et βραδὺς sibi invicem opposita 68.

ὄραμνος 61.

ὀργεῶν, ὀργεῶν, et ὀργίω 7. 30.

ὀρεγω 61.

ὄρηος Laconicum pro ὄρειος 143.

ὄρνις Ὀκεανοῦ, *avis marina* 112.

ὄρνημαδός vox nulla 108. 146.

ὀρύγμενος, retracto accentu 61.

ὀρύγω ibid.

ὀρνημαγδός 108. unde ductum ibid.

ὀρχηθμός, ὀρχησμός 121.

ὀρχηστικοί 105.

οs et α confusa 39. 46. 48. 143.

ὅστε scribendum, non ὅς τε 28. 134.

ὀτοτοῖ 52.

ὀτοσύζω ibid. 61.

οὐδάμινος, ὁ, ἡ 22.

οὐδέ γε, interposito vocabulo 14.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ vix aliud valet quam οὐδὲ 20.

ὀψ, Φόψ, (Φόψ) et Æolice Φόκς, unde Lat. *vox*, gen. *Fokēs* et *Φωκός*, unde *Fokō* obs. Æol. et exinde Lat. *voco* 51.

Π.

π et λ confusa 132. π et τ confusa 110.
 παγκαλότροπος 152.
 πάγκλαυτος 37.
 παγγαλίζω 150.
 Παιάν Apollinis epitheton; item cantilena in honorem Apollinis 48. 49. Παιάν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, ἱερὸν ἀνακράσασμα Epicureum xiv.
 παλίνωστος activa significatione 38.
 παλμρόθιον vox onomatopoeitica 136.
 πάλλειν πόδα 118.
 παππάζω 52.
 παππαί obs. Dor. παπαῖ ibid.
 παρὰ in compositione 102. παρὰ κρητῆρα, κρητῆρας, et κρητῆρι 116. παρ' οἶνον et οἶνφ ibid.
 παρακλαυσίθυρον 115.
 παρέκ et παρέξ 25.
 παρόινος et παροίνιος 116.
 παταγή de strepitu in Bacchi sacris 111.
 πέζα, *fimbria, limbus* 28. *terminus, ora* ibid. de montis radicibus ibid. πέζαι maris, *ora maritima* ibid.
 πελειοθρέμμων i. q. πολυτρήρων 17.
 πεντάμετρον μέτρον 43.
 πεπνυμένος 40.
 πεποιημένα φωναι 135. πεποιημένη λέξις 137.
 πέραν adverbium substantivum 55.
 περατὸς i. q. περάσιμος 36.
 Περγάμη, subaudito χώρα, pro usitatore Πέργαμος 14.
 περί et κατὰ confusa 57.
 περιβάλλεται, *circumdat* 65.
 πεφυλαγμένως, *caute* 57.
 Πιερία 113.
 Πιερίς adjective ibid.
 πῖθι 112.
 πικρά et πικνὰ confusa 20. 130.
 πλαγιάυλος 45.
 πλάτεια (unde Lat. *platea*) Æolicum pro πλατεία 58.
 πλεύμων antiquum (etiam Atticum) pro πνεύμων 32. 134.
 πνέειν, πνεῦμα, πνοαί, &c. in re musica 42. de ventis 43. utraque notione copulata ibid.
 πόθος, ejus variae significationes 139. de personis, vel rebus, absentibus plerumque usurpatur ibid.
 ποιεῖν φωνήν 38. 135. ψόφον 38. κραυγήν 135. ποιήσεται i. aor. subj. Ion. pro ποιήσεται 59.
 ποικιλόθροος, ποικιλόγηρος, &c. 117.
 ποικιλόπτερον μέλος 113.
 ποιμήν ex *pimen* Ægyptiaco fluxit 123.
 ποιμένα λαών 122.
 ποιπνύω cum accusativo personæ 7. sæ-

pius sine casu positum ibid. semel cum dativo constructum Homero ibid.

πολλὸν ἀνατλάς 9.
 Πολύγνωτος 34.
 πολύγνωτος 35.
 πολύκλαυτος, πολύκλαυστος 36. 37.
 πολυμνήστευτος 7. 28.
 πολύμνηστος genere feminino 28.
 Πολυνείκους βία pro Πολυνείκης 67.
 πολυπαταγαθυμέλαν analogiæ repugnat 106.
 πολυπρήων 17.
 πολυτρήρων ibid. 56.
 πολυφράδμων 53.
 πορεῖν, *purui dare*, &c. 56.
 Πορφυροῦσσα 141.
 πρόγονοι de agnis 18. 62.
 προρέειν et προχέειν confusa 6.
 προφήτευμα, προφητεία, Hesychio a Christianis illata 30.
 προχέειν δπα, δμφήν, &c. 117. προχέειν et προρέειν confusa 6.
 πτεροποίκιλος 112.
 πυκνὸς per contractionem pro πυκινὸς 63. πυκνὰ et πικρὰ confusa 20. 130.
 πύλαι ὤτων, στόματος, et ἥπατος 149.
 πυρεῖα 147. 148.
 πυρὸς μένος 66.
 πωλείσθαι 67. πωλεύμενος Ion. pro πωλούμενος ibid.

Ρ.

ρ et λ confusa 115.
 ράμνος 61.
 Ράρ vox nulla 30.
 'Ραριάς Δημήτηρ 7. 30.
 'Ράριον, cum spiritu leni 7. 127.
 ράριον, ράρος 128.
 'Ράριος 7. 'Ραρία γῆ, 'Ράριον πέδιον ibid. 30.
 'Ράρος, cum spiritu leni 7. 128.
 'Ράρος 30.
 ῥέγες, et ῥῆγες, *reges* 51.
 ῥέγω 61.
 ῥεύμα ποταμοῦ 6.
 ῥῆσις 56.
 ῥίον poeticum vocabulum 54. 'Ρίον loci nomen 55.
 ῥίπτειν σκέλος, δέραν 118. 119.
 ῥιφή 118.
 ροῖζος vox onomatopoeitica 135.
 ῥοφεῖν vox onomatopoeitica 136.
 ῥοχθεῖν vox onomatopoeitica ibid.
 ῥύγω 61.
 ῥύομαι cum notione *liberandi*, sive *extricandi* 6.
 ῥυνπαπαῖ εἰπεῖν 52.

Σ.

σ et γ confusa xix. σ et θ literarum affinitas 109. 121.
 Σαβάζιος Διόνυσος 29. 134.

σαβάζω 29. 52. 134. σαβάζειν et εὐά-
ζειν consimilia 29.
σάβοι 29. 134.
σαβοῖ 29. 52.
σάλασσα, θάλασσα 121.
σαφῶς 35.
Σαρδιανὸς prænultimam producit 13.
σάω pro θάω 121.
σαφωτὸς 35.
σι 52.
Σίβυλλα 121.
σίζω 52.
σικινοτόρβη 114.
σιδρ 109. 121. 146.
σκαλαθάρβα 108.
σκληρὸς βίος 63. 144.
σκολιά ἐνθυμήματα 63.
σκολιός, *cursus, circa labrum inflexus*, de
tibiæ ligula 43.
σόφω, σώφω 35.
στάσιμον 16. 129.
στείχειν, βαδίζειν, &c. ἐπὶ κῶμον 12. 46.
138.
στέλλειν 25. στέλλειν et στέλλεσθαι ἴστια
ibid. στείλαμενος h. e. πλεύσας 133.
στόμβος 121.
στορεὺς 147. 148.
στρόμβος 121.
στρόφω, στρώφω 35.
στρωτὸς ibid.
συγγνωτὸς, συγγνωστὸς 36.
συθεῖς et ἐσσυθεῖς confusa 112.
σῦθι, σύμενος, tanquam a σῦμι ibid.
συκίτης Διόνυσος 119.
συμβολή, *symbola* 102.
σύμεναι et δύμεναι confusa 112.
σύμενον et ἐσσύμενον confusa 106. σύ-
μενον et θύμενον confusa ibid.
συνάγειν, vel κτᾶσθαι, μῖσος 57.
συνεξανύων, subaudito ὁδὸν, δρόμον,
πορείαν 12.
σύρβα adverb. 109.
συρβάσαι, συρβάβυττα ibid.
σύρβη 108. 109.
σύρομαι de fluviis 6.
σφαῖρα de sphaera astronomica 65.
σφίγγειν λόγους 64.
σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον 17.
σωτὸς 35.

T.

τ et γ permutata xix. τ̄ (ἐξήκοντα) et
τ̄ (τῶν) confusa ibid. τ et λ permutata
77. τ et π confusa 110.
ταμίας, *custos* 60.
ταμίη, *prona conda, cellaria* 59.
τάρβη, τάρβος 109.
τάρχη ibid.
ταυτοφωνία xvi. xvii.
τεθωμένος 7.
τέκμαρ, τέκμωρ 67.

Τελαμών, *scolium sic dictum* 49.
τέμεθν, vel potius τέμενυ, *Æolicum* 102.
τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον Σαπφικὸν et
Αἰολικὸν metrum 43.
τετραχθὰ non onomatopoeiticum, sed ad-
verbium epicum, vel potius antiquum
136. Doricæ originis ibid.
Τήϊος dictus Anacreon 140.
Τιμόσορ 121.
τιναχθεῖς, ἐκπληχθεῖς 60.
τλήθι 112.
τὸ αἰεὶ ἥπιον, *semper lenitas* 47.
τορύφω *vetus verbum* 109.
τραγῳδία antiquioris generis 106.
τραχυφωνία 136.
τριχθὰ vox onomatopoeitica, ut Gram-
maticis placet ibid. *revera adverbium*
epicum, vel potius antiquum ibid. Do-
ricæ originis ibid.
τρώφω, τρώφω 34.
τρύπανον 118. 147.
τρωτὸς 34.
τύμβος 121.
τύρβα adverb. 109. τυρβάζω ibid.
τύρβη 108.
τῶν νῦν, *nunc hominum* 47.
τῶν πρὶν κακῶν, *ante malorum* ibid.

Υ.

υ et β confusa 107. υ et ι confusa 143.
ύγρὸς βίος 63.
ύμέναιος 50.
ύμένειον 40.
ύμην 39. 40.
ύμνοπόλος 39.
ύπέκ 25.
ύπηρέται κακῶν 114.
ύπὸ πλατάνῳ et πλατανίστῳ, de status
sub platano posita 19. 130. ύπ' ἔρωτι
minus Græcum 10. ύπ' ὀφρύσι μει-
διᾶν 7.
ύποκαίεσθαι τινος 10. ύποκεκαυμένος
ἔρωτι ibid.
ύπόρχημα 105.
ύπορχηματικὸν *carmen* 106.
ύποτρύπανον 147. seq.
ύφήν 40.

Φ.

φαίνεσθαι pro ἔρχεσθαι 64. 144.
Φαλερίνος 141.
Φέρεκλος 13. 129.
φεῦ 52.
φεύγειν et μένειν sibi invicem opposita
22. 132.
φεύζω 52.
φθειρεσθαι, *vagari* 70.
φιλεῖ, *solet* 115.
φιλεία vox nulla 102.
Φιλόξενος 62. 141.
φορβειὰ 12. 45. 46.
φρήν και θυμὸς 100.

X.

χ et *a* confusa 132.
Χαλιμάδες 101.
Χάλις Bacchi nomen ibid. *tralate merum* significabat ibid.
χαλίφων ibid.
χάλεον τιθέναι, ιστάναι, &c. 18. 19. 63.
Χαλκίπη 47. 50. 63.
χέειν φωνήν, ὁμῆν, &c. 117.
Χίου et *Κίου* confusa xx.
χλιαίνω, calefacio, de amore 65. ejus antepænultima anceps ibid.
χλιδαί, deliciae, vel potius *cincinnati delicati* 68. pænultimam produxit Pseudo-Phocylides, quæ apud probæ notæ scriptores semper brevis est ibid.
χορεύλαι, sive αἰληται 114.
χορδή, chorda musica 47.

χοροστασία vox meliore Græciæ ævo ignota 56.
χράω 66. 150.

Ψ.

ψάλλεσθαι, citharizantem aliquem auscultare 54.
ψυχορράγειν, ψυχορράγης 60.

Ω.

ω et *οι* confusa 117.
ὦ 52.
ὦζω ibid.
Ὠκέανον Homericum de Nilo flumine perperam intellexere nonnulli 143.
ων et *ον* confusa 128.
ὠρύω, ὠρύομαι 61. 108. *ὠρέσθαι, lætum clamorem tollere* 62.

INDEX LATINUS.

A.

A, ab, ejus præpositionis usus quidam 10.
ab unguiculis, a teneris unguiculis 18. 57.
abstemius 102.
Accii locus vindicatus 147.
actus ab *ἀκρός* obs. unde *ἀκρέος* 35.
acutus 68.
ad vinum, παρ' οἶνον 116.
 Adjectiva in *os* terminata, et per tria genera declinata, pro trium terminationum adjectivis ab editoribus quibusdam perperam accepta 5. 22. Adjectiva verbalia, duplicis terminationis, qualia sunt *γνωτός* et *γνωστός, κλαυτός* et *κλαυστός, &c.* 33. seq. Quæ in *ros* desinunt, alteris antiquiora ibid. et ab Homero, Pindaro, Æschylo, itemque Sophocle, unice usurpata 34. seq. et ab Euripide in choricis, non autem in dialogo 36. 37. Adjectiva verbalia passiva, duplicis potentiz, in *ros* 36. quorum pars etiam alteram significationem amiserit ibid. Adjectivorum in *στος* terminatorum activa significatio 38.
 Adverbia substantiva 55. Adverbium substantivum compositum ibid.
Ægino, Archelai cellariæ nomen 18.
ælinus, vel *ælinos* 49.
Æoles aspirationem neglexere 109. 127. 128.
Æschyli locus illustratus 109. lacuna suppleta 150.
æstare, in amore 145.
Æther de Jove 56. 140.

Agni primogeniti, Angl. *firstlings* 18. 62.
 Agriopa, quæ Virgilio Eurydice 1. 6.
ah / ex ai oriundum 49. nusquam geminatum reperitur, ut neque *ai* apud antiquiores Græcos ibid.
αιο ἀζιωματικώς dictum 38.
Alcæus 2. 52. Alcæi loca explicata xx. 112. In Alcaicis versibus, inque ceteris strophicis, eam legem servarunt Græci, et ex eorum imitatione Horatius, (in unicus Sapphicis fortasse taxandus) ut in stropharum fine sæpenumero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapedine, id agerent, ut ex una in alteram stropham incurreretur xvi.
alius ab *ἄλλος* 149.
Amnitæ 111.
amo ab *ἀμάω, ω*, 146. *amare* ab *ἀμαῶσαι* ibid. *amatus sum, amatus es, &c.* a Latinis periphrastice dictum, ex Æolum consuetudine 35. *amat*, solet, *φιλεῖ, θέλει* 116.
Amor ἡνίοχος 20. 64.
 Amycli populus et Sparta 41.
 Anacreontem et Sapphonom contemporaneos esse finxit Hermesianax 2. 53.
Anastrophe 62. 138.
ante mala, τὰ πρὶν κακὰ 47.
Antimachus, poeta Colophonius ibid. 82. ejus carmen Lyda, de amicæ nomine, inscriptum xix. 13. 134. Lydæ Antimachæ loca nonnulla 129. 134. Thebais Antimachea xix. Antimachi emendatio Gaisfordiana xviii. 155.

Antiopa, Cereris sacerdos, a Museo ad-
mata 7. immatura morte prærepta, a
qua eam ne pietas quidem sua, officium-
que deæ sedulo præstitum, servare po-
tuit *ibid.* Melissarum una 8.

Apello antiquum pro Apollo 146.

Appia, subaudito *via* 58.

Archaismus poeticus 34.

Archelaus 3.

Archilochi interfecto 8. Archilochi lo-
cus vindicatus 120.

Archimedes sphaeræ astronomicæ inven-
tor, quam Anglice dicimus *an orrery*, 65.

Archippa Sophoclis amica 16.

ardere, h. e. amare, cum accusativo 43.
arsit in illa *ibid.*

Aristippus philosophus, Cyrenæus 4. Co-
rinthum navigavit, ac Laide scorto
usus est 22. ejus cum Diogene disputa-
tio de Laide 132.

Arundinum proceritas 25. 133. Cf. Virg.
Georg. iv. 478.

Ascræ, Ascræus 8.

Aspasia. Vide Socrates.

Athenæus illustratus 105. vindicatus *ibid.*
113. Athenæi codex Palatinus cum
editione Aldina sæpius consentit 146.

Attica apis audiebat Sophocles 3. 15. 55.
itemque Xenophon 55.

Attica dialectus Homeri temporibus non-
dum nata 37.

Atticismi Hermesianacti perperam obtrusi
5. 9.

audio ab *αἰῶ* 144. 147. *audire* ab *αὐδῖ-
σαι* 147.

Auge, puella Macedonica, cujus in hono-
rem fortasse scripsit fabulam *ὁμῶνυ-
μον* Euripides 72.

Auratus laudatus 24.

B.

Bacche nympa 111.

Bacchus Ægyptiis Osiris 119. Bacchi
sacra peragebant Amnitarum uxores,
more e Græcia illuc advecto *ibid.*

Bachius notatus 13. bis, 21. 22.

Barkerus laudatus xiii.

Bastius notatus xx.

Bekkerus notatus 112. 114.

Bentleius laudatus xiii. notatus 43. Bent-
leii locus a Porsono adumbratus 84.

Bergmannus notatus 82.

Bion, Vitarum scriptor 80.

Bittis, Philetæ amica, Battis audit Ovidio
et Propertio 19.

Blomfieldius laudatus 53. 70.

Brome nympa 111.

Bromius Bacchi nomen 110. adjective
usurpatum 111.

Brunckius laudatus 113. notatus 52. 112.

Burgesius laudatus xi. xiii.

Burmamnus notatus 31. 83.

Byronus laudatus xvi.

C.

Cabarni xviii. 134.

Callimachus explicatus 10. 149.

Callinus pentametri inventor 43.

Cami fluminis cum Styge comparatio 69.

Canterus, vel potius Joannes Auratus,
laudatus 24.

Cantus cygneus 107.

Capistro vel camo ora sua muniebant ti-
bicines, ne nimio flatu labia scinderen-
tur 12. 45. Marsyæ capistrati figura
13.

car 156.

Carcinus 105. Pratinæ æqualis 146. ab
Aristophane jam senior, cum filiis suis,
sæpius derisus, etiam ob nomen, quod
cancer denotabat *ibid.* ejus Fragmenta
ibid.

Carmen *ὑπορχηματικόν* 106. Carminum
generis, quod Græcis *παρακλαυσίθυρον*
audiebat, exemplum nonnulla 115.

Casaubonus notatus 10. 14.

Cassii adipem pro Cassium obesum 67.

Cassiterides insulæ 111.

Catalogus mulierum, sive Magnæ Ecæ.
Vide Hesiodus. Catalogus meretricum
18. amatorius 23.

Celeus 30. 134.

cellaria, *κελλάρια*, *ταμῆν* 59.

Cerberus 1. 26. 133.

Cethegi temeritatem pro Cethegum teme-
rarium 67.

Chærephon 66.

Chalciope 47. 50. 63.

Charontis cymba 1. 5. 6. vociferatio 6.

Chaucerus a Scottio adumbratus xv.

Chelidonisma 115. a Mitchellio Anglicis
versibus redditum *ibid.*

Chordæ musicæ Homericæ ex ovium in-
testinis factæ 47. 48. Chordæ musicæ
linæ notionis absurditas 48.

Chorus canentium, ex veterum instituto,
præire solitus est, tibicines vero succi-
nere 104. 105.

Cinesias *διθυραμβοποιός* 113.

circumfluentes eloquentiæ copiæ 20.

Clarkius notatus 53.

coax 156.

Cocyus 1.

cælum, *cæli convexa* 65.

Colonus scopulosus 17.

Colophon urbs Ionie maritima 2. 3. 62.
fecunda bonis poetis edendis 82. a Ly-
simacho eversa *ibid.*

Columbæ scopulis innidificantes 17. Co-
lubarum sylvestrium non est pro-
prium gregatim convolare, quæ in ar-
boribus sepiisque nidificant *ibid.*

Comissatio 12. 46. 114. 115. 147. Comissatum ire 12. 46. 138. Comissatorum moris fuit, dum fores puellarum sibi dilectarum pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant 114.

Commentarii sacri 8.

componere pro sepelire 139.

confendere, tendere 40.

Corayius notatus 10.

cordatus, catus, πεπνυμένος 40.

Cos 63.

cra vox nulla 156.

Crisis 131.

Cumberlandius notatus xiii. xiv. xv.

custos ac *præses* fere synonyma 27.

Cyclops 62.

Cynthia inscriptus est Propertii liber primus 23. 83.

Cyrene, de quantitate 68. 145.

Cythera, orum, et Cythera, æ, 143.

Cytherea ab Æolico Κυθήρηα recta descendit ibid.

D.

Dammius laudatus 37. notatus 122.

damnum unde ductum 132.

Darnaudius notatus 119.

Dativi casus usus quidam 12. 133.

datus a δατός Æol. δατός 35.

Davyus laudatus 48.

Democharis 66.

desiderium 139.

Deus princeps sui quisque generis dicebatur 2. 9. *deus ille noster* Plato 9. *deus ille Mæonius*, de Homero ibid.

devictus et *devinctus* confusa 144.

devincio, de amoris vinculis ibid. *devinctus* et *devictus* confusa ibid.

Diæresis punctis carent nonnulli optimæ notæ MSS. eaque prorsus ignorarunt veteres Græci x. An η, absque diæresis punctis, bene scribant hodierni editores Germanici ibid. xi.

Digammi in locum γ' sæpius inferere scriptores librarii 38. 39. Digammon supprimit apostrophe 120. Digammo utebatur Epicharmus 122. Digammo voces olim insignitæ hiatum sæpius faciunt apud epici carminis studiosos poetas recentiores 127.

Dii reges ab Ægyptiis dicti, e quibus in Græciam fluxit hic appellandi modus 122.

Dindorfius notatus 13. 77. 105. 120. ix. x. xi. xii.

Dioscuri 122.

dirus 22. 131. *dira* *cupido, fames, religio*, &c. ibid. ibid.

disociabilis pro dissociatus 135.

Dithyrambus Bacchi cognomentum 119.

120. item cantilena in Bacchi honorem 49. 120. primam producit 120.

Dœringius notatus 116.

donum qui a δάος ducunt, in analogiam peccant 131.

Doricam formam Hesiodo intulit Scholiasta Pindari 23.

Drydeni locus a Porsono adumbratus 85.

Drydenus notatus xv.

ductor Thalia, ἡγήτωρ μελέων 113.

dura vita 63.

E.

Editor Anonymus Hermesianactis notatus 8. Editor notatus 53.

egerere dolorem 67.

Elegiæ inventor Mimnermus 2. 11. 43.

Elegos nec scripsit, nec scripsisse potuit, Hesiodus 8. Elegiacorum versuum Græcorum cum Latinis comparatio xvi. Elegum metrum 43.

Eleusinium 134.

Eleusis in Atticæ ora sita 28.

Elmaleii sententia de adjectivis, duplicis terminationis, γνωστός et γνωστός, κλαυτός et κλαυστός, &c. 35. qui tamen formam in τος desinentem unice Atticam esse prius credebatur ibid. a Triclinio, ut videtur, deceptus 37. Elmaleius notatus 76.

Emendatio Wytttenbachio-Porsoniana 21. 85. Vide Kidd. Præf. ad Porson. *Tracts* p. xxvi.

Eœæ Hesiodæ a nonnullis scriptoribus tanquam sublestæ fidei citantur 24. Eœas Hesiodæas imitatus est Sosicrates Phanagorita ibid. itemque Nicænetus Samius, sive Abderita ibid. et Phanocles 133. Eœas ob oculos habuisse videtur Propertius 24. Vide Hesiodus.

Eœam ab Hesiodo adamatam fuisse finxerunt posteriores poetæ 2. 23.

Ephyra vetus nomen Corinthi 22. inter Ephyram et Corinthum distinguit Simonides 68. in unum coaluere hæ duæ urbes ibid.

Epigramma apud Eustathium explicatum 51.

Ernestius homo, iudice Toupio, in literis Græcis plane hospes 149.

ero, eris, erit, &c. Æolibus ἐρω, ἐρες, ἐρητι, &c. 146.

Errores aliorum rectam aliis viam aliquoties commonstrant 69.

Etymologus Gudianus explicatus 61.

Etymologus Magnus a Christianis interpolatus 55. notatus 66. Etymologi Magni exscriptor Etymologus Gudianus 58.

Euphonia 147.

Euripides a canibus discerptus 3. 129. quam tamen de ejus morte narrationem

refellit Addæus 18. *μισογύνῃς* 3. 57.
Euripides scriptor gravitatis antiquæ
parum studiosus, quique verbis e me-
dio sumtis perpetuo utitur, ut ad hu-
mile et abjectum dicendi genus pro-
pius nonnunquam accedat 36. Inte-
grum senarium Euripideum in suas
partes traxit Diphilus 20. Euripides
laudatus 43. explicatus 41.
Eurypylos, rex Cous 63.
Eustathius notatus 52. 136.
evæ clamo 29.

F.

Fabulæ Ovidianæ de Cyclope et Galatea
origo 62. *Æschyleæ* de Prometheo
ignem, in ferula inclusum, surripiente
148.
Falerni vis tanta fuisse dicitur, ut solum
vinorum flammam accenderet 141.
famula, ministra, satellites 114.
Ferula 148.
fibula de tûbicum capistris dixit Grotius
46.
Ficus, una cum foliis ficulneis, a pueris,
carmina quædam probrosa occentanti-
bus, in honorem Bacchi circumfereban-
tur 119. ficus inventor Bacchus ibid.
ficus Indæ ibid.
Figura *σχῆμα πρὸς τὸ σημαϊνόμενον*
appellata 17.
flagelet Anglicum unde ductum 45.
flagrans amor, furor, μανία 65.
flamina, status, in re musica 42.
Flaminia, subauditio nota 58.
Florens Christianus notatus 146.
fute Anglicum unde ductum 42.
folium a φύλλον 149.
Formæ antiquæ apud seriorum temporum
poetas servatæ 35. 41. Ionicæ in scena
Attica latitantes 67. a Grammaticis
fictæ 102.
fractus a βρακτὸς *Æol.* pro *ρήκτὸς* 35.
Friedmannus laudatus xix.
fugere, nec manere 22.
fundere loquelas 117.
furor, flagrans amor, μανία 65. *furor*
lucris 144.

G.

Galatea a Philoxeno amata 3. 62.
gaudeo a γαίω, inserto *d* 34. 144.
Genitivus positus ex more Græcorum so-
lenni, ut in formula *ἐρᾶν τινος* 10.
Gnathænæ meretricis dicitur 147.
Grammaticorum ineptæ derivationes 101.
108. 110. 120. 122.
gravis adversarius, graves inimicitiae 46.
Grayius laudatus xv.
Grotius Vir magnus 85. in vertendis poe-
tarum Græcorum Fragmentis sæpe ac
multum peccavit 86. laudatus 114.

Guyetus laudatus 49. 61. notatus 109.

H.

Harmodius scoli nomen 49.
Hedera comam cinxit Bacchus 121.
Heinrichius notatus 10.
Hermanni inter *γνωρὸς* et *γνωστὸς* di-
stinctio 35. quæ etiamsi vera sit, *γνω-*
στὸν in Soph. *Æd. R.* 361. stare non
potest ibid. Hermannus, dum inter
γνωρὸς et *γνωστὸς* lata via distinguit,
oblitus fuisse videtur adjectivorum ver-
balium passivorum, duplicis potentiae,
in *ros* 36. Hermannus laudatus 7. 10.
115. 152. notatus 5. 13. 35. 36. 70. bis,
77. 127.
Hermesianax Colophone natus 82. Phi-
letæ disciplina usus est ibid. ad Elegos
scribendos ingenium contulit 83. tum
styli, tum etiam metri, epici maxime
studiosus 5. 9. ejus amica Leontium
xiii. 18. 23. 83. de cuius nomine tres
libros Elegiarum *Λεοντίων* inscripsit
18. 23. 83. quorum ratio ea fuit, quam
in *Ῥοίαις μεγάλαις* consecutus est
Hesiodus vii. 23. Leontii Hermesia-
nactei Fragmentum corruptissimum
pronunciat Porsonus 4. 84. variae ejus
editiones 4. ejus particula a Fawkesio
vema 126. Hermesianactis ætas 5.
21. 82. scripta 83. *ἀναχρονισμός* 53.
Locutiones Hermesianactæ 9. 15. 20.
60. Hermesianax paulo negligenter
in iisdem vocibus, vel locutionibus, re-
petendis 130. Hermesianactis loca vin-
dicata nonnulla 20. bis, 127. bis, 129.
130. Hermesianax alius, athleta, et
ipse Colophonius 83.
Hermobius et Pherecles Mimnermi riva-
les 2. 13. 129.
Hesiodus, Cumis natus, Boeotus dictus a
sede postea electa 8. Ascræus ibid.
doctrinæ, si quis alius poeta antiquus,
variae ac multiplicis 137. ex intimis
sacerdotum latebris multa collegit ibid.
ejus Magnæ Eoæ vii. 8. 23. 24. 132.
133. sic dictæ, quod singulæ similitu-
dines a vocibus ἢ οἷα inciperent, ut in
Homeri Boeotia factum cernimus, et
apud Hebræos in Pentateucho 23.
Hesiodi Scutum Herculis nihil aliud
est nisi *Ῥοίων μεγάλων* Fragmentum,
sicut Græcis in Homero *Αἶραι*, et apud
Latinos Somnium Scipionis dicitur 24.
Hesiodi locus, qui, ut credibile est,
Eoæ pertinebat ibid. Hesiodus elegos
nec scripsit, nec scripsisse potuit 8.
post Homerum ætatem floruit 156. *varia*
ejus opera 24. 137. Hesiodi locus ex-
plicatus 24. Hesiodus notatus 141.
Hesione Promethei uxor 70.

Hesychio, contra literarum seriem, obtrusa vocabula corrupta 29. 39. 59. 111. 140. In emendendo Hesychio, parvi habendam esse VV. DD. in alphabetico ordine conservando nimis exactam diligentiam 29. 59. Hesychius notatus 31. a Christianis interpolatus 30. 116. 147. Hesychii loca vindicata 119. 137. 140. 142.

Heynius notatus 25. 59. 68.

Hiatus 39. 127.

historia 137. de narratione fabulosa 138.

Homeri carminum suavitatis 9. 128. Homerus δαίμων μουσοπόλων, et θεῖος Ὀμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεϊότητος, et deus *Mæonius* dictus 9. Homerum in Ithacam insulam, Penelopes amore, navigasse finxit Hermesianax 2. 23. Homeri Bœotia, sive Navium Catalogus 23. ejus *Αἶραι* 24. Homeri locus vindicatus 68. locus II. B. 317. explicatus 19. spuria 141.

Homœoteleuton 40. 114.

honeyflower, *honeysuckle*, &c. Anglica vocabula, cum Græco μελιλωτος conferenda 45.

Horatius vindicatus 43. culpatus xvii.

I.

Ialemus 49.

Icarus, qui Homero Icarus 9. 41.

Ignitabulorum ferulaceorum inventor Prometheus 148.

ignotus pro ignobilis 135.

Ilgenius notatus 8.

illacrymabilis pro illacrymatus 135.

impia Tartara 127.

implere ceras 139.

Impudici sunt loquaces 150.

infectus, Angl. *impracticable* 135.

insons i. q. *innocuus* 69.

Instrumenta lignea, ex quorum collisione ignem antiqui extuderunt 147. seq.

Interpunctionis minutioris utilitas ix.

invictus, Angl. *invincible*, *impenetrable*, &c. 135.

Ionismi veteres 32. 34.

Iota adscriptum xi.

Isidorus notatus 132.

Isthmus 4.

Ithaca saxosa 71. Ithacæ solum tenue fuit 2. 39.

ivy Anglicum, unde ductum 153.

J.

jacere caput 119.

jactare comam ibid.

Johnsonus notatus 45. 116.

Jupiter æthereus i. q. æther 17. 56. 140.

Jupiter Olympius 56.

K.

Kiddius notatus 129.

know vocabuli Anglici cum Græco γνῶτω, et Latino *noti*, affinitas 34.

kuss Anglicum, et recentius *kiss*, a κύσαι 116.

L.

Lais meretrix Corinthia celeberrima 4. 22. 68. delicata 22. 68. Laide usus est Aristippus 22.

Lamynthus 155.

Larcherus notatus 131.

laurus, λαῦρος et λαυρώς 58.

Lectum promontorium 55.

lectus a λεκτός 35.

legere a λέγεσθαι (λέξαι) 146.

Lennepius laudatus 7. notatus 13. 57.

Lentuli somnum pro Lentulum somnolentum 67.

Leontium. Vide Hermesianax. Leontium, Epicuri amica, Hermesianactæ posterior xiv.

Librarii error circa Homerum satagentis 129. in Demosthenem intenti ibid. Librarium errorem, circa alios scriptores satagentium, ad ridiculum sæpius vergunt ibid.

limbus unde ductum 121.

Linguae uniuscujusque vocularum antiquorum vestigia apud poetas potissimum indaganda 34.

linum pænultimam producit, contra Græcorum morem 52.

Linus poeta 47. Calliopes, aliis Uranis, filius ibid. 49. 50. diversus ab illo, qui Herculem literas docebat 50. Maneros Ægyptiis audiebat 48. Lini tres 47. 50. Linus carmen, quo mortem Lini deplorabant ibid. 48. *Linus* pænultimam producit, more Græcorum 52.

Loca corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulantis 72. Loca tria insignia parallela, a Shakspearii editoribus huc usque prætermissa 5. Loca, quo convenientes philosophabantur 22. 68.

Locutiones Hermesianactæ. Vide Hermesianax.

loose Anglicum a λῶσαι 116.

Lotos arbor 44. ejus usus varii ibid. pro tibia ibid. lotos solida 45. *lotos adumca* 11. 44. lotos Phrygia 44. 117.

lusciniola de muliere loquaci 53.

Lyceum a Λύκηον Æolico, et Dorico, recta descendit 143.

Lycium, pro Lyceum, probat Gellius ibid. Lyda, Lyse filia, Antimachi amica, 2. 13.

Vide Antimachus. Lydam alteram et vetustioram amabat Lamynthus 155.

Lyra, quam vocant, *Æolica* 43.
Lyses 47.

M.

Macêdo et *Macêdo* 140.
Macedonica vocabula 132. in lingua *Macedonica* temporum vel antiquissimorum *Græcismi* passim scitent *ibid.*
Machinæ vapore motæ 73.
Maitairius notatus 40. 60.
Maneros Ægyptiis audiebat *Linus* 48.
Marsyæ capistrati figura 13.
melior ad *mel* referendum est, ut proprie sit *Anglice sweeter* 128.
Melissa 56.
Melissæ 8.
memordi antiquum pro *momordi* 146.
Menagius notatus xv. 80.
Mendici, sive *agrytæ*, *θυροκόποι* dicti 115.
meneo antiquum pro *moneo* 146.
mens animusque 100.
Messa urbs *Laconiæ* maritima, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.
methu vocabulum a *Phœnicibus* fortasse in *Cambriam* invecum 101.
Metrum antispasticum 107. 108. dactylicum 107. trochaicum *ibid.* *Asclepiadeum* majusculum 112. *τεσσαρεσκαιδεκάσλλαβον Σαπφικόν* et *Αἰολικόν* 43.
Miltoni locutio *the brow of heaven* 28.
Miltoni locus cum altero *Hermesianactis* mire quadrans 62. Locutio *Miltoniana* *to build the lofty rhyme* unde ducta 15. 129.
Mimnermus poeta *Colophonius* 2. 42. 43. *Smyrnæus* dictus a sede postea electa 8. elegiam invenit 2. 11. 43. ejus carmen elegiacum *Nanno*, de amicæ nomine, inscriptum 11. *Mimnermi* *Nanonis* versus aliquot exstant apud *Athenæum*, *Stobæum*, et *Strabonem* *ibid.*
ministra, *satelles*, *famula* 114.
mistus a *μικτός* 35.
Modi tibiales 114. 115.
molles elegi 10. *mollis versus* 42. *mollis vita* 27.
moneo a *μενέω* obs. 146. *monere* a *μενῆσαι* *ibid.*
mora unde ductum 130.
Musæus 1. *χαρίτων ἥρανος*, ob carminum suavitatem, audit *Hermesianacti* *ibid.* 27. ejus *Oracula* 128. Poema de *Herone* et *Leandro*, quod sub ejus nomine circumfertur, ad tempora *Nonni Papanitani* sæc. V. demittendum 27. *Pseudo-Musæum* *Anglicis* versibus reddidit *Christophorus Marlowe*, itemque *Fawkesius* *ibid.*
Musgravius notatus 110.

N.

Nanno *Mimnermi* amica et *αὐλήτρις* 12.

Mimnermi carmen sic inscriptum. Vide *Mimnermus*.

natus a *γνατός* obs. unde *γνήσιος* 35.
nemo ex *ne* et *hemo* 32.
Nightingale Lane ex *Anglo-Saxonico* *Cnihtena-gild land* corruptum 134.
Nilus olim *Ægyptus* dictus 143.
Nonius notatus 132.
noti, *orum*, *γνωτοί* 33.
notus a *γνωτός* 35.
nullus ex *ne* et *ullus* 32.
nunc hominum, *τῶν νῦν* 47.
nupti dare, in *matrimonium dare*, &c. *κορεῖν* 57.

O.

Ode Sapphica, auctore *Gul. Edv. Pretyman* *Tomline* 56.
Œagrius Orpheus 133.
Onomatopœoticum, e sono factum 134.
Oracula a poetis conficta 8. 128. *Oraculorum* responsa etiam antiquioribus temporibus aliquoties metro iambico conscripta 66.
Orpheus 1. 26. 133. antiquissima *Dorica* lingua usus est 26. *Orphica* spuria *ibid.* *Orphica* edidit *Hermannus* *ibid.* *Orphicis* usus est *Ovidius* 120.
Ossa fossilia 74.
Ovidius vindicatus 120.

P.

pactus a *πακτός* *Æol.* pro *πηκτός* 35.
Pæan 48. 49.
*Pan αἰγokέρω*s et *κριοπρόσωπος* dictus 80.
Pantologia 74. infesta *Musis* 150. *Pantologi* hodierni 51. 66. 73.
Parthenius explicatus 10.
Participia præterita passiva vetera, retracto accentu 61.
pausa 116.
pause *Anglicum* a *παῦσαι* *ibid.*
Penelope. Vide *Homerus*.
penetrabilis activa significatione 135.
Pentateuchus 23.
peposci antiquum pro *poposci* 146.
Perfectum passivum ignorarunt *Græci* antiquiores, et ex eorum consuetudine *Latini* 35. Vide *amo*.
Pergamea, *Pergamia*, vel *Pergamus*, inter urbes *Sardes* metropolim circumjacentes 14.
Pergamus *Cretæ* urbs, *Straboni* ac *Scylaci Περγαμία*, *Virgilio Pergamea*, nisi forte *Pergamia* rescribendum sit *ibid.*
Pherecles et *Hermobius* *Mimnermi* rivales 2. 13. 129.
Philetas poeta *Cous* 3. 19. 63. 82. alius (ut mihi quidem videtur) *Grammaticus* et *glossographus* 19.

Philoxenus 3. 60. 62. 141. scripsit carmen titulo Κίκλωψ 62. 73.
 Phoenix Colophonius 82.
 Photii verba in Lex. Rhet. Bekker. decurtata 29. Photii locus ab Etymologo Magno exscriptus 40. Photium exscriptit Suidas xviii. 22. 28. 137. 141.
Phryxatibicen 117. Phrygiatibia 44. Phrygium carmen 117. Phrygia saltatio 116.
 Pieris 107. 113.
 Pindarus explicatus 62.
 Platanus 3. 19. 130.
platea a πλάτεια Æol. pro πλατεία 58.
 Plato illustratus 64.
 Plauti locus vindicatus 59. illustratus 47.
 Pleonasmus 136.
 Poetæ sacerdotibus olim in magna gratia fuere, quorum in usum multa de die in diem collegerunt, inque Commentarios digesserunt, inde sacri dicti 8. varias urbes, tibicinum more, quos *les troubadours* vocant Francogalli, antiquitus peragrabant ibid. 14. αἰδοπόλοι, ὑμνοπόλοι, et μουσοπόλοι dicti 39. oracula confingebant 8. 128. Poetæ Colophonii 82.
ponere pro sepelire 134. 138.
porrectus ab ὀρεκτός 35.
 Porsonus laudatus xiii. 22.
portæ jecoris 149.
posterus ab ὑστερος 35.
 Præpositiones verborum compositorum a glossatoribus prætermisæ 102.
præses et *custos* fere synonyma 27.
 Pratinas 105. 146. ὀρχηστικός dictus 105. tragedias scripsit generis antiquioris 106.
 Primogeniti agni, Angl. *firstlings* 18. 62.
profundere voces 117.
 Propertius librum primum elegiarum *Cynthia* inscripsit 23. 83. Hesiodum, in Magnis Ecceis, ob oculos habuisse videtur 24. ejus locus explanatus 26.
 Prosopopœia 18. 52. 72. 130.
 Proverbia Anglica xvi. 24. 72.
 Pseud-Æschylus 56.
 Pseud-Anacreon 31. 106. 117.
 Pseud-Hesiodus 76. 143.
 Pseudo-Linus 144.
 Pseudo-Musæus 27. 65. Vide Musæus.
 Pseudo-Phocylides notatus 68.
 Pseudo-Sappho 53. a Fawkesio versa 140.
 Pseudo-Theocritus 138.
pulmo Latinum ab Æolico πλεύμων 32.
purpureus, h. e. splendidus, nitidus 145.

R.

ramus ab ῥαμνος 61.
rarus unde ductum 128.

Reges pastores populi dicti, petita locutione ex Ægypto 123.
rego ab ῥέγω 61.
repositos, h. e. sepultos 138.
 RES ANGUSTA DOMI, hominum literatorum laicorum pestis xiii. 58.
 Rharus, Triptolemi pater 30. vel avus, referente Suida ibid. Rharia Ceres, sive Rharias 7. 30. Rharius campus ibid. ibid. 128.
 Rhium 55.
 Rizzii pictura, coram Maria, Scotorum regina, fidibus canentis 54.
rodo, et antiquitus *raudo*, a βρώω 34.
rosa a βρόδον, omisso β, ibid.
rosus a βρωτός 35.
rugio ab ῥύγω 61.
 Ruhnkenius notatus 9. 19. 133.

S.

S pro TH non potest non accipere balbutiens quilibet 109.
 Sabazius Bacchi nomen 29. 134.
sacerdos, *antistes*, etiam feminini generis 30.
 Salamis insula, cum urbe cognomine, in sinu Saronico, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.
satio ab ἄλλω Æol. obs. 149.
 Samos 3.
 Sappho 2. 52. Sapphonem et Anacreontem contemporaneos esse finxit Hermetianax 2. 53. Sapphicorum versuum Græcorum cum Latinis comparatio xvii. Sapphicum metrum 43. Sapphonis versiculus apud Hesychium latitans 153.
satelles, *ministra*, *famula* 114.
sceleratum limen, *scelerata sedes* 127.
 Schæferus notatus 101.
 Schedæ Pickwickianæ 73.
 Schneiderus laudatus 108. notatus ibid. 109.
 Scholiasta Sophoclis notatus 63. Scholiasta Aristophanis a Suida exscriptus 29. ejus antiquitas 66. Scholiasta Thucydidi a Suida exscriptus 55. Scholiorum Homericorum Villoisonianorum ambiguitas, ubi de accentuum minutis, sine accentibus, agitur xi. Scholia HomERICA a Villoisono corrupta xix. Scholiasta in Pindarum, dum Doricum scriptorem tractabat, Hesiodi locum corripit 23.
 Schweighæuserus laudatus 61. 62. notatus 6. 20. 22. 62. 144. 146.
 Scolia 49.
 Scuti Hesiodi initii vera interpretatio 24.
 Semitæ ferreæ 73.
semper lenitas, τὸ αἰετὶ ἡπιον, τοῦ πικρὸς 47.
 Senarius ferme volatilis 106.

- servatus* a *σαφωρὸς* 35.
Servius notatus 132.
servo a *σαφώω* 35.
sese ostendat, h. e. accedat, *ἐλθέτω* 144.
sessum Latini cum *θάσσω* affinitas 121.
severa vita 144.
 Simonidis Fragmentum a Gaisfordio præ-
 termissum 32. ejus locus illustratus 68.
 Socrates omnium hominum sapientissimus
 66. 131. se tamen nihil scire ingenue
 confessus est 66. Socratem Aspasiam
 amasse finxit Hermesianax 4. 67.
 Solocismus 22.
 Somnium Scipionis 24.
 Sonus *ἀσημος* 61. 108. 137.
 Sophocles Attica apis, et *καρ' ἐξοχήν*
 apis, dictus ob carminum suavitatem
 3. 15. 55. Amorem et Bacchum cele-
 bravit 15. Theoridem amavit 16. et
 Archippam jam senex ibid. *φιλόμηρος*
 35. *Ὀμηρικώτατος* 36. Sophoclis lo-
 cum, memoriæ vitio, depravavit Etymo-
 logus Magnus 66. locus (Ed. R. 361.
 explicatus 35. 36.
 Sophron scriptor Doricus, veterisque et
 asperioris dialecti 38.
Spanus vox cadentis Latinitatis 138.
sparrowgrass ex Latino *asparagus* cor-
 ruptum 32.
 Sphæra 65. Sphæra celestis ibid. astro-
 nomica, Anglice dicta *an orrery*, Ar-
 chimedis inventio ibid.
stare vocabulum solenne de statutis 18.
 Statua sub platano posita 19. 130. lapi-
 dea serpentis in Aulide, portentis in
 loco, a sacerdotibus ostentata 19.
staves in fier warm'd, ἀκόντια ἐπικαυτα
 37.
stavesacre ex Latino *staphisagria* corrup-
 tum 32.
 Stephanus H. notatus 30. 40. 44. 51. 52.
 55. 109.
stera, stericus, voces cadentis Latinitatis
 138.
storia vox cadentis Latinitatis ibid.
story Anglicum, olim de vera historia
 unice usurpatum 138.
 Stowii locus illustratus 100.
stratus a *στροφὸς* 35.
stravi a *στροφῶω*, *στροφῶω* ibid.
striculus vox cadentis Latinitatis 138.
 Sturzium notatus xx.
 Substantiva quædam, primitus participia
 52.
 Suidas interpolatus 48. a Christianis in-
 interpolatus 58. vindicatus 106.
summa opum vi pro summa ope 67.
sweetcane, sweetbriar, &c. Anglica voca-
 bula, cum Græco *μελιλωτος* conferenda
 45.
 Sylburgius notatus 135. 155.
- symbola* 102.
 Synizesis 14. Synizeses Atticæ *μη εἰδέ-
 ναι, μη οὐ, μη ἀλλὰ, &c.* 32.
 T.
 Taciti sunt pudici 150.
tango, afficio, animum moveo 41.
taratantara 109.
 Tylorius vindicatus 81.
 Telamon, scodium sic dictum 49.
temetum vox prisca, i. q. vinum 102.
 unde ductum ibid.
temulentus ibid.
tendere, contendere 40.
tendo a reinv, inserto *d* 34.
 Teos per Harpagum capta 3. 54. Teius
 Anacreon 53. 140.
tepere, ex amore 65.
 Terentius illustratus 47.
 Tetrastrichi (Angl. *quatrains*) xv. a Dry-
 deno dilaudati ibid. qui in eorum fine
 semper plene punxit ibid. non autem
 Grayius ac Byronus ibid. xvi.
 Theano Pythagoræ uxor 21. ejus Con-
 jugalia Præcepta 131.
 Theoris Sophoclis amica 16.
 Thierschius laudatus 120. notatus 112.
 Thisbe, vel Thisbæ, urbs Bæotix, col-
 umbis abundans, adeoque scopulosa 17.
thymele 110.
 Thymele celebris saltatrix ibid.
 Tibia *adunca*, vel *curva*, h. e. ligula
 adunca instructa 43. seq. nam de ipsis
 tibiis intelligi nequeunt hæc epitheta,
 quas rectas fuisse tum ex materia patet,
 ex qua sapius sunt factæ, tum etiam
 ex Latino nomine 44. tibia Phrygia
 ibid. *tibie modulate canentes* ibid.
 tibiæ artifices 147. multos tibiæ
 artifices aluit Theodorus, Isocratis
 pater, et inde quæstum cepit, a comicis
 (itemque ipse Isocrates) ea de causa
 derisus ibid.
 Tibicines a Francogallis *les troubadours*
 dicti 14.
 Timoclis locus vindicatus 113.
 Tmesis 20. 41. 118.
tortuosum genus disputandi 63.
 Toupium notatus 39. 46. 108. 138.
 Triclinius notatus 37.
tritrus a *τροφὸς* 35.
triumphus, olim *triumpus* 119. *trium-
 phum triumphare* ibid.
trivi a *τροφῶω*, *τροφῶω* 34.
turba, unde ductum 108.
 Tyræus, Atheniensis, Milesius dictus a
 sede postea electa 77.
 Tyrwhittus laudatus 77.
 U.
uhulare, uhulatus, de læto clamore 62.
 Ursinus notatus 83.

V.

- Valckenærius laudatus xx.
 Valesius notatus 109.
 Vena porta, vel potius portæ 149.
ventis dare, profundere, &c. 31. *in vento scribere* ibid.
ventitare, φοιτᾶν, πωλεῖσθαι 54. 67.
 Venus Susurratrix 142.
 Versiones reformatæ 88. 124.
 Versus per paria decurrentes 152.
vestit, περιβάλλεται, Angl. *invests, vests* 65.
 Viæ sub fluvios actæ 73.
 Villebrunius notatus xx.
 Villoisonus notatus xix.
vincire verba 64.
 Virgilius illustratus 47. 65. 144.
virtus, vis 64.
vis innumerabilis servorum pro servi innumerabiles 67.
 Vocabula Græca inter Latina mista 75.
 Vocabula Anglica corrupta, tum forma, tum etiam etymologia, penitus extincta 32. 134. Vocabulum ex dictatione fictum 59. ab illiterato lapicida corruptum 140. absorptum 126. Vocabula a librariis, ut metro utcunque satisfacerent, corrupta 127. In linguam

Latinam illata vocabula Græca, æ diphthongo in *i* mutata, sive Æolibus prorsus ignota fuerunt, sive in Latium serioribus temporibus irrepere 143.
vocatus de conviva 102.
 Voces factitiæ, e soni proprietate fictæ 135. Lexicis adjiciendæ 25. 26. 28. 40. 117. 118. 163. Vocum significaciones in Lexicis omissæ 10. 29.
voco a *Φοκῶ* Æolico obsoleto 51.
vox a *Φῶξ* Æolico ibid.

W.

Wakefieldius laudatus 72.
 Westonus laudatus 85. notatus 5. 13. 15.
wife Anglicum, num ex Homericō *Ἔιφις* 78.

X.

Xenocles, Xenotimus, et Xenarchus, Carcini filii, ex quibus Xenocles tragœdiarum scriptor fuit, cumque Euripide certavit, et palmam semel tulit 146.
ὀπρυγες dicti ob brevitatem corporaturæ ibid.
 Xenophon Attica apud nuncupatus 55. et Attica Musa ibid.

INDEX AUCTORUM EMENDATORUM.

A.

Accius apud Nonium 116. 117.
 Æschylus 33.
 Alcæus xx. 112.
 Alciphron 118.
 Anthologia Græca 44. 55.
 Antimachus apud Photium xviii. 134.
 Aristophanes 112.
 Arnobius 134. bis.
 Athenæus 114.

C.

Callimachus 14.

D.

Dionysius Periegetes 30.

E.

Epigramma apud Eustathium et Scholiastam Venetum Homeri 51. 139.
 — apud Piersonum ad Mœrin 28.
 Etymologus Gudianus 46. 61. bis, 101. ter, 108. 111. 120. 142. ter.
 — Magnus xx. 32. 58. 108. 110. 119. bis, 122. 131. 132. 135. 141. 142.
 Eumelus apud Scholiastam Pindari 59.
 Euripides 37.
 Eustathius 34. 50. 114. bis, 134. 141.

G.

Grammaticus Augustanus 143.

H.

Hermesianax 6. 7. ter, 12. 13. 14. ter, 15. 17. 20. 22. 28. 54. 57. 126. 127. 128. 129. 133.
 Hesiodus 23. bis, 24. 133.
 Hesychius 29. 30. 33. 38. ter, 39. bis, 40. bis, 44. bis, 45. 46. 49. 52. 58. 59. 61. 67. 102. 107. 108. 111. 113. 115. bis, 128. 132. bis, 137. quater, 140. 141. bis, 142. bis.
 Homerus 25. 34. 38. ter, 59. 60. ter.

I.

Isidorus 132.

L.

Lexes Rhetoricæ Bekkeri 109.

M.

Marius Victorinus 43.

O.

Orion Thebanus xx. 108.

P.

Phanocles 133.

176 INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

Photius xix. 13. 30. 47. 109. 110. 113.
114. 134. 141.
Plutarchus 129.
Pratinas 106. bis, 107. ter, 108. bis, 116.
118. 147.

S.

Scholiasta Apollonii Rhodii 101.
—— Venetus Homeri xix. 48. bis,
142. ter.

Sidonius Apollinaris 110.
Sophocles 36. bis.
Suidas xviii, xix. 48. bis, 49. 58. 100.

T.

Telestes apud Athenæum 42.
Theocritus 38.
Thucydides 55.

INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

A.

Accius apud Nonium 147.
Æschylus 75. 77. 78. bis, 149. bis, 150.
153.
Anacreon 78.
Anthologia Græca 78.
Archilochus 100.
Aristophanes 71. bis, 78. ter, 80. 150.
154. bis, 155.
Athenæus 77. 78. 155.

B.

Bion 77.

C.

Callimachus 149.
Comicus ignotus apud Philostratum 71.
Cratinus 72.

E.

Ecphantides apud Aspasium 71.
Epigramma apud Eustathium 76. seq. 81.
149.
Etymologus Magnus 150.
Euripides 72. 74. 75. bis, 76. 77. bis, 78.
79. bis, 152. 154. 155. bis.
Eustathius 77.

H.

Hermesianax 69—73. 80.
Hesiodus 150.
Hesychius 77.
Homerus 150.
Horatius 75. 81. bis, 152.

I.

Incertus apud Dionysium 155.

L.

Lucretius 144.

M.

Moschus 80.

O.

Ovidius 75. 81.

P.

Philemon 72.
Philostratus 71.
Photius 155.
Pindarus 75.
Plato 77. bis, 150. 153. 155.
Plutarchus 153. bis.
Pratinas 150—155.
Priscianus 156.
Pseud-Anacreon 152.
Pseudo-Plato 78.

S.

Scholiasta Aristophanis 78. 80.
—— Euripidis 80.
—— Sophoclis 153.
Sophocles 74. 75. ter, 76. bis, 77. 78. ter,
79. 153.
Suidas 74.

T.

Theocritus 155.
Thucydides 81.

FINIS.

LONDINI EXCUDERUNT RICARDUS ET JOANNES EDVARDUS TAYLOR
RED LION COURT FLEET STREET

MDCCCXXXIX.

